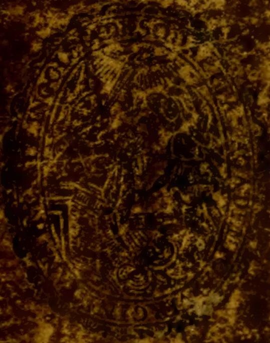

Taste 203,459

Coll

EdCR

2cl.

12° - 3 11

Praz. 333

(Brunner)

LB 534082

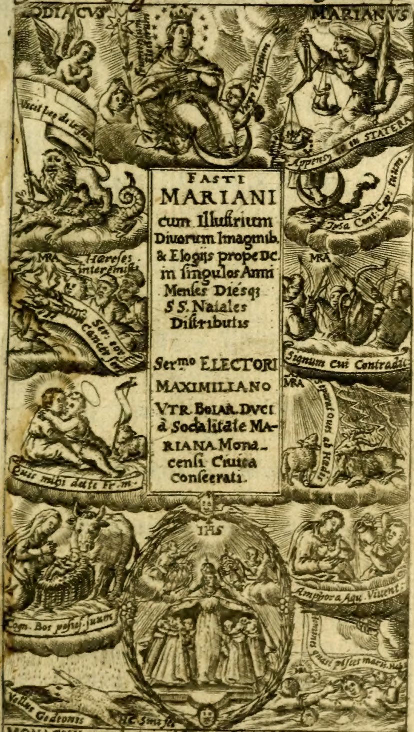
THE
WILLIAM R. PERKINS
LIBRARY

OF

DUKE UNIVERSITY

Rare Books

Maioris Cong. Acad. B. V. Ingolstadij. 1664.

FASTI
MARIANI
cum Illuſtrium
Diuorum Imaginib.
& Elogijs prope DC.
in ſingulos Anni
Menſes Diésq;
SS. Natales
Diſtributis

Ser.mo ELECTORI
MAXIMILIANO
VTR. BOIAR. DVCI
à Sodalitate MA-
RIANA Mona-
cenſi Ciuica
Conſecrati.

MONACHII apud Cornelium Leyſſerium Electoral. Typ. A. 163

Maioris Congreg. Acad. B.V. Ingolstadij 1664.

B 897 F V. I

MAXIMILIANO

SERENISSIMO PRINCIPI,

BOIORVM DVCI

Potentiſſimo, Comiti Palatino Rheni,

S. R. Imperij Septemuiro & Archidapifero &c.

Pio, Forti, Patriæ Patri,

Sodalitas

Quæ inter Ciues Monachij *ſub* D. VIRGINIS ANNVNTIATAE tutela eſt,

Felicitatem, Incolumitatem, Immortalitatem.

PArce, DVX MAXIMILIANE, ſi in munus tuum inuolauimus. Aciem ecce in charta non magna explicauimus maximam, & ſub *Serenitatis Tuæ* auſpicijs iterum militaturos

Diuos è cælo ad Ordines ſuos vocauimus. Agnoſcis ne fortiſſimas exercitus Tui alas, Bonos *Angelos?* an robur militiæ Tuæ, purpuratam *Martyrum* phalangem? an, quibus in ſignis A G N V S præit, *Virginum* candidiſſima agmina, decora caſtrorum tuorum? Sed & cæteras cæli legiones ex armis ſuis *Serenitas Tua* rectiùs puto ſingulas, quàm ex nomine Cyrus ſuas nouit. Ecce Vnica VIRGO *toto caſtrorum Acies* MARIA, illa illa *Serenitati Tuæ* in aëre ſignum, in ore teſſera, in manu ſcutum, in pectore lorica. His ſubſidiarijs è cælo copijs adiuta, quid mirum, ſi quoties *pro* D E O *&* *Cæſare* pugnauit, etiam vicit *Serenitas Tua*, tunc præcipuè, cùm *Mons* ille hoſtium oſſibus *Albens* pugnæ theatrum, & orcheſtra Praga fuit, ijs ipſis diebus, quos *Omnes Cælites* ſi-

bi

bi peculiares ſacróſque iam olim legerunt, & toties laceſſiti ab hæreſi hoc tunc fortiùs in iſtam pugnarunt? Quid animi tunc vobis erat rebelles cælo & Imperatori veſtro Animæ, quando, dum vos Acheronta mouebatis & in auxiliũ euocabatis omnes Orci Furias, contra vos ſtare in armis Superos videbatis? quando in Bohemos nõ iam ſuos *VVenceslai*, in Hungaros *Stephani*, in Auſtrios *Leopoldi*, in degenerem Poſteritatem *Rhatones*, *Thaſſilones*, *Caroli*, *Henrici* pugnabant? Rectè profectò quorum è vultu exulabat dudum verecundia, euocato in vulnera ſanguine erubuiſtis, rectè fugâ pudorẽ occuluiſtis & Moldauâ merſiſtis, etſi toto flumine nunquam piandi. Sed multò rectiùs alij damnaſtis arma impia, abieciſtis, &, quod rarò

 ſolet

ſolet Hæreſis, victas deniq; cælo manus ſuſtuliſtis.

Sed ad Te reuertor PRINCEPS MAXIMILIANE

O nimium dilecte DEO! cui militat Aether
Et coniurati veniunt ad claſſica DIVI.

Currant alij in laudes *Serenitatis Tuæ* per orbis ſtadium: nos Genium Tuum adorabundi ſubſiſtimus hîc. Quantum hoc eſt, ſub *Serenitatis Tuæ* ductu (liceat ita nobis dicere Superi, quando facere vobis placuit) Cęlum mereri, cælum militare! Quid ni Ducem Te cœlo dignum dicemus? laudibus euehemus in cœlum? Sed nempe in terris (vbi inuidiæ Medicus, quemadmodum Plinius ait, reſpicere poſt tergum & hominis iubet meminiſſe) non placet *Serenitati Tuæ* triumphus. Itaque dum

dum alij de hoſtibus, de Victoria *Serenitas Tua* triumphat & ſpolia opima (laudes ſuas) Superis fert accepta. Non repugnaturum ſe M. Fabius affirmauit, ſi ſine ſe Imperatore exercitus Victor triumpharet; id quod *Serenitatis Tuæ* modeſtia reapſe fecit, hodieque facit. Teſtem oculum aduoco Boiariæ Monachium, quæ Vrbs & tunc, cùm debellatum eſt in Bohemia, & nunc annis omnibus videt exercitus tuos, *Sanctos* inquam Cœlites auguſtâ ferculorum pompâ per templa & puluinaria ſua triumphare, ijs diebus, quibus te Imperatore vicerunt, cùm tu pulchro triumpho pulcherrima appendix pedes accedis. Qua in re Ioannem Imperatorem Conſtantinopolitanũ redijſſe æuo noſtro gratulamur, qui poſt deuictos hoſtes, cùm ipſe ſi-

me inuidia poſſet, triumphare pro ſe in aureo curru niueis equis vecto VICTRICEM VIRGINEM voluit, ipſe pedibus currum præiuit, faſſus hoc exemplo à ſe armis hoſtes, ſe verò à VIRGINE, amore victum. An non hoc ipsũ factitari à *Serenitate Tua* cum plauſu Roma vidit, quando tuo triũpho vectam VIRGINIS Iconem (eam ipſam, quæ ex re Victoriæ nomen gerit) cum ea pompa accepit, quam ſummi Orbis Arbitri Pontifices laudarunt, ornarunt?

Atque hęc paucula, vt alia omnia miſſa nunc faciamus, facilè puto *Serenitati Tuæ* imprimis, tũ Orbi terrarum probabunt conſilium noſtrum, quòd, dum bono Marianorum in lucẽ edimus Diuorum Icones laudéſque, factum hoc velimus *Serenitatis Tuæ* potiſ-
ſimùm

ſimum auſpicijs, vt quam tantum amare Cœlites, tantum amari à Cœlitibus nouimus.

Patere igitur *Sereniſſime* PRINCEPS triumpho Diuorum Tuorum hoc etiam ferculum (vtinam Diuis & *Serenitate Tua* dignum!) accedere. Aperi Pantheon Animum Tuum, & *Sanctorum Omnium* tam diu cultum foue, dum numerum augeas. Ita, ô Patriæ pater noſtræ, in Sodalitio noſtro ex animo vouemus omnes, ſinguli; ſed, ne orbam ſe ploret patria, vt ſerò nos audiat cœlum, precamur. Monachij. Anno MDCXXX. XVIII. Kal. Septemb. quo die REGINA SANCTORVM OMNIVM communis noſtra TOTIVSQVE BOIARIÆ PATRONA in Cœlo Coronata eſt.

Serenitati Veſtræ
deuotiſſima
Sodalitas MARIANA Monacenſis Ciuica.

SVMMA PRIVILEGII
à Sacra Cæſarea Maieſtate
FERDINANDO II.
ROM. IMP. INVICTISSIMO &c.
Congregationi MARIANAE Monacenſi
Ciuicæ indulti.

FASTOS MARIANOS Latinâ & Germanicâ Linguâ à Congregatione MARIANA Monacenſi Ciuica editos nemo cum Iconibus Diuorum, nemo abſque his, qualicunque Forma, intra decennium, recudito; aut vbiuis locorum, inuitis, quorum intereſt, impreſſos Imperij Prouincijs importato, aut venum exponito. Ei, qui ſecus faxit, auri puri puti Marcæ X. mulcta eſto. Exemplaria Congregationi vendicantor. Viennæ XVI. Aug. Anno MDCXXVIII.

Ferdinandus.
vt.
P. Henr. Stralendorf, &c.

Ad Mandatum
ſacræ Cæſareæ Maieſtat.
proprium
Arnoldin: à Clarſtain.

FESTA MOBILIA.

Suſceptis tecum aromatibus, Dominicum viſere cura ſepulchrum. Ibi lacrymas deuotionis effunde, nec vſquam diuertas, donec reſuſcitati Domini teneas veſtigia, contrectes manu ac lenias oſculis clauorum foramina. Illum audi loquentem, agnoſce viuentem, dilige diligentem. *S. Laur. Inſt. S. de Reſ. D.*

Spes Beatæ Reſurrectionis,

Pro Viuis & Mortuis.

FESTVM RESVRRECTIONIS D. N. IESV CHRISTI.

IO triumphe! Io! Viciſti Chriſte Amor meus! agnoſco vultum victorem,& victricem, quâ hoſtis meus cecidit, manum: Video in bono Duce victoriæ veſtigia, plagas aduerſas: laudo trophæum nobile,Crucis arborem. Ecce ante currus triumphales cum Mundo Dæmonem,cum Morte Carnem. Io! cæli plaudite.aër inſona. triumphum clamate litora. terra reſulta. & tu Echo mille hodie ora indue. Heus! adeſte quotquot eſtis Mũdi Ciues; quercus,imò nemora ſpoliate & Seruatori veſtro *Ciuicã* ferte. Agite Veris arua lætiſſima,rectè omne,quod vobis eſt,gramen ſuppeditatis. Nam *Obſidionalem* non iam Vrbs ſed Orbis debet obſidio dæmonis liberatus. Eia,quid moras nectitis,qui in lacrimis natatis naufragi? quin tabulas colligitis & *Nauałem* paratis illi,qui VictorStygẽ traiecit? Quin *Caſtrenſi* ornatis eum, qui primus caſtra Phlegethontis Victor tranſcendit! Ecce Angeli ramis ſuis Palladem ſpoliant ferũtque *Oleaginam* illi, qui pacem DEVM inter & homines potuit cõponere. Sed nunquid *Triumphalis* obliuiſcemur coronæ? Ecce vltro Laurus in ſertum abit,æternam viriditatem ſperans, ſi hæc tempora contigerit. Sed & tu abi in ignes omne aurum, & exi corona Triumphatori meo. At tu cape has coronas Victor Amor,& ſi omnibus his roſæ ſeſe immiſceant,ne has repudia, Spinæ nuperæ dederunt.

Aſcendamus cum Chriſto corde, vt cum dies eius promiſſus aduenerit, aſcendamus & corpore. Sed cum Chriſto non aſcendit ſuperbia, non auaritia, non luxuria; nullum vitium noſtrum aſcendit cum medico noſtro. Ideo ſi poſt medicum deſideramus aſcendere, debemus vitia deponere. *S. Aug. S. 2. de Aſc. D.*

Aſcenſio mentis in Deum.

Pro Amatoribus ſeculi.

FESTVM ASCENSIONIS D. N. IESV CHRISTI.

IO! iterum. iterum Io! iterum Triumphe! Ecce Amor meus Triumphans Capitolium cœleſte petit! Ecce obuios omnes cæli Ciues! Ecce ereptos Orco & ſeruatos Patres, omnes cæli libertate pileatos! O numerũ daretur horum augere! ò vltima triumphi appendix pedibus hærere poſſem triumphantis! Viciſti eia Amor Chriſte amatum. en manus do victas. Victum eccur non etiam in triumphum ducis? Ecce ſequar vel vinctus currum. Heu mihi! ſiue me hem iam nubes tranſit, hẽ Chriſtus habet muros! Hæc nimirum ab Inferis reduci Victori vnica corona deerat *Muralis*. Hanc quoque, dũ primus hodie Amor meus in cæli mœnia euadit, primus tulit. Sed ne animum deſpondete cæteri, qui bellum cælo facitis & vi amicâ cælum itis expugnatum. Auferet (iterum moneo) hanc etiam ſecundus, tertius, etiam vltimus. Imò vltimus primas feret, & quò profundiùs deſcenderit, hoc altiùs aſcendet. Neque eſt, quod viam multum inquiramus, quæ ad triumphum ducat. Impreſſit huic Chriſtus veſtigia ſua, ſanguine notauit. HAS

ITVR.

Vt almus hic Spiritus viuificet te, cuſtodi v-
nitatem, & apud te quietus ſede, præſtolare eius
aduentum, vt te ad ſe ſuſcipiendum paratum
inueniat: Turbas fuge & temporalium facul-
tatum devita negotia, quatenus amabiliter
Paracletus veniat & requieſcat in te. *S. L. Inſt.*
S. de Pent.

Gaudium ſpiritus.

Pro peccantibus in Spiritum Sanctum.

NOn ego iam centum ora totidémq; linguas, vnam tãtum ex ijs opto, quæ hodie cælũ depluit. Iacebat è iuuẽtute ſtudioſa Adoleſcens, quem in lectũ non tam ægritudo quàm ſcelerũ pondus deiecerat. Cœc⁹ interea nõ videbat ante Orci fores ſe ſtare, ſurd⁹ ne fratris quidẽ monita ſaluberrima audiebat. Intempeſta nocte virũ videt maieſtate vultus & multâ canitie venerandum. Ego, ait hic, ille ſum, qui tui cauſa omnia, ſed te mei vnius gratiâ condidi. Si nondum intelligis, omnium PATER ſum. ſed te filium degenerem abdico, abijcio, & dirum damnationis Theta iam nunc tibi denuntio. Ita attonito ſub alterã noctem vir adeſt integrâ ætate, ſpinis caput, cruce humeros inſignis, cætera nudus & ſanguine, qui ex pectore ſaucio in fontem abierat, latè humum inundans; Hic, ſi neſcis, inquit, IESVS ſum, Seruator olim tuus, nunc Iudex. ſimul manum pectori immittit, & ſanguine plenam in vultum iaciens ægri, erubeſce, ait, vel ſic & teſſeram damnationis cape, ſalutis futuram, ſi maluiſſes. Sub hæc in cœlos, æger in deſperationem abijt. Erexit tamen miſerum frater, & vt noxis expiatis ad *Amorem* SPIRITVM ſe verteret, ſuaſit. Tertia igitur Nox perſonam viſa oſtendere vultu prioribus non abſimili, ſed placido, & arridente, qualemque humero inſidens columba probabat. Atque hæc ſcelerum veniam & mortem beatam nuntiauit. Quis iam fidem non habeat dicentibus *Columbam* ſine felle eſſe? *Ex Spec. Exempl.*

Quemadmodum reliquis omnibus membris caput anteponis, & cætera membra obijcis, vt ictum à capite auertas; Ita Sanctæ & eiuſdem eſſentiæ Trinitatis fidem, ſine qua vitam, quæ verè vita ſit, viuere nemo poteſt, rebus omnibus antepone *S Ephrem in Vit. rect rat.*

Adoratio SS^æ Trinitatis.

Pro Infidelibus.

Festvm SS. Trinitatis.

QVid Solem intueris? ſi ſapis oculos claudes. Fides talpa ſit, oportet. Nimirum non poſſe in paruulam foſſam exonerari Oceanum Auguſtine docuiſti. Manu tamen ad tanta myſteria non ſemel nos duxit cælum. Ita quo tempore Vaſatenſes Hunni bello, & hęreſi ſuâ SS. Triadem Ariani impetebant, miraculum contra hos ingens pugnauit. Etenim ſub ipſis ſacris è cælo in aram tergeminæ guttę ſe demiſerunt, inuidiam cryſtallo facturæ. Has cùm legere Sacerdos vellet, ecce ſuapte ſponte in vnicam gemmam coiuêre. Atque hoc nobiliſſimum Vnius Triadis & Trinae Vnitatis ſymbolum Chriſtiani cruce, hanc vnionibus ornarunt. Sed quod vnâ ſuâ gemmâ ſat diues crux eſſet, vniones omnes, velut victos ſe faterentur, longè inde exſilierunt. quo permoti Ciues aureâ denique cruce, vt par erat, Gemmam vnicè pretioſam incluſerunt. Iam in Virginis Claræ de Monte Falco corde repertos aiunt hodiéque aſſeruari tres globos, qui ſinguli cum ſingulis, quin imo bini etiam cum tertio certant pondere, nec tamen ſuperant, nec ſuperantur. Oſtendit hæc Virgo nobilius aliquid quàm aurum, quo Myſterium hoc claudamus, cor noſtrum. Aut enim hoc, aut nihil capit

Devm.

Chriſtiane, qui ſe hic tibi manducandum dedit, quid tibi denegare poterit in futurum? & qui tantum tibi viaticum parauit ad victum, quid in illa manſione perpetua non parauit? *Manducabitis in Menſa mea:* audiſti Dei conuiuium; ſolicitus non ſis de qualitate conuiuij: *S. Pet. Chryſ. ſ. 95.*

Veneratio SSæ Euchariſtiæ.

Pro Fraternitate SS. Corporis Chriſti.

ſ

Festum Corporis Christi.

Ivuat pompæ, quá omnis hodie Orbis Chriſtianus ducit, exordia paucis denarrare. Virgo fuit non procul Leodio; nomen Virgini Iuliana. Hæc dum cælos, quos animo iam habitabat, oculis etiam obambulat, nouã Lunam aſpicit, à quâ altera lubens lucem ſuam mendicaret. pleno tamen incremento aliquid reſtare videbatur. Subinde audit Eccleſiam hanc eſſe Chriſti Sponſam, cui porrò ad decoris ſupplementum nihil deeſſet, quàm vt Sponſum ſuum ſub pane latitantem feſto die & pompa celebraret. Et verò ad hoc operam Iulianæ cælum expetere. Diu linguam Virginis modeſtia ligatam tenuit, dum Amor denique ſoluit & detegere viſum, cùm alijs, tum è Canonicorum Collegio vni ſuaſit. Is tunc Io. Lanſenna poſt Pont. Vrbanus IV. fuit. Et fortè dum hic ad clauum Eccleſiæ ſedet, Bolſenæ Sacerdotis ſacrificantis mentem dubitatio ſubijt de Numinis in S. Euchariſtia præſentia. Vulnerauit hæc perfidia Chriſtum. Nam præterquam quòd remoto panis velo in conſpectum ſe dedit, ſcatere ſanguine calix & effundere ſe hic in Aræ lintea viſus eſt. Tum verò Vrbanô Pont. iubente miraculum hoc per vrbem illã eſt circumlatum; iamq; vrbem vnam omnis Orbis æmulatur. Rectè porro nos faciemus, ſi in ferculum Deo noſtro non aurum aut argentum modò, ſed quod magis amat, oculos, linguam pectus, cor adeo commodabimus. *Ex hiſt. venet. Inſt. Vener. Sacram.*

Noli ô homo Conditoris tui negligere munus; noli cuſtodis tui Angeli beneuolentiam ſpernere, parui pendere miniſterium, ſuffragiū abijcere, & ignorare conſilium. Sta ſuper cuſtodiam tuam: Tibi aſſiſtunt Angeli; à dextris boni, à ſiniſtris mali. *S. Laur. Iuſt. De vit. ſol. c 16.*

Gratitudo erga SS. Angelum Cuſtodem.

Pro Angelorum Cultu augendo.

DA mi Arge, ô Angele mi, da pennam vel vnam è tuis, quâ laudes tuas ſcribam. Sed ô! vnde incipiam? vbi deſinam? Nondum natus eram, & tamen iam latus ſtipabas meum, ô Cuſtos vnice! Infanti ſinum, puero manum dediſti, ô Pædagoge amantiſſime! Tu verba formare & nunc patrem in cælis IESVM, nunc matrem MARIAM clamare, tu nunc artes humaniores, nunc ſeueriores docuiſti, ô Doctor fidiſſime! Tu in biuio vitæ dubio viam Mercurius monſtraſti, præiſti, duxiſti, inſidias detexiſti, in hoſpitium ô quale introduxiſti, Dux fidiſſime! Sed vin' compendium tuarum dem laudum? morituro quotidie aurem vellicas: irati Iudicis timere vultum doces: mones præcipitia infera cauere, cæli ardua digito oſtendis, ad hæc expetenda cogitationibus animum adhortaris, & fatigatum manu ducis, ſuccumbentem portas, ægrum foues, impugnatum propugnas. Illud quantum eſt, quòd, niſi ego te viuus, tu etiam mortuum non es deſerturus. O mi Arge! ô Angele mi! cur vt laudes tuas ſcriberem, pennam è tuis vnam aliquam non dediſti? Sed eia hanc meam cape, &, ſi placet, MAGNAE VIRGINIS, cui vni laborauit, pedibus ſubſterne. Vt multæ aliæ tam altùm, certè altiùs nulla volauerit penna.

Maioris Cong. Acad. BV. Ingolstadij. 1664.

CONFIRMATIO PRIVILEGII

A Ser.mo ac Potent.mo Principe

FERDINANDO MARIA

S.R.I. Archidapifero Electore & Vicario, Vtriuſque Bavariæ & Palatinatûs Superioris Duce, Comite Palatino Rheni Landgravio in Leuchtenberg.

Conceſſa

Congregationi MARIANÆ Monacenſi Civicæ,

FASTOS MARIANOS, ſeu SANCTOS MENSTRVOS Latinâ & Germanicâ Linguâ à Congregatione MARIANA Monacenſi Civica editos nemo cum Iconibus Divorum, nemo abſque his, qualicunque formâ intra decennium recudito, aut ubivis locorum invitis, quorum intereſt, Imperii Provinciis importato, aut venum exponito. Ei, qui ſecus faxit, auri puri Marcæ X. mulcta eſto. Exemplaria Congregationi vendicantor. Monachij, 15. Februarij, Anno M. DC. LVIII.

Ferdinandus Maria

Ad Mandatum Sereniſſimi
S. R. I. Electoris & Vicarij.

A Berchemer.

IANVARIVS.

1 CIRCVMCISIO D. N. IESV CHRISTI.
S. Baſilius Magnus.
S Odilo Abb. Cluniac.

2 *S. Macarius Alexandrin: Abbas.*

3 *S. Gordius Centurio M.*
S Genoueſa Virgo.

4 *S. Rigobertus Ep. Conf.*

5 *S. Simeon Stylita Conf.*
S. Eduardus Rex Conf.
S. Apollinaris Virgo.

6 F. EPIPHANIAE *ſeu* TRIVM REGVM.
S. Andreas Corſinus Ep. Conf.

7 *S. Lucianus Mart.*
S. Raymundus Conf.

8 *S. Laurentius Iuſtinianus Patriarcha.*

9 *SS Iulianus M. & Baſiliſſa Virg.*

10 *S. Martianus Presbyt. Conf.*

11 *S. Theodoſius Abbas.*

12 *S. Archadius Mart.*

13 *B. Godefridus Comes Cappenbergius.*

14 *S. Felix Presbyter.*

15 *S. Paulus I. Eremita.*
S. Bonitus Ep. Conf.
S. Ioannes Calybita Conf.

16 *S. Furſeus Conf.*

17 *S. Antonius Magnus Abb.*

18 *S. Leobardus Recluſus.*

19 *S. Launomarus Abb.*
S. Abundantia Virgo.

20 *S. Sebaſtianus Mart.*
S. Neophytus Martyr.

S. Fru

21	S. Fructuoſus Epiſc. Mart.
	S. Menradus Mart.
	S. Agnes V. & Mart.
22	S. Anaſtaſius Mart.
23	S. Clemens Ancyranus M. & Ep.
	S. Ioannes Eleemoſynarius Ep.
	S. Ildephonſus Epiſc.
24	S. Babylas Ep. Mart.
25	Conuerſio S. Pauli Apoſt.
	S. Poppo Abb.
	B. Henricus Suſo.
26	S. Polycarpus Ep. Mart.
27	S. Ioannes Chryſoſtomus Ep.
28	S. Iacobus Eremita.
29	S. Conſtantius Ep. Mart.
30	S. Aldegundis Virgo.
31	S. Marcella Vidua.

CIRCVMCISIO DOMINI.

Si tentaris à Diabolo, ſi ab omnibus hominibus opprimeris, ſi conficeris ægritudine, ſi doloribus fatigaris, ſi deſperationis agitaris ſpiritu, nomen IESV edicito. *Iuſtinian. ſerm. de Circumciſ.*

Veneratio Nominis IESV.

Pro exaltatione eiuſdem Nominis in Vniuerſo Mundo.

O Vt ego te exoſculor diem candidiſſimũ? ô ſidus? ô IESV Nomen! Ite iam aſtrorum Arbitri, dicite ſanè fatalem hanc mihi ſtellam eſſe, horoſcopum meum eſſe, ab hac vitam meam, vitę ſtudia, mortem, omnia dependere. Rectè. quidquid igitur agam, IESV auſpice agam. Vigilabo? in oculis IESVS erit. Dormiam? IESVM ſomniabo. Ambulabo? comes IESVS ibit. Sedebo? latus claudet IESVS. Studebo? IESVS erudiet. Scribam? calamum cum manu IESVS ducet & IESVS IESVM ſcribet. Orabo? verba IESVS formabit, animabit IESVS. feſſus ero? recreabit IESVS. Eſuriam? ſitiam? IESVS paſcet, ille potabit. Ægrotabo? Amor aderit medicus, IESVS. Moriar? IESV immoriar meo. IESVS ſupremis labris natabit. IESVS oculos claudet. IESV ſinus mihi tumulus, tumuli inſcriptio IESV nomen erit. Sed, heu mihi! mi IESV! Amor meus! quid video? quod ſi vitæ tuæ aurora iã multo cruore iam rubet, quàm largos imbres ſanguinis in ſero vitæ veſpere dabis, ô Sol meus! Heu iterum mihi! ô MARIA! ô Cynthia mea! an palles? dabis eheu! etiam tu hodie pluuias. Et ecce imbres lacrimarum ex vtroque oculorum cælo ruentes. Time peccans adoleſcentia tute hanc tempeſtatem dediſti. Cur enim hodie iam ad ſanguinem iretur, niſi ſceleribus tu quoque fores obnoxia. Ecce die octauo iam ſæuit culter tuus verè Saxeus! Sed diſce ad infanda ſcelera, diſce à cultro tuo erubeſcere. Diſce vulnera agnoſcere tua. Si neſcis, ibi vulnus eſt, vbi emplaſtrum eſt.

Væ tradentibus Chriſtum ad Crucifigendum; ſed væ cum maligna conſcientia ſub Sacramento ſumentibus illum. *S. Remig. ſuper Matth.*

Crebra Communio.

Pro indignè communicantibus.

2.

I. IANVARII.

MAgnum eſſe Baſilium ad ardentis columnæ facem D. Ephrem vidit. Magnum deinde oſtendit *Chriſtus* ipſe, dum ſacris operanti adeſſe ſpectabilis, cum Sancto Duodecimuirorum cæleſtium ſenatu voluit. Sed & talē Hebræus nonnemo credidit, cui profano adhuc, Sacræ tamen menſæ accumbenti, cùm minimo in orbe Magnum *Virginis Filium* è manu ſua propinaſſet, manus & ipſe dedit. Magnum demum ſenſerunt è maximis Tyrannis duo. Horum alter Iulianus (is qui turpe ſibi Apoſtatę nomen peperit) orante contra ſe BASILIO, ſententiam ferente Deipara *Virgine*, exequente D. Mercurio, orbi pœnas perfidiæ, quas meruit, dedit. Non felicior alter Valens, exilium Diuo noſtro nequicquam ſemel iterúmque intentauit. Nam ſententiam impiam ferre iam cogitanti, ipſum iuſtius iudice ſuo tribunal reclamauit, Sellâ diffractâ; & ſubſcribere laboranti, pennæ atramentum, quod habuit, tertiùm negauit: ipſa manus facere officium noluit; certè vt non ꝗ oſſet, exaruit; Coniunx Filiúſque ægri ad cogitatum ſcelus nolentes etiam ingemuerunt. Et Filius quidem à magna BASILII manu conualuit. Cui cùm Valens peſſimos ſuperinduxiſſet medicos Arianos, Filius continuò malè mortuus eſt. At bene noſter, ſub annum Chriſti CCCLXXIIX. vixit BASILIVS; vel hoc vno Magnus magníque faciendus Parthenijs Sodalibus, quòd Virgo vixit.

Ex Surio.

Diſce humilitatem, quam Chriſtus verbo docuit & exemplo: diſce obedientiam, quam patri ſuo exhibuit & Matri; diſce virtutes cæteras, vt vitæ lumen in te valeas poſſidere; Chriſtum ſequere, Chriſtum imitare, vt ad ipſum peruenias. *B. Laur. Iuſt. de interiore conflictu.*

Studium proficiendi in ſpiritu.

Pro habentibus bona deſideria.

PVer ODILO in D. VIRGINIS perreptauit claudus, exiuit ſanus; & cùm ire iam quò vellet, poſſet, pulchrè pedibus, quos cælum donauit, vſus, è mundo abijt, & Religioſam domum inijt. Subinde Præfectus Aſceterio Cluniacenſi, oſtendit, quàm facile imitari Chriſti miracula foret illi, qui vitam vellet. Aquas quippe euntí ſibi in ſolum, alijs etiam in vinum vertit, piſcibúſque non multis bene multam pauit multitudinem. Inter primas curas habuit, piorum Manibus opitulari, quos flammæ piaculares haberent. Id adeò faſſus ipſe eſt Orci tortor, quem Siculæ quiſpiam Eremi incola non ſemel querentem audijt atque indignantem, innumeros à pœnis ſuis ODILONIS abſolui precibus. Eos inter Benedictum numerant I I X. Pont. Max. qui opem & ipſe viri implorauit & verò ſenſit etiam, ac gratus palàm laudauit. Atque hoc ſtimulos ſubdidit ODILONI, vt ſui quotannis diem agerent piarum Animarum memoriâ inſignem; quod inſtitutum id temporis vni illi familiæ familiare totus hodie Chriſtianus Orbis amplectitur. ODILONI noſtro morienti præſto ipſe Chriſtus fuit, Stygiáſque laruas cum ſuis terriculamentis longè iuſſit faceſſere. Nimirum quam opem Mortuis viui ferimus, Morituri & ipſi ſentimus.

Ex Sur.

Quæ ſegnities eſt, capi ineptis cogitationibus, cùm Dominum deprecaris, quaſi ſit aliud, quod magis debeas cogitare, quàm quòd cum Deo loquaris: Quomodo te audiri à Deo poſtulas, cùm te ipſe non audias? *S. Cyprian. de Orat. Dom.*

Attenta Oratio.

Pro indeuotis.

HVnc MACARIVM nomine ſuo Alexandria; imò fallor, ſuo ille Alexandriam beauit. VII. annis ſine cocto edulio, ſine omni ſomno dies XX. quadragintadiale ieiuniū ſine omni cibo tranſegit. Satur interea cæli delicijs & pijs nunquam non lacrymis ebrius. Inter hæc Cupidinem bella ſibi mouentem aggreſſus, culicum præſidio corpus cinxit; quos inter cùm ſex adeò menſes nudus decertaſſet, horum aculeis longè hoſtem ſubmouit. Quid multis? breui tam paruo milite ingentem & formidandum Tyrannum debellauit. Pœnitentem Sacerdotem à ſacrilega Venere, & qui in pœnam afflicti corpore ſerpebat, cancro eâ lege abſoluit, vt ne porrò ſacrificaret impurus. Nec in homines ſolùm pius, cœcum feræ neſcio cuius partum ſpuro ſuo illitum lumine donauit, ouiculæ exuuijs à grata parente viciſſim donatus. Inter precandum ita ſe ipſum fertur adhortatus: *anime mi, ne te in terras è cælo demittas; ibi Deum & cum Deo Dei aulam omnem habes.* Viderat nimirum quandóque, quàm multiplici dolo aſtúque turbare precantium animos malus hoſtis niteretur. Ob hæc aliáque eiuſcemodi prædicantibus verè MACARIVM, hoc eſt beatum, vt qui Mundo tam bellè illuderet, illud reſponſi dedit, cauerent, ne ipſis Mundus illuderet. Viuere porrò deſijt, cùm annum ageret centeſimum, & documento ſanè fuit mortalibus, frugalitate & vitæ religioſæ aſperitate non minui annos, ſed creſcere.

Ex vit. PP.

S. GORDIVS MARTYR.

Quid prodeſt Chriſtum ſequi, ſi non contingat conſequi. Ideo Paulus aiebat, ſic currite, vt comprehendatis. Ibi tu Chriſtiane fige tui curſus profectúsque metam, vbi Chriſtus poſuit ſuam. *S.Bern.Ep.253.*

Conſtantia.

Pro vacillantibus in fide.

POtuiſſes olim Eremum Campum dicere Martium, vnde illi prodirent, qui bella Orbi, qui Tyrannis mouerent. Ita GORDIVS etiam noſter è nobili militum Tribuno Chriſti tiro, vbi ſat diu in antro ad Eremi leges exercuiſſe velut ad palum ſe, & piæ militiæ ſatis prçluſiſſe iam viſus ſibi eſt; progreſſus demum feſto die in medium theatri, faſsúsque CHRISTI ſe militem, corpus fruſtatim concidendum carnifici obtulit: id vnum exoptans, plures animas habere, vt plures per mortes Duci DEO inuictũ ſe probaret. Scilicet ad inſolitum hoc ſpectaculũ exclamârũt Chriſtiani pariter & hoſtes horum. Et obſtupuere hi, quòd vnius hominis Virtus totum theatrum impleret. At illi Deo, GORDIO, ſibíque gratulati ſunt, cùm viderent tot inter certantes quadrigas longe omnes equos ad palmam præcurrere Chriſtianum, iámque hunc vnum illo die ex merito coronandum animo præciperent. Interea GORDIVS monentibus amicis, qui ſeruatum cupiebant, ore CHRISTVM ſuum tantiſper proſcriberet, animo coleret; *ita ne verò*, aiebat, *omnem militibus aditum ad cælos præcluditis? Me quidem Longinos & Cornelios iuuat æmulari. Chriſtum vobis coram ſi negem, cælo coram ille negabit.* Hæc vbi dixit, crucis ſigno armatus omnes cruciatus imperterrito & animo & vultu ſuperauit, oſtendítque, quæ militi honeſtiſſima eſſent vulnera. *Ex Surio.*

Per Baptiſmatis Sacramentum Spiritus S. ſa-ctus es templum : noli tantum habitatorē prauis de te actibus effugare, & Diaboli te iterum ſubijcere ſeruituti, quia pretium tuum ſanguis eſt Chriſti, qui in veritate te iudicabit, qui miſericorditer te redemit. *S. Leo ſ. 1. de Nat. Chr.*

Studium ſeruandæ Innocentiæ.

Pro Peccatoribus.

NOn ego GENOVEFAM laudem, cùm vel parentes eius, quòd talem genuiſſent, B. Germanus laudârit. Tranſibat hìc Luteciâ Pariſiorum in Britannias Pelagianos oppugnaturus, cùm GENOVEFAM paruulã tunc puellam intuitus latere in ea ingentem virtutem vidit. Itaque blandiſſimis verbis vitæ religioſæ ſtudium tenellæ ſuaſit. At illa iam tunç annuit. Ergo mnemoſynon capit nummum Cruce inſignem iubetúrque è collo ſuſpendere, nullo dehinc muliebri Mundo temerando. Arrha fuit hic nummus Chriſti Sponſæ. neque fefellit. Noluit deinceps paruula domi agere, ſed ſui officij identidem clamitabat eſſe, templa frequentare. Quare fuit cùm lacrimis ſuis moleſtam & clamoribus mater alapâ caſtigaret. At continuò cœca facinus ſuũ vidit. Lucem deinde biennio pòſt à Filia, cui dederat lucem, recepit. Cęterum hæc velo inter Virgines inuoluta Pariſienſibus contra omnes Attilæ exercitus vnicũ prçſidium fuit. Cibum non niſi bis in hebdomade, vinum Virginitatis venenum nunquam admiſit. Quoties cælũ aſpexit, hoc gaudijs, illa lacrimis pluere viſa Virtutem in abſente Simeon Stylites laudauit & ſæpiuſculè ſalutauit per nuntios. Apud Reges quoq; Childericum & Clodoueum tantùm potuit, vt à morte Virgo abſolueret, quos Iudices damnârant. Sed parum hoc eſt, quando idẽ apud DEVM potuit, & lectulo damnatos ægros paſſim à morbis abſoluit. Quid? quòd quẽ abſtulerat iam, imperio GENOVEFAE Puerum Mors reddidit; credo vt ne deeſſet, qui Virginem Matrem clamaret. *Ex Sur. & Lipel.*

Si tibi ſuggeratur in futurum tempus differre bonum propoſitum,conſurge & dic,*dies Domini ſicut fur,ita in nocte veniet.* Si gula deſæuiens lautiores tibi commendauerit apparatus,recalcitra, & dic, *non eſt Dei Regnum eſca & potus. S. Petrus Dam.in Pſ.57.*

Moderatio victus.

Pro Principibus Chriſtianis.

7

DIſcite, qui alienam nobilitatem non aliter ac hereditatem aditis, amplius etiam veſtrâ operâ hanc condecorare; imo domi veſtræ, hoc eſt, apud animum veſtrum veram Nobilitatem quærere. Nos ea in re Doctorem ecce vobis RIGOBERTVM ſuggerimus: hic gentis ſuę ſplendorem literis, literas pietate illuſtrauit: Hanc Rhemenſes Infulâ ornarunt: ille iterum hanc multis magnisque virtutibus, velut gemmis diſtinxit. Sacerdotes primus id loci in vnum coegit, reditúsque, de quibus viuerent, cōmunes fecit. Familiariter Magiſtro Equitum Pipino eſt vſus, qui xeniolis, quæ *Diuus* redeunti à venatione miſſitabat, multùm delectatus terræ tantum aliquando conceſſit, quantum RIGOBERTVS, dum ipſe dormiret, ambulando potuit circumſcribere. Ab eo tempore nuſquam alibi vel campi vel agri lætiùs ridere, ridentibus nuſquā mitiùs cælum arridere. Aurea tempora & æternum Ver diceres. Sed & filium Pipini Carolum (ab animo Martio Martellum pòſt dictū) ſacro fonti admouit RIGOBERTVS. At Carolus ingratus, quòd vrbem Rhemenſem dolo aggreſſus non admiſſus eſſet, apertâ vi poſt fratrem debellatum ingreſſus, Pontificem ſede exegit. Tulit æquo animo exilium, nec multo poſt ad Pipini dona reuerſus vitam ſanctiſſimè exegit. Ad tumulum nocte concubia lux ingens viſa, & voces è cælo auditæ, multum humanâ ſuauiores.

At nos ſi nunquam has audimus, quid miri obſecro eſt, quando cælo aures claudimus? *Ex Surio.*

S. SIMEON STYLITA.

Quid animæ prodeſt, heſternum diem transegiſſe in actione virtutis, ſi hodie velut deſertor deſciueris ab opere iuſtitiæ? Qualem enim te inuenero, ait ſcriptura, talem te iudicabo. *S. Baſil. in Epiſt.*

Conſtantia.

Pro Tentatis.

ERubeſcit hoc die Ægyptus, cum in tam parua charta ſepeliri ſuperbas moles ſuas videt. Quid enim? vt mortuos ſuos, quà poſſet in cælum extolleret, ſurgere eò velut gloriæ humanæ ſcalas Pyramides iuſſit. At tu Lector vide ſis hoc die illum, qui viuus cælo iam cohabitauit, viuus Pyramides ſibi quatuor poſuit, inuidiam non Ægypto modo, ſed Orco etiam facturas. Itaq; SIMEON opilio primùm, poſt præalta in rupe monachos inter Angelus vixit. Verùm cùm ob mira, quæ maxima ac plurima patrabat, magni vndique accurſus fierent, nouo miraculo columnas cœpit habitare; quarum quarta, & quæ ei vltima fuit, alta erat pedes IV. & L. Hic ille ſtare columnâ ſuâ firmior, dormire aut cõſidere nunquam; vix adeò vnquam quid cibi capere, ea & agere & pati, vt hominem dubitarint; Regibus denique, ac Imperatoribus imò orbi ad ſe confluenti vel oraculum eſſe vel aſylon. Indoluit hoſtis, & dolis, quos domi ſuæ habet, vſus, in flammantem currum non iam SIMEONEM, ſed alterum Eliam inuitauit. Nec malè profectò ceſſit aſtus. Verùm, cùm altero pede iam extenſo, ſacrum Crucis ſignum efformaſſet, in ventos ſcilicet & orcum, non in cælos, cũ peſſimo auriga abiuit currus. At SIMEON, vt eâdem pœna & ſe & hoſtem vltum iret, vno, vt erat tum, pede, annum ſolidum perſtitit. Mortuus eſt deinde anno ab orbe reſtaurato CDLX. ætatis CIX. atque, vt viciſſè ſcires, etiam poſt mortem ſtetit. *Ex Surio.*

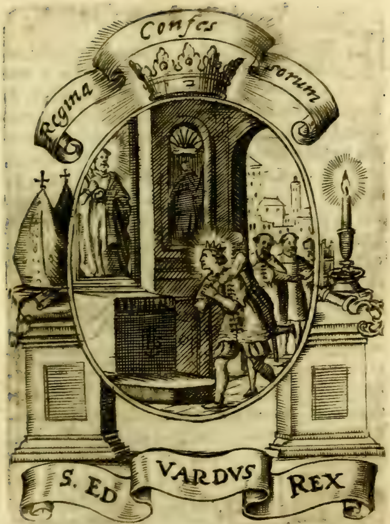

Indicamus bella peccatis, conflictum vitijs nunciemus, ſecuri de victoria; quia nec arma cæleſtia hoſtes poterunt ſuperare terreni, nec diuino regi aduerſa poterunt cõtraire mundana; neq; vigilantes & ſobrios Diabolus perturbare ſuis ſuperuentionibus poterit. *S. Pet. Chryſ. ſ.* 12.

Expugnatio Vitiorum.

Pro Maleficis & Incantatoribus.

EVnuchum ſpecta;ſed apage illum Parnaſſi ruborem.hunc,quem dicimus,Virginitas dedit, cælum riſit,vel, ſi mauis lacrimas, has quoque affudit cum ſuis ridenda Venus.Sed nunc argumentũ Fabulæ habe.Fuit APOLLINARIS altera Anthemij Viri Conſularis F. alteram Dæmon malus inſidebat. Illa Chriſtum Sponſum cogitabat,at hominem parentes. Quid nõ etiam Sanctus Amor hominum oculos luderet ingenioſus? Abit Ieroſolymam cum Nobiliſſimorum parentum venia APOLLINARIS; comites ſeruulos, ancillas, opes trahit. Redux ex itinere has omnes in egenos ſpargit, illos manumittit,vno alteroue duntaxat retẽto. Hos quoque piè fallit,& ſiluas habitat.Iam vbi æſtus culicúmque morſus corpus animúmque durarunt & formam illam auguſtam extinxerunt, prodit è latebris monachum induta, Eunuchum ſe dicit,Dorotheum apud Macarium nominat. Interea adeſt ſoror & è ſorore pellendus dæmon. Pellitur à Dorotheo. Sed redit & præſtigijs grauidam filiam Anthemij oculis exhibet, ſimul parentem Dorotheum mentitur. Ilicet hic ad Patrem raptatur, inde ad crucem raptãdus.At Dorotheus parentibus & ſorore in locũ ſolum abductis, hanc iterum ſanat, illis, poſitâ tantiſper perſonâ,Filiam ſe probat. Mox ad ſcenam ſuam reuertens eremum, pergit monachos,orcum, orbem ludere; dum denique cum omnium plauſu caſtiſſimam laruam Mors detraxit. *Ex Sur. & Men.*

Studeant humiles quotidie in humilitatis vir-
tute proficere, imitãtes Regem, qui abiecto one-
re carnalium & regaliũ indumentorum coram
domini arca nudatus exiliens & exultans vxori
ſibi obijcienti reſpondit, *Ludam, & vilior fiam coram Domino. B. Laur. Iuſt. lib. 1. de Humilitate.*

Vilis æſtimatio ſui.

Pro contemptoribus pauperum.

10

EDVARDVM in vtero adhuc latitantẽ Fortuna tamen Angliæ Regem legit: Firmauit electionem Cælum: ſiquidem in Regem vnctus ab ipſo Apoſtolorũ Principe memoratur. Coniugio porrò, ad quod inuitũ Regni proceres traxerunt, Virginitatẽ copulauit, pulcherrimo matrimonio. Pater Pauperum, Filius dici poterat ſumi Pontificis, ita hunc ſemper coluit: Tributa liberaliter remiſit, poſtquam ijs incubare Cuſtodem Orci Cerberum vidit. Iam nec ad vilis mendiculi poſtulata erubuit, qui membris ſuis captus promiſſam à D. Petro ſanitatem aſſeuerabat, ſi baiulo ad templum Rege vteretur: quin mox in humeros ſuſtulit pium onus, ad aram portauit, ſtipémque diuitem ſanitatem addidit. Sed & cœci nonnulli, quâ vndâ manus Rex lauerat, hac oculis ipſi tenebras eluerunt. Facienti Sacerdoti cùm adeſſet, conſpicuus ei ab ara bene precatus eſt Chriſtus. Quiduis amore D. Ioannis, quem Euangeliſtam dicimus, rogantibus, nihil viſus eſt vnquam negâſſe. Hanc ille religionem præclarè obſignauit annulo ſuo, dum eum ipſi Diuo mendicabulum adſimulanti dono dedit. Hic anulum Regi remiſit, ſimul de mortis horâ commonuit; quem nuncium ille toto mox regno vulgauit, quò preces vndique piorum cogeret. Atque eo viatico, quamuis ſuis iam diues meritis, longum cæli iter ingreſſus eſt, anno poſt Virginis partum M. L. XVI. & quia nullam corpus animo Virgini in vita, mors diu nullam etiam corpori in tumulo labem aſperſit. *Ex Surio.*

EPIPHANIÆ DOMINI.

Sicut Magi de theſauris ſuis Myſticas Domino munerum ſpecies obtulerunt, ita & nos de cordibus noſtris, quæ Deo ſunt digna, promamus. *S. Leo ſerm. 2. de Epiph.*

Deſiderium ſequendi Chriſtum.

Pro Religioſis Ordinibus.

11

SAlutauerant iam nuper, inter fauſtas acclamationes & cantus feſtiuos Principem ſuū cælo delapſi ciues, aulámq; Nati Regis quotidie deinceps frequentabant. Sed & Orcus rebellis hucuſque metu iam ſuo venerabatur. feręq; ipſæ dominum ſuum ſupplices agnouerant; vt iam aliud nil reſtaret, quàm vt terra etiam officium ſuum faceret. Ergo, vt ad exemplum Regum orbis vniuerſus ſe componeret, tres è regnis ſuis exciti Magi magnis itineribus Bethlemium contendunt, ſacramentum Chriſto nato omnium nomine dicturi. Atque vt ne aberrarent, placuit Superis ducem Stellam dare & fallere & fallī neſciam. Ita Hieroſolymam ventum ſedulóque in Noui Regis cunabula inquiſitum. At Herodes in regno ſuo alium prętér ſe Regem vllum quæri indignatus, barbara animo iam tum concepit conſilia, mox ſanguinem, neces, orbáſque Matres paritura. Aulicis tamen artibus apprimè inſtructus dolos dolis texit, &, vt noceret, amare ſe finxit, vt perimeret adoraturum ſe hoſtem etiam ipſe promiſit. Sub hæc à Magis, ſidere iterum Anteambulone, Bethlemiū peruentum. Ibi conſidens ſtella, velut aduentū gratulatura, hoſpites Reges è tecto ſalutauit. Extemplo ingrediuntur Regúmq; Regem in throno ſuo Præſepi, ſapientiam in infante, in homine Deum adorant: Addunt deinde tributa, opes peregrinas; Aurum, Thus, Myrrham. Inde viam aliam in regna auita Dux ſomnus dormientibus oſtendit: ſed ſic idem hic vigilantem Herodem deluſit. *Ex hiſt. Euangel.*

In Eccleſiam ingredere, vbi Chriſtus diſcumbit, tuúmq; præſtolatur aduentum, atq; in ſpiritu humilitatis pedib⁹ prouoluere Domini IESV; confitere ſcelera, deterge vulnera, reatum accuſa, ſponde conuerſionem, pete veniam, vt plenam conſequaris indulgentiam. *Laur. Iuſt. in ſermonib.*

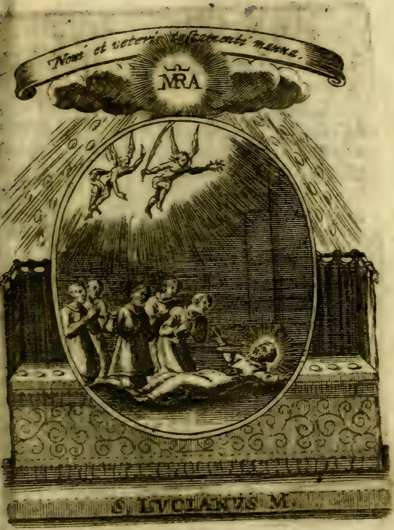
Emendatio Vitæ.

Pro auertendis corruptelis iuuentutis.

VI. IANVARII.

ANDREAM CORSINVM parentibus MAGNA VIRGO donauit, cùm illi prius eundem ex voto necdum natum eidem donaſſent. Videbatur ſibi Mater vtero lupum ferre, ſed qui in æde ſacrâ gratiſſimâ metamorphoſi in ouiculam abiret. Oraculum fuit non ſomniũ. CORSINVS etenim adoleſcens nonnihil liberior aliquamdiu cum Mundo vlulauit, pòſt tamen grauibus ac aſſiduis parentis ſuæ monitis captꝰ religioſæ vitæ ſe mancipauit: à quâ necquidquã eum abducere adniſus eſt veterator callidus, quamuis nobilem mentitus vultum, quamuis opulentum oppidò coniugium pollicitus. Primùm litanti auguſtiſſima cęli Regina viſendam ſe cum Angelis obtulit, atque his eum affata eſt verbis: *meam ſeruies ſeruitutem, ad hanc à me delectus.* Poſthac Pręſul nominatus Feſulanus, cùm fugâ ſe honori ſubduxiſſet, ab infante tum fante eſt proditus. Puer neſcio quis cùm ſacro fonte tingeretur, ANDREAS lacrymas frequentes affudit: Rogatus cauſam reſpondit, puerum eum familiæ ſuæ probro, patriæ exitio natum; id quod reapſe poſtea Vrbs credidit, cùm vidit. Cùm annum deinde ageret L X X I. ipſo CHRISTI naſcentis peruigilio egregius ſeruus à Domina ſua vocatus ad libertatem eſt. Mortuum Virgo ſanctitatis famâ percelebris per ſcalas vidit cælum conſcendere; puto ne vllus VIRGINIS amator dubitet eodem conniti, quando ſcalas habet.

Ex Surio.

Corpora noſtra aptemus in viuam Dei hoſtiam, vt ſit fides vera, pura conſcientia, cor mundum, caro caſta, ſanctus ſenſus, pius animus, vita ſancta, verecundus habitus, & ad omne Chriſti obſequium humilitas noſtrum ſemper comitetur inceſſum. *S. Pet. Chryſ. H.* 109.

Sanctitas Vitæ.

Pro Sacerdotibus.

POſſumus hodie ignoſcere Samoſatę, quã maximũ probrum ingẽti decore obruit LVCIANVM dedit, qui non iam rideret cæ ſed moreretur pro cælo. Duodenis puer pote tamen pater dici, cùm hereditatẽ paternã i tunc pauperũ prædã feciſſet. Mox inter Cœn bitas adſcript⁹ & Sacerdotio initiat⁹ Antioch ludũ literariũ aperuit, Minerual pauperibus c ſit, Libros Chriſtianos reſtituit & ſacra volun na, quæ dudũ ſuperſtitio corruperat, ad Hebr linguæ Regulam cenſuit. Sed Maximianus n neſcius pietatem Chriſtianam non poſſe rect quàm cum Muſarũ lacte, literis inquam, inſ lari, ad pœnas Magiſtrum tam ſancti ludi voc quòd tamen vel vultus maieſtate meliora p ſuadere LVCIANVS diceretur, nõ niſi velatis o lis huic impius Agamemnon locutus eſt. Pr miſſis primò ingentibus in Martyrẽ pugna tum in cippũ iniecit, pòſt in teſtarũ fragmin Vltimò fame longâ ad deditionẽ compellere aggreſs⁹. Interea ſacrificare cõſtituit LVCIAN Mirãtibus, quî id fieri poſſet, diſcipulis, cùm a menſa abeſſet, vos, inquit, in orbẽ me cingite templũ eritis; ſacra deinde pectori meo impo te; erit hæc viua ara. Dixit. fecit. mox ad ingr ſos tortores ter clamat *Chriſtianus ſum* & ſubi de mortuus tacet. Funus nihilominus in ma proiectũ, ſaxo dexterę appenſo. Verùm trancu primò Delphin, ſemper hominũ ſed Martyru pręcipuè amans in litus extulit. Mox dextra e (à Muſis credo) efferri brachioq; iungi viſa e Nos etiã manũ tã doctã pro meritis laudarem ſi ad noſtr Muſę manus illius ſtilũ attuliſſent. Su

S. RAYMVNDVS CONF:

Si nobis non eſt ſatis ad ſalutem, quòd virtuosè viuamus, ſed oportet aliorum ſalutem re ipſa deſiderare; cùm neque nos rectè viuamus, neque alios hortemur, quid reſpondebimus? quæ nobis ſpes ſalutis reliqua erit? *S. Chryſoſt. hom. 69. in Matth.*

Correctio fraterna,

Pro reſpuentibus pia monita.

16

VII. IANVARII.

RAYMVNDVS nobili loco in Hiſpania natus cum lacte MARIAM imbibit. Ea deinde pietas cum puero creuit. Nam & in Mundo adhuc cùm ageret, ſumptus non exiguos fecit, quo feſtus VIRGINIS ab Angelo Salutatæ dies auguſtiùs ageretur, & poſteà in D. Dominici familiam cooptatus, ipſius DIVAE monitu nouæ ſocietatis auctor fuit condendæ, quæ vindicandis in libertatem vinctis ſe ſe impenderet. Angelo, qui ei à puero datus eſt peculiaris, tam eſt vſus familiariter, vt non rarò ad ſtatas ab eo preces excitaretur. Cæterùm cùm pro ea, quâ erat, Chriſtianâ libertate, in non licitos Iacobi Aragonum regis amores grauiùs nequicquam inuectus eſſet, & ex nautis regio edicto abſterritis recipere eum iam nemo in nauim ſuam vellet; nouus nauta noua vela mari ſuſpendit pallium ſuum, aſpirante cæleſti aurâ ſex intra horas milliaria emenſus CLX. & Barcinonem appulſus in cœnobium ad ſuos per occluſam portam ingreſſus eſt. Ibi cum è ſocijs vnus aliquis grauibus tentationum fluctibus iactaretur, vbi primum in manu litantis RAYMVNDI propitium illud Sidus eſt intuitus, continuò ſuam menti reddi malaciam ſenſit. Argonauta verò noſter portum cæleſtem tenuit anno MCCLXXV. *Ex vita apud Bzouie*

S. LAVRENT. IVSTINIANVS

Vtinam ſaperes, quæ Dei ſunt! intelligeres, quæ Mundi ſunt! prouideres, quæ Inferni ſunt! profectò inferna horreres, ſuperna appeteres, quæ ad manus ſunt, contemneres! *S. Bernard. in Ep.*

Studium Sapientiæ.

Pro ſtudioſa Iuuentute.

ANnum agenti IVSTINIANO decimum nonum induta Virginem Diuina Sapientia amplexum tulit & oſculum. Ab eo tempore omnis illi Mundus deſipere, vna ſapere Religio. Ad hanc cùm ſe recepiſſet, fuit qui, cùm familiaritate (quæ ei cum LAVRENTIO intima erat) deſtitutum ſe indignè ferret, ad ſepta Monaſterij cum tota acie ſodalium veniret: Cornu vnum Citharœdi, alterũ Armati tenebant. Sed vtrumque perrupit LAVRENTIVS, captúmque verbis Sodalem in ſua iurare verba, manúsque dare Religioni coegit, plaudentibus vtrique Superis, quòd iam Theſeus Pirithoum ſuum, non ad Orcum, ſed cælum comitaretur. Poſt tamen LAVRENTIVS ad inſulam extractus, pater pauperum, & hoſtis ſuperborum audijt, mirandáq; egit plurima. In ore illud crebrò habuit: *eam demum eſſe veram ſapientiam, ſcire Deum Omnia eſſe, ac Nihil hominem*; & illud: *cælo excludendos omnes fore* opulentos, niſi eius Ianitores pauperes piâ manu corrumperent. Ego palmarium id puto: perituras Venetias fuiſſe, peſſimo Sodomorũ exemplo, niſi potentior apud DEVM Abrahamo LAVRENTIVS interceſſiſſet. Porro moriturus plumas reſpuit, memor quàm duro lectulo Chriſtus obijſſet. Et tamen ſine plumis in cælos euolauit anno M C C C C X. cùm iuſta illi homines inter Angeli perſoluerent, funeris dicam tibicines, an virtutis buccinatores? *Ex Surio.*

S.IVLIANVS.M:

Qui igne Chriſti captus fuerit, talis fit, qualis eſſet homo ſolus ſuper terram habitans, adeò nihil curæ eſt ei gloria & ignominia. *S. Chryſoſt. hom. 52. in Acta.*

Contemptus honoris.

Pro ſuperbis.

16

IVLIANVS vnicus Parentum clariſſimorum Filius primam ætatem Muſis conſecrauit; Bæ Virgines in clientis ſui pectus Amorem Virginitatis cum literis inſtillarunt. Sed obſtitere votis Parentes, caſtas antes Hymenæo identidem pulſantes. Itaque à cælo ante per ſomnum armatus BASILISSAM duxit. Verùm precantes thalamo cæleſtis primum odor afflauit; mox de ſeruando pudore piè ſermocinantibus cum MATRE aliiſque Cælitibus CHRISTVS superuenit, qui & audentibus animos addidit, & vtriusque nomina Vitæ Libro deſcripta oſtendit. Ita Virgo obiit BASILISSA; IVLIANVS verò etiam Martyr; qui dum ad ludibrium totâ vrbe vinctus circumducitur, CELSVS mali Iudicis non malus Filiolus conſpicatur eum non tam inter lictorum, quàm Cælitum manus inambulare. Pedes proinde Martyris complexus, & Chriſtum puer non pueriliter & ipſe faſſus, cum IVLIANO ad ignem damnatur. Sed virtus proba è flammis ſplendidior nimirum exit, creſcitque, Matre etiam Celſi ad Chriſtum adducta. Caput demum omnibus ſub annum Chriſti CCCXI. aufertur. Sed neque ſic locus coronæ defuit.

Ex Surio.

Manducat Deus in cælo panem, quem perce-perit pauper in terra. Da ergo panem, da potum, da veſtimentum, da tectum, ſi Deum debitorem non Iudicem vis habere; nihil nobis nocebit in terra, ſi nobis in Cælo Miſericordia ſit Patrona. *S. Pet. Chryſ. ſ. 42.*

Benignitas in egenos.

Pro Pauperibus ſtudioſis.

NOuit MARTIANVS Maximæ Ædi Byzantij præpoſitus Orationē,quò cælos & certius & citius peteret,alatam reddere,creberrima illi ieiunia & Eleemoſynas iungendo. Multus præterea in extruendis Cœnobijs templíſq; fuit;monumentis,quæ ferè vnica in mortali homine immortalia DEVS probat. Plenam, quoties foras prodiuit,manū circumtulit, cum vacuâ nullum à ſe inopem paſſus abire. Veſte, quam diu vixit,non niſi vnicâ ſemper vſus,hac etiam,cum nulli ad manum nummi eſſent , ſe exuit & egenum induit,ſed diuite lucro.quippe qui deinde cùm ſeminudus pro ara Diuinum Cibum in populum partiretur , aureâ palam à Cælo veſte ornari viſus eſt, vt planè iam quæſtū quæſijſſe & pro paupere toga meliorem ambijſſe videri poſſit. Noctu porrò Vigil pius vrbem obambulabat,vel quibus tunc etiam bene faceret,egenos, vel quos lotos domi curatóſq; terræ mandaret , mortuos quærens , ex quibus non pauci reuixiſſe inter ſtudia tam ſancta memorantur & alterum vitæ parentem MARTIANVM ſalutaſſe. Iam graſſantem in templum ſuum crudeliter flammam medius ipſe obiecto Euangelicæ Hiſtoriæ volumine ſtitit,precib⁹ domuit, lachrimis extinxit. Secūndum hæc aliáq; mira, templo,quod vltimum ædificabat,& vitæ finem vnâ impoſuit. *Ex Metaphraſte apud Surium.*

Magnum huius vitæ ſolatium eſt, vt habeas, cui pectus tuum aperias, cum quo arcana participes, cui committas ſecreta cordis tui; vt ames & ſequaris eum, qui tibi paterna pietate in triſtibus compatiatur, in perſecutionibus adhortetur, & in proſperis gratuletur. *S. Bern. tr. de Ord. Vit.*

Familiaris recurſus ad Patrem ſpiritualem.
Pro Anxijs & Scrupuloſis.

THEODOSIVM Cappadocem antrum aiunt incoluiſſe.rectiùs regiam dicerent;nam ad illud diuertiſſe hoſpites primo itineris ſui die tres Orientis Reges memorantur. Totus illi penus palma,cella fons fuit,deliciæ dactyli herbæque & lacrimæ. Interim fuit,cùm centum & amplius menſas paucis panibus paſceret. aliàs, cũ Martiani hoſpes eſſet,illéq; panem ſibi deeſſe quereretur,THEODOSIVS in barba Martiani granum hęrere frumenti conſpicatus, qui potes inquit queri,qui tot panes in barba circumfers?ſimul granum in granarium ablatum totum hoc compleuit, & veluti anguſtias huius accuſaret, extra oſtia ſe miraculúmq; effudit. Aliàs magno Paſchatis die, cùm nihil in cibum ſuppeteret, Numen THEODOSIO mulum ſubmiſit inſtructiſſimum cibariјs. qua re ille impulſus ſemper deinde egenis duplicauit pium ſtipendium. Iam mortis memoriam ſuis impenſè commendauit. Eum in finem ſepulchrum quandoque fieri iuſſit,rogauítque ecquis eo tumulari vellet. Voluit Baſilius quidam, qui mox ſuauiſſimè exceſſit è vita, nec tamen in odeo ſacro vel videri vel audiri deſijt. Prænobilis Matronæ filio, dum inter pueriles ludos, lapſus in fontem cadit, abſens THEODOSIVS, adfuit tamen ſpectabilis,&, ne aquis mergeretur Innocentia, cauit. Veſtis eius cilicina militum Duci vicem Loricæ fuit & victoriam peperit. Sed & tibi contra hoſtem inteſtinum victoriam ſpondeo, ſi ſimili vtaris loricâ. *Ex Surio.*

Eius eſt in mundo diu velle manere, quem mundus oblectat; quem ſeculum blandiens atq; decipiens illecebris terrenæ voluptatis inuitat. Porrò cum mundus oderit Chriſtianum, quid amas eum, qui te odit? & non magis ſequeris Chriſtum, qui te redemit & diligit? *S. Cypr. de mortalit:*

Dilectio Dei ſuper omnia.
Pro peccantibus metu mortis.

MOre Solis Virtus hoc pulchriùs nitet, quò diutius latet. Teſtem ARCADIVM adduco. Hic ſæuientibus vbiq; terrarum in Chriſtianos tyrannis, ſiue homo timore aliquo, ſiue CHRISTI mandato inductus, poſthabitis Fidei fortunis omnibus, fugâ ſe ſubduxit, & aliquandiu latebras habitauit. Sed nimirum vt vinceret fugit; ex latibulis ſuis velut inſidijs hoſtem expectauit. Etenim cùm irruptione in domum factâ, & non reperto ARCADIO, ad tribunal de amicis eius quiſpiam raperetur, continuò adfuit; circumuentum inexſpectatè tyrannum grauiterque increpitum iuſſit omnes pœnas in ſe experiri: Aciem tormentorum inſtrueret Tyrannus, ingenio etiam certaret, in auxilium alios etiam Tyrannos euocaret, omnes in ſubſidijs Carnifices conſtitueret: ſeſe vnicum contra omnia tormenta etiam nudum ſtaturum, ſolâ patientiâ pugnaturum, oſtenſurúmq; ea dimicatione, quantum inermis Chriſtianus omnibus minis & tormentis armato Tyranno præſtaret. Deſperauit iam tum iudex de victoria, & ſententiam tulit, qua manibus ac pedibus mutilari ARCADIVS iubebatur. Hic fixis cælo oculis inter diuinas laudes, ſupplicij locum magnanimus petijt, membra ad lanienam ipſe nudauit, ipſe ſingula truncanda exhibuit; itaque ſanguinis ſui purpurâ ſplendidus, ſine pedibus ad Martyrum tamen partes tranſiuit, ſine manibus palmam tamen cepit.

S. Zeno Ep. Veron.

Amor æternæ vitæ & ſpiritualis ſtudium ſapientiæ velut in ſumma cordis tui conſtitutum arce præcellat; quatenus dum fragilem hanc vitam cum ſua ſapientia deſpicis, repleri diuino ſpiritu, qui ad æternam te prouocet gloriam, fœlici viciſſitudine, merearis. *B. Pet. Dam. l. 8. Ep. 9.*

Cogitatio æternitatis.

Pro Comitibus & Baronibus.

DVxit GODEFRIDVS Cappenbergenſis Comes genus ſuum è Regio ſanguine. Prædantium ſuorum militum licentiam, ſi quiſquam alius, frenauit, gnarus militum prædam Ducis eſſe furtum. Arcem ſuam in Cœnobium vertit, & D. Norberti familiæ tranſcripſit, cum omnibus fortunis, quibus præclarum Auctarium vna cum fratre Ottone ipſe acceſſit. Viderunt hoc multò antè in ſomnis illi, qui de Cappenbergenſi arce vel columnam flammantem, vel ciuitatem niue nitidiorem in cælum viderunt aſſurgere. Et verò multa, quò moram tam ſanctis conſilijs injjceret, molitus eſt cognatus ſanguis, nunquam non *DEO* hæreditatem inuidens; ſed ille, vti alia humana omnia, ita hæc etiam inſuper habuit, coniugéq; inter Sanctimoniales relatâ, Norberti inſtitutum auidiſſimè arripuit. In hoc acerrimus ſui hoſtis & glorioſiſſimus Victor, vix quidquam cibi ſumere eſt viſus, tantùm lacrymis inebriari. Cæli cupidiſſimus miſſionem corporis accepit anno M.C.XXXVI. cum moriturus illa audiſſet: *exite obuiam ei*, & venientem è cælo comitatum amiciſſimè ſaluere iuſſiſſet. Secundum mortem Nepti ſuæ multâ luce veſtitum & coronâ conſpicuum ſe oſtendit, quæ illa legentibus loquebatur: *Induit me Dominus veſtimento ſalutis & tanquam ſponſam decorauit me coronâ.* Pulchrè certè honorum cupidos alta conſcendere GODEFRIDVS docet. Comitem abiecit, vt Rex eſſet.

Ex Surio.

Eò minus in hac peregrinatione deficies, quò veriùs in fontem diuinæ miſericordiæ per virtutem ſpei mentis oculos leuaueris. Hæc enim virtus claritate ſua Deum nobis manifeſtat, & inter hoſtium cateruas intrepidè ante faciem Domini nos perducit. *B. Laur. Iuſt. Lig. vitæ.*

Fiducia in Diuina prouidentia.

Pro Catholicis fidei cauſâ proſcriptis.

21

FElici Nolano cum Fratre Germano ita cō-uenit,vt ignobilior hereditatis portio,id eſt Terra Fratri, melior verò, hoc eſt Cælum Felici cederet, vt qui Chriſto militaret, Germano Imperatoris caſtra ſequente. Ita diuiſis vitæ ſtudijs Felix ſacris eſt initiatus. ob fidem deinde in vincula coniectus ab impijs, ſed exemptus ab Angelo, iuſſus eſt emeritum Præſulem Maximum quærere. Eum in eremo repertum ſemianimem precibus primò, dein vuis, quas de ſpinis legerat, recreatum domum ſuam deportauit. Hinc cum denuò hoſtes ei imminerent, occæcati diuinitus, quem auribus ſuis loquentem audierant, apertis oculis non viderunt. Fugientem porro & intra geminarum ædium parietinas abdentem ſeſe, improuiſo opere ſuo aranea texit, & fuit tam tenuis tela propugnaculum tutum Felici. Hîc cælitum manu paſtus VI. menſes, & alloquio diuino dignus, Infulâ etiam eſſet ornatus, niſi id dignitatis ex innata animo demiſſione in alium ipſe tranſtuliſſet, quòd eum ſeptem diebus ante ſe ſacris initiatum diceret. Obijt tandem Felix feliciter tumulúmq; Templum eſt nactus; quod cùm auguſtius poſtea D Paulinus reddere laboraret, ſoliq; ruſticani duo ædes ſuas tranſcribere negarent, ecce tibi ignis nocturnus tecta Ruſticorum depaſtus ampliſſimam aream deſcripſit. Neque hoc ſolum ſed & alijs deinceps miraculis Felix luxit. *Ex Surio.*

Quàm delicioſâ fame affligitur, qui cæleſtis
promptuarij dapibus ſatiatur? cui cælum fit cel-
larium, cæleſtis promus exhibet miniſterium;
quàm fæliciter miſer eſt, qui dum terrenis eget
impendijs, angelicis fulcitur obſequijs: cui xe-
nium diuinitus mittitur, angelitùs miniſtratur.
S. P. Dam. ſ. 33.

Abſtinentia.

Pro fame laborantibus.

XV. IANVARII.

PAVLVS Thebæus XV. annorum adoleſcet plùs Decium quàm eremum horruit. Cer hòc vnum imprudens Decius boni feci quòd ex Chriſtianis Eremicolas fecit. Eos int princeps PAVLVS perhibetur, cui in centeſimu vſq; annum ac decimum ſpelunca tectum, vn eademque arbor Palma & victum & veſtem d dit. Annus agebatur Chriſtianus CCCXXXI cùm ad eum diuino iuſſu viſit Antonius, atqu tunc prudens diſpenſator Coruus, qui anno iam LX. dimenſum ſuum PAVLO quotidie affer re aſſolebat panem dimidium, hoſpitis memor duplicauit annonam. Secundum hæc, cùm, ita monente PAVLO, veſtem ſepulturæ allatum iret Antonius, priuſquam rediret abire inter cælites in cælos amicum videt, reperitque genibus hu. mi adhuc fixum, paſſiſque brachijs omnino o- ranti ſimilem. Cùm vltimum proinde officium mortuo præſtaret, in eo ſocios duos leones ha- buit, qui ſepulchrum egeſta humo parârunt, & mœrenti Antonio crebro mœſtóque rugitu & ipſi adgemuerunt. Hinc domum reuertit nimiū quantum gaudens, ſpolijs opimis, hoc eſt tuni- câ PAVLI è folijs palmæ concinnatâ. Certè non niſi maximis quibusque diebus feſtis in ea viſus eſt ſuperbire, vt minus ego iam mirer ab Hiero- nymo eam palmatæ etiam Imperatorum pur- puræ prælatam, quando in illa magnus Antonius triumphauit. *Ex S. Hieron.*

Præferenda eſt Religio neceſſitudini, & pietas propinquitati. Ea enim eſt vera pietas, quæ præponit diuina humanis, perpetua temporalibus: neſciunt ſuis parcere, qui nihil ſuum nôrunt; quoniam Sanctis omnia Deus eſt. *S. Ambr. in Epiſt. ad Rom.*

Ordinata Charitas.

Pro ijs qui amore parentum à Dei ſeruitio retrahuntur.

ILle IOANNES eſt, qui in illuſtri Patriciorum familia Romæ natus parentes piè nos docuit fallere. Nam adoleſcens admodum clam his in Syriam abijt, & veſtem indutus religioſam, vnico, ſed delicato cibo victitauit, Angelorum pane. Poſt cùm parentes ſæpenumero ingereret hoſtis, ægrè illi ſibiq; facturus Romam iter inſtituit. Ex itinere veſtem ſuam cum mendicantis centonibus commutat, & his ſpolijs ſuperbus ad parentes ignotus diuertit, tantæque filius familiæ, tanti patrimonij hæres vix malè ſartam tectámque in veſtibulo ædium ſuarum caſulam impetrat. In hac ille tres annos ad inuidiam ſui hoſtis furtiuo parentum aſpectu fruitur. Hinc ex tuguriolo ſuo ad Superûm palatia inuitatus Matrem aduocat; mendicus ægrè impetrat; præſentem iureiurando adigit, velit iubeat in pannuceis ſuis ſe tumulari. mox ſanctum Euangelij librum, quem puer ab ea dono acceperat, in manus tradit, atque ita oculos tandem matri aperit, ipſe ſuos claudit. Enimuerò malè officioſa velle hîc auream filio purpuram inducere; ſed ilicet manus ſenſit tamdiu rigeſcere, dum piæ & vltimæ IOANNIS voluntati eſt obſecuta. Claruit verò ſanctior hîc in caſa ſua Romulus circa annũ Chriſtianũ CDLXVII. nunquam Orbi tam notus futurus, niſi tam ignotus fuiſſet. *Ex Surio.*

Qui cupiunt ſtrenuè ſpirituales perſoluere laudes, repræſentent ſe coram *D*ei tribunali, & ipſum in ſpiritu præſentem habeant, vti eſt, nihilque inter ſe & eum habere velint, ſed tanquam amicus cum amico colloquantur Domino. *B. Laur. Inſt. de diſcip. Monaſt. Conuerſat.*

Cogitatio præſentiæ *D*ei.

Pro ſacerdotibus indeuotè ſacrificantibus.

BONITI Virtus detecta iam tum diuinitùs eſt, cùm Matris adhuc vtero lateret. Etenim cùm hæc grauida à Sacerdote poſtularet, bene vt ſibi precari vellet, *quin*, ille retulit, *bene potiùs tu mihi precaris Domine?* Amplius ad hæc obſtupeſcenti, *ne*, ait, *hoc à te exigere me crede, ſed ab eo, quem vtero fertes, quem ad Inſulam iam nunc vocari video.* Cæterùm BONITVS adultior factus cùm maxima quæque munia in Gallorum Regia obiret, ita Regis cauſam egit, vt cuiuis dignitati Pauperum patrocinium præferret. Aſcitus inde ad Epiſcopatum Aruernenſem, dum nocte intempeſtâ in templo precibus vacat, adſpectabilem cum omni aula Reginam cæli MARIAM habet; huius imperio rem diuinam facit (homini Cælitibus inſeruientibus) & in laboris præmium veſtem aufert mirè candidam, eáque ſiue materia ſiue arte, quam mirari oculus humanus ſemper, agnoſcere potuit nunquam. Simile ſperare poſtea auſus è ſucceſſoribus vnus, eodem ſe contulit. Verum quia merita hominis abludebant, diſſimilis pulſus diſſimili modo acceptus, & arcanâ vi domum ſuam eſt deportatus. At BONITVS ſponte Inſulam abiecit, vel, vt rectius loquar, cum corona commutauit, quam ei cum locos ſacros plurimos luſtraſſet, à morte (cuius ipſe ſibi vates fuit) cælum decreuit, Anno poſt Seruatoris aduentum DCLXXXV.

Ex Surio.

Fugiantur noxiæ voluptates, inimica gaudia, & deſideria iam iámq; peritura. Quis enim fructus eſt ea indeſinenter cupere, quæ etſi non deſinant, deſerenda ſunt? Amor rerum deficientiũ ad incorruptibilia transferatur, & ad ſublimia vocatus animus cæleſtibus delectetur. *S. Leo ſ. 5. de Epiph.*

Deſiderium cæleſtis Patriæ.

Pro ſectatoribus Mundi.

EX Anglia FVRSEVM aſciuimus. Iuuenta ei⁹ prodigijs plena reliquę vitæ prȩluſit. Poſt hanc à Muſis tranſijt ad Monachos; mox Doctor ſanctioris vitæ & Cœnobij conditor, in quod paſſim vinctos oratione ſua è Mundo abſtraxit. Interea ſub annum DCXLIV. ſemel iterúmq; animo è mortali corpore exijt, ductorib⁹ Angelis bonis, qui vel ignea malorũ tela clypeo excipiebãt, vel quas de minimis etiã vitæ noxijs aduerſarij nectebant accuſationes diluebãt. Iam verò è cæli ſpecula orbẽ contẽplatus, cum à quatergemina ſcelerũ flãma (perfidiã, rerũ fluxarũ cupiditatem, diſcordiã, atque in miſeros crudelitatem Angeli dicebant) ardere õnnẽ didiciſſet, cum à cæleſtibus Choraulis leuem omnem laborem quantumuis magnum, omne tempus quantumuis lõgum ad æternitatem breue eſſe audijſſet, à binis è numero Diuorum Præſulibus iuſſus eſt ad corpus redire & flagitioſos ad frugem reducere. Graue ille fuit à Cælitũ ſocietate auelli, præſertim vbi ad animæ domiciliũ corpus exanime ventum eſt. Ingreſſus tamen Angelis ſuadentibus toti iam Angliæ orbem (qualem vidit) cælúmque oratione ſuâ depinxit, annosque porro XII. ſceleratis in viam reducen. hi impendit. Poſt hæc cùm Romam pietatis cauſa contenderet, priùs vitam quàm viam emenſus eſt. Integritatis teſtimonium demortuo corpus ſolum dixit quarto ab obitu anno & ipſum integrum. Animus illuc iuit, quò aſ- ſueuerat iam ire. Ex Sur.

Ecce venatorum ſpiritualium quot ſunt laquei ad capturam animarum toto orbe diffuſi! hos tantummodo euadunt, qui mundũ ipſum dedignantur amare, illum ſecedendo ſpernunt, eiuſque concupiſcentijs abdicatis DEO in ſpiritu militare proponunt. *S. Laur. Iuſt. de Contempt. Mundi.*

Humilitas.

Pro ſeductis per blanditias Mundi.

XVII. IANVARII.

ÆGy[illegible] erat ANTONIVS & domi ſuæ nobilis, [illegible]rimo ætatis flore mundo moriturus ex a[illegible] pauperes hæredes ſcribit, ſubinde victorijs aduerſus hominum hoſtes malos genios nobilitatus; Ab ijs plagis aliquando peſſimè acceptus dum IESVM ſuum familiariùs deinde rogat, vbi id temporis fuiſſet, adfuiſſe ſpectatorem pugnæ audit. Tam propè à Deo abſumus, etiam cùm longè abeſſe nos putamus. Aliàs dum Mundum æquioribus animi oculis arbitratur, aream eſſe aucupis videt laqueis vndiq; obtectam: ſcire percupidus, quis hos effugeret, reſponſum accipit, qui animo demiſſo eſſet. Subinde Martyrum pugnis cùm Actor adeſſe non poſſet, ſpectator adfuit & hortator, Iudiciq; ſæpe in veſte candida obuius mortem necquicquā ambijt, Eremo pugilem ſibi depoſcente. Illic cùm ageret, à Conſtantino filijsque Imperatoribus perſæpe litteris ſalutatus, viciſſim eos officij ſui commonefecit, & à ſuo ad diuinum tribunal crebro iuſſit aduertere. Natus annos C. & V. iſta ſuis ſuggeſſit documenta. Viuerent quotidie morituri: quotidie melioris animi propoſita nouarent: IESVM aſſiduè ſuſpirarent: hoc nomine clypeo in hoſtem vterentur: hæreticorum familiaritatem fugiendo effugerent. Sub hæc mortuus anno à partu Virginis CCCLVIII. vitæ præconem magnum Athanaſium habuit, vti & hæredem pallioli ſui lacera quidem & detriti, ſed quod virtutem ſciret tegere. *Ex S. Athanaſ.*

Non in nobis flamma libidinis æſtuet, non turpis cogitatio pulchram animæ noſtræ coram Deo ſpeciem fœdet. Non nos terrenæ facultatis abundantia in ſuperbiam erigat, non tenacitas miſericordiæ viſcera pauperibus claudat: Vigeat in nobis perpetua caſtitas. *S. P. Dam. ſ. 65.*

Contemptus vanitatum ſæculi.
Pro Nobilibus.

IN ingentes opes natus LEOBARDVS ad nuptias non tam inuitabatur, quàm cogebatur à parentibus, quas tamen mors vtriuſque interturbauit. Filius Sponſus, vbi iuſta his perſoluit, ad Germanũ proficiſcitur. Sed hic tum forte ebrius neque agnoſcere frater fratrem velle, quin contumelioſè acceptum fide minimè germanâ hoſpitem domo exigere. Hîc LEOBARDVS dum noctem ſub dio agit, cælúmque ad faces ſuas contemplatur, certè inquit, hoc non excludet, niſi aditum ipſe mihi intercluſero. Et quouſque demum ſeruitutem mundo ingrato hanc ſeruiam? nunquid non mors ipſa parentum ad pileum vocat? nolentes Mundo mortui mori me volentem docent. At innumeras opes numero, nempe quas pater heri, ego hodie, cras alius numerabit. Sponſa mihi eſt. Mater ſcilicet bella mihi & lites pariet. Et vbi tunc caſtiſſimi nunc animi lilia? morientur hæc; & ego Superis tam nobilem odorem inuidebo? Ergo tibi hunc mentis Candorem ô cælum, tu verò terra res tuas tibi habe. Exulabis & tu animo noſtro. Iraſceris? prior excluſiſti. Hæc ſecum LEOBARDVS, mox rectâ aſceterium; ibi ipſos duos & viginti annos anguſtijs cellæ incluſus aditum ad ſe Mundo viciſſim negauit, neque tamen vel talis ſine prole in cælos abijt. Reliquit poſt ſe virtutem nobilem filiam & vobis, Sodales Partheni locandam. Cur abnuitis pauperem ducere? dabit cælum dotem.

Ex Surio.

Homo mitte & præmitte theſaurum tuum in cælos, ne cæleſtem animam demergas in terram. Aurum de profundo terræ; anima ab excelſis cæli. melius proinde eſt, ad ſedem ſuam deferri aurum, quàm in ſepulchro auri Anima demergatur. *S. Pet. Chryſ. ſ. 22.*

Fuga Auaritiæ.

Pro oppreſſoribus Pauperum.

EGallia eſt hoc lilium, quod manu tenes. Multa inde in roſaria Mariana transferemus; interea iſto oculos oblecta. Naſcitur ergo LAVNOMARVS anno poſt natum Seruatorem vigeſimo ſupra quingenteſimum. Puer genium ſuum defraudat, vt inopum ditet. Hinc Sacerdos, ex Sacerdote nobilis eremi cultor cœnobium exædificat & ſiluas facit habitari. In his feræ à lupis agitatæ aſylon ſinum pandit, veriſſima aurei ſeculi ouis. Inde optimus orator oratione ſuâ ſuadet arbori ingenti, aliò vt migret, & perſuadet. Depopulantem porrò omnia flammam vno Crucis ſigno exarmat: ægris ſanitatē priſtinam plurimis impertit. Sed non perinde auaro neſcio cui facere medicinam placuit. Fuit hic oppidò diues, ſed letho proximus rectè pauper ſibi videbatur. Mittit itaq; XL. aureos LAVNOMARO, ſiue vt DEVM ſibi per hunc propitium redderet, ſiue vt fortè ſic mortē auro corrumperet. At verò LAVNOMARVS ad ſeuerum in ara examen ſingulos expendere, & vnico duntaxat ſeruato, alios omnes remittere, graui addita denuntiatione, qua & expoſtulabat, quòd furtum munus Deo obtruderet, & ſimul mortem indicebat. Et verò non huic tantum ſed vniuerſæ Galliæ vaſtitatem cladémque vaticinatus eſt; ipſe tamen ne hanc videret, morte oculos clauſit. *Ex Sur.*

Ad cæleſtia regna ſuſpires, voluntatem Dei facias, imiteris Angelos ſuper terram, aduerſus tentationes pro pietate confligas; & ſi cæleſtis militiæ ſacramenta ſeruaueris, non dubites te in caſtris triumphalibus Regis æterni Victoriâ coronandum. *S. Leo ſ. 1. de Nat. Dom.*

Deſiderium Perfectionis.

Pro augenda Sodalitij Pietate.

SAtis laudaſſe ABVNDANTIAM videri poſſem, ſi illud modo dicerem, & natam & mortuam laudatam vltro ab æreCampano fuiſſe. Adijciam tamen alia pluſcula. Cùm ſacro fonte tingeretur, dicuntur lampades templi ſuapte ſponte accenſæ & infanti lucem & vrbi infantem gratulatæ eſſe; ipſa ABVNDANTIA iam tunc in innocentis fœminæ patrociniũ(adulterij rea agebatur) fuiſſe facunda. Iam & tennem ferunt ab icone Puerulũ IESV MATRIS ſinum inſidentis pomum aureum, quod manu forte pictum geſtabat, petijſſe & adeo impetraſſe; ἀντίδωρον deinde flores (ab hieme donatas) eidẽ attuliſſe, & vt acciperet perſuaſiſſe. Sed hucuſq; cælũ cum puella luſit. quæ dicã ſeueriora ſunt. Itaq; memorant cum Maiolo Abbate matréq; Ieroſolymam iuiſſe, & eũm cætera Chriſti veſtigia, tum illa potiſſimum venerabundã exoſculatã fuiſſe, vbi ille pondere Crucis feſſus obuiam MATREM habuit, heu! alteram tunc oculis ſuis crucem. Hic lacrimis diffluere voluiſſe ABVNDANTIAM; hic flagris ita in ſeſe ſæuijſſe, vt ſicut oculi in fonte, ita ſanguis fuſus in riuos abire videretur. Abhinc Angelo Duce in antrum Onuphrij deueniſſe, illicque fœminam viri vitam vixiſſe. Ad extremum repertam à patre reductámque in patriam, omnem, hoc mortuo, hereditatem egenis ceſſiſſe, mortuam deinde etiam ipſam pro funere ab Angelis laudatam cantu fuiſſe. *Ex Ferrar.*

S. SEBASTIANVS MAR.

O verè illum degenerem & omnis boni expertem, qui cæleſtis vitæ amore non capitur; qui timet hanc perituram perdere, vt illam poſſit accipere, quæ perire penitus non nouit. *Ex Orat. S. Sebaſt.*

Deſiderium beatitudinis.

Pro peſte auertenda.

ANno poſt CHRISTVM natum LXXXVI. ſuprà CC. Marcus & Marcellianus Chriſtiani milites ad defectionem vehementer à parentibus ſollicitabantur. Enimuero interponere ſe hîc Tribunus SEBASTIANVS, turpémque à tam ſanctis caſtris fugam omnibus viribus diſſuadere. Dicenti cælum applauſit, piúmque oratorem lumine ſuo veſtijt, ſimul vox inſonuit eiuſcemodi, *nunquam non mecum eris.* Ab eo tempore nō iam fictum Æſculapium Romani habuerunt. Ita omnes morbos pellere SEBASTIANVS; ita doctè, dum corpori medicinam faceret, animum quoque morbidorum ad ſanam fidem adducere. Inter hos cum iam vrbi etiam Præfectus numeraretur, imperio Diocletiani malè ſani Medicum ſuum ſagittis confodiunt, cōfoſſum & prope exanimem negligunt. Sed qui SEBASTIANI manu curare alios voluit, ſuâ SEBASTIANVM non poſſit? imò verò adeſt ille incolumis, & ſub aſpectum Tyranni iterum ſe ſiſtit; mox tamen inter fuſtuarium fortem animam expirat, corpúsque in cloacas abiectum Lucinæ tumulandum committit. *Hæc ex Sur.* Cæterum eius cranio hodie Eberſperga Boiorum gloriatur, magnâ ſemper illuc confluentium religione, longè tamen maiori recedentium, vbi votorum damnati ſunt, lætitiâ.

Delectatur Dominus IESVS in grauitate vitę, in cordium puritate, & in perfectione virtutũ ſeruorum ſuorum. Propterea Angelicam conuerſationem tenere conentur, quotquot cæleſti domino gratiſſimum deſiderant exhibere famulatum. *B Laur. Iuſt. de diſcip. Monaſt. Conuerſ.*

Mundities cordis.

Pro perfecta Regularum obſeruantia.

ITa eſt. vti ſua adoleſcentem etiam vrticam acrimonia loquitur, ita ſuus nobiliſſimum quemque floſculum, cùm primùm exoritur, odor terris cæloque prodit. Ita, quem tibi pinximus, NEOPHYTVS Nicæa Bithyniæ oriundus iã inde à puero ſanctiore Spiritu viſus eſt agi. Hic ſub columbæ candore lectulum ſæpenumero Diui volatu ambire: hic poſtquam Matri, quam ab ea naſcendo acceperat, vitam reddidiſſet, Dux ei in montem Olympum eſſe, ſpeluncã hoſpiti monſtrare, & à feris purgare. Ecquid porrò mirum, ſi poſt ipſum Numen, Angelum etiam tutelarem tam habuit familiarem? Nam iſte victum Clienti ſuo miniſtrare; iſte ſub annum trecenteſimum, cùm vale iam parentibus diuino iuſſu dixiſſet, opesque in pauperem turbam erogaſſet, ad tribunal Decij Imperatoris comes eſſe, teſtis Virtuti Clientis ſui apud Superos & præco futurus. Ibi Martyr à flagris, flammis, ferisque innoxius, nocenti tandem Carnificis ferro excidit, monuitque non mentiri poetas, qui ex Olympo ad cælos eſſe aditum canunt. *Ex Martyrologio Romano & Menæis Græcis.*

Laborare non vis, qui vtrum viuas vſque ad ſenectam neſcis: quare differs vocantem te, certus de mercede, incertus de die? vide ne forte quod ille tibi daturus eſt promittendo, tu tibi auferas differendo. *Aug. ſer. 59 de verb. Dom.*

Executio boni Propoſiti.

Pro differentibus vitæ emendationem

IBant ab Æmiliano Præſide miſſi Lictores, qui FRVCTVOSVM Tarraconis Epiſcopum in vincula abriperent. Non fugit hic, ſed bonum ſe paſtorem probaturus obuiam etiam iuit Lupis. In carcere vero conſtitutus ſignum ſcilicet exſpectauit, quo currere ad immortalitatem iuberetur. iamque feria VI. aderat, quâ Chriſtus ipſe Martyribus Mappam miſit, cùm FRVCTVOSVS duobus ſtipatus comitibus ad rogum cucurrit. Ex itinere oblatum à pijs hauſtum Chriſti exemplo reſpuit, ieiunij ſui etiam in morte tenax. Nudis pedibus flammis tamen inſultauit, atque inde veluti pro Roſtris Chriſtianos eſt adhortatus, oculos in æternitatem defigerent, non cruciatus breues. Iam vincula flammis ſoluta manus ſoluerant, cùm FRVCTVOSVS explicatis in crucem brachijs cælum ſpectare, cælum precibus pulſare. Et ecce panditur hoc, & Martyres (ſpectantibus Triumphum impijs) inter flammarum globos, ad cælum euolarunt, coronis omnes inſignes, indéque rident admotas nequicquam à Iudice machinas. Tam illuſtrem itaque Rogum non aquâ ſed mero diluendum duxerunt Chriſtiani; ſed diſtinguere laborantibus ſacra oſſa, è cælo FRVCTVOSVS adfuit, vetuítque terris diſiungi, quos cælum iunxiſſet. *Ex Surio.*

Si quando animus tuus acceptæ iniuriæ do-lore exarſerit, fac tibi Chriſtus Chriſtiq; vulnera in mentem veniant, quantuláque pars hæc ſit eorum, quæ Dominus tuus perpeſſus eſt; hac ratione animi dolorem velut aſperſa aqua extinxeris. *Greg. Naz. in ſen.*

Dilectio Inimicorum.

Pro calumniantibus & perſequentibus nos,

FVit MENRADVS Sueuici ſanguinis Comes: Tirocinium melioris militiæ in Aſceterio (Augiam Diuitem dixere) poſuit. Mox ex Tirone miles, ex milite Dux caſtra in Eremum mouit ſemper inclitus victorijs ab Orco reportatis; qui tam denſâ quandoque acie caſam oppugnauit militis noſtri, vt ſuam diei cum ſole lucem eriperet: ſed ſoluit oppugnationem vnicus bonus genius Cuſtos MENRADO datus, qui cùm aliàs ſæpe, tum precanti imprimis viſendus adfuit. Ita vitam ſolam agenti in annû XXVI. latrones gemini ſuperuenerût, quos ipſe, quamuis cogitati facinoris minimè ignarus benignè & accepit & habuit. At illi ſecundùm ſacrificium & preces, hoſpitem ſuum necant ingratiſſimi & ponè caput cereum, vti viuus petierat, ſtatuunt. Is ſuapte vi accêſſus, & iam decreſcens, cùm ſtipulas lectuli comprehendiſſet, veritus ſacrum caput attingere, ſponte iterum extinctus memoratur. Corui interim & ipſi gemini, ac diu è manu *Diui* diarium accipere ſoliti, pulchrè ſe & Patronum ſuum vindicarunt. Alas quippe & vngues intentando in oculos, & voce, quâ poterant, parricidas clamitando, tamdiu prædones ſunt inſecuti, quoad in vincula tandem coniecti ſunt, poſt paulum iterum pœnas coruis daturi.

In Surio.

S: AGNES V:

Proſpectant Sancti Angeli tui certaminis exitum, coronas gemmis coruſcantes tenentes in manibus, vt illas perſeueranti largiantur. Pudeat te, oro, pudeat in conſpectu cæleſtis ſenatus & Imperatoris æterni ſegniter dimicare. *B. Iuſtinian in faſcic: amoris.*

Conſtantia in tentationibus.

Pro amatoribus voluptatum.

Agnes è prima Romæ nobilitate vix dum annos nata tredecim candidum pudoris florem ſanguinis ſui purpurâ pinxit. Nam Agno dudum nupta dum oblatum à filio Vrbi Præfecti thalamum longè repudiat, veſtibus ſpoliata in luſtrum abripitur; ſed mox ab Angelo bono, diuinâ luce contra impuros armatur, & veſte de cælo data ornatur. Irrumpentem exinde, de quo dixeramus, Christi riualem, ideoque à malo dæmone ſuffocatum vitâ iterum donat, & tamen ab Aſpaſio flammis addicitur, ſed quas ad preces Virginis cæleſtis ros illico extinxit. Gladio denique traijcitur noua vrbis Romæ, ſed Virgo, ſed non latro, Lucretia. Porrò dum Emerentiana Virgo ad Agnetis tumulũ precatur, lapidibus obruta ſuóque luſtrata ſanguine (nam fonte ſacro non erat) à Parentibus Agnetis prope Filiam conditur; quibus non multò pòſt inter candidatum Virginum agmen Agnes cum Agno ſponſo ſuo viſendam ſe dedit vetuítque deinceps mœrere, & tam felicem thalamum, quem optimè Nupta inſcendiſſet, lacrimis aſpergere. *Ex S. Ambr: & Breu. Rom.*

Non interroges ô homo ea, quæ pateris, ſed quæ Chriſtus paſſus eſt; quãti te fecit ex his, quæ pro te factus eſt, agnoſce. Quanto enim minorem ſe exhibuit in humanitate, tanto maiorem exhibuit in bonitate: & quanto pro me vilior, tanto mihi charior eſt. *S. Bern. ſ. 1. de Epiph.*

Gratitudo erga Deum.

Pro impatientibus.

Opima ſpolia abſtuliſſe in Perſiam ſe Coſrhoas putauit, cùm Crucem S. abſtulit, ſed nimirum quæ Perſiam ſpoliarent. Sanè multorum Fides noſtra in animum, ſimul Crux in oculos venit, intérque eos ANASTASII celebris Magi filij, qui cum de Cruce Crucisque anathemate multa curioſè quæreret, iam tum geſtiebat magna pati pro maxima patiẽte Chriſto. Itaque ſanctiſſimus transfuga Ieroſolymæ Chriſtianum, mox monachum induit; nullâ re ſic delectatus, vti res fortiter à Diuis geſtas legẽdo, Martyribus præſertim, quibus ille tot palmas tyro inuidebat, & interea cùm ſanguinem nondum poſſet, lacrimas vbertim fundebat. Vt primùm ergo in priuato puluere exercuit ſeſe, prodijt in aciẽ vltro hoſtem laceſſens. Igitur ad latomias damnatus ſaxa tulit, dein verbera. at ille ſupinus membra etiam nuda lubens pulſanda præbuit, modo veſtibus ſanctis parcerent. Tanti ille iam tunc fecit cucullum, quẽ heri natus ridet hodie hæreticus. Cæterum collum pedémque cõmunibus cum neſcio quo ſcelerato vinculis ligatus dies noctéſque velut Hilaria inter cantus ſolennes traduxit, vt iam ad ſe Cælites etiam raperet pontificali maieſtate & inſolito ſplendore inſignes, quos inter viſus eſt vnus aliquis odoribus (ah! qualibus?) Martyrem venerari. Igitur poſt altera virgarum clauæq; verbera, poſt tibias fractas aliáque ſupplicia tandem cum XL. ſocijs Martyrum torque, laqueo, eſt donatus. *Ex Surio.*

Quisquis gaudes fortiter egiſſe Martyres Chriſti, corripe & ipſe arma inter milites Chriſti. deſunt exteriùs hoſtes? verte arma in te, & multos ſeditioſos inuenies ciues. Doma ſuperbiam, iugula inuidiam, extingue libidinem, crucifige carnem tuam cum vitijs & concupiſcentijs. *B.P. Damian. ſerm.* 31.

Deſiderium pro Chriſto patiendi.

Pro Catholicis inter Hæreticos.

TRiumphauit CLEMENS Præſul Ancyranus ſub annum CCCIII. quando ſub ſacrificiũ (ad quod aliàs Cælites illi panem & vinum miniſtrarunt) ferro cecidit. Rarò tam ſplendidè in cælo eſt triumphatum. Lictores labore feſſi victique innumeri præceſsére. Acti ante currum tyranni, Domitianus, Diocletianus, Maximianus, alijque non vnâ pugnâ deuicti. Præferebantur virgarum, flagrorum, funium, catenarum, fuſtium, taurearum, ſecurium, ſaxorum bene magnus numerus. Hinc culei, equuleique & obeliſci ſequebantur. Inde è ferro manus, galeę, ſtyli, ſubulæ, vngulæ, laminæ, pectines, rotæ, grabati, fornaces, omnia à flammis ignea. Oſtendebantur adhæc picis, olei, ſulphuris liquati & vinæ calcis vis ingens, maior minarum tyrannicarum, multò maxima blanditiarum, opumque fruſtra promiſſarum. Viſebantur ergaſtulorum carcerumq; ſimulachra. Ipſum mare captiuum ducebatur, & præter alias deuictas vrbes Ancyra, Nicomedia, ipſa adeo Roma gerebatur & triumphata triumphos ſuos erubeſcebat. Currum leones (pedes etiam triumphantis lambere edocti) trahebant. Hunc ſecuta innumera turba eſt pileata, omnes è Deorum ſeruitute in Chriſtianam libertatem CLEMENTIS virtute aſſerti. Tot cæli ciues ſeruati totidem Seruatori ſuo coronas porrigebant. addidit cælum triumphalem, Angeli plauſum, & carmina. Nos ignaui triumphos laudamus, & pugnas horremus. *En ôneris.*

Nihil aliud, qui conuerſaris in ſæculo, exigit à
te Deus, quam vt mandata illius cuſtodias, pro-
ximum diligas, & pauperibus alimoniam præ-
beas: Eroga igitur inopiam patientibus, quod ti-
bi præſtitum eſt, vt in cælo recondas theſauros
imprædabiles. *B. Laur. Iuſt. de complanct. Chriſt.
perfect.*

Liberalitas erga pauperes.
Pro diuitibus auaris.

CVm annum ageret XV. IOANNES, Miſer
cordia diuina manifeſtâ in luce Sponſa
ſe ei obtulit. Annuit continuò. Et ratū
coniugium Superi habuerunt, dotémque adc
derunt tam opulentam, vt ſemper deinde hab
ret, quod in egenos effunderet. Archiepiſcop
iam Alexandrinus luſtrum egit clientum ſu
rum, hoc eſt, pauperum, numerauítque ſepti
mille & quinquaginta, quibus omnibus dei
ceps in ſingulos dies victum ſubminiſtrauit. S
nec vlli alij piam manum vnquam ſubduxit; v
merito id certaminis cum DEO ſuſcepiſſe ſit v
ſus, plusne hic dare, an reddere ille poſſet. M
nificentiam vel ex eo vide, quòd vltimum egr
tanti vnicus ſuper teruncius fuerit vix naulu
morituro. Ipſe in teſtamenti ſui tabulis reperi
ingenuè ſe fatetur in ærario auri pondo octi
mille, & hæc decies millies & amplius aucta d
lapidaſſe ſe in pauperes gloriatur. Anno igit
DXCII. è corporis ergaſtulo in palatium abij
quod piæ ipſius munificentiæ ſtructum in Cæl
Troilus vidit, & verò inuidit poſtea, cùm tar
bonæ prodigalitatis æmulus eſt factus. Venien
obuiam IOANNI ſua è cælo Sponſa proceſſit ca
leſtis aulæ cubiculario comitata, manúque pe
amanter prehenſum ad DEI conſpectum dedu
xit. Ipſe IOANNES nec mortuus ſibi diſſimilis,
oleo, quod è tumulo ſuo dedit, in mi-
ſeros mitis eſſe perrexit.

In Surio.

Talis fuit Maria, vt vnius vita omnium diſci-
lina ſit; Si igitur autor non diſplicet, opus pro-
emus; vt quicunq; ſibi eius exoptat præmium,
nitetur exemplum. *S. Amb. de Virg.*

Amor B. Mariæ V.

Pro eiuſdem Sodalibus.

DEbemus hoc ſidus (ILDEPHONSVM) Hiſpaniæ, in qua ortum ad nos vſque (vt ferè ſolet Virtus) radios tranſmiſit. Iuuentam egit in Muſarum familiaritate, quibu propitijs magnam Eloquentiæ laudem ſibi cō parauit. Ab his in adyta ſanctioris Sapientiæ penetrauit, ſuſtinuitque inter Monachos repue raſcere grandis Diſcipulus. Ab his ad Infulan Toletanam abſtrahitur tam Orbis quàm Cæ amor. Et hem tibi eius rei vnum alterúmue te ſtimonium. Precanti Angeli tumbam S. Leoca diæ recluſerunt, & Diua ipſa flammeum ſuun obtulit; vnde ille abſciſſam partem vnâ cun Regis Receſvvindi cultro & ipſo tam Sanct velaminis tactu iam ſancto, argento incluſi VIRGINEM MATREM principe ſemper ſtudio co luit, eiúſque SS. integritatem inſigni volumin contra hæreticos edito propugnatum iuit. Ne gratis. ASSVMPTAE ſiquidem in cælos die, cùn ſupplicabundus cum ſuis templo proximus ian eſſet, Cælitum manus fores pandit, & Virgine inter VIRGO MAXIMA in ſede Pontificali con ſpicua, eidem veſtem mirifici candoris donauit Ea hodiéque religioſè aſſeruata, docet, quo filio ſuos Magna Mater vti veſtis, aut certè animi colore cuperet.

Ex Surio.

Si vis ad perfectionis faſtigium prouehi, amodo neceſſe eſt, in cunctis virtutum ſtudijs exerceri, videlicet dum ætas tua cerea eſt, dum mores teneri in quamlibet partem valent indifferenter adduci; cum ipſis corporalibus incrementis coæua virtutum exercitia coaleſcunt. *S. Petrus Dam. l.6. Ep.16.*

Oblatio ſui.

Pro impatientibus diſciplinæ.

39

EVm ego triumphum laudo Diuorum, quem non ſoli ducunt in Cœlum, ſed cui comes ſeruata Iuuentus ambulat. Talem hodie BABYLAS duxit. Fortè templo ſe Antiochenæ inferre Decius properabat; cùm aduentanti BABYLAS Antiſtes ſe obiecit, & pro ea, quâ erat Chriſtianâ libertate, cani Tyranno aditum intercluſit. Hic in rabiem verſus, templum ferro flammiſq; exſcindi, BABYLAM iubet in carcerem abripi. Ecce autem nobiliſſimam vinculorum Magiſtri appendicem ter geminos adoleſcentulos (VRBANVM, PRILIDIANVM & EPPOLLONIVM dixere) lectiſſimos floſculos, & quos mellitiſſimis verbis pridem ſibi Magiſter BABYLAS conciliârat. Poterant hi in ruborem etiam Spartam dare, tam forti animo vel alapas deuorabant vel plagas concoquebant; quæ cùm pro numero annorum ſingulis ingererentur, doluere ſcilicet, non Pyliam ſibi ætatem eſſe. Stabat inter hæc egregius Doctor, oculóſque diſcipulorum virtute paſcebat, animiſque identidem animos de ſuis addebat. Quid multis? ferro omnes cæſi, & Magiſter diſcipulis, diſcipuli Magiſtro ſunt immortui. Tam mordicus, ſemel virtute Magiſtrorum capta Iuuentus lateri eorundem hæret. Cæterùm BABYLAS vincula nec mortuus dimittere, ſed in tumulum aſportare voluit, id quod erat, ratus, nullos expeditiùs ad cælum pedes currere, quàm vinctos pro cælo.

Ex Surio.

CONVERSIO S. PAVLI.

Sicut modò nemo eſt, qui reconciliari non poſſit, ita poſt paululum nemo, qui poſſit; Noli ergo contemnere Dei miſericordiam, ſi non ſentire vis iuſtitiam. *S. Bernard. ſerm. 1. in Epiph. Dom.*

Matura conuerſio.

Pro conuerſione peccatorum.

ANnus, qui poſt CHRISTI ad Superos reditum erat ſecundus, idem ſecundiſſimus SAVLO fuit. Hoc enim ille, perſonâ feliciter poſitâ, PAVLVM induit, adnitente potiſſimùm apud DEVM D. Stephano, non minùs tum in cælis, quàm terris olim pro hoſtibus ſuis piè ſolicito. Ibat SAVLVS minarum plenus, & in vincula ipſam (ſi Superi ſinerent) Fidem tracturus; cùm ecce tibi ſubita ab alto vis fulgórq; audaciam attonito omnem excutit, & feroces humi ſpiritus cum Domino ſuo affligit, ſimul vox iſtiusmodi cælo intonat: *Saule Saule quid me perſequeris?* mox ſciſcitanti: *quis es Domine?* *reſponſum* redditur: *Ego ſum IESVS Nazarenus quem tu perſequeris.* Atque hæc demum vox illam nobiliſſimam expreſſit: *Domine quid me vis facere?* Ergo Damaſcum conferre ſe iuſſus, eò à comitibus & ipſis rerum geſtarum miraculo ſtupentibus abducitur. Ibi triduum apertis oculis cœcus ac ieiunus ab Anania demum & oculorum, &, quod caput eſt, Fidei donatur lumine. Hæc ille deinceps per omnes prouincias circumferens tot Gentibus accendit, vt rem mihi attentiùs conſideranti vnus quidem hodie cecidiſſe PAVLVS, cæterum ſurrexiſſe cum PAVLO totus orbis videatur.

Ex Act. Apoſt.

Ornari abs te Diabolus quærit. Si Calicem aureum inueniſſes in terra, donares illum Eccleſiæ Dei: accepiſti à Deo ingenium ſpiritualiter aureum, & miniſtras inde libidinibus, & in illo Sathanæ propinas teipſum. *S. Aug. Ep.* 41.

Studium Perfectionis.

Pro abutentibus Ingenio.

Videtur Poppo ad gloriam paternam bellicáſque laudes ab ipſo Matris vtero properaſſe. Etenim iam tunc latere reſpuens ſeptimo ſtatim menſe in lucem, mox vbi per ætatem licuit, ad bellum prodijt. Pietatem tamen comitem ſecum traxit, & ſubinde ad veſtigia Chriſti Ieroſolymam, aliàs Romam ad Principum Apoſtolorum limina inuiſit. Redux, dum nuptias eáſque illuſtres cogitat, iámq; ad has equo properat, cæleſti luce ſe animúmque atque adeo haſtam etiam ſuam fulgere animaduertit. Inde omen auſpiciúmq; melioris militiæ capit & ſacramentum apud monachos dicit. Inter tyrocinij tempora cùm fletu alios inundari, ipſe pumex, videret; ſaxo è pectore fontem oculis ſtatuit petere. quòd factum poſtea tam abunde, vt pauimenta & veſtes ſacrificantis fletu maderent, interque cœnulam plus videretur lacrimarum quàm aquæ bibere. Magnatibus etiam familiaris pacem inter Conradum Imp. & Henricum Regem ſanxit. Venenum non ſemel innoxius bibit, illis morientibus, qui miſcuerant. paſtorem à lupo laniatum vitæ & gregi reddidit. dæmonem ludicrâ alapâ fugauit. Moritur denique cilicio incumbens terrámque matrem prono pectore deoſculans. Mortuum ſex dies odor mirificus laudauit ſuauiſſimúſque; tumularunt inter homines viſi Angeli; ſepulchrum verò ingentia miracula ornarunt.

Ex Surio.

Triſtatur aliquis? veniat in cor eius IESVS, & inde ſaliat in os, & ecce ad exortum nominis lumen, nubilum omne diffugit, & redit ſerenũ. Labitur quis in crimen, currit ad laqueum mortis, nonne ſi inuocet nomen Vitæ, reſpirabit ad Vitam? *S. Bern. ſ. 15. Cant.*

Inuocatio SS. Nominis IESV.

Pro tentatis & afflictis.

HENRICVS SVSO Conſtantiæ in D. Dominici familiam adlectus ſimúlq; à IESV in adyta Amoris inductus IESV Nomen pectori inſculpſit ingenioſus cælator. Digitales erant literæ, quæque ad cordis motum & ipſæ mouebantur, vt cum hoc dudum conſpiraſſe, idémque vtrobique agi ſcires. Interea inter dolores deficientem alterum & è cælo lapſum nomen IESV è cruce auro gemmíſque rutilans recreauit. Et cur à Filio Mater abeſſet? MARIAM ſalutare ante Solem geſtiebat, tunc præſertim, cùm idem facere Angelos audijſſet, illis verbis, *ſtella* MARIA *maris hodie proceſſit ad ortum:* quandoque etiam ad cantus illos ſocius admiſſus. Iam Kal. Ian. & Maij, quibus Sueuia vel Xenijs vel cantu certat, ille totos dies IESVM & MARIAM ſonare, flores Cruci dare, hanc oſculis fatigare; vt poſt tot amores manifeſtus iterum IESVS HENRICI nomen in AMANDI mutarit, & MARIA (cuius ſolo nomine in fugam Orcum dabat) humana nauſeanti cæleſtem liquorem propinarit. Cæterum (mecum mirare) hucuſque in primo gradu Virtutis conſiſtere AMANDVM ſuum Chriſtus docuit & Seraphinum alatum in cruce ſua indutus docuit per aduerſa non ire, ſed volare in cælum. Abhinc ſcortator, ſacrorum fur, impoſtor, Veneficus audijt AMANDVS, vt ſuccumbere potuiſſet, niſi IESVS & MARIA Angelíq; colloquijs ſuis identidem firmaſſent. His ſuccollantibus in cælos euaſit, anno MCCCLXV. qui ſequi volunt, legant ſcandántque *Rupes* quas ſcripſit. *Ex Ann. Ord. Præd.*

Quomodo tu hodie in mundo conſtitutus & cras tribunali *Dei* præſentandus audes blaſphemiam proloqui? & non metuis ne forte ignis de cælo deſcendat & te deuoret; cum os aduerſus omnipotentem aperis, neque vereris ne terra ſub te diſrumpatur & te abſorbeat? *S. Ephrem paræn.* 83.

Correctio blaſphemantium.

Pro aleatoribus.

ANtiſtes Smyrnenſibus POLYCARPVS à Diuo Ioanne Apoſtolo datus eſt, eâ apud omnes fuiſſe auctoritate memoratur, vt ſubinde ſperare auſi ſint Iudæi, Chriſtianos, miſſo Chriſto, POLYCARPVM ſecuturos. libertate quàm Chriſtiana in dicendo fuerit, argumento ſit eius cùm Marcione Hæretico congreſſus, qui cùm ad conſpectum ſuum exhorreſcere Diuum videret, audaciâ linguam armante; *Noſce nos*, ait, *amabo*. At POLYCARPVS, vultu ad ſeueritatem compoſito, id tantùm reſpondit, *Noui equidem Primogenitum Sathanæ*. Cæterùm Romæ cùm degeret, diuinitus de morte ſua edoctus lictoribus obuiam progreditur. Sub pugnæ initiū voce è cælo animatur, iámque Chriſto malè iuſſus dicere: qui, inquit, malè illi poſſum dicere, qui ipſos LXXX. annos famulanti ſibi malè nil fecit vnquam? Ergo ad rogum damnatur. Sed virtutem ipſe abſoluit ignis, dum tangere veritus ſtructâ velut è flammis porticu ambit innocentem, nec iam lædit, ſed tegit, ſuauiſſimum interim in adſtantes odorem eiaculatus. Ad extremum gladio confoſſus ſanguine ignem extinxit, nobili nimbo, & quem vel ſuis imbribus cælum præfert.

Ex Surio.

Tene ſobriam religioſis virtutibus diſcipli-
nam;ſit tibi vel oratio aſſidua, vel lectio ; nunc
cum Deo loquere,nunc Deus tecum; ille te præ-
ceptis ſuis inſtruat,ille diſponat: quem ille diui-
tem fecerit,nemo pauperem faciet. *S. Cypr. Ep. 2.*
ad Don.

Lectio ſpiritualis.

Pro legentibus libros impudicos

CHRYSOSTOMVM laudibus ſuis pingat alter Chryſoſtomus; nos vmbram dam⁹. Nondum Pontifex Byzantinus erat IOANNES, cùm in eius conſpectum ſe dedit Apoſtolorum Princeps D. Ioanne Euang: comite, & ſanctioris poteſtatis ac magiſterij indices claues illi ac librum obtulit. Et verò quid mirum, ſi hoc Doctore etiamnum Orbis gaudeat, qui præceptorem magnum Paulum, imò eundem cum Paulo Magiſtrum Spiritum S. habuit? Nam hunc obuolitantem capiti ſuo, dum ſacris operaretur, conſpexit ipſe; illum, dum ad menſam ſcriberet, aſſiſtere dictanti ſimilem alij etiam viderunt. Talis itaque IOANNES cùm vrbe ſuâ hæreticos, & cum his vitia alia, ac blaſphemiam imprimis proſcriberet, ſanctæ libertatis vindex acerrim⁹, æqui iuſtique vnicus amator in odium Auguſtæ Eudoxiæ incidit: nam IOANNES imperij ſui etiam in Reges memor templi aditu grauibus ex cauſis profanam prohibuerat, & in ſtatuam eius, quæ propter Templum choreis ludiſque nō ſanctis colebatur, grauiter detonuerat; iamque ſecundùm exul in meliorem patriam cælum abijt, ad id à geminis, quos ſupra memorauimus, Apoſtolis & D. Mart. Baſiliſco inuitatus. Sluit itaque aureum hoc os anno poſt reparatam ſalutem ſeptimo ſupra quadringenteſimum.

Ex Surio.

Cur pudet peccatum tuum dicere, quem non pudet facere? aut cur erubeſcis Deo confiteri, cuius oculis non potes abſcondi? Quòd ſi pudor tibi eſt, vni homini & peccatori peccatum tuũ exponere, quid facturus es in die iudicij, vbi omnibus expoſita tua conſcientia patebit? *S. Bern. in ſent.*

Seria pœnitentia.

Pro incontinentibus.

HOminis, mi lector, ſpeculum cape & peccantis & pœnitentis, IACOBVM inſpice. Hic poſtquam Anachoretes XL omnino annos DEO militauit, miranda maxima patrauit, trophæa de hoſte inferno ſtatuit plurima, id ætatis vir à fœmina demum triumphatur, & ab ea fœmina, in qua ipſum cacodæmona nō horruerat, imo è qua victum eiecerat. Huic itaque infælix primò pudorem, mox vitam extorquet. Et verò tertium ſcelus accumulaſſet deſperabundus, & victum ſe mundo dedidiſſet, niſi à tam turpi fugâ ſanctiſſimi viri operâ DEVS retraxiſſet. Tum enimuerò ad ſe redire IACOBVS, ſepulchrum viuus ſubire, mortem ſuam viuus deflere in decimum annum vſque: cælo interim oculos nūquam attollere, vix ſemel aut iterum in hebdomada de herbulis veſci, quæ ad oſtium conditorij creuiſſent. Ipſe certè Apoſtolus peccato mortuum dixiſſet. Sed nunquam pulchriùs ille vixit, quàm ſic mortuus. Nam ſupplicijs his ſpontaneis placatum Numen diſertis verbis ex Epiſcopis nonnemini ſignificauit, beatum imbrem, quem tam anxiè ſed necquicquam poſtulabant, non niſi ad preces IACOBI concedendum. Atque hoc alijsque eiuſcemodi miris cùm iterum Orbi innotuiſſet, mori denique deſijt annos natus LXXV. habuítque nouo more vnum idem & domicilium & ſepulchrum. *Ex Sur.*

Si non vales pro *Deo* mortem ſubire, vales tamen vitam Deo placabilem ducere. Magnum quippe eſt mori pro Chriſto; ſed non eſt inferius, viuere Chriſto. Non potes ſanguinem fundere, potes temetipſum pœnitentiæ telo percutere, & in cordis contritione mactare. *B.P.Dam.ſ.33.* Perfectio Chriſtiana.

Pro ciuibus huius vrbis.

NObiliſſimis Parentibus ortus eſt CONSTANTIVS; opulentam hæreditatem his demortuis aditurus, niſi alios ſuccedere ſibi heredes viuus voluiſſet; Inopes ſcilicet aſſem CONSTANTII abſtulere. At hic Infulam Peruſinam paulò poſt tulit. Quia vero geminis cœcis curatis oculos multorum Ethnicorum, M. Antonini quo, aperuit; poſt crudeles verberum cruciatus in bulliente ab ignibus balneo plagas ſcilicet iubetur abluere. Verùm ſub noctem illuc quoque de cælo lumen affulget, fideique lucem cuſtodibus accendit. Iis auctoribus fugam capit, ſed retractus, qui prius aquas, nunc in prunis ignem triumphat. Amiſſus proinde ſed tertiùm iam captus atrociſſimè cæditur, molliſſimè curatur ab Angelis, à tyranno denique capite plectitur. Funus eius Cælites curarunt, cantúque tam diu celebrarunt, dum Leucianus diuino monitu eam curam in ſe reciperet. Id dum fit, & duo à fide alieni funus rident, oculos amittunt, dum lugent, recipiunt. Sed & aliis duobus pulsâ oculis nocte lux rediit, vt ſuum iam omnes in CONSTANTIO ſolem agnoſcerent, qui diem oculis, vt luberet, vel auferret, vel ferret. *Ex Surio.*

Expergiſcere ô homo & dignitatem tuæ cognoſce naturæ; recordare te factum ad Imaginem Dei; vtere quomodo vtendum eſt viſibilibus Creaturis, & quidquid in eis pulchrum & mirabile eſt, refer ad laudem & gloriam Conditoris. *S. Leo ſ. 7. de Nat.*

Eleuatio mentis in Deum.

ETſi Numen amore omnes omnino animas deperеat, fatendum tamen eſt, non rarò etiam illuſtres ceras apud homines quæſijſſe. Ita ADELGVNDEM è regia Gallorum ſtirpe oriundã vox cælo allapſa iuſſit vni Agno caſtum thalamum ſeruare; palmâ interim & veſte longè nitidiſſimâ arrhæ loco datis. Ad id ipſum cùm Angelus etiam Tutelaris palàm viſus hortaretur, mater interim iam telam in ſindones nuptiales offerret, eâ Neophytos illa veſtijt: mox à morte matris, concubia nocte, ad ſuas nuptias in eremum euolauit, caſtóq; flammeo ab Amando Epiſcopo (quem magnó pòſt coruſcum ſplendore cælo inter Cælites vidit ſubire, inuoluta eſt. Cæterum quo die noua nupta dotem ſuam vel in templa vel pauperes diſpertiuit, etiam has nuptias probaturum Numen aquam bibenti in vinum vertit. Sed illa, vt pulchriorem ſe Sponſo ſuo probaret, multis precibus Carcinoma, velut formæ pigmentum, à cælo extorſit. Vltimùm ægra cùm è manu D. Petri manna guſtaſſet, nauſeauit abhinc omnes humanos cibos. Eò igitur à Cælitibus aduentantibus & inter hos auguſtiſſima cæli REGINA deducta eſt, vbi illis delitijs quotidie frueretur. *Ex Sur. & Lipeloo.*

Quando te à lectione rerum ſpiritualium abhorrere videris, admonitionéſque ſpirituales faſtidire, tum animam tuam in grauem morbum incidiſſe noueris. *B. Ephrem t. I. con; de vita ſpirituali.*

Affectus erga exercitia pietatis.

Pro faſtidientibus verbum Dei.

CHorum in Ianuario claudat Mulier, ſed quæ virtute vitæque conſtantia certare & inuidiam facere viris poſſit, quámq; ſanctior Roma profanæ illi vnicam contra omnes Heroides poſſit opponere. MARCELLA eſt Romani ſanguinis & patricij Matrona, eodẽ anno, quo nupta, etiam vidua, exhorruit deinceps tam mortalibus nubere. Nec tamen Mater non fuit. Certè filios multos numerauit, quamuis paupe-res. In hos prodiga ex auro & fortunis omnibus vnum ſibi reliquum annulum fecit. Domo pedem aut nunquam, aut in templum extulit. Religioſæ vitæ viam ſuo in ſexu princeps præiuit Romanis; tam illuſtre exemplum innumerâ exinde multitudine ſequente. Porro precibus aſſiduè vacabat; veſtitu vtebatur modeſto admodum; corpus perquam duriter habebat, tota in diuinis commentandis. Irrumpentem, qui Romam obſederat, hoſtem, imperterrita domo ſuâ accepit, verberáque ac flagra Spartanâ tulit nobilitate, id vnum ſollicita, qui Virginis Principiæ, quam ſecum habebat, pudori conſuleret. Is vbi extra periculum iam ſtetit, lubens ac volens imò læta à militibus ad D. Pauli abduci ſe paſſa eſt. Ibi paucos poſt dies mortem, quam cæteroquin viri etiam horrent, fœmina riſu excepit. *Ex S. Hier.*

1 S. *Ignatius Ep. & Mart.*
S. Ephrem Diaconus.
S. Brigida Virgo.
2 PVRIFICATIO B. MARIAE V.
3 *S. Blaſius Ep. Mart.*
4 S. *Rembertus Epiſcop.*
S. Theophilus Pœnitens.
B. Chriſtianus Monachus.
5 *S. Agatha V. & Mart.*
BB. Martyres Iaponij.
S. Berthulphus Conf.
S. Gelaſius Conf.
6 *S. Dorothea V. & Mart.*
S. Amandus Ep. & Conf.
S. Brynolphus Epiſc.
7 *S. Theodorus Mart.*
S. Parthenius Epiſc.
8 S. *Marina Virgo.*
9 *S. Apollonia V. & Mart.*
S. Ansbertus Epiſcop.
10 *S. VVilhelmus Eremita.*
S. Auſtreberta Virgo.
11 *S. Victoria Virg. Mart.*
12 *S. Antonius Epiſcop.*
S. Iulianus Confeſſor.
13 *S. Martinianus Conf.*
S. Iordanus Conf.
14 *S. Auxentius Abb.*
15 *SS. Fauſtinus & Iouita MM.*
S. Sigefridus Epiſc.
S. Seuerus Presbyter.

S. *Nic-*

16 *S. Nicephorus Mart.*
S. Iuliana V. & Mart.
17 *S. Sabinus Epiſcop.*
18 *S. Helladius Epiſcop.*
19 *S. Auxibius Epiſcop.*
B. Conradus Eremita.
20 *S. Eucherius Epiſcopus.*
21 *SS. Mauritius & ſoc. MM.*
22 *S. Petrus Damianus Cardin. Ep.*
S. Margarita Pœnitens.
23 *S. Lazarus Monachus.*
B. Nicolaus Confeſſ.
24 *S. Matthias Apoſtolus.*
25 *S. Tharaſius Epiſcop.*
26 *S. Porphyrius Epiſcop.*
27 *SS. Andronicus & Athanaſia Coniuges.*
28 *SS. Romanus & Lupicinus Conf.*

Electuarium habes reconditum in vaſculo vocabuli huius, quod eſt IESVS, ſalutiferum certè, quódque nulli vnquam peſti tuæ inueniatur inefficax. Semper tibi in ſinu ſit, ſemper in manu; quò tui omnes in IESVM ſenſus dirigantur & actus. *S. Bern. S.* 15 *in Cant.*

Inuocatio Nominis IESV.

I. FEBRVARII.

IGNATIVS ex Ioannis Apoſtoli ſcholâ docilis oppidò diſcipulus tam altè in pectus ſuum demiſit IESV amorem, vt hunc vnum loqui lingua, hunc vnum dictare animus ſciret, illud vnum deniq; in delicijs ei verbum eſſet, *Amor meus crucifixus eſt.* Certè quòd hunc vbique præ ſe ferret, glorioſum Theophori nomen reportauit. Illud quantum amantis animi robur fuit, cùm ſanctè audax omnia tormenta, omnes mortes vnus vnicus prouocare in certamen non dubitauit; cùm ad beſtias damnatus, laborantibus ex hoſtili manu eripere Præſulem ſuũ Chriſtianis ſolus nimirum ipſe interceſſit, DEI amore obteſtatus, ne ad coronam currenti obſiſterent. Et verò prægustaſſe, cùm Romam iret, ferarum rabiem ſibi ipſi viſus eſt, in X. militibus, qui cuſtodiæ causâ additi, vſque adeò hominem exuerant, vt familiari ioco Leopardos eos vocitârit. Iam caueis emiſſi leones horrendo rugitu theatrum complexerant, & ecce IGNATIO piè adhuc ludere placuit, Frumentum CHRISTI ſe dictitabat, geſtire molaribus beſtiarum commoli, quò delicatus panis Superûm menſæ apponeretur. Sed hem maius tibi miraculum! Elidunt fauces IESVM ſuum inclamanti ora crudelia: tacere lingua cogitur *Amores ſuos*; quid expectas? fruſtra ſilentium linguæ imperatur, vbi cor eſt eloquens. In hoc ſiquidẽ diſertis literis exaratum repererunt familiare illud Linguæ IESV nomen; breue quidem tam anguſti monumenti ſed longè pulcherrimum Epitaphium. *Ex Sur. & Metaphr.*

Si *Deus* tecum non eſt per gratiam, adeſt per vindictam: ſed væ tibi ſi ita tecum eſt; Imò væ tibi, ſi ita tecum non eſt; illi námque iraſcitur Deus, quem peccantem non flagellat: nam quem flagellando nō emendat, in futuro damnat. *S. Bern in medit. c. 6.*

Examinatio Conſcientiæ.

Pro reticentibus peccatá in Confeſſione.

Forte fortuna Ephrem puer in buculam offendit fœtu grauidam. Hanc vbi crebrâ lapidatione confecit, dominum inſuper eius obuium & perquam amicè de boue rogitãtem conuitijs oneratum dimiſit. Haud multò pòſt cùm eandem viam relegeret, deprehenſus à tenebris, mapalibus vicinis ſucceſſit; noctu cùm lupi gregẽ diripuiſſent, paſtores damnum furibus adſcripſerunt,& Ephremum velut proditorem vinctum ad Prætorem abduxerunt. Hîc ille inter longam carceris mortem cùm menſes aliquot exegiſſet, à tutelari demum Angelo, reuocatâ in memoriam buculâ, edoctus eſt, errare quidem hominum ſubſellia poſſe, ſed non Dei etiam tribunal; vt quod de vero crimine iuſtiſſimas quandóq; ſub alienæ culpæ nomine pœnas exigat. Itaque cùm exiturum ſe mundo vouiſſet, ſi carcere liceret, paulò poſt voti damnatus in Eremum contendit; illic cùm protriti pudoris fœmina inſidias Caſtitati eius tenderet, & innocentem animum ad infanda pelliceret; Ephrem piè callidus non difficilẽ ſe fore adſimulauit, ſi in frequẽti foro facinus patrare animus ei eſſet. Erubuit quamuis impudens proſtibulum,& an,inquit,in oculis omniũ peccare non vereberis? Tum enimuerò ille; & tu adeò frõtem exues,&, vbi vbi fueris, illum omnia videntem cæli *Oculum* non exhorreſces? Audiuit, reſipuit,& Oculum Dei deinceps ſemper in oculis ſuis mulier habuit. Vtinam cum illa nos etiam! minus anguli peccarent. *Ex Metaph. & Baron.*

Ira vincitur lenitate;manſuetudine extinguitur furor;malitia bonitate palpatur; crudelitas pietate proſternitur; impatientia patientiâ punitur; contentio ſuperatur iniurijs; ſuperbiam humilitas ſternit : qui ergo vult vitia vincere, pietatis arma teneat,non furoris. *S. Pet. Chryſol. ſ. 38.*

Manſuetudo.
Pro iracundis.

VNnum ſed maximum miraculũ BRIGIT-TAE tota vita fuit. Omnia cùm in miſeros erogaret, nihil tamen ex omnib. deſiderabat. Sed neq; poſt furta quidquam decedere viſum eſt de grege, quem paſcebat; imò huic Aper ferus accedere & innoxius inter armenta agere. Vulpes quoque feritatem ponere iuſſa, vt eandem Rex poneret, qui homini, quòd aulæ delicias vulpem alteram imprudens occidiſſet, necem parabat. Iam aqua in Ceruiſiam, lapis in ſalem verſa, pauperum ſubſidio. Porro oculos procorũ vt Virgo effugeret, id lacrimis à Deo impetrauit, vt oculi fœdùm effluerent. Sed ſic Chriſti oculis illa placuit, in cuius manum cùm inter velatas Virgines conueniret ad Aram, Ara, quò florem BRIGITTAE laudaret, frondere viſa, oculiſque decor ſuus redire. Sed & alijs oculos reſtituit. Ex his Virgini ita volenti cæcitatem denuo exorauit; cùm ſupplicium hæc crederet non videnda videre, diceretque tunc etiam cùm videret, nihil ſe in toto Orbe vidiſſe. Felicius linguam alijs ſoluit. Ita mutam ad eum diem vſque Virgunculam manu molliter prehenſam tam diu rogauit, num Chriſto nubere vellet, dum velle ſe reſpondit, rectiſſimè primùm linguâ vſa. Cùm deinde femina infamis infantem edidiſſet, parentem Epiſcopum Broonem mentita; linguam crucis ſigno à BRIGITTA ſignatã in patrociniũ ipſe Infans ſoluit & contra Matrem teſtimonium dixit. Tacebimus igitur nos. BRIGITTAM rectius hic Infans laudabit. *Ex Sur. & Lipeloo.*

Mariam ô fidelis anima imitare; vt enim ſpiritualiter purificeris, & à delictorum valeas emundari contagijs, in templum cordis tui ingredere, & Deo per orationis ſtudium ac contemplationis otium vacare contende. *S. Laur. Iuſt. ſer. de Purif.*

Munditics Cordis.

II. Febrvarii.

IBat dies à partu Virgineo quadrageſimus, primus quo Terra dignum aliquando Cælo donum offerret. Geſtabat hoc præ pectore Virgo nuper, nunc geminâ felicitate Mater Virgo: latus Ioſephus claudebat, Virgo Virginis Virginem geſtantis comes. Gerebat illa munus in ſinu, iſte in oculis; arridebat euntibus Cælum, & ſpectatores Ciues ſuos plenis agminibus effuderat; exiliebat lætitiâ Tellus, & ad ſingula pedum veſtigia ſingula fundere lilia geſtiebat: cùm interim iam Hieroſolymam, iam templũ pompa ingreditur, & obuius adeſt felix ille longâ ætate ſenex, felicior aſpectu Seruatoris futurus, feliciſſimè in Vitæ amplexu vitam poſiturus. Ergò in genua procumbit Virgo puriſſima, donúmque Cælo dicat, quo nec Terra dare, nec cęlum expetere maius poterat. Quid hîc dicam? parce nimiùm Mater prodiga. Poteras charum Pignum à pectore auellere? poteras alienis manibus vnicum Filium concedere? & talem Filium? & tu, ô Puer Iesv ſuauiſſime, poteras abire ſinu tam dulci? poteras alijs vllis quàm Matris in vlnis deliteſcere? Ite nunc parentes auari, qui Deo negatis prolem, Orco datis: ite molles filij, qui pluris auocantem patrem, quàm *Devm* vocantem, pluris vnam matris lacrimam, quàm omnem Iesv ſanguinem facitis ingrati; Ite & vtrique ætatis florem diſcite non Mundo, ſed templis, ſed aris, ſed Deo dicare. *Ex Hiſtor. Euangel.*

Sine ferro Martyr eſſe poteris, ſi patientiam in animo veraciter conſeruaueris: Non pacificus conſortium non merebitur Angelorum; Liuidus & iracundus erit particeps Dæmoniorũ. *S. Bern. de Mod. bene Viu. c.* 40.

Reconciliatio Inimicorum.

Pro detractoribus alienæ Famæ.

III. FEBRVARII.

BLASIVS Sebaſtenus Epiſcopus in montem Argęum ſeceſſit, inde velut ex ſpecula Gregi ſuo aduigilaturus; vbi feras ad omne genus officij obſequentes habuit; fuitque tam ſedulæ ſeruitutis ſtipendium bene precari ſtato tempore confluentibus. Subinde cum indagine mons cingeretur, nobile venationis auctarium Blaſius acceſſit. Dum ad quæſtionem rapitur, non paucis ſalutem attulit, inter quos filium memorant vnicum vnicè matri ſuæ dilectum, cui de piſce ſpina fauces obſidens loquelam iã eripuerat, vitam etiam ereptura, niſi prior eam è gutture Blaſius rapuiſſet. Atque hoc eſt, quòd à Maioribus edocti ſimili in periculo ſimilem Diui opem hodiéque imploramus. Cæterùm ab hominibus ad feras, non à feris ad homines diceres migraſſè, ita barbarè ab Agricolao ſud[illegible]s ſecundùm acceptus eſt. Eius ſanguinem cum ſeptem matronæ legiſſent, ipſæ quoque verberibus laceratæ, in candidiſſimæ innocentiæ teſtimonium non niſi lac per vulnera egeſſerunt, quod tamen ipſum mox capite truncatæ pulchrè ſanguine miſcuerunt. At Blaſius vndis, quibus mergendus erat, ancillantibus vſus, lacum primò non aliter ac pontem perambulauit, dein velut feſſus molliter in medio aquarũ conſedit; hauſtis interim vortice LXIIX. viris, qui Deorum ſuorum fiduciâ idem agere tentârant. Tandem cum geminis vnius ex ſeptem, de quib⁹ dixeramus, matronæ filiolis, lictori ceruicem præbuit. Quibus è vulneribus plus gloriæ quàm ſanguinis manauit. *Ex Surio.*

Auelle à Sole Solis radium,& nō lucet; membrum à corpore,& putreſcit:ſepara Filium à deuotione paterna,& iam non eſt Filius,ſed frater & Collega illorum , de quibus dicitur. Vos ex Patre Diabolo eſtis. *S.Pet.Chryſol.in ſerm.*

Obedientia erga Parentes & Superiores,

Pro immorigeris & contumacibus,

Tantùm Rembertvs apud Deum poterat, vt Sacerdos piacularibus flamis addictus eum patronum expeteret: vt minus mirêre, ſi, quod in infernos ignes habuit imperiũ, Antiſtes Bremenſis factus in eorum etiam inquilinum malum Genium exercuit. Inſederat hic Carolum Craſſum poſteà Imperatorem, vniuersóque regno & Ludouico Patri luctuoſum dederat ſpectaculum. Fruſtra per Diuorum tumulos circumducebatur, fruſtra carmina deuotoria adhibita, donec Rembertvs laruis Filium, & Patrem ſolicitudine liberauit. Carolus memor bello nuper Patrem ſe petijſſe, faſſus ingenuè eſt, non tunc primùm ſe Diris eſſe agitatum, ſed quoties infeſtandi Patris conſilia cepiſſet; vt intelligant, qui in Parentes inſurgunt, quo conſiliario rem gerant, quin imò iam animos Orcino hoſpite poſſideri, quibus amor in parentes eſt pulſus. Cæterùm Rembertvm Patrem pauperes ſuum iam dudum vocabant, vt qui in eorum vſum loculos ſemper circumferret. Certè in captiuos non ſuos modo, ſed etiam ſacros theſauros dilapidauit, præclaram mercaturam exiſtimans, auro animas emere. Victoriam contrà Nortmannos precibus ſuis Alter Moſes impetrauit, fuitque deinceps locus ille, in quo orauerat, ſemper ceſpite virenti lætus: puto ne vnquam ciuibus obſidione liberatis deeſſet, vnde coronam Soſpitatori ſuo necterent. *Ex Sur.*

Maria peccatorem à deſperationis barathro piâ manu retrahit, ſpei medicamen aſpirat, fouet, nõ deſpicit, quoúſq; horrendo Iudici miſerum reconciliet. Famoſum huius benignitatis teſtimoniũ eſt Theophilus per Mariam reſtauratus gratiæ. *S. Bern. in deprec. ad Mariam.*

Promotio cultus Mariani.

Pro augmento noſtræ Congregationis.

O Semper inſidioſa demiſſis animis ambitio! THEOPHILVS ille, qui Inſulam vltro oblatam vltro reiecerat, mox officio Oeconomi ab æmulis ſe deiici vſque adeo indignatus eſt, vt excire in auxilium Orcum nõ vereretur. Ergo ad Magum, cum hoc ad iuratum humani generis hoſtem curritur: Deum Deíque Matrem eiurare non titubat lingua impudens, non erubeſcit ſcripto firmare calamus impius, ſuſtinet obſignare fœdus infandum gẽma perfida: Verbo, IESV ac Mariæ nuper libertus, dæmonis abit mancipium. Sed ſequitur & nocentem Conſcientia flagellat; quin honori iam ſuo reſtitutum acriùs etiam torquet. Quid faceret? quò fugeret impius transfuga? ad magnæ Matris Vbera, per quæ Filium ſauciârat? ad Vulnera Filij, per quæ Matrem impetierat? & tamen ad Matrem auſus eſt confugere; memor ſemper Matrem faciliùs flecti, quàm Iudicem. Itaq; ad Marianæ Ædis limina quadraginta ipſos dies noctéſque perſtare, ſed longè magis ipſam Cæli Portam Virginem ambire; hanc lacrimis mollire, hanc gemitibus pulſare, hanc ieiunijs denique frangere. Cedit itaque vim facienti facilis aliàs Ianua. Admittitur per Matrem ad Filij gratiam Theophilus, extortóſq; infames hoſti codicillos aufert. Hos vbi palàm igni dedit, poſt triduanam febriculam per notam ſibi & iam apertam portam Cælum ingreditur. Agnoſcite felicitatem veſtram in Theophilo Mariophili. Sit omnibus alijs anguſta cæli porta, certè vos laxam amplámque habetis. *Ex Sur.*

Quia Chriſti nomine vocatus es Chriſtianus, petendum tibi eſt, vt actu tuo nomen hoc ſanctificetur & honoretur in te: quia ſicut Virtutū fama nominis tanti reſplendet ad gloriam, ita malè conuerſantis infamia ad eiuſdem nominis redundat iniuriam. *S. Pet. Chryſ. ſ. 69.*

Imitatio Chriſti.

Pro omnibus Chriſtianis.

NVlli minus ſapiunt, quàm qui maximè, cùm interea Superi ijs ferè colludant, qui ſanctam ſimplicitatē præ ſe ferunt. Ad teſtem CHRISTIANVM prouoco. Is cùm adoleſcens noctu non ſat modeſtè tectus ædes perambularet, inſultantem nudo tergo ſub mulieris laruâ Orcum tulit, onúsq; improbum totam noctem circumtulit. Sacris initiatus Comitis Natum ſub exuuijs Vrſi terrorem ſibi inijcientem cultro tantum non iugulauit, mox errore intellecto perſanauit. Ad eius preces cùm defunctus è feretro reſurgeret, inter fugientium ab eo ſpectaculo turbam ipſum quoque vidiſſes. Fluuium cùm traijcere non poſſet, in alteram ripam D. Magdalena vnà cum equo tranſportauit. Eadem facienti adfuit hominúmque abſentiam ſatis vnica penſauit. Iam inter monachos mori ſibi viſus, & manibus MARIAE ac Friderici Cæſ. tumulari, flammas hàbuit arbitrari piaculares, Genios item bonos malóſque, hos corui exuuijs horridos; illos Cygneis (aut quaſcunq; alias demum miramur & amamus) pennis ſuperbos. Porro ſacrificaturo menſam & veſtes cælites miniſtrarunt. Cantantibus bene dicere vidit ab alto DEI manum. Iam ad ægrū ſeptem continuos dies Chriſtus Chriſtiq; Mater (vtrique optimi Medici) inuiſerunt. Cum morituro verò horas precarias ijdem viſi percurrere & quidem cucullum etiam ipſi induti. Superi! vos Comœdias & riſum nobis datis mortalibus. Nos ſcilicet tragœdias & lacrimas reddimus. *Ex Cæſar. l. 7. c. 16.*

Chriſti exemplo viuendum eſt tibi, ô pudicitiæ Amator, ſi Sanctorum cupis habere conſortium. Ab immunditiæ & turpitudinis cogitatu pectus emunda, quoniam nullos niſi ſanctos & iuſtos, ſimplices & continentes cæleſtis aula ſuſcipiet. *S. Laur. Iuſtin. Lign. Vitæ cap. 3.*

Verecundia.

Pro omnibus Caſtitatem profeſſis.

ANno CCLIV. AGATHA Catanam ad Quintianum Prætorem abducitur. Deperibat hic Chriſti ſponſam. Quare eam Aphrodiſiæ lenæ commendat; facile ratus fidei castrum euertere, vbi prodita pudoris arx conflagraſſet. Ambulauit illa per omnes fraudes; ſed cœcam ad munera, ſurdam ad blanditias & minas inuenit. Itaque Prætor amorem vertit in odium, martyrique vbera auferri imperat. Tulit facilè eam iacturam Virgo, gnara Eccleſiæ ſobolem non tam lacte matrum, quam ſanguine martyrum ali; ſed nec vberibus diu caruit, medicinam D. Petro faciente. Quintianus, ex amatore iam carnifex, dum nudam in teſtarum fragminibus pruniſque volutari mandat, ecce mota inſolitè terra cùm duos ſupplicij auctores oppreſſiſſet, populum etiam ita commouit, vt re ad ſeditionem ſpectante, ad carcerem Virgo reduceretur. Ibi inter vota animam in ſinum ac amplexus Sponſi ſui expirauit. Tumulum ſepultæ Cælites marmore ornarunt cum hac epigraphe: *Mentem ſanctam, ſpontaneum honorem Deo, & Patriæ liberationem.* Quintianus dum Panormum fortunas Virginis direpturus traijcit, equorum calcibus in vndas exturbatur, libidinis & auaritiæ ſitim poſiturus. Aiunt corpus eius nunquam repertum ſepulchro caruiſſe. Nimirum vt Caſtitas ab Angelis, ita impuritas ne ab homine quidem meretur tumulari. *Ex Surio.*

An non meritò coronabitur, qui ſic certauerit, mundum abijciens promittentem, irridens inimicum tentantem, &c, quod glorioſius eſt, de ſemetipſo triumphans, & crucifigens concupiſcentiam prurientem? *S. Bern. ſ. 1. de Om. SS.*

Amor Crucis Spiritualis.

Pro vtráque India & Iaponia

NVllam Oriens tam nobilem, quàm Martyrum mittit purpuram. Eam Anno M.D. XCVII. ſanguine ſuo Iapones tinxerunt. VI. erant ſupra XX. qui Meaci auriculâ mulctati, Nangaſaci in crucem acti ac lanceis ſunt confoſſi. erant inter hos VI. è D. Franciſci, III. è S. Ignatij familia; quorum conſtantiam ex diſcipulis, ijſque pueris diſce. Tres erant Sacerdotum nuper ad arã miniſtri, nunc ad Crucem ſocij, ipſi mox futuri Sacerdotes & victimæ. Ex his LVDOVICVS annorum X I. & amittendus è vinculis, ſi fidem feciſſet miſſam, reſpondit, nolle ſe ſtultum mercatorem agere, & momentum immortalitate mutare; in loco ſupplicij ſuam ſibi crucem monſtrari voluit, ad eámque velut ad cupedias curſu contendit. Cælo denique in cruce iam proprior, oculis totóque corpore geſtiente, illuc videbatur euolaturus, niſi vincula prohibuiſſent. Geminus huic ANTONIVS cantu inuitauit ad mortem ſocios, & Dauidis verba (*Laudate pueri Dominum*) melior cygnus inſonuit. Idem omnium fuit ad cruces currentium certamen, eædem è crucis cathedra conciones, vna morientium vox Ieſum ac Mariam inclamantium, quæ cum à Chriſtianis aſtantibus redderetur, non potuit iucundior Dei auribus Echo accidere. Victoribus VRBANVS VIII. Pontifex Triumphum decreuit, & Beatos pronunciauit. *Ex Ioan. Hayo.*

Præmittamus theſauros noſtros in Cælum; ſint vectores pauperes, qui poſſunt ſinu ſuo, quæ noſtra ſunt, ad ſuperna portare; Nemo de fraude dubitet baiulorum; tuta eſt iſta transuectio, per quam noſtra ad Deum, Deo fideiuſſore, portantur. *S. Pet. Chryſ. ſ. 7.*

Confidentia in promiſſis Dei.

Pro tenacibus & Auaris.

V. Febrvarii.

D Bertvlpho vitam dedit Germania, Gallia fidem ſanam. Hac & Iuuentæ omnibus ornamentis cultiſſimus adoleſcens facilè in Comitis VVamberti amicitiam, tum deinde familiam, deniq; filium eſt cooptatus. Mox cùm omnia vnus adminiſtraret, quo rem familiarem augeret, non pauca ijs, qui cũ fœnore olim redderent, miſeris dedit. Et profectò quò plura in hos diſpenſabat foris, hoc amplius domi opes creſcebant. Neq; id Herum Comitem pijſſimum latebat. ſed tamen aures huius obſidebant obtrectatores, qui etiam hodie in aulis, quidquid accedere pauperibus vident, ſibi putant decedere. Et fortè foras prodire ad Nummularios ſuos Bertvlphvs properabat vino & pane oneratus, cùm obuius rogat Herus quid rerum gerat? Aquam, ait ille & ligna, ſimul (Superis piam fraudem iuuantibus) pallio reuoluto aquam monſtrat & ligna. Alio item oſtento virtutem Bertvlphi Devs prodidit. Româ, quò Religionis causâ cum Coniuge iuerat, reducem Comitem exceperat, útque ſua famulis fatigatis à via quies eſſet, ipſe ad paſcua equos egerat, cuſtos id noctis futurus. Verum cùm ingentes cælo imbres ruerent, miſſus qui Bertvlphvm domum reuocaret puer primò, ipſe deinde VVambertus euocatus ad miraculum ſpectauit miræ magnitudinis Aquilam ſupra caput Bertvlphi pendere & aquas arcere. ponè verò à cælo luculentã facem miniſtrari, ad quã otioſus ille ſcilicet librum neſcio quẽ legebat. Atq; ad hoc deniq; lumẽ perſpicere viri Virtutẽ ſeſe etiam Inuidia faſſa eſt. *Ex Sur.*

S·GELASIVS ·CONF.

Intellige eſſe tibi genus è cælo, cuius pater habetur in cælo; Age vt ſanctè viuendo ſancto reſpondeas patri. Dei Filium ille ſe probat, qui vitijs non obſcuratur humanis, qui diuinis virtutibus eluceſcit. *S. Pet. Chryſ ſ.68.*

Studium Virtutum.

Pro Concordia fraterna augenda.

Gelasivm habes, ſed vnâ Opilivm fratrē, pietàte ita germanos, vt ex eodem ouo prognatos dicere poſſes, ſi non vtrumq; per nos liceret ſpectare. Vtrumque igitur Placentia genuit, vtrumq; extulit, hodieque etiam velut lucidiſſimū cæli Sidus & morbidis propitium ſuſpicit. Et Opilivm in cælo lucere quid mirum, quando in cælum inter preces oculo, animo abire, imò cùm lucē oculorum mors extinxit, radiare tamen viſus eſt? Iam Innocentiæ & reliquarū virtutum choro dū vixit, vitæ auſteritate velut munimento quodam cauit. Itaq; totos dies ieiunus agere, cœnámq; à matre ſubmiſſam rogatoribus in ponte prębere, ipſe ſatis ſacrarum literarum lectione paſtus cælique delitijs ebrius. Pari paſſu cum Opilio Gelasivs inceſſit, in omnibus fratri cedens præterquam virtutis palæſtra, nihil inuidens quàm vitæ ſanctimoniam. Sed iuuerit noſſe, quibus artibus inuidiā hanc in oculis Gelasii cælum accenderit. Opilivm ſolùm inter preces agere putabat: Sed cubiculum ingreſſus ſocios illi aſſiſtere innumeros Angelos vidit, mox Chriſti vocem illam audiuit: *Sinite paruulos venire ad me, talium eſt regnum cælorum.* Hoc inquam ſpectaculum, hæc verba animum ſauciarunt; hæc alas addiderunt Gelasio paruulo, vt ad Chriſtum curreret, non iam neſcius in ſinum parentis ſe currere. Nunc cur aliò feſtinare cernimus pueritiam? An fortè Chriſtus non clamat? ah! ecce hodie iterum clamat. Sed non audit pueritia. Aures Vlyſſes Mundus obturauit. *Ex Ferrar.*

Quid iſtud negligentiæ, quid pigritiæ, imò quid vecordiæ eſt, vt non crebris ſuſpirijs & fer-uentiſſima affectione abrumpere hinc, & in illa ram felicia agmina iaculari animos ſtudeamus? *S. Bern. ſer 5 de omn SS.*

Deſiderium Cæleſtis Patriæ.

Pro Amatoribus Mundi.

VI. FEBRVARII.

DOROTHEA Cæſareæ pro Chriſto Captiu captiuos in triumphum Cupidinem & Tyrannum duxit. Expugnanda enim b nis ſororibus tradita, quæ datam Deo fidẽ pr diderant, tam fortiter decertauit, vt ambas a impijs caſtris ad antiquam fidei ſtationem re dire compulerit; atque hæ quidem prodition crimen ſanguine eluerunt; ipſa vero victoria victorijs perrexit nectere, cruentas illas quid ſed gloriæ plenas, vt quę ſciret nullã tam ſponſ Chriſto placere Virginem, quam quæ ſuâ, no alienâ ruberet purpurâ. Itaque cum faces late admouerentur, has illa nuptiales tædas creder cum ad gladium citaretur, velut ad thalamun properare; inter lictores quaſi paranym pho obambulare; ad ſupplicij denique locum vt a melioris cæli hortos ridere. Irriſit tam inno centem riſum Theophilus quiſpiam, & è ſponſ viridarijs aut roſam ſibi vernam, aut autumn munus pomum Virginem popoſcit. Promiſi vtrunque DOROTHEA, ſidémque vix ingreſſ Elyſios campos extemplo liberauit. Adeſt lectiſ ſimus cælo Ephebus, & promiſſum Theophil eodem in calatho ver & autumnum offert. Mi ratur ille in hyeme roſas non flaccidas, miratu poma non marcida, miratur certantem cum munere ſuo muneris baiulum, & iam non con tentus vidiſſe horti munera, ad ipſos horto Chriſtianus per omnia tormenta penetrar contendit, quæ quidem ille vt ſpinas generoſe calcauit, dum animo volueret; quales Roſa quæreret. *Ex Surio.*

Qui ſperat in Deum, ac toto corde in eius gloriam luminum ſuorum defigit aſpectum, ad inſaniſſimas vanitates conſecratos ſemel Deo non debet oculos retorquere. *S. Max. hom. de Circumciſ.*

Cuſtodia Cordis.

Pro inconſtantibus in bono propoſito.

VI. FEBRVARII.

QVid Iuuentus, quid Ætas virilis facis? Mundum & cũ Mundo patrem AMANDVS puer vicit, & cùm Religioſo negaturum ſe ille hæreditatẽ minaretur, amplã ſibi hæreditatem ſuppetere in cælo reſpondit;caueret ipſe parens, ne hac excideret. Romam deinde ad D. Petri ſupplex iuit. Hunc ibi in ſomnis vidit & Auctorẽ habuit Galliæ repetendæ. Sed & in puppi eundẽ tempeſtate iactatus patronũ conſpexit. Iam Traiectenſi Infulâ cõdecoratus cùm reo, cui laqueo gula frangenda erat, ſeruare precãdo apud imitem Iudicẽ non poſſet vitã, ablatam certè precando apud Deum reſtituere potuit. Regis Dagoberti filium (Sigebertus fuit) cùm fonti luſtrico admoueret, precibúsque Diui nemo verbum ſolemne *Amen* ſubijceret, id ipſe infans XL. tunc dies natus ſubiecit, vnico verbo & in AMANDI & ſuas laudes facundus. Non nemo quòd famam AMANDI laceraſſet, carnificẽ dæmonem ſenſit, ſuiſque manibus laceratus oppetijt. Alij qui mortem Diuo machinabantur, oculis amiſſis facinus ſuum, & cum hoc, poſt preces illius, diẽ iterum viderunt. Fœminæ quoque lucem reſtituit, cùm primum arborem illa aggreſſa eſt exſcindere, quam diuinis antè honorib⁹ (cœca vtiq;) coluerat. Mortuum Adelgundis Virgo in cælum vidit deduci ab obuia cãdidatorum turba, audijtque eos hos eſſe, quos verbis vitæque exemplis prior ipſe cælo tranſmiſiſſet. Nimirum hæc denique generoſa Indoles eſt, hi digni homine ſpiritus, nolle ſolum, ſed cum comitatu, & clientelis cælum ingredi. *Ex Milo. Monacho.*

Cæleſtis Pater probat muneribus charitatem: Filium ſe neſcit, viſceribus caret, naturam negat, ingratus eſt patri, qui auctorem vitæ ſuæ non placat obſequijs, non deuincit cultu, muneribus non honorat. *S.Pet.Chryſ.ſ.10.*

Sincerus Dei cultus.

Pro oſtentatoribus bonorum operum.

NAtales BRYNOLPHVS domi nobiles foris ampliùs nobilitauit. Lutetiam Pariſiorum profectus egit Muſas inter ipſos duodeuiginti annos, nec inuito Apolline. Siquidem hic doctrinam eius Scarenſi Infula coronauit. Tantum abeſt, vt generis ſplendori officiat Muſarum commercium. Quin imò literatę huic Infulæ armatam coronam Rex Magnus Ladelos ſubmiſit, quando BRYNOLPHO ad genua ſupplex palam deſcendit, & menſæ adhibuit. Sed quid Virtutis teſtem hominem adduco, cùm cælum habeam. Precantem ad tumbā BRYNOLPHI D. Brigittam ſuauiſſimi odores afflarunt. Miranti ſuperuenit cum ipſo BRYNOLPHO Filioq; MAXIMO MATER MAGNA, &, *Hic*, (ſimul oculis digitoque BRYNOLPHVM loquebatur) *hic eſt, dixit, qui me dum vixit, vitā chariorem habuit. Floſculum hunc tu ex odorum reliquijs, quas in terris reliquit, æſtima. Et tamen* (ad Filium hæc dicebat) *Gemma hac tumulo ignobili abdita pulchrius nitere prohibetur. Quin amplius colis, qui tantum te, tantum me coluit?* Quid Matri filius negaret? promiſit tunc officiis ſacris eum honorem, quem poſtea ab altero Epiſcopo tulerunt. Ego quid hic exclamem? vtinam me omnes audiretis MARIAE Sodales!

O quàm pulchrum eſt digito Virginis
monſtrari! quam pulchrum dicier
HIC EST! *Ex Vite Aquilon.*

Ioan. Vaſteu.

Si dignum Dominus Pati duxit, pati ſeruum quomodo videtur indignum? Erramus, erramus: qui non facit quod iuſſit Dominus, gratis ſperat, quod Dominus promiſit. *S. Pet. Chryſ. ſ. 18.*

Præparatio animi ad patiendum pro Chriſto.

Pro Indis & Iaponibus.

VNa virtute Chriſtianâ armatus THEODORVS Centurio patriæ terrorem draconẽ confecit. Et erat hoc pugnis maioribus præludere: monſtrum alterũ maiúsque Licinius Imp. imĩnebat. Hîc ſiue quòd eam fortitudinẽ in milite amaret, ſiue, quod inuideret Chriſtiano, ad ſe THEODORVM euocauit. Quin, cùm hic nuntiaſſet, ſi ad ſe ipſe Imp. cum Dijs ſuis accederet, fore vt hos merito honore coleret, non dubitauit Licinius, vt ſuperſtitioni virum tantũ adderet, iter ad illum inſtituere. Interea cælum pandi videbatur THEODORO, atque inde prodire, qui telis igneis dormientem configerent. vox quoque eiuſmodi allapſa: *macte animo Theodore, quando ego tibi adero.* Facilè ſibi ipſe THEODORVS hæc ſomnia, ſine alio augure, explicuit, vocémque cæli claſſici inſtar habuit. Itaque cùm manè Deorum ſigna è ſuo larario obtuliſſet Imp. velut adoraturus hæc in adyta abſtulit. Ibi ille & Iouis fulmen & Martis Palladíſque haſtas & Veneris faces Cupidiníſque arcus omnibus Gigantibus fortior ſolus fregit, & quia aurea erant omnia aut argentea, ridiculos Deos pauperum prædam fecit. Hi cum vlciſci non poſſent ipſi ſeſe, Licinius & ſe & illos vlturus in crucem agit THEODORVM, ferro transadigit. Inde puerile agmen ſagittis ſuis ſcopum geminum, geminum Diui oculum accipit. Sed reddidit hos ocello ſuo Angelus, & è cruce exſoluit. Mox ad gladium damnatur. Hunc vbi forti iugulo excepit, rude Superi donarunt. *Ex Metaphr.*

Quando moriuntur virtutes, viuunt vitia: illa militant aduerſus militem Chriſti; iſtæ ſunt Sathanæ cohortes, iſtæ *D*iaboli legiones, iſta ſunt quæ Mundum ſepulchris obſederunt, debellarunt populos, vaſtârunt gẽtes, orbem duxere captiuum. *S. Pet. Chryſ. ſ.* 22.

Deteſtatio Peccati.

Pro obſeſſis à Diabolo.

PVer PARTHENIVS piſcatum exercuit & lucrum pauperibus ceſſit. Sed neque Piſcator deſijt eſſe Sacerdos & Pontifex inauguratus, niſi quòd prædam iam nobiliorem (animos) Deo tranſcriberet. Porro Stygi iam inde ab anno octauo decimo fuit metuendus. Et profectò vix alius fuit, qui ſæpius Orcum expugnauit; vt quocunque iam pedem ſuum ferre PARTHENIVM, inde referre ſuum malum Dæmonem cerneres, etiam è ſedibus, quas olim & multus inſederat. Et fortè eũ ex homine neſcio quo proſcriptum ibat, cùm mitius aliquantum Inferno exilium, porcorum corpora hic rogauit. Plus etiam indulſit PARTHENIVS, &, ſi hoc modo cederet, hoſpitium alterum in homine oſtenſurum ſe appromiſit. Ille verò in has leges lubens lætúſque migrauit, fidémque mox pacti fœderis exegit. Hîc PARTHENIVS poteſtatem ſui facturus, aperto oris oſtio hoſpitem inuitauit. Nec tulit modeſtiam ſuperbus, abijt potiùs ad veteres lares patriáque regna, Inferos. Iam verò edita vaticinia, excitæ lacrimis pluuiæ, meſſis in agro ſterili, vuæ in deplorata iam vinea, redditi ſedibus ſuis oculi, pulſi morbi & reducti ad vitam mortui librum non pagellam in libro deſiderant. Omnia tamen hæc vel oleo fecit ſacro, vel aquâ, vel ſale, ex quo ſi vel micam haberent hæretici, non equidem hæc riderent. *Ex Surio.*

Conſcientia bona titulus eſt Religionis, Templum Salomonis, Ager benedictionis, hort⁹ deliciarum, aureum reclinatorium, gaudium Angelorum, arca Fœderis, theſaur⁹ regis, aula Dei, habitaculum SpiritusS. liber ſignatus & clauſus & in die Iudicij aperiendus. *S Bern. l. de Int. dom.*

Supportatio calumniarum.

Pro Innocentibus oppreſſis.

MVlierem ſub toga, imò Virum ſub mulieris ſimulachro oſtendimus. Rectè dixeris, ſiue MARINAM, ſiue MARINVM dixeris. Nam MARINAE quidem nomen parens dedit, cùm nata eſt, vbi verò ad Aſceterium ſecum abduxit, cum veſte nomen viri indidit, iuſſitque MARINVM eſſe, metamorphoſin cælo ridente. Patre ergo Magiſtro Aſceticen edocta, hoc mortuo, ægerrimè ſcilicet Orco fecit; cùm mulier improba tela virili veſte repelleret, & per ſanctiſſimam laruam cœcum Puerum Amorem rideret, vnica Virgo tot inter viros iam tutior quàm inter Virginum nuper choros. Nempe vbi vulneri locus non eſt, inuidiæ eſt. Cùm vitium Virgini non poſſet hoſtis facere, fecit famæ. Puella, ad cuius parentes diuertere ſolebat MARINVS, cùm res Cœnobij curaret, corrupta à milite parentem hunc mentitur, itáque malum ingens Cœnobitis parit. Accuſata Virago peccaſſe vtique ſe fatetur, factúmque fletu vberi damnat & gemitu. Ergo extra ſepta ſancta eijcitur & ſubinde filius etiam adducitur buccea alendus, quā mendicanti aſcetæ miniſtrabant. Sic iam ſub altera larua ſpectatorem Orbem fallit, dum quinto abhinc anno, cùm verum etiam ſcelus potuiſſet eluere, vna cum filio intra clauſtra recipitur. Mox moritur MARINVS & MARINA deprehenditur. Adeſt mendax puella à malo Hoſpite Orco agitata & ſcelus vltro fatetur. Quid faceret hîc cælum, poſt actam belliſſimè fabulam, niſi plauſum? *Ex Herib. Roſvveido.*

Si quis hoc dictum corde frequentaret, *O Domine quando te diligam!* citiùs ſe ſentiret experimentaliter inflammari, quàm ſi de ſecretiſſimis cæleſtibus, & æterna Generatione, vel Proceſſione millies cogitaret. *S. Bonau. in Theol. Myſt. Q. vlt.*

Vſus Precum Iaculatoriarum.

Pro Blaſphemis.

NEcdum in flammas eruperat furor Decianus, cùm anno ab incunabulis Seruatoris L. ſuprà CC. Decio pręluſit Alexandriæ neſcio cui⁹ hominis inſania. Arrogauit ille ſibi Vatis nomẽ, & fictis ad populum criminibus id repente excitauit incendium, quod non niſi multo Chriſtianorum ſanguine extingueretur; quos inter facilè princeps fuit APOLLONIA Virgo, quæ inualeſcente vulgi furore, cùm iam tota Vrbe eadem omnium vox audiretur, flammis addicendum, quisquis Chriſto non maledixiſſet, in Virtutis ſcenam protracta eſt. Et ſanè præclarè perſonam ſuſtinuit Chriſtianam, quippe cui ore citius omnes, quibus ætas prouecta in eum diem pepercerat, dentes, quàm Chriſtus, euulſi. Quid agitis manus carnificum? fortem eſſe APOLLONIAM excuſſi dentes & fractæ malæ loquuntur; ad maiora tormenta prouocate, nihil humile tam alta ſpondent principia. Ecce rogus ingens ſuccenditur, crepant flammæ, furit populus, minantur lictores; aut Chriſtum abijce, aut in ignem abijcière APOLLONIA. Quid hîc illa? paululum apud animum ſuum, quaſi conſultans, ſubſiſtit; mox bulliente iam ſanctiore ſub præcordijs igne, non morata tortores, generoſo auſu ipſa inuolat in flammas, è flammis ad cælum euolat. I. nunc Scæuola fortiſſime Romuli nepo[illegible]m: Manus tuæ miraculum Rog[illegible]s Virginis extinxit.

Ex Surio.

Pias aures Domini ad te flecte; lacrymis & ſuſpirijs pro tuis exceſſibus illũ clementer exora; atque canticis ſpiritualibus illum glorifica: nihil enim magis ſupernis ciuibus ſpectare libet, nihil regi ſummo it[illegible]s exhibetur, *S. Bernd. med. c. 6.*

Fuga illicitarum recreationum.

Pro Aulicis.

10

NOn vidit ſplendidiorem gem̄am Clotarij regia, quàm ANSBERIVM adoleſcentem Superis iuxta & hominibus charum. Et verò inuidit iam tum Clotario Ephebum *Deus*, & in ſuam traducere aulam laborauit. Sed & huic pulchriùs regiâ cælum arridebat. Quare Sponſam, quam habebat nobiliſſimam, lubens volens, cùm ita ipſa etiam vellet, *Chriſto* ceſſit; ipſe, rariſſimo miraculo, monachus in aula vixit, & his ipſis, quibus perire alios videas, ad meliora ſanctè abuſus eſt. Certè cùm cantus regiam perſtreperent, interque modulos dulces dulciores luderent fides, ab his animum ANSBERTVS aduertiſſe ad cæleſtem muſicam perhibetur haud paulo meliorem. Itaque alijs leui pede terram obeuntibus, ipſe cælos rectiùs obibat. Illud credo dices: ergo pietas etiam aulam habitat? Rectè. quòd tamen minùs ſecura hanc habitet, ANSBERTVS deinceps habitare Cœnobium inſtituit, Abbáſq; mox Epiſcopus Rothomagenſis potius inter mendicabula degere. In eum finem Xenodochia complura ædificauit, menſam ipſe ſtrauit, conuiuis ſuis conuiua aſſedit, eodem & diſco & cibo vſus. Iam ne dubites virtuti hoſtem aulam eſſe, à Pipino in exilium eſt pulſus & maluit ille reuocatus morte patriã præuenire. In defuncti brachio Crux viſa eſt rubere, ipſe etiam, cùm velum inijceretur, oculos aperuiſſe, vt iam orbis viuum virtutis exemplar etiam in mortuo haberet.

Sur. & Mol.

Vnde ſuperbit Homo, cuius conceptio culpa,
Naſci pœna, labor vita, neceſſe mori?

Cur carnem tuam precioſis rebus impinguas & adornas, quam poſt paucos dies vermes deuoraturi ſunt in ſepulchro? animam vero non adornas, quæ Deo ab Angelis præſentanda eſt in cælis? *S. Bern. in Medit.*

Emendatio Vitæ.

Pro impugnatoribus Sedis Apoſtolicæ.

INgentia ſcelera GVILIELMVS pari pœnitentia plectere inſtituit. Coniugio fraternæ coniugis Herodi non impar cœnabat vnus, quod octonis in cibum ſufficiebat. Ad duella non inuitabat ſed cogebat obuios, neque iam Ducem ſe Aquitaniæ putabat, niſi factionis quoque, quę cōtra Innocent: Pont: pugnabat, dux eſſet. Mellea verba Bernardus ingeſſerat; fel merum retulit. minas addiderat; maiores audiuit. Ergo ſecundum diuina Numine manum armatus ad præſtolantem pro templi foribus progreditur, & voce plus quàm humana, *hoc*, ait, *etiā temnes improbe?* Nō erat hoc loqui, ſed fulminare. Corruit humi ferox, & qui nulli antehac victas manus dederat, Bernardo dedit, iamq; dum omnis caſum populus miratur, vnus GVILIELMVS negat ſe cecidiſſe, ſed ſtare denique ſe credit. Mox Anachoretæ cōſilio nudū corpus & caput loricâ & galeâ abſcondit longè maximum hoſtem ſe expugnaturus. Talis ad Innoc: Pont: inde Hieroſolymam tendit, ibi antrum lachrimis implet & gemitibus, qui cælo repulſi audirentur. Sub hæc patriam repetens, dum ex itinere caſtro expugnando operā vult locare, à via ſalutis penè exerrat cæcus. Tamē eadem nocte in viā redit, recipitque quos iterū lachrimis det oculos. Mox ſolitudines montésq; mutat, & à cacodæmone, qui patrem mentitus fruſtra ad vitam veterem reuocabat, verberibus immanibus cæditur. Medicinam tamen fecit VIRGO Magna, vt tanti iam vulnera faceret GVILIELMVS. Vltimò in Stabulo Rhodis obijt, felicius vtique, quàm in palatijs vixerat. *Ex Sur.*

S. AVSTREBERTA V.

Hæc eſt Chriſti magna, larga, ſola miſericordia, quæ Iudicium omne in diem ſeruauit vnũ, & homini totum tempus ad pœnitentiæ deputauit inducias: vt quod de vitijs Infantia ſuſcipit, rapit Adoleſcentia, inuadit Iuuentus, corrigat vel Senectus. *S. Pet. Chryſ. ſ. 41.*

Laudatio diuinæ Bonitatis.

Pro morti proximis.

VNdas puella AVSTREBERTHA cùm intueretur, ſacro flammeo caput ſuum vidit inuolui. Placuit ea forma ſuperbæ; laudauit ſpeculum; imò ab eo tempore nihil quàm Parthenonem cogitauit. Quare nuptias cùm aliter non poſſet, fugâ eluſit, fugæ comitem paruulum Germanum trahens. Ventum erat iterum ad aquas, ſed quæ ripas egreſſæ mare fecerant. At illa aquis ſancti propoſiti olim auctoribus non diffidens nõ aliter has quàm pratum caſto pede calcauit: Ita non repugnantibus iam parẽtibus Agno deſponſa promiſſum multò ante flammeum accepit. Neque prole etſi Virgo caruit. Paulo poſt in Cœnobio Pauliacenſi Matrem Virgines ſalutarunt. Ex his fuit, cui ſub noctem vox è cælo accidit, moneret Antiſtitam, omnes, vt è lectulo ſe proriperent, iuberet. Dictum, factum. In templum vbi conuenere, cubiculum corruit & pro dormiente Virginitate vigilare cælum oſtendit. Ampliorem etiam hoc curam pro moritura AVSTREBERTHA habuit. Iam enim animam cùm ageret, aliique in auxilium Cælites excirent, vidit ipſa omnes eo ordine, quo compellabantur, obuios ſibi venire. Quid agimus homunciones? dubitamus pronos in vota noſtra Superos eſſe, quando per nomina citati adſunt? *Ex Sur. & Lipeloo.*

Nos qui ad incerta conſurgimus, qui inter inſidias die ducimus, qui horarũ varietates, momentorũ motus, verborum lapſus, actuum pericula ſuſtinemus, quid eſt, quòd matutina prece totius diei cuſtodiam nolumus poſtulare? quid eſt, quòd homini toto tempore aſtare libet, Deo nec puncto aſſiſtere libet? *S. Pet. Chryſ. ſ. 43.*

Sacrarum Ædium frequentatio.

Pro indeuotis.

XI. FEBRVARII.

GEminum VICTORIA triumphum duxit; de Amore vnum, de Tyranno alterum. Vter pulchrior fuerit, tute Arbiter eſto. Anno igitur ſalutis trecenteſimo tertio, quòd Chriſtiani & cœtus pietatis cauſa agerent, & ſacros Codices profano iudici tradere recuſarent, Diocletianus & Maximianus Imperatores omnibus tormentis in hos pugnarunt. Sed quidni vincerent Chriſtiani, quando feliciſſimo omine ex horum parte VICTORIA ſtetit, Virgo in ipſis cunis magna, magniſque ſignis iam tunc futuræ ſanctitati præludens? Illud vnum quantum facinus fuit, cùm obſtrepente auribus caſtiſſimis Hymenæo, Sponſo mortali in amplexus ruente, vt hos eluderet, quando alas non habuit, animos ſumpſit, & è ſummo tecto præceps abijt, innoxia templum petijt, verbiſque conceptis Spõſam Deo ſe deuouit, fruſtra homine interea nuces ſpargente, quas illa cum rebus alijs humanis dudum reliquerat. Igitur meritò de Victoria Iudex deſperauit, & ne à fœmina triumpharetur, incolumem cum fratre domũ ire à tribunali iuſſit. Sed negauit illa pedem è pugna referre, negauit fratrem ſe agnoſcere, qui non eundem patrem (Deorum cultui addictiſſimus erat) Chriſtum clamaret. Itaque latâ mortis ſententiâ Virgini palmam inuitus Iudex ceſſit. Interea nunquam ſæpius Superi VICTORIAM clamarunt.

Ex Surio.

Eſto homo, eſto & Dei ſacrificium & ſacerdos: induere ſanctitatis ſtolam, præcingere baltheum caſtitatis, ſit in velamento capitis tui Chriſtus, crux in frontis munimine: in odorem thymiama orationis ſemper accende, altare cor tuum pone. *S. Pet. Chryſ. ſ. 108.*

Deuotio.

Pro Clericis.

INuidebis Iuuentus ſuum ANTONIO puerulo Doctorem. Hic, ſi neſcis, S. Spiritus erat. Hoc, neque alio Magiſtro primas ille literas didicit. Et verò Mineruale cælo dignum perſoluit; ſiue cùm ludentis pueritiæ ſocietatem auerſatus viro digna Puer egit, aras ſtruxit, aris thura, & quæ thure ſuauius olent apud Superos, preces dedit; ſiue cùm poſtea mundo totum ſeſe ſurripuit Numinisque cultui inter monachos mancipauit. In hac quoque virtutis ſchola tam profecit ANTONIVS, vt in ſuam deinde ſententiam mundíque contemptum etiam parentem pellexerit. Et vidiſſes tunc grandæuum parentem ſub Filij diſciplina adoleſcere, vitæ rationem à filio diſcere, iamque in filio parentem agnoſcere. Sed hoc quoque mortuo ANTONIVS in hereditatem miſeros euocauit. At cùm in tot heredes non ſufficeret illa, ingentem auri vim Angelus auctarium adiecit. Plura deinde Epiſcopatus Conſtantinopolitanus ſuggeſſit, vt Infula iam non tam ANTONIVM quàm miſeros tegeret. A morte mulierem, quæ crus fregerat, vt funus comitari poſſet, in pedes erexit, & vt hæredes ſuos neque mortuus videretur neglexiſſe, creſcere, quæ tunc erogabatur, inter manus ſtipem fecit. Odor denique mirus etiam in cadauere virtutem laudauit. *Ex Niceph. apud Sur.*

Ille viam Domino ſuo parat, qui luxuriantis carnis reſpuens voluptates, toto mentis ſuæ ſpiritu ſuſpenſus ad Deum vigore ſe caſtitatis accingit: optimam parat Domino viam, qui cogitationes ſuas auaritiæ fluctibus æſtuantes ſerenæ conſcientiæ tranquillitate compeſcit. *S. Max. H. de S. Ioan.*

Seruitus Dei.
Pro Miniſtris ægrorum.

QVoties dum hoſtem petit, ſe ſauciat & ſuos ira! Domo aberat IVLIANVS, familiâ Coniuge curante. Interea parentes adſunt, &, quem puerum amiſerant, filium quærunt. Heu, quàm præſtabat nunquam inuenire! At Coniux gratulata ſibi, quòd benefacere etiam abſenti IVLIANO in parentibus poſſet, humaniſſimis verbis hoſpites ſalutat, epulo lautiſſimo excipit, ab epulo in ſuo thalamo molliter locat neſcios funebrem ſe lectum conſcendere. Et fortè iam filium ſomniabant; cum ecce adeſt hic, & vbi primum à geminis premi lectum videt, ſiue nox, ſiue thori violati ſuſpicio oculos faſcinauerat, præcipiti vindictâ vtrumque ferro traijcit, lectúmque dum ab adulterio purgare parat, ah! paricidio maculat. Mox vxor ſuperueniens & dies facinus monſtrant. Hîc demum IVLIANVS non longius fugiſſe ſe parentes ingemiſcere, accuſare paricidas manus, vltro omnes culeos aduocare, denique cogitare, quî nefas tantum feriò in ſe caſtigaret. Longum ſupplicium placuit. Xenodochium propter fluminis ripas conſtruxit, rectius in hoc hoſpites pauperes accepturus, omniumq; ipſe baiulus per vndas futurus. Et fuit cùm leproſi formam Chriſtus induit. Hunc cùm IVLIANVS tranſportatũ foco fouiſſet rigentem, menſâ eſurientem & ſuo lectulo dormiturientem, ecce paricidij veniam manifeſtus vel dedit vel olim datã nunciauit. Perrexit tamen ille operam ſuam eo ſtudioſius probare, quò hoſpitibus nobilioribus iam frequentari ædes videbat. *Ex Pet. de Natal.*

Multi diaboli fluctus ſunt in hoc Mundo, tentationum multa naufragia; à quibus ita liberari poſſumus, ſi clamantibus manum ſuam Saluator extenderit: Nos ergo clamare ad Dominum non ceſſemus, ille auxilium ſolitum non negabit. *S. Maxim. Hom. Hyem. vlt.*

Fuga occaſionum peccandi.

Pro Sacerdotibus.

Vitam ſolam Martinianvs agere cœpit octo & decem annorum adoleſcens. Dæmon malus eiecturus ſtatione ſuâ militē, veteris ſerpentis exuuias induit. Sed nihil niſi riſum retulit, quo meritò humi eum repere poſt caſum tam altum dixit. Quid ageret victus ſerpens? vt virum decipiat, iterum mulierem ſubornat. Adeſt hæc panniculis inuoluta, & velut à viâ exerraſſet, magnis eiulatibus, ne in pabulum feris cedat, id noctis hoſpitium orat. Aperit Martinianvs à feris fœminā defenſurus, ſe Lupæ obiecturus; penitioribus tamen adytis clauſus pernoctat. Sed manè mulierem ecce tibi mundo omni ad miraculum ſuperbam! Videt hanc, & baſiliſcum videt. Audit, & Sirenem audit, & Dæmonis Victorem pænè mulier vincit. Experrectus tamen veluti à ſomno ignes fecit ingentes, pedibúſque inſultans, age dixit, lubeat peccare, ſi vel has flammas lubet ferre. Extinxit hic rogus Veneris ardorem, tum præcipuè cùm lacrimas Meretricula etiam, damnata iam Venere, affudit. Cæterùm Martinianvs in rupem è medio mari eminentem ſeceſſit. Hic quoque dum Charybdim fugit, in Scyllam minimo minus incidit, & Venerem planè regnare in mari diſcit. Ecce enim naufraga puella & ad perniciem oculorum pulchra in rupem enatat. Hic verò Martinianvs ignes præuerturus in mare ſe abijcit. Quid expectas, Lector? Delphines tergo excipiunt & littori ſaluum reddunt. Vides, puto, nunc, quid in homine hi ament. *Ex Metaphr.*

Debemus ſurgentes gratias Chriſto agere & omne diei opus in ſigno facere Saluatoris. Nam in vno ſigno Chriſti omnium rerum eſt tuta proſperitas: Qui in hoc ſigno ſeminare cœperit, vitæ fructum conſequetur æternæ. *S. Max. de Carn. hoſt. non timend.*

Inuocatio Auxilij diuini.

Pro raro orantibus.

QVem nudus in cruce Chriſtus mouet,ille tegere hũc à IORDANE diſcat,qui cùm pauperi, quando ad manum numi non erant, balteum argenteum dediſſet, templum mox ingreſſus exornatum eo Chriſtũ crucifixum aduertit. Pulchrè locatum credidit: quin vt totum iam Chriſtum tegeret, omnibus ſe nudauit,& ad D. *Dominici* paupertatem nudus confugit. Subinde toti familiæ illi præfuit. Mira in eo adoleſcentũ animos ab humanis auellendi & trahendi ad æterna ars & dexteritas. Eloquentiâ ſuâ quocunque voluit totam concionem impellere nouit, multùm eam ob rem ab orco infeſtatus. Interea tamen Cælites,& ex his præcipuè Cælitum REGINA fauebant IORDANI. Quare ad hunc ſceleribus oppreſſos velut ad doctiſſimum Medicum nõ ſemel ipſa miſit. Viſa eſt deinde inter maximum Diuorum comitatum,ſub preces diuinas,è manu IORDANIS librum accipere: aliàs cubicula dormientium alumnorum luſtrare. quin ipſe Diuus, Feſto, quo Luſtratam VIRGINEM colimus, die, vidit hanc è ſumma ara; ad illa cantantium verba (*Gloria Patri* &c.) prehensâ Filioli manu omnibus benedicere. Poterat hoc credo ad cantum Angelos prouocare. Cæterum dum Terram Sanctam petit IORDANVS, naufragus in medio mari portum reperit, appulſúsque ad beatiorem eſt Solymam.

Ex Sur.

Quid eſt *parare viam Domini*, niſi aduenianti de cælo Iudici, purgato à vitijs pectore, ſimplicis cordis habitaculum præparare? Quid eſt *rectas facite ſemitas eius*, niſi vt tales actuum tuorum tibi munias vias, quas perambulare propitius veniens ad te Dominus delectatur? *S.Maxim.Hom.1.de S.Io.Bapt.*

Sancta ſimplicitas.

Pro turba Ruſticana.

AVXENTIVS cùm eodem in contubernio non conuenire Marti & vitæ Innocentię perſpiceret, vt DEO vacaret, vacationem à militia ſibi impetrauit. Neque arma tantùm poſuit, ſed vt miſerum contra frigus armaret, tunicam ex mendicabuli humeris ſuſpendit. Aliàs quò pauperibus ſtipendia numeraret, operam ſuam inter opifices locauit. Oxeam deinde montem conſcendit, atque iterum ſed melior miles ſub pellibus vixit, omni aliâ veſte abiectâ. His horridum pueri Paſtores, cùm gregé amiſſum quærerent, feram putarunt. Sed ille, quâ erat in iuuentutem humanitate, facilè ſe hominem probauit, imò homine maiorem oſtendit, cùm vates Pueris abſens edixit, quò greges aberraſſent. Inter hęc celebrari ab Accolis concurrentibus cœpit, cùm paſſim ægri venirent, ſani redirent. Ipſe Imp. Marcianus familiariter vſus viro fuit, & ad Chalcedonenſe Concilium euocauit. Ibi dum Patres præſtolatur, & velut Impoſtor habetur, à Columba cibum accipit. Verbis deinde ac Miraculis Chriſti diuinitatem & Virginitatem Chriſti Matris propugnat. Obit denique longâ patientia clarus, & vermes, çùm è putrido vulnere exciderent, loco ſuo reponere ſolitus. Nos delicati vermium nomen horremus, ſed mortui baculo ſcilicet (vt ille canes) abigemus. *Ex Metaphr.*

Cùm Eccleſiaſticis officijs rite credatur Angelorũ ſemper adeſſe præſentiã, noſtrámq; vigilãtiam ſiue deſidiã nõ modò diligẽter attendere, ſed & ſuperno Iudici cuncta per ordinẽ nũciare, quãto putam⁹ aduerſus nos zelo mouentur, dũ in cõſpectu illius nos irreuerẽter ſedere cõſpiciunt, cui ipſi tremẽtes aſſiſtũt? *S. Pet. Da. l. 3. Ep. 8.*

Reuerentia in Templo.

Pro Miniſtris ſacrificantium.

SVb Annum Chriſtianum CXXXII. cùm Brixienſis Pont. Apollonius metu Tyrannidis fugâ ſubduxiſſet ſeſe, ne barbaro furori lacerandus Chriſti Grex pateret, meliores in locum Paſtores FAVSTINVS Sacerdos & IOVITA Diaconus ſucceſſere. Certè animas ſuas non multò poſt impendere gregi ſuo non dubitarunt, cùm memorabiles prius pugnas edidiſſent, quibus non modo Italicum Comitem ſed Adrianum ipſum Imp. quin imò ipſos *Deos* triumpharunt. Solis enim Coloſſum adorare iuſſi, hunc primò in carbones, deinde in fauillas redegerunt, filio ſuo Phaethonti poſthac ſimilem. Iam Leones, Leopardi, vrſique virtutem in Paſtoribus noſtris horruerunt, & cùm prius Carnifices, intérque hos Sacrificulum Saturni, Comitémq; Italicum laceraſſent, imperio Martyrum in ſiluas & nemora ſua emigrarunt. Poſt tot victorias etiam inter flammas cantare Pæana placuit. Denique vbi per omnem Italiam circumducti omnia theatra ſanguine ſuo pinxerunt, patria rurſus excepit & gladio cæſos coronauit. Fama obtinuit Angelos cælo ad vinctos deuolaſſe in carcerem, & Sacram Euchariſtiam præbentibus Miniſtros adſtitiſſe. Videtis Mariani, in quorum officium inuoletis, cùm ad aram ſeruitis? Pr[illegible] ctè aut muneris huius vos non pudebit, aut Angelis ſimiles eſſe pigebit.

Ex Surio.

Gemina dulcedo ſuauitatis exuberat in pectore Domini IESV, longanimitas videlicet in expectando, & in donádo facilitas: ad hoc autem diu ſuſpendit ſententiā vltionis à contemnente, vt quandoq; gratiam remiſſionis præſtet in pœnitente. *S. Bern. ſ. 9. ſup. Cant.*

Adoratio Iudiciorum diuinorum.

Pro obſtinatis in malo,

LIceat exclamare, O mores! O tempora! Quos nunc pellit Anglia Fidei *Doctores*, hos olim velut Colonias meliores in orbem omnem mittebat, ea demum fœdera cum regibus ſancta eſſe cenſens, quæ Fides, quæ, quos diximus, Feciales pepigiſſent. Ita Olaus Suecorū & Gothorum Rex præconē Verbi Diuini SIGEFRIDVM impetrauit ab Anglia, quem hodie rectiùs ipſa accerſeret. Socios ille traxit Vnamannum, Sunamannum & Viuamannum nepotes ſuos. Poterat inſula deinceps Fortunata dici, poſtquam hi heroes ad illam appulſi ſunt. Certè beatum ſe putauit, qui Inſulæ præfectus erat, cùm inter ſacra à SIGEFRIDO tolli in altum nō iam panis vmbram, ſed auguſtâ ſpecie Puerum vidit; móxque Pueri huius manibus manus dedit. Non incruenta tamen victoria SIGEFRIDO fuit. Cæſi tres nepotes mœrore temperarunt triumphum. Cæterum dum ponè ſtagnum obambulat, tergeminum lumen videt; hoc indice vrnam, in vrna capita tergemina. Hîc vero vindictam clamanti SIGEFRIDO, *vindicabit*, è capitibus vnum reſpondit. Mox altero *quando nam*? rogāti, tertium caput, *in filios filiorum*, ſubiecit, His alijsque prodigijs illuſtris SIGEFRIDVS tumulum accepit in templo, quod Vexione Angelorum iuſſu exædificarat. Nunc inter Anglos Angelósque quam rarum commercium? quam magnum, ô Magne Gregori, diſcrimen? *Ex vite Aquilon. Ioan. Vaſtouij.*

Totus mundus ad vnius animæ pretium æſtimari non poteſt ; non enim pro toto mundo Deus animam ſuam dare voluit, quam pro anima humana dedit: ſublimi[9] eſt ergo animę pretium, quæ non niſi ſanguine Chriſti redimi potuit. *S. Bern. l. Med.*

Zelus Animarum.

Pro Parochis eorúmque Cooperatoribus.

EST quod in Sacerdote SEVERO ſpeculentur ij, non animarum ſed rem ſuam qui curant. Sacram ædem & in hac, ne Marianum fuiſſe dubites, VIRGINIS aram curabat SEVERVS vitæ integritate & miraculis multum illuſtris. Fortè putandis vitibus inſiſtebat, cùm ſuperuenit, qui ægrum neſcio quem opem efflagitare vltimam nuntiat. cæterùm Sacris munitum non abhorrere ab vltima lucta. Reſpondet SEVERVS, & affuturum ſe illico ſpondet. Vt tamen operi finem imponat (perpauxillum ſupererat) moram aliquantulam facit. Inde celeri greſſu dum ad moriturum contendit, ecce mortuum audit. Hîc enimuero palàm SEVERVS ſe incuſare, Vineam ſuam vt curaret, Domini vineam neglexiſſe, Morte crudeliorem ſe fuiſſe: illam corpus peremiſſe, ſeſe animi latronem eſſe. Igitur funeri affuſus non prius à precibus lacrimiſque, quàm à morte defunctus ſurrexit. Et narrauit hic iam ſe ad ignea & tenebris infeſta loca abductum pœnas vltimas daturum fuiſſe, niſi Ephebus interceſſiſſet candore inſignis, lacrimiſque donatum SEVERI tantiſper nuntiaſſet, dum noxas animi expiaret. Expiauit igitur has. & ſeptimo pòſt die felicius obijt. Quid hîc illi, quos morituri non è vinea ſed vini taberna vocant, & ſæpe heu! fruſtra vocant, qui tamen ab Inferis reuocare animos non poſſunt, ſequi poſſunt?

Ex Dial. S. Greg. l. 3. c. 12.

Diſcordans & diſſidens nec ſi pro nomine Chriſti occiſus fuerit, crimen diſſenſionis poteſt euadere; quia ſcriptum eſt, *qui fratrem odit, homicida eſt*; quale ergo delictum eſt, quod nec Martyrio ſanguinis poteſt ablui? *S. Cypr. ſ. 6. de Orat. Dom.*

Remiſſio iniuriarum.

Pro vindictæ cupidis.

NICEPHORVM Martyrem dicimus. Si tu non cedis, Lector, martyrem alterum te dicimus. Fuit NICEPHORO familiaritas cum Sapritio Sacerdote à teneris contracta. Ea cum pueris creſcere, adoleſcere cum adoleſcentibus viſa demũ præter ſpem omnium in fatale odium vertit. NICEPHORVS quòd minus fellis animo gerebat & maieſtati Sacerdotũ oppidò faueret, de reſarcienda amicitia cogitare, eáque ſuper re per internuntios agere. Sed aures Sapritij ira obſeſſas tenebat. Interea grauis in Chriſtianos tempeſtas Antiochiæ exorta turbine ſuo etiam Sapritium inuoluit. Nihil tamen in tormentis aut dixit aut fecit Chriſtiano indignum. Iámque ad palmam vocabatur, cùm ſemel iterúmq; NICEPHORVS ad genua euntis accidit, lacrimánsq; veniam rogat. daret hanc moriturus pro Chriſto, ſi non ſibi, certè ipſi Chriſto mortuo inter preces pro hoſtibus fuſas. Audiebat hæc Sapritius, neque tamen vel verbis, vel oculo dignatus NICEPHORVM eſt. Ergo non placuit cælo palmam illi dare, qui ſe ipſum nollet triumphare. Ceruicem præbere iuſſus mortem turpi vitâ redimit, & Chriſti Sacerdos facere, eheu! Ioui promittit, necquicquam per omnes Superos obteſtante NICEPHORO, non referret, quem cælo iam poſuiſſet pedem, non dimitteret, quam iam iam prehendiſſet palmam. Ne tamen gratis lictor gladium ſtrinxiſſet, accurrit ipſe NICEPHORVS & ſuccedaneam victimam ſe obtulit. quid multis? in aliena præmia inuolauit.

Ex Metaphr.

Dæmonum eſt, malas cogitationes ſuggerere; noſtrum eſt, illicò eas expellere. Voluntate ſua cadit, qui cadit: & voluntate Dei ſtat, qui ſtat: Cogitatio tamen immunda mentem non inquinat, cùm pulſat, niſi cùm hanc ſibi per delectationem ſubiugat. *S. Bern. de Int. Dom.*

Cuſtodia Cordis.

Pro Tentatis à Dæmone & Carne.

PVlcherrimâ formâ IVLIANA pulcherrimè eſt vſa. In hac enim velut ſpeculo Opificem huius DEVM cœpit intueri. Chriſto igitur addictam parentes Eleuſio deſponderunt, viro nobili & vrbi Nicomediæ Præfecto. Sed quia ſuperſtitioni hic deditus erat, negauit IVLIANA ſibi fœdera nuptialia cum illo fore, qui animũ hoſtilem in thorum ferret. Ab hoc propoſito vt dimoueret parens, arietes admouit, minas. Repulit Virtus. Egit cuniculos, blanditias; eluſit. Incluſit carceri. thoro illa hunc prætulit. Tandem Eleuſius, ille nuper Sponſus, fit Sponſæ iudex. mox in carnificem abit. Cædit verberibus, quod nuper laudabat corpus. Suſpendit, quibus nuper captum ſe fatebatur, capillis. Vrit ferro ardores ſuos, artus caſtiſſimos. Et has demum illa blanditias in Sponſo laudauit. Interea boni Angeli vultum indutus malus, ſatis ait virtuti datum eſſe. Diſſimularet poſthac pietatem. Superis cordi cor fore, quod peruium vtrique illis eſſet. At IVLIANA fraude inter preces cognitâ vincula ſua exuit & conſiliario peſſimo induit. Victo verbera etiam addit. Tunc ſub Virginis manu gemuit Orcus & malum Angelum bonus riſit. Porrò Martyr flammas ad quas damnata erat, lacrimis extinxit, lebetem ab igne feruentem precibus rupit, denique priùs quàm manum Iudici Proco daret, caput dedit. Mox tamen etiam pœnas hic. Vndis enim hauſtus & in littus eiectus in cibum canibus ceſſit, dignum nactus tyranno ſepulchrum. *Ex Metaphr.*

Semper Diabolus noſtris ſaturatur ex culpis: Ille cibũ noſtrũ deducit in crapulã, potũ noſtrũ in ebrietatẽ diffundit, vt mentẽ faciat amẽtem, carnẽ luteã reddat, corp⁹ animi domiciliũ, animæ vas, murũ ſpiritus, virtutũ ſcholã, Dei templum in ſcenã criminũ, in vitiorum pompã, in voluptatũ redigat theatrum. *S. Pet. Chryſ. ſ.* 12.

Sobrietas.

Pro moderando luxu conuiuiorum.

QVis fidem habeat? Plura Pont. SABINVS vidit, cum oculos ſenex amiſit, quàm priùs cùm vtrumque circumtulit. Certè, quæ nulli oculo peruia ſunt, arcana animorum & longè abſentia, perſpexiſſe memorant. Et ecce adeſt hoc ipſum feliciter experturus Totila. inuitatus ad cœnam frugalem aſſidet, principem tamen locum Epiſcopo Rex cedit. Paulò pòſt miſcet puer vinum & SABINO porrigit. Hic Totila prehenſum clam manu poculum regiâ manu miniſtrat, nec tamen fallit oculatiſſimũ cæcum. Capit hic & doctâ fraudem beneficio ingenti penſaturus inter riſum, *Viuat* ait, *hac manus.* Præmium igitur nobilis Pocillator tulit, ſed malum alter maximum, qui auctor eſſe Puero non dubitauit, vt merum veneno temperaret. Erat hic SABINO in ſacris Diaconus & longæuo ſeni Inſulam inuidebat, ſuam (vt ipſe quidem putabat) hæreditatem, ſed contrà factum. Hoc enim etiam peruidens SABINVS egregium Ganymedem prælibare iubet. deprehenſus ille & mortem longam, quam meruiſſe ſe viderat, alterâ morte, ſed breui præoccupaturus impigre ori poculum admouet. Sed rapit è manu Epiſcopus, &, i potius inquit, & Diacono nuntia venenum me bibere, cæterum Epiſcopum illum minimè futurum. Simul cruce ductâ poculum ſiccat. Non SABINVM ſed Diaconum bibiſſe dixiſſes. Valuit enim hic, ille occidit. Sanitatem vulgò alienam ſe bibere aiunt. Id verum an ſit, neſcio. Alienam certè SABINVS mortem bibit. *Ex Dial. S. Greg. l. 3. c. 5.*

S. HELLADIVS CONF.

Quomodo non verè humiliabitur anima in cognitione ſui, cùm ſe perceperit oneratā peccatis, mole mortalis corporis aggrauatam, terrenis intricatam curis, carnalium deſideriorum fece infectam, procliuem ad vitia, inualidam ad virtutes? *S. Bern. ſ. 36. ſup. Cant.*

Vilis æſtimatio ſui.

Pro Conſiliarijs Principum.

PRimam ætatem maximámque vitæ Aulicus HELLADIVS, alteram Monachus, vltimam Pontifex egit; omnem ita, vt dubitem, quam ſanctiùs. Rempublicam cùm adhuc adminiſtraret, latere iam tum ſub purpura Monachum deprehendiſſes; ita modeſtia hanc ornabat. Ergo igitur quoties via ad monaſterium Agalienſe ferebat, deſcendere HELLADIVS ex equo, amiſſóque famulorum & clientum grege Dei ſeruis operam ſuam locare, furnoque inſtruendo ligna comportare ijs humeris, quibus Regni onera ſolebat. Quantum Superi referti, quibuſcum familiaritatem ineas. Conſuetudo hæc ſancta paullatim omnem Mundi pulchritudinem ex animo HELLADII deleuit & id denique potuit, vt ſanctiſſimus aulicæ ſeruitutis transfuga pro pileo cucullum inter non ignotos iam Sodales quæreret. Dedere & hunc & Monaſterij præfecturam inſuper. Mox Toletana quoque Infula inuitum texit. In hac maxima gemma eminebat vltima modeſtia, quæ iterum mendicabulorum ſocietatem purpuratus ambiebat. Atque hos quidem ita foueri ab illo vidiſſes, vt ſpiritum illius ex horum pendere crederes. Obijt annis meritiſque grauis, cùm literis mandare nihil voluiſſet, pluris faciens ſcribenda facere, quàm ſcribere facienda. *Ex Ildeph. & Bar. Nat. Mart.*

Quid cum terra illi, qui poſſidet cælum? quid illi cum humanis, qui indeptus eſt diuina? niſi forte placent gemitus, eliguntur labores, amantur pericula, peſſima mors delectat, & illata mala bonis ſunt gratiora collatis. *S. Pet. Chryſ. ſ.* 24.

Amor cæleſtium Bonorum.

Pro Epiſcopis.

AVXIBIO Patria Roma fuit; Natales & Cenſus patritij; Indoles à primis annis in Chriſtianam religionem prona. Tam nobilem Ciuem in exilium, qui minimè debebant, parentes egerunt. Cùm enim Nuptias, ad quas hi pro imperio cogere velle videbantur, non poſſet aliter quàm fugâ declinare, in Cyprum abijt feliciſſimus Exul. Nam fauſto pede cùm in Marcum Barnabámq; offendiſſet, ab illo fonte ſancto tinctus & Chriſtianis iunctus eſt. Mox Doctor pietatis ex diſcipulo factus, cùm primitias Deo ſacrificulum Iouis peperiſſet, à Paulo magno Epiſcopus Soluntis eſt creatus. Mira dictu res. Vnicus Chriſti miles AVXIBIVS totam ſub iugum Euangelij vrbem miſit, & ne AVXIBIO careret, alterum Auxibium acciuit & ſucceſſorem in munere legit; conſilium Deo probante. Nam fuit cùm ſub arbore ſomnum cepit hic Auxibius, & noſter ſuperueniens ſpectauit ingens formicarum agmen à latebris ſuis ad dormientem iter inſtituere, vatéſque futuræ dignitatis caput eius in coronæ formam ambire. Itaque Auxibio Inſulam reliquit AVXIBIVS moriens. Tumulum eius Aſylon aiunt fuiſſe morbidorum. Quin cum ad hunc è Papho accurrerent XL. ab Orco infeſſi, obuius ipſe AVXIBIVS his prodijt & cedere ſibi, vt æquum erat, è via dæmones fecit. *Ex Sur.*

B. CONRADVS PLACENTINVS CONF

Cum ſpes miſericordię eſt, cùm tempus eſt veniæ, confiteamur patri, ne Iudicem ſentiamus: prodamus quæ fecimus pietati, ne ſeueritati cogamur exoluere, quæ tacemus; dicamus indulgentiæ tempore delicta noſtra, ne ad excipiendam ſententiam defleamus. *S. Pet. Chryſ. ſ. 41.*

Frequens Confeſſio.

Pro præſumentibus de Miſericordia *Dei.*

DVm feras venatur CONRADVS, ipſe Venator cælo fit præda. Etenim cùm, quòd feræ dumetis ſe abdidiſſent, irâ ſuccenſus ſiluas quoque ſuccenderet, facinúsque id neſcio quis pauperculus laqueo iam iam lueret, accurrit CONRADVS & innocentem confeſſione ſuâ, damnum nummis redemit. Subinde iterum ſiluas ſaltúsque ſed ſanctiùs iam amauit, & in loco, quem hodie etiam nomine ſuo nobilitat, vitam ſolam agere inſtituit, iámque cælum captare, cælo retia ponere. Verùm cùm viciſſim retia illi Cupido ſtrueret, artes fugiendi nuper à feris edoctus in vepres ſe nudum abiecit, indeq; iterum ſaucium Cupidinem riſit. Porro Adoleſcenti ſcelerato & iam iam haſtâ è cælo transfigendo clypeum preces ſuas obiecit. Hoſpitem Epiſcop. Syracuſanum cùm haberet, quatuor in ſymbolam à cælo placentas accepit; aliàs pro operis panes recentes. Alij cùm carnem illi ſuillam feria VI. appoſuiſſent, iuſſit hanc in piſcem abire, calumniamque impactam oſtenſis ſpinis ſquamisque eluſit. Mortuus in genibus tamen deprehenſus eſt ſtationem ſuam tenere. funus vltrò luxit ſiue laudauit potius æs campanum Neti & Hyblæ. vtraque Ciuitas cùm ſibi corpus vindicaret, Hyblenſes neque mouere, Netini facili negotio loculum auferre potuerunt, puto quod propior Netinis iam aſſueuerat cum illis habitare. *Ex Ferrar.*

Quid profuit mortuis inanis gloria, breuis lætitia, mundi potentia, carnis voluptas, falſæ diuitiæ, magna familia & mala concupiſcentia? Vbi riſus? vbi iocus? vbi iactantia? de tanta lætitia quanta triſtitia? poſt tantam voluptatem quàm grauis miſeria? *S. Bern. in Medi.*

Meditatio Inferni.

Pro oppreſſoribus Innocentum;

XX. FEBRVARII.

EVCHERIO naſcituro Inſulam Aurelianenſem Angelus promiſit; dedit deinde hanc Carolus Martellus; ſed idem, cùm aures calumniatoribus præberet, peſſimo conſilio ademit. Excepit Colonia exulem parum iam morantem, qua in parte exilij potiſſimùm viueret, cùm exilium eſſe totum orbem non malè iam tunc credidiſſet, cùm Monachum priùs quàm Epiſcopum induit. At verò grauius iam erit Carolo cælo exulare. Certè EVCHERIVS dum inter preces Inferorum ergaſtula contemplatus eſt, vidit hunc ipſum Carolum non iam purpurâ ſed ignibus ardere, didicitque ob manus ſacris iniectas ſpolijsque pauperum ditatos milites (time Ætas noſtra) corpore quoque iam pœnas dare. Atque EVCHERIO ſi fidem non dedit Gallia, certè tumulo potuit dare, qui apertus præter ignium veſtigia vacuæque tumbæ cuſtodem draconem, nihil oſtendit. Itaque, qui exulare virtutem regno iuſſerat, tumulo etiam exul fuit, cùm interim EVCHERIVS cælo receptus rideat illos, qui patriam in terris quærunt, neque vacuum Gallis tumulum oſtendat, quando in illo cœci oculos ſuos, claudi pedes, miſeri paſſim omnes ſalutem reperiunt.

Ex Surio.

Nemo dicat, quòd temporibus noſtris Martyrum certamina eſſe non poſſint: Habet enim & pax noſtra Martyres ſuos: Nam iracundiam mitigare, libidinem fugere, iuſtitiam, cuſtodire, auaritiam contemnere, ſuperbiam humiliare, pars magna Martyrij eſt. *S. Aug ſ. 250. de Temp.*

Edomatio malarum cupiditatum.

Pro Chriſtianis inter infideles.

XXI. Febrvarii.

Nvnquam tam fortiter pro ſua Vrbe Romanus miles, quàm pro fide Romana Mavritivs cū ſocijs depugnauit, Thebçæ Legionis Anteſignano vt nomine, ita Virtute par, & cum eodem Religionis hoſte Maximiano Apameæ compoſitus, quem prior ille Agauni in Gallia ſuperauit. Pugnabat Tyrannus in pium agmen vinculis, flagris, vncis, equuleo, ferro ac flammis; ingerebat quidquid telorum carnificum turbæ ſuggerebant. Sed ſtabat immota ad hæc omnia fortiſſima Martyrum phalanx: gaudebat in vinculis, ridebat ad flagra, hebetabat vncos ac ferrum, ouabat in equuleo, in flammis triumphabat etiam. Quare ad dolos confugere coactus Imperator, cuniculis inui- [illegible] animum tentare aggreſſus eſt. Addicitur proinde morti filius Photinus, & per huius iugulum parentis cor petitur; ſed repulit affectum paternum facilè Chriſti amor, & vicit iterum in filio parens. Locus erat medius paludem inter & flumen, muſcis, veſpis & id genus animalculorum examinibus inſeſſus. Hîc vltimum committit Maximianus. Pendet in oculis paternis filij corpus, ſcopus omnium militum iaculis ac ſagittis; & quot mortuum accipit vulnera, tot viuo parenti reddit. Stat interim nudus in acie cum ſuis Mavritivs, palo alligatus, melle illitus, innumeris veſparū aculeis confoſſus, & tamen vel ſic etiam Victor triumphat in paruis beſtiolis maximum tyrannum; mortémque demum obit melle, quo manabat, dulciorem. *Ex Men.*

Ei, qui omnia elargitus eſt, vniuerſas opes dato; nunquam Dei liberalitatem vinces, quamuis omnium tuarum facultatum iacturam feceris, quamuis te etiam facultatibus adiunxeris; Nam hoc quoque ipſum accipere eſt, Deo aliquid donare. *S. Nazianz: Or. de Amor. Pauperum.*

Deuotio erga SS. Miſſæ Sacrificium.

Pro Sacerdotibus.

DVbites magiſne primò fortuna PETRVM, an PETRVS deinde fortunam fugerit. Infans fame ſitiq; periiſſet, niſi vbera, quæ mater dicam an nouerca? nondum orituro negauerat, aliena nutrix præbuiſſet. A fratre natu maximo porcis paſcendis præfectus, cùm nummum reperiſſet argenteum, cogitanti in quas potius illecebras eum expenderet, ſanctior cogitatio perſuaſit Sacerdoti dare ſacra facturo. A Damiano deniq. fratre, cuius veluti Patronymicon poſtea tulit, literis admotus, eas prius in cæteris feliciter didicit, mox etiam applaudente Italia docuit: ſed memor iniuriarum, quibus fortuna eum exercuerat, blandientem eam & ipſe aſpernatus, inter ſummos honores corpus ſemper duriter habere, æſtum libidinis rigentibus aquis mergere, ſub veſte ſplendida cilicium occultare; denique inter Anachoretas ſe abdere, ibique è diſcipulo Magiſter ſanctioris vitæ miraculis coruſcare. Tantam virtutem Pontifex purpurâ ornauit; quam cùm nemo vnquã dignius & maiore Eccleſiæ bono tuliſſet, anno MLXXII. cũ vita poſuit; vel eo ſolo nomine, quod Officiũ Horariũ D. Virgini ſacrũ in memoriã & vſum priſtinũ reuocauit, omnibꝰ Sodalibus memorãdus, ex cuius diuiniſſimis ſcriptis vel hos verſiculos, quos ſuo tumulo inſcripſit, recoluiſſe operæ pretium ſit:

Viue memor Mortis, quò ſemper viuere poſſis:
Quidquid adeſt, tranſit; quod manet, ecce venit.
Quam benè prouidit, qui te malè Munde reliquit,
Mente prius Carni, quam tibi Carne mori.

Ex Surio & Baron.

Ecce qualiter manumittit, quali præmio honorat ſuam diabolus ſeruitutem, vt mors ſimul & finiat vitam & inchoet pœnam? at qui Chriſto ſeruiunt, illuſa morte, cum ſtipendijs ſanctitatis perpetuam transferuntur ad vitam. *S. Pet. Chryſ. ſ.* 114.

Pœnitentia.

Pro Luxurioſis.

MARGARITAM hanc in Peruſino agro inuenimus. nitorem eius in iuuenta Amor turpis extinxit, reſtituit deinde D. Franciſci diſciplina. Viro nobili olim, imò Veneri ſeruiebat. Is domo quandoque abijt, cane comite. Hæc poſt dies non multos lacinia prehenſam MARGARITAM ad ſtruem lignorum deduxit, oculis, latratúq; rogare viſa, vt ligna amoueret. Amouet, Dominum agnoſcit; ſed iam mortis laruam. Enimuero exhorruit & in alieno vultu ſuum contemplata, formam, Mundum & ante omnia vitam priorem lacrimis damnat. Et abluerunt hæ breui latentem in cœno MARGARITAM; Vitæ rigor velut ſcalpellum pulcherrimam reddidit, vt iam prodigijs ſplenderet. Et primò, ne VIRGINIS immemorem putes vixiſſe, id precibus exorauit, vt dolores, quos ſtans illa ponè crucem pertulerat, etiam ipſa perſentiſceret. Senſit, & ſub horam tertiam inter manus multorum collapſa, inde horâ nonâ morienti Chriſto commori, nec niſi ſub Veſperam redire in vitam viſa eſt. Aliàs Crucifixo inhærens multa gemitibus rogabat, cùm è cruce Chriſtus: *quid vis miſera*? Illa *nihil aliud præter te Domine*: ignoſce MARGARITA, auara nimium es. aut verò dic, poteráſne amplius exigere? *Ex Ann. Minorum*.

Quicunque ſpeciem animæ cuſtodire deſiderat, pecctaum omne materiámq; peccandi ſummô ſtudio derelinquat. Quid enim ſic fœdat mentem, Deique deformat Imaginem, quemadmodum ſcelera? Quot delicta, tot maculæ geſtantur in anima. *S. Laur Iuſt. de caſto Conn. c. 21.*

Cultus SS. Imaginum.

Pro rudibus in Fide.

IMaginem pictoris pinximus, vtinam ſuis coloribus & tam bonis, quàm bonis ille alios Diuos depinxit! Lazarvs eſt Monachus idem & Apelles, ſed Sanctior illo altero, vt qui non iam Veneres Cupidinéſque (oculorum laqueos) ſed Virginem & in Virginis ſinu Virginem Amorem, aliosque Cæli Indigetes animare penicillo ſolitus eſt, eóque ſtudioſiùs, quod ſub eadem tempora Theophilus Imp. ſublata è medio omnia Diuorum monumenta vellet, omnibusque pœnis in eos ſæuiret, qui non conſpuerent hæc pedibúſque calcarent. Pugnabat ergo contra barbarum furorem doctâ manu Lazarvs, & peniculo reparabat, quidquid ferro ille in templis vel deleuerat vel deformarat. Captus igitur & vltimis tormentis excarnificatus in ipſo tamen carcere tot trophæa de Theophilo poſuit, quot iconas Diuorum (plurimæ erant) pinxit. Tunc enimuerò excanduit irâ Tyrannus, ferroq; & ipſo candenti patronas Diuorũ manus eo vſq; fœdum in modum aduſſit, dum exanime corpus dolori ſuccumberet. Neque ſic tamen afflictus manus victas dedit Lazarvs, ſed precibus Imperatricis vitâ donatus continuò in fano D. Baptiſtæ eiuſdem imaginem exornare aggreſſus eſt. Idem in alijs templis, ſublato è viuis Theophilo, factitauit, felici ſemper manu, etſi non haberet iam manum. *Ex Curopal. & Zona.*

Per Chriſtum ſenſibus innouatus abiectâ ſæculi huius figurâ formam tuam in formam tui reduc Saluatoris; vt nouitas ſenſuum tuorum in tuis actibus eluceſcat, & cæleſtis homo cæleſti habitu iam gradiatur in terra. *S. Pet. Chryſ. H.* 120.

Sequela Chriſti.

Pra Ædituis & Cuſtodibus templorum.

NEſciunt, qui aras ſtruunt ornántq; quàm propè abſint ab eo, cui ſtruunt, cui ornant. At ſcire poterunt, ſi velint. Audierat iam vocantem DEVM NICOLAVS, & monachum indutus aram curabat, cùm Chriſtus talem illi ſe obiecit, qualis inter Apoſtolos obambulare terras viſus eſt, & iteratò ad ſigna ſua illis verbis inuitauit: NICOLAE *ſequere me.* Nimirum erat hoc currenti ſtimulos addere, contra quos toties hodie (cum DEVS à Mundi vberib⁹ auocat) ignaui cunctatores calcitramus etiam. Nec adeò multũ temporis abijt, cùm NICOLAO facienti amicus Chriſtus non iam poſt cancellos, hoc eſt panis nubem, ſed qualem Angelorũ oculis homines inuidemus, proſpicere viſus eſt; vt poſt tantos Numinis fauores minùs iam mirer familiarem NICOLAI cum beatis Alitibus conſuetudinem; qui, cùm Dæmon malus Diuum per feneſtram iam iam in præceps ageret, auxilio officioſi aduolarunt, territúmque in geminos choros diuiſi animarunt, mox etiam oculis omnem, quæ in ipſis amatur, ſpectandam elegantiam propinarunt. S. Dorothea etiam animo inter inſultus dæmonis fluctuanti præſentem opem tulit. Sed ego modeſtiam miror animi in NICOLAO. Prior omnibus in Monaſterio cùm eſſet, vt poſtremus eſſet, fruſtra diu ſupplicarat; tandem orando vndecies millies Dominicam, toties Angelicam precationem, cælum exorauit. Ergo tanti putauit honores vendere, quanti hodie emerent alij.

Ex ligno vitæ Arn.
VVion.

Primatum adeptus eſt gentium S. Matthias, quia prius ſibimet didicit principari. Sic námq; ad veri honoris cōſcenditur cathedram, vt ante quis ſibi, deinde dominetur & cæteris: Nunquã alijs bene præerit, qui ſibi extiterit nequam. *B. Laur. Iuſt. S. de S. Matth.*

Humilitas.

Pro conuerſione Infidelium.

QVem locum ſcelere infando & morte infami vacuum Iudas fecit, eum hodie MATTHIAE virtus occupauit, numerumque numero ſuo carentem feliciſſime inſtaurauit, cùm nobiliſſimo Candidato cæli etiam vota ſuffragarentur. Ergo poſtquam Orbi bellum mouere placuit, MATTHIAE prouincia decreta eſt Iudæa, ob infenſiſſima populi in Chriſtum odia, longè id temporis difficillima. Sed magnis animis hanc aggreſſus MATTHIAS facilè debellauit. In Æthiopiam quoque excurrit, ibi pugnatum verbis ac prodigijs perſæpe, & expugnati multorum animi Chriſto & MATTHIAE deditionem fecerunt. Interea ſucceſſu rerum feliciſſimarum rumpebantur Pontifices, vt populi ita odij in Chriſtianos principes. Neque tamen aliud quàm triumphum parabat inuidia. Hunc conceſſit Pſeudopont. cùm mortem indixit. Magnum deinde fecit populi concurrentis furor. Ornarunt præ reliquis teſtes duo mendaces ijdemque carnifices, vt qui primi MATTHIAM lapidibus petierunt. Hos ille velut acclamantium ſymbola accepit, velutique triumphi ſui decora tumulo ſecum inferri præcepit. Deniq; vt integer ſuus pompæ honor conſtaret, ſecures, quæ præferri aliàs ſolebant, ipſe triumphator tulit. *Ex Ioach. Perionio.*

Heu quàm lamentandæ vices, quando deſperati apud homines poſſidebunt ſpem diuinam; & humanis bonis prędıti bonis cæleſtibus fraudabuntur: & hoc facit theſaurus, qui cor hominis aut per Eleemoſynam leuat in cælũ, aut per Auaritiam demergit in terram. *S Pet. Chryſ. ſ22.*

Defenſio Religionis.

Pro inimicis Eccleſiæ.

PEr gradus honorum, ex quibus alij præcipites ire ſolent, ad aſtra TARASIVS euaſit. Conſul principio, tum inter eos, qui ab arcanis literis Imperatoribus erant, Princeps; demum Archiepiſcopus Conſtantinopolitanus Infulam, quam alij gemmis ornant, ipſe virtutibus ornauit. Has inter eáſque multas & pulcherrimas potiſſimùm emicabat animi demiſſio, quâ TARASIVS pauperibus, quos multos & alebat & veſtiebat, quotidie cibos ex ſua menſa ſubmittebat, ipſe carptor & perſæpe (ſub feſta Paſchalia præcipuè) ipſe dapifer. Atque hac ille virtute tantum abeſt, vt auctoritatem ſuam, quâ erat, imminutum iret, vt talis etiam Imperatoribus fuerit formidandus. Supplicem certè ad Aram, quem regiæ cohortes per vim abſtraxerant, reddi ſibi ſuus ipſe Fecialis fecit. Conſtantino Imperatori, auctore amore vago, repudium meditanti facientiq; vnus ferè ſeſe oppoſuit, parpurámq; purpuræ, coronam coronæ, ſceptróque auguſtius pedum obijcere nõ dubitauit. Quid? quòd vel mortuus viuo Leoni Imperatori terrori fuit. Cùm enim hic nomine etiam ſuo crudelior templa paſſim & in his imagines Dei Diuorúmque vaſtaret, ſomniauit, TARASII imperio, à neſcio quo Michaele ſe confoſſum. Et riſit forte mortem, cum vigil viuere ſe vidit; ſed die ſexto à Michaele Balbo confoſſus potuit dehinc ſine ſuperſtitione ſomnijs credere. *Ex Surio.*

Memento te etſi de nihilo factum, non tamen de nihilo redemptum: ſex diebus condidit Deus omnia, & te inter omnia: At verò per totos triginta annos operatus eſt ſaluté tuam in medio terræ. O quantum laborauit ſuſtinens carnis neceſſitatem, hoſtis tentationes! *S. Bern. ſerm. 11. ſup. Cant.*

Memoria Redemptionis humanæ.

Pro ægrotis.

XXVI. Febrvarii.

Porphyrivs Hieroſolymæ æger quotidie loca ſacra cùm pedibus non poſſet, genibus obambulabat, expeditiſſimam viam ad cælum credens, Chriſti veſtigia. Et fuit cùm ad pedem Caluariæ montis triſte oculis ſpectaculum, iucundum tamen animo obiectum eſt, Chriſtus cruci affixus, & pone felicior è geminis latro. Igitur cùm latronis verbis etiam Porphyrivs Seruatorem compellaſſet, iuſſit hic deſcendere latronem è cruce, & opem ægro ferre. Deſcendit, oſculum tulit, manúque peramanter prehenſum ad Chriſtum vt ſecum ſtaret, inuitauit. Interea properanti obuius ipſe in amplexum Seruator ruit, iuſsítque dulce onus Crucem ſuam ferre. Tulit lubens & vero laboris pretium ſanitatem abſtulit. Proinde ſacris initiatus Porphyrivs & cuſtodiæ Sanctiſſimæ Crucis præfectus eſt. Vltimò Pontifex Gazæ inauguratus ſigno Crucis pluuiam è cælo ſupplex euocauit, infamem Veneris ſtatuam deiecit, & Manichæam mulierem elinguem reddidit; probauitq; hunc in crucem amorem ipſum Numen, quando lapſos in puteum tergeminos pueros ſaluos parentibus reddidit & miraculoſâ cruce inſignitos. Illud ad poſteros memorabile, cùm fana Gazæ nobiliſſima ſuperſtitioni paterent, neque demolitionem horum impetrare iam ab Arcadio poſſet, ſupplicaſſe Porphyrivm vix nato Theodoſio, & cùm hic alieno nutu aſſenſum præbuiſſet, votorum tandem potitum omnia Deorum templa deſtruxiſſe, Deo deinde aliud in Crucis formam ædificaſſe, & cineri ſuo & famæ monumentum. *Ex Metaphr.*

Ideo nudi in ſeculo naſcimur, nudi etiam ad Baptiſmi lauacrum accedimus, vt nudi quoque & expediti ad cæli ianuam properemus. incongruum verò & abſurdum eſt, vt quem nudum mater genuit, nudum ſuſcipit Eccleſia, diues velit intrare in cælum. *S. Max. ſer. de S. Mich.*

Læta Paupertas.

Pro Religioſis.

XXVII. Febrvarii.

Athanasiae Andronicvm ſuum iunximus, iniuriā facturi vtriq; ſi nunc demū diuortium inter eos feciſſemus, quos tot miracula iunxerunt. Igitur Antiochiæ agebant ſanctiſſimi Coniuges, opéſque, quæ multæ illis erant, cum cælo cōmunes habebant. Trientem primum miſeri, alterū viri religioſi auferebant: vltimus domeſticis vſibus cedebat. Hæredes cùm binos ſuſtuliſſent, placuit exinde caſtitati potius quàm Liberis operam dare. Interea illos etiā vno die cælum rapuit. Athanasia, vt impotens fere matrū dolor eſt, immoritura mortuis videbatur; ſed Iulianus Martyr, in cuius templo Liberorum Manibus parentabat, docuit Liberis cælum non inuidere. Quin imo inuidit, ſed rectè, vterq; parens, &, vt eodem conniteretur, toto aſſe in miſeros abiecto, in diuerſa cœnobia abijt. Iam anni fluxerant XII. cùm vna ambos cupido inceſſit ad ſacra Solymæ loca viſendi. Itaque idem paulò pòſt iter iungunt & agnoſcit Athanasia incognita (virum, quò tutiùs peregrinaretur pudor, induerat) Andronicvm ſuum. Salute datâ acceptáq; iter ſilentio transigitur. Inde regreſſos excipit eadē cella, alteroſque XII. annos Andronicvs cum Athanasia habitat neſcius noui coniugij. Virum nempe crediderat. Et erat; Mulierem tamen Mors & ſchediaſma ponè caput repertum prodidit. Igitur Corpus palmis coronatum & elatum triumphi ſpeciem non funeris præbuit, diúque nihil aliud in ore omnium quàm *Fœmina Monachus & Monachus Coniux fuit.*

Ex Surio.

Damus Deo aliquod tempus vitæ noſtræ, ne totum diem infelix iſta vanitas & ſolicitudo miſeranda conſumat: ne noctem totam pernicioſus ſomnus & inanis ſopor expendat, ſed itidem pars diei ac noctis ipſi temporum deputetur Auctori. *S.Pet.Chryſol.ſ.21.*

Parſimonia temporis.

Pro otioſis.

EAdem ſtudia & vitæ rationem eandem audies in LVPICINO & ROMANO, vt meritò Fratres credamus Germanos fuiſſe. Ambo ſiquidem Virginitatem à teneris coluere; ambo hoſtes, qui ad Nuptias impellebant, Heu! nimium fortes, parentes habuere. Pugnauit tamen pro filijs fortior in hos Mors, & illi pudorem in eremum extulerunt. Hic etiam cum ſolos ſe crederent, ſoli non erant. Aderat hoſtis Orcus & crebrâ lapidatione tyrones animos terrebat, iamq; in eam deſperationem adduxerat timidos, vt in patriam repedarent; cum ex itinere à matrona pia de turpi fuga notati erubuerunt viris animos à fœmina addi, &, vt admiſſum dedecus eluerent, ſublata manibus Crucis ſigna in hoſtem iterum verterunt, totáq; Victores Eremo fugarunt. Tum denique cùm ad ſigna mortalium plurimi, qui contra Mundum nomen darent, cõcurrerent, terna caſtra, terna Cœnobia ſunt metati, more veteri omnem inde mulierem proſcribentes. Stipendium inſuper cælum dedit, cùm LVPICINO defoſſas opes oſtendit. Luxum tamen hic & delitias ciborum ſeuerâ diſciplinâ damnauit, eámque ob cauſam ſigna duodeni turpiter deſeruerunt. Sed his quoque reditum ad ſtationem ſuam ROMANVS precibus ſuis impetrauit. Idem cùm apud leproſos diuertiſſet, ſordes pedum aquâ, tactu verò ſuo omnem in corpore lepram abſtergens diuitem hoſpes ſymbolam ſanitatem reliquit. *Ex S. Greg.*

Turoni.

1 *S.Suibertus Epiſcop.*
2 *S.Ceadda Epiſcop.*
3 *S.VVinvualocus Abb.*
S. Kunegundis Auguſta.
4 *S.Caſimirus Confeſſ.*
5 *S.Conon Mart.*
6 *S.Fridolinus Abb.*
B.Coleta V.
7 *S.Thomas de Aquino.*
S.Equitius Abb.
8 *S.Philemon Mart.*
9 *SS.Quadraginta Martyres.*
S.Franciſca Romana Vidua.
10 *S.Codratus Mart.*
11 *SS.Martyres Antiochen.*
12 *S.Gregorius Magnus Papa.*
S.Theophanes Conf.
S.Iſidorus confeſſ.
13 *B. Henricus Confeſſ.*
S.Euphraſia Virgo.
14 *S.Petrus Abb.*
15 *S.Longinus Centurio Mart.*
16 *S.Abramius Eremita.*
S.Heribertus Epiſc.
B.Torrellus Eremita.
17 *S. Patricius Epiſcopus.*
S.Gertrudis Virgo.
18 *S.Eduardus Rex.*
19 *S.Ioſephus Sponſus B.mae Virg.* MARIAE.
S.Pancharius Martyr.
B.Sibyllina Virgo.

S.Ioachi-

20 S. *Ioachimus Pater B.mæ Virg.* MARIAE.
S. VVulframus Epiſc.
S Cuthbertus Epiſcop.
B. Ambroſius Sanſedonius Conf.
21 S. *Benedictus Abbas.*
22 *S. Catharina Virgo.*
23 *B. Odo Frangipanes Conf.*
24 *S. Simon Martyr Trident:*
25 ANNVNCIATIO B. MARIAE VIRG.
26 *S Ludgerus Epiſcop.*
27 *S. Rupertus Epiſcop.*
28 S. *Guntramus Rex Conf.*
29 SS *Saturus & Armogaſtes M.M.*
S. *Euſtaſius Abb.*
B. Mechtildis Virgo.
30 *S. Regulus Epiſcopus.*
31 *S. Balbina Virgo.*

Etiam infidelis totum ſe ei debere non ignorat, quem ſui totius nõ ignorat auctorem: quid ergo ego, qui Deum meum teneo vitæ meæ nõ ſolum gratuitum largitorem, ſed inſuper etiam copioſiſſimum Redemptorem, æternum conſeruatorem? *S. Bern. de dilig. Deo.*

Gratiarum actio pro Beneficio Creationis.

Pro periclitantibus in Mari.

I. Martii.

Hvius etiam ſplendorē multò antē quām naſceretur, ſtella nuntiauit, in Matris lectulum viſa delabi. Propitium certè ſidus in Svvibrrto Hollandi, Daci, Lotharingi, Brunouicenſes, Friſones, VVeſtphali, Saxones, Colonienſes alijque agnoſcunt, vt quibus omnibus fidem ille in ſuperſtitionis nocte prælucere cœpit, cūm primūm anno quinto decimo inter viros religioſos adlectus fuit, multò magis poſtea, cum facere hoc impoſitum munus Epiſcopi iuſſit. Sed & Numen calculo ſuo Apoſtoli officium confirmauit, quando vinctum à Germanis, miſſo Genio bono, è carcere eduxit. Teſtes porro dicenti acceſſerunt præter alios cœci, ſurdi, muti, dæmones adeo ipſi & tres demortui; illi ſani omnes à Diui manu, hi vel pulſi vel in vitam reuocati. Atq; hos inter adoleſcentem memorant, cui vocabulum Splinterus erat. Hic Svvibrrto templum amni ſuperſtructum ſacrante, dum cymba ludit incautus, excidit & aquis hauſtus mœrore feſtum diem contaminat. Parentes alieni à diuino cultu defunctum in fanum proximum inferunt, & fruſtra omnibus precibus armatas Martis aures pulſant. Nimirum vitam ille redderet, qui aufert omnibus? Quod tamen huius non potuit, Iesv nomen inuocatum à Svvibrrto potuit, & puer in vitam reuocatus plures à ſuperſtitione reuocauit. Denique Stella nobilis Svvibrrtvs cūm diu in terris egiſſet, locum ſuum, ex quo venerat, repetijt.

Ex Surio.

Time, ó homo, quòd in terribili Iudicio ei præſentandus es, in cuius manus horrendum eſt Incidere, & eo examinante, quem nihil latet. Si inuenta fuerit in te iniquitas, alienandus es ab vniuerſitate quietis & gloriæ, & ſegregandus à numero Beatorum. *S.Bern.S.de Nouiſſ.*

Timor Tribunalis Diuini.

Pro auertendis Tempeſtatibus.

Mortem vt ne timeas, time Lector: neque enim illi olim timent, qui nunc timent id quod Ceadda Merciorum & Lindiſfarnorum in Anglia Epiſcopus manifeſtum faciet. Obijt ille Anno poſt Orbem reſtauratum Septuageſimo ſecundo ſupra Sexcenteſimum. Gremium mortuo Mariae templum præbuit, ipſe ægris aſylon tumulum ſuum, cuius puluis hauſtus morbidis quamplurimis ſaluti fuit. Cæterùm ſolitus eſt, dum vixit, quoties vehementior cælo ventus inſurgeret, humi ſe abijcere magnísque vocibus *Miſericordiam DEI* implorare: iam cælo grauius ſuccenſente, & fulgura tonitruáque miſcente, ad templum fugere & aram; neque ibi prius ſibi à lacrimis temperare, quàm iterum Sol rideret. Cauſam interrogatus, reſpondit, ex his veluti prælùdijs æſtimare ſe illum ſupremum ac decretorium diem. Vtique minus tunc hominem fulgurantes Iudicis oculos & fatalem ab arcu ſententiam detonantem laturum. Sed talis Ceadda nunquam magis ſerenum Cælum quàm moriens aſpexit. Siquidem ſeptem continuis diebus aſpectabiles è cælo Angelos habuit, qui ad cæli gaudia inuitarunt emeritum, vtque aures faciles impetrarent, aliquali Muſicâ has demulſerunt. Vltimò cum ijſdem Frater Ceaddae adfuit, qui cùm nuper adeo in cælum iuiſſet, viam ſcilicet nunc Germano monſtrauit. *Ex Beda Hiſt. Eccl. Gent. Angl.*

Magna & rara virtus eſt, vt magna licet operantem magnũ te neſcias & manifeſtam omnibus tuam te ſolum latere ſanctitatem; mirabilem te apparere & contemptibilem te reputare. hoc ego ipſis virtutibus mirabilius iudico. *S. Bern. ſ. 13. in Cant.*

Contemptus ſui.

Pro iactatoribus ſuarum Virtutum.

III. Martii.

Ex regio ſanguine Anglorum ſe ortum VVinvvalocvs vel ex hoc oſtẽdit, quòd puerulus iam omnia præ ſe deſpexit, id demum regium ratus non terræ particulam aliquam, ſed omnem omnino pedibus Mundum ſubdere. Sed Religionem cogitanti obſtitit Pater, magnum apud filios nomen & pietatis hodie etiam remora. Diſiecit tamen etiam hoc obſtaculũ fulmen, quod deprehenſum in campis patrem tam diu humi afflixit, dum filium cælo & religioni non inuideret. In hanc receptus magnis ſtatim oſtentis cœpit eminere. Illud, puto, multis non lectu minus, quàm ſcriptu nobis iucundum erit. Sororcula VVinvvaloci Anſerem domi habebat familiarem. Huic dum incautius (vt fere fit) colludit, ecce in vultum delitias facientis hic inuolat, ferratóque oſculo oculum exſculpit deglutítque, heu! nimis delicatum nequam ſtomacho cibum. Luſca puella alterum etiam oculum plorando videbatur amiſſura, cùm cæleſtis Alitis monitu VVinvvalocvs ſuperuenit, prædonem oculi Anſerem medium ſecat, erutúmque oculum loco ſuo reponit, ipſum etiam Anſerem ad gregem ſuum amittit, nimis miti in improbum animal ſupplicio. Sed quid Anſeres reprehendimus? libentiùs audiemur VVinvvalocvm laudare. qui centies & nocte & die in genua ſe abjcere ſolitus, cùm obitum ſuum pridie ab Angelo didiciſſet, fecit mane, & ad aram ipſe quoque Victima placidiſſimâ morte procubuit.

Ex Surio.

Si aliqui de nobis vel malè fingendo, vel malè credendo famam noſtram decolorare conantur, adſit conſcientiæ ſolatium, quòd merces noſtra magna eſt in cælis, etiam cùm dicunt homines multa mala de nobis piè tamē iuſtéq; viuentibus. *Aug. de bon. Viduit.*

Benigna alienorum factorum cenſura.

Pro temerè iudicantibus.

Nvlla tam in diademate Kvnegvndis gemma, quàm in ipſa Kvnegvnde Virginitas ſplenduit; quæ vt cæli oculos mirè recreauit, ita Cacodæmonis vſque adeò perſtrinxit, vt, quando extinguere non poterat, offuſcare ſaltem ſiniſtris apud animum Henrici ſuſpicionibus ſit adniſus: Sed prouocauit ad flammas Iudices Innocentia, & innoxius à ferro candenti pes egregium inculpato animo teſtimonium dixit. Porrò cùm tori caſtiſſimi cuſtodem mors abſtuliſſet, verita Kvnegvndis tantum theſaurum mundo concredere, in Cauſungenſem, quem ipſa ſtruxerat, Parthenonem cum eo ſe abdidit; cuius diſciplinam cùm Vta neptis eius laxaret, verbis ſæpius nequidquam increpitam, tandem etiam manu obiurgauit, & digitorum luculentas notas in gena ictæ reliquit nulla deinceps arte confuſas vel deletas: Morituræ de cælo Henricus obuiam ijt, ad ſiſtendum Iudici orbis miraculum, Imperatores Coniuges ſed Virgines: ad tumulum eius multis vita reddita; qui cum Kvnegvndem matrem ſuam ſalutarent, probarunt immeritò Virginitati ſterilitatem obijci; quid? quod nec ipſa gleba, ſub qua Virgo cubat, infæcunda fuit, ſæpe in thus & far conuerſa, perſuaſura mortalibus, nec fragrantiorem eſſe Caſtimoniâ virtutem, neque felicius vllum germen.

Ex vita apud Gretſerum.

Quouſque caro miſera, inſipiens, cæca, demens, ac prorſus inſana tranſitorias & caducas quærit conſolationes, imo deſolationes; ſi forte contingat repelli & indignum iudicari cæleſti gloria, & æterna cruciari pœna? *S Bern. ſ. 6. de Adu.*

Fuga illecebrarum ſæculi.
Pro moderatoribus Iuuentutis.

Casimirus Caſimiri Regis Poloniæ F. necdum ephebis egreſſus in ipſa iam adyta Sanctitatis eſt ingreſſus. Coronam Vngariæ quanto alij ſtudio vel ambire vel rapere ſolent, tanto ille repellere à capite ſuo adlaborauit. Summa hyeme nudis pedibus noctu templa obibat; purpurâ non corpus ſed cilicium tegebat: ſomnum humi capiebat, gnarus nuſquam alibi tam ſecuros caſtitatem ſomnos dormire. His ſtudijs occupatum morbus inuadit. Lamentantur parentes; illacrimatur aula; adgemiſcunt regna. Circumſtant interea lectulum medicorum turbæ medicinam facilem Nuptias ſuadent, conceſſam ægro voluptatem. Sed noluit ille viuere, nobiliſſimâ animæ parte Virginitate emortuâ. Itaque ne non virgo moreretur, Iuuenis moritur, dignus qui in omnium ore ac calamis viuat. Et verò viuere etiam poſt mortem Poloni compererunt, cùm candidiſſimo equo inuectus contra Moſchos mouentibus Dux adfuit, & traductis per aquas compendium ad nobiliſſimam victoriam monſtrauit. Quin cũ anno obijſſet à pariente Virgine M.CCCC.LXXIII. anno deinde M.DC.IV. corpuſculum Virgineum vnà cum verſibus, quos in laudem Virginis panxerat ſecúmque tumulo inferri mandauerat, integerrimum eſt repertum. Legant hoc ij, qui inſuper habent mactare quotidie caſtitatem; cui tamen Mors ipſa non niſi volenti vim facit, quin mortuæ etiam timet manus inferre.

Ex vita.

Fides viuida & catholica eſt, quæ velut quodam Æternitatis exemplar præterita ſimul & præſentia & futura ſinu quodam vaſtiſſimo comprehēdit, vt nihil ei prætereat, nihil pereat, nihil præeat. *S. Bern. ſ. 6. de Vig. Nat Chriſt.*

Gratitudo pro vocatione ad Fidem.

Pro Infidelibus.

INter primos Eccleſiæ floſculos CONONEM etiam numerabis, vt quem ætate Apoſtolorum floruiſſe ſcribunt. Huic etiam nepotum magis quam Virtutis cupidi parentes vxorem obtruſerunt. Sed CONON è Sponſo Paranymphus factus Virgini auctor fuit, in Chriſtum potius amores ſuos transferret. Ita Virgo vterque Coniux vixit. Vt tamen non ſteriles fuiſſe autumes, Chriſto parentes ſuos genuit CONON, magnámque aliam & nunquam morituram poſteritatem miracula poſt ſe reliquit. Ipſe Angelorum primipilus Michael viſus edocuit CONONEM, quî rite ſacris vndis tingendum ſe præberet, epulóque ſacro ſcitè hoſpes accumberet. Dolebis credo, qui hæc legis, Iuuentuti ſimilem Magiſtrum deeſſe. At cælum id ingemiſcit potius, magiſtro huic ſimiles hodie Diſcipulos, Conones deeſſe. Sed quid Diſcipulum voco, qui Doctor ſanioris doctrinæ parentibus, quemadmodum diximus extitit, eóſque non naſci modo Chriſto, ſed mori pro Chriſto docuit; ipſe quoque flagris ad columnam religatus, & ad internecionem flagellandus, nî inuitum tormentis Chriſtiani eripuiſſent? Superſtitionis hoſtis maximus palam Orcum fateri coegit, nihil Numinis ſibi ineſſe, fuerántque mali dæmones ludus CONONI. Certè pro imperio ſuo in illos, alios agris cuſtodes addidit, alios teſtis clauſos terrâ abdidit, & orbe terrarum vel mirante vel ridente, ædes inædificauit peſſimis fundamentis.

Ex Menæis.

Conſidera quàm multi nunc moriuntur, quibus ſi vna hora ad pœnitentiam concederetur, quæ tibi conceſſa eſt, quomodo per Altaria & quam feſtinanter tamdiu ſuſpirarent, doneo peccatorum veniam à Deo conſequi mererentur. *S. Bern. l. de Int Dom. c. 1.*

Oratio pro Mortuis.

Pro raptoribus Bonorum Eccleſiaſticorum.

FElices Exules, qui vt patriã quærant, exeunt patriâ! His Fridolinum iure accenſeas. Hibernus domo ex prima nobilitate, tunc gentilitia decora ſe auctùrum credidit, ſi ſuperſtitionem expugnatum iret, patriamque fidem extra patriam proferret. Igitur Fidei ſigna Rauracis aliiſque Rheni accolis intulit & rebelles nuper cælo animos longè plurimos debellauit. Sub hæc viſum eſt rei Chriſtianæ tutandæ munitionem Cœnobium exædificare. Id, quod hodie videmus Sæckingenſe eſt, cui condendo Vrſus vir apprimè nobilis patrimonium ſuum deuouit. At inuidia etiam hîc cælo diuitias ſuas inuidit. Doluit Frater Vrſi Landulphus in hereditatem paternam ſecum Devm venire, & homo, fratre demortuo, auſus eſt Deo ſua eripere. Magis Fridolinvs indoluit; &, quia teſtis è viuis nemo vnus ſuppetebat, ad mortuos prouocauit. Audit in tumulo Vrſus, prodit & cum Fridolino millia paſſuum V. Ranckürchium (ibi enim fortè ius Prætor dicebat) contendit, teſtis vtique omni exceptione maior. Nempe minimè placere Landulpho iudicio cum morte contendere; vltro etiam ſuam portionem herediDeo cedere & aſſem iam promittere, qui ſemiſſem nuper negauerat. Quid ad iſta vos, quibus hodie hereditate ſuâ cælũ excludere familiare iam eſt? imò vos, quid? qui donatam à Maioribus veſtris ereptum iterum itis. Ad illos, ad mortuos inquam prouocant ſacra & ſacri homines. Non ſurgunt, dicitis? at timete. Surgent.

Ex Vita.

Vide & conſidera, quanta ſit erga te dignatio Dei tui, & obliuiſcere populum tuum & domū patris tui: deſere carnales affectus, ſeculares mores dediſce, à prioribus vitijs abſtine, conſuetudines noxias obliuiſcere. *S. Bern. S. de Mut. Aqua in Vin.*

Carnalium Amorum extirpatio.

Pro ijs, qui Deo Caſtitatem deuouerunt.

Coleta in viuis iam ex ſpectacula meruit, quæ puris mentibus Christvs olim promiſit, vt quæ Hunc & Cælites alios familiares quotidie in oculis habuit. Quare vaticinijs ac miraculis clara & à D. Ioanne Apoſtolo, anulo Christo deſponſa, ab hoc ipſo tandem in cælos deduci viſa eſt. Epulum Euchariſticum ingenti fame appetijt;& hinc, fauore in paucis memorando, eundem conuiuatorem & cibum quandoque nacta, Christvm è Christi manu accepit. Aſpera quæq; ferre eius amore ita auebat, vt omnes Martyrum cruciatus lubens volens perſenſerit, toties prope Martyr dicenda, quot Martyres cælum numerat. Sed ad id impulit nimirum Seruator, qui ei tormenta, quæ exantlaſſet, quibuſque membris, ſingula ipſe omnia enarrauit. Addo, quod primo omnium loco erat ponendum. Precanti in conſpectum Magna Mater ſe & Filiolvm ſuum dederat; ſed nō eum, qui è ſinu vel Matri vel Coletae arrideret, ſed qui vnum iam toto vulnus corpuſculo, lacrimis ſuis commiſerationem videretur atque opem expoſcere. Adiecit Filio adgemiſcens Mater, illam etiam hodie facinoroſorum crudelitatem eſſe: vtique pueritiæ eumprimis, quæ vix natum Christvm, vix ipſa nata, non iam vno concidit vulnere. Quin quod placet præuenire Iudæorum manus: Puerum Christvm in crucem pueri agunt, nec ſemel agunt. Superi! quid gigantes facient, quando bellum cælo pumiliones inferunt? *Ex Steph. Iul.*

Neſcit vincere vitia corporis, qui deponit Cingulum Virtutis: Cincti ergo Caſtitatis Baltheo, quod eſt inſigne militiæ Chriſtianæ, fluxam carnis detruncemus ignauiam, & regis noſtri exſpectatione vigiles, inſomnem ſæculi ſomnum neſciamus. *P. Chryſol. ſ. 22.*

Tutela Caſtitatis.

Pro periclitantibus de Innocentia.

Q

THOMAS Aquinatium Comitũ ſanguis, infans oblata forte in ſcheda verba, quibus MARIAM ſalutamus, illico deuorauit, bellaria omni Infantiæ danda. Puer in bullâ ſuâ Mundũ agnouit, eóq; ad D. Dominici caſtra cõfugit; ſed retractus à tam generoſâ fugâ egregiã pugnam edidit, Venerémque ab inimicis domeſticis ſubornatam, & faces ſibi admouentem raptis è foco armis in fugam agens nouo ſtratagemate ignes ignibus efuſit. Ita vbi debellatum eſt, victoriam gratulati Angeli, Balteo Virginitatis victorem exornarunt. Ille poſtea doctrinam virtuti ſocians ita de Republ. Chriſtiana meruit, vt inter Doctores ſanctiores Princeps habeatur. Certè præclaram cenſuram CHRISTVS è cruce tulit illis verbis: *Bene de me ſcripſiſti Thoma; merces tua quæ erit?* Superi, quibus ſtudijs veteres verbum illud BENE emendicarunt! De ſtipendio quid dicam? dum præter ipſum, de quo ſcripſerat, petijt nullum, maius non potuit petere. Ad aram porrò cùm feciſſet, ſolenne habuit facienti deinde alteri pro miniſterio aſſiſtere, vt qui idem amant facere in pietate diſcipuli, illud facere ſe ſciant, quod prior Angelicus Doctor fecit. Denique in vnam DEI gloriam coniecit oculos; atque hinc à morte ſtellâ pectus inſignis, dixit eam purâ animi intentione ſe meruiſſe. Itaque aſtra in quæ collimauit, facilè obtinuit: nos quia oculo non cælum ampliſſimum, ſed Scopum Terram puſillam ſtatuimus, toto cælo erramus. *Ex Sur.*

Non debet fidelis anima, quæ Angelorum conſortia cõcupiſcit, dæmoniorum luſibus delectari; quicunque vel eſt Templum Dei, vel eſſe deſiderat, ſolicitè caueat, ne vana ſectando deſinens eſſe templũ Dei fiat habitatio tenebrarũ, fiat Dæmonis monimentũ. *S. Max. de Circumciſ.*

Compoſitio morum.

Pro oſoribus diſciplinæ.

QVod paucis datum eſt, caſtitatis donum EQVITIVS Angelorum beneficio cõſecutus eſt, qui omnem libidinis fomitem auferre à dormiente ſunt viſi. Qui noſſe cupit, qui ſibi Angelos tam demeruerit, nouerit precibus id feciſſe caſtis, quas ſi in carnis lucta cum EQVITIO plures funderent, plures etiam hoſtẽ funderent. Cæterum rude donatus miles noſter nihilominus pro caſtitate ſedulus vigilauit. Quare cùm Baſilium Magum recipere inter Monachos cogeretur, palàm edixit dæmonem ſub Monachi larua latere, quam illi tunc detraxit, cùm virgo è velatis febri correpta vnius Baſilij opem inclamauit. Rectiùs enim EQVITIVS hanc curauit, Baſilio Medico extra ſepta Monaſterij eiecto. Alterum dæmonem ex altera Virgine proſcripſit. Sed ille bellè ſe purgauit, cùm otioſum lactucæ inſediſſe, & guloſæ dentibus vltro petitum ſe & deuoratum dixit, vtique leti manu, quæ crucem duceret, abigendum. Porro alterum donum ab Angelo tunc tulit, cum linguam eius hic ferro tetigit, vt iam, etſi vellet, tacere de Deo non poſſet. Quòd tamen ſui contemptum in moribus etiam & veſtibus præ ſe ferret, obſiſtere dicenti ad populum Pont. per nuntium cogitabat. Sed vterque aliter monitus à cælo, cœptis deſtitit. Mortuus deinde EQVITIVS tamen ſuos à Langobardorum vi defendit. Cùm enim hi trucidandos monachos à tumulo Diui abſtraherent, hoſtibus hic alios hoſtes dęmones malos immiſit. Ab his infeſſi Langobardi obſidionem ſcilicet cœnobij ſoluerunt. *Ex Dial. S. Greg. l. 1. c. 4.*

Spirituales piratæ metuendi ſunt, qui nõ ſolùm corpora hominũ, ſed & animas ſpoliare cõſueuerunt; qui nõ tam aurum mundi quàm aurum fidei auferre nituntur; qui nõ tam ſeculi ſubſtantiam, quam Chriſti ſapientiã deprædantur. *S. Max Hom. de non timend. hoſt. Carn.*

Conſtans Fidei Confeſſio.

Pro ſimulatoribus Religionis.

Dedit hodie Cœlo riſum Philemon, cùm terris tantùm pararet nimis doctus mimus. Apollonius Chriſtianus ſacrificare Dijs iuſſus, cùm & ſcelus facere, &, ni faceret, pœnas dare metueret, auro Philemonem corrupit, iubétq; vt Apollonium interim induat, dum ſacrificet. Ille dû Apollonium veſte, vultu geſtúque mentitus omnium oculos, &, quod mirere, ſuos adeo fallit, repente aduertit non veſtem modo, ſed animum etiam Chriſtianum ſe induiſſe. Crucis ſigno (ipſe ſe miratus) armat. Negat dæmonibus litaturum. Deniq; iam non agere Chriſtianum, ſed eſſe talis videtur. Nempe furere Apollonium exclamat Præſes Arrianus, iubet Tibicinem Philemonem adeſſe, qui mulceret inſanientem. Mox re omni intellectâ cachinnum tollit, acclamat, plaudit, belliſſimam fabulam multis laudat, nimiſque bene ſimulaſſe Philemonem Chriſtianam religionem ait. At Philemon ſerius iam ſoccos exuerat, & cothurnos induerat. Quare ad preces eius tibiæ igne cæleſti exuſtæ; ipſe, cùm manus admouere & aquam nemo auderet, à cæleſti manu è nube aqua primùm, mox ſanguine ſuo, flagris cæſus, luſtratus eſt. Inde vnà cum vero Apollonio traiectis ferro pedibus per vrbem raptatus. Vltimo ad Arboris truncum religatus & ſagittis impetitus eſt. Sed hæ omnes vel in aëre ſteterũt, vel in arborem exerrarũt. Vna etiam viam relegit, oculóque Iudicis Arriani hæſit. Vidit tamen hic etiam, quam ante non viderat, fidei lucem, iniecto (cõtra quam fieri amat) in oculum è Philemonis tumulo puluere. *Ex Metaphr.*

Vani inſpectores ſumus, & laudatores impro-bi, cùm Sancti coronantur & accipiunt pal-mas, eò quòd in agone legitimè certauerint, ſi non & ipſi pro modulo noſtro ad ea pertinge-re laboramus. *S. Hildeph. S. de aſſumpt. B.M.V.*

Magnanimitas Chriſtiana.

Pro deſertoribus Religionum.

12

IX. Martii.

Ambulauerat per omnes cruciatus impietas, & exhauſta tellus nulla iam reliqua tormenta habuit; cùm ecce ad Aquas & Aërem eſt itum. Nudi ſub frigidiſſimo cælo XL. Heroes Sebaſteni in lacu collocantur gelu rigente. Sed thermas putaſſes, ita nunquam aliàs maior in omnibus ardor eluxit; ſi vnum modò excipias, qui ex Martyre transfuga factus, ad balnea, quæ crudelis impietas, vt virtuti inſidias faceret, ponè littus ſtatuerat, ſeſe recepit. Sed inuenit ibi continuò mortem, qui vitam quæſierat, victurus, ſi mortem non fugiſſet. Interea cælo coronæ XL. delabuntur, & ſingulorum Martyrum capita ambiunt, dúmq; vnam de cuſtodibus aliquis vacare ſpectat, non negligenda regna, quæ cælo venirent, exiſtimãs, ſimul Chriſtianum ſe clamat, ſimul in aquas inſiliens numerum feliciſſimũ reſtaurat. Hunc generoſum vnius ſaltum omnes tibijs fractis luêre: quaſi verò in cælum pedum paſſibus, & non animi iretur. Inde, vt nullum non elementum triumpharent, ad rogum rapiuntur. Sed dum Meliſthon negligitur natu minimus, ecce tibi mater adeſt Spartana, ſublatúmque in humeros ad cumulum reliquorum aſportat, eo animo, vt ſuperesſet, vnde animos morienti filio adderet. Exuiſſe hanc alij matrem dicent; ego meliùs meruiſſe de filio puto, cùm ſic ad rogũ humeris, quàm cùm olim vtero ad vitam ferret. *Ex S. Baſ. hom. 20.*

Solent Angeli aſtare orantibus & delectari in his, quos vident leuare puras manus in oratione: holocauſtum ſanctæ deuotionis gaudent ſe offerre *Deo* in odorem ſuauitatis. *S. Bern. Hom. 3. ſuper miſſus.*

Imitatio Angelicæ puritatis.

Pro Inuerecundis.

Coelum non terrã habitaſſe Franciscam credo. Ita ſemper aut cælũ cũ Francisca aut Francisca in cælo fuit. Ægræ Medicus D. Alexius aſtitit; Aſſiſium pergens itineris comitẽ ipſum Frãciſcum habuit. Gabriel modo Inferos ei, modo cælos monſtrauit. Tutelaris quoq; cũ Filio Euangeliſta nuper mortuo ſuperueniens Archangelum ſe eſſe prodidit; Nempe ſemper deinde aſpectabilẽ habuit inuidiã Soli etiam ſereno facturũ. Certè ad eius vultũ recitare Virginis officium (& recitabat à primis annis quotidie) etiã nocte poterat; ipſe cõcuſſa ſolum cæſarie (fulmina prodire videbantur) orci laruas fugabat. Idem cùm perperã aliquid geſtum erat, erubeſcere viſus, imo quandoque ſubducere ſe. Semel etiã Franciscae, quòd aurẽ profanis ſermonibus licet inuita præbuiſſet, pugnũ impegit, quẽ quidem (audaces nos!) etiam cùm acceſſimus prætextata verba, non metuimus. Iam ſub vltimos vitæ dies hic Nobiliori Angelo locum ceſſit. Ipſa Cæli Regina ſæpe ſæpiùs aſpectu ſuo Franciscam recreauit, Filivmq; ad amplexus & oſcula propinauit. Hic ipſe quoties decumbenti aſſedit, dictiſq; animum demulſit, vel mutus ſolatio futurus? quoties ſe cibũ præbuit? quoties, vt in amantis oculis luderet, in omnes formas ſe mutauit, & nunc naſci iterum agereque quæ puer egit, nunc pugnas veteres pugnare mortémque obire iterum, triumphare iterum viſus eſt? Sed & Agnum iterum induere, & ex lateris fonte illud Nectar fundere ſitienti voluit, quod omnes olim biberemus, niſi mundi lacunas ſitiremus. *Ex vita.*

Si vis habere miniſteria Angelorum, fuge conſortia ſeculi & tentationibus reſiſte Diaboli. Renuat conſolari anima tua in alijs, ſi vis in Dei memoria delectari. *S. Bern. ſ. 4. in pſ. Qui habitat.*

Guſtus Cæleſtis ſuauitatis.

Pro terrena ſapientibus.

Adeſte & aures aduertite qui Matrem, qui vbera matris & ſinum clamatis molliculi: ſuum etiam Superis lac eſt. Matrem Codratvs in cunis amiſit, neque tamen non molliter eſt educatus. Etenim nube miraculosâ implicitum Numen fouit, & Ambroſia ſcilicet enutriuit delicatum. O pluribus cæli hanc inſtillate, plures vt Codratos habeamus! Nimirum à cælo lactatus cælum ſapuit, cælum ſpirauit Codratvs, & cæli amore, etſi medicus aliorum prolongaret, ſuam ipſe tamen vitam: imò mortem contempſit. Ecce enim verberant crudelem in morem Codratvm tortores. Aërem, non Codratvm verberant. Nunc minas Iaſon Præfectus, nunc blanditias ingerit & promiſſa. Surdus eſt Martyr. Raptatur cum ſocijs ad ſupplicij locum. Ad epulum ire ſibi viſi ſunt, atque vt ſcires, quanto gaudio imbuti, cum cantu iuere, & illo, ſi Iudices vel Cælitum aures rogaſſes, longè ſuauiſſimo. Iam vero eum capite ſunt truncati, gaudio demum diceres exſilijſſe. Terra quoque applaudens eo in loco, quem ſanguine pinxerunt, fontem reddidit, ſed qui Chriſtianorum pro Chriſto mori volentium non pelleret ſed accenderet ſitim.

Ex Surio.

Cui in periculis palpitanti & trepidanti inuocatum IESV Nomen non ſtatim fiduciam præſtitit, depulit metum? Cui in aduerſis diffidenti iam iamque deficienti, ſi Nomen adiutorij ſonuit, defuit fortitudo? *S. Bern. ſ. 15. ſup. Cant.*

Deuota Nominis IESV inuocatio.

Pro Anxijs & Scrupuloſis.

XI. MARTII.

ANno partæ ſalutis CCCVI. eò furor Imp. Maximini barbarus Antiochiæ perſuaſit, vt neque famem crudelem extenſi per craticulas Chriſtiani lentóque igne aſſati exſaturare, neque ſitim cruentam flumina iam ſanguinis poſſent ſedare. Tantum verò abfuit, vt ad hæc exhorreſceret Chriſtiana Philoſophia, vt ſponte ſuâ (Numine vtique inuitante) ad mortem per præcipitia & vndas ruerent, promptiores ad excipiendam mortem, quàm ad inferendam tyrannus. Inter hos ſuæ ſuo laudem hodie fert Matrona (Pelagiam Ambroſius dicit) cum filiabus geminis. Hæ Antiochiam ducendæ pulcherrimè ſe exornarunt, iterque fœminæ pede ac animo virili ſunt ingreſſæ. Ex itinere Mater non quidem Vitæ ſed tamen pudori Virginum timere cœpit, non ignara quoties hic ludibrio tyrannis fuiſſet. Et iam è geminis tyrannis plus puer Amor Maximino terrebat, cùm Numen animos addidit, vt è ripa in ſubiectum flumen generoſo ſaltu ſe abijcerent, Venerem in regno ſuo expugnaturæ. Diu, veluti luſitabundæ choreas ducerent, ſecundo flumine deſcenderunt. tandem hauſtas inter preces vortex placidè recepit. Corpora vndæ neque exanima diſiunxerunt, imo vt fauere Nymphis noſtris ſcires, veſtibus ſuis quàm decentiſſimè tectas ad littus expoſuerunt, cùm littus æternum meliúsque dudum animæ tenerent. *Ex Ambroſ. Et Euſeb. Chron.*

Totis medullis cordium, totis præcordiorum affectibus, & votis omnibus MARIAM veneremur, quia ſic eſt voluntas eius, qui totum nos habere voluit per MARIAM. *S. Bern. S. de Natiu. B. M. V.*

Veneratio Imaginum B. MARIAE V.

Pro Peſte auertenda.

VLtro mendicabulis ianuæ paterent, ſi ſta-titantem in ijs Christvm vel Angelum cerneremus. Tales hoſpites Gregorivs habuit, & ob eam pietatem ſummum Pontificatum tulit. Ad hunc euectus inter primas curas habuit medicinam gregi ſuo quærere, quem peſtilentia totâ paſſim Italiâ, ſed Romæ potiſſimum lacerabat. Placuit, morte tam atrociter graſſante, ad Matrem Viventivm confugere. Huius proinde effigiem cum totâ vrbe ſupplicabundus circumtuliſſet, Angelum vidit, qui iratum iam diu capitibus enſem vaginæ redderet; & aërem noxium purgari vel inde animaduertit, quòd in eo cæleſtes voces gratantes Caeli Reginae de morte victoriam audijt. Ita ſeruatis domi ciuibus, foris etiam Chriſtianum Imperium amplificauit, adiecto Anglorum regno. Libros deinde lucubrare eſt aggreſſus, qui etiam hodie Doctorem ſuum Spiritvm S. probant, quem quidem ſpecie columbæ obuolitantem capiti eius non vnus vidit. Sed & ad preces illius Angelorum panis in carnem abijt & hæſitanti feminæ fidem myſteriorum fecit. Tale columen Chriſtiani orbis ſubruere tamen Mauritius Imp. cogitauit. Sed mox impiæ mortis conſilium morte ipſe non vnâ luit, toties mortuus priusquam moreretur, quot ſub ſecuri Filios vidit mori. Ipſe idem fatum cum coniuge cõtra omnium parentum vota vltimus ſubijt. Gregorivm verè mortuum ferunt ann. DCIV. ſed rectiùs viuere illum etiamnum, & immortalem viuere in ſuis libris dicemus. *Ex Surio.*

Si in hac vita dolet eſſe pauperem, & inhonorum, quale eſt in perpetua patria de cõtemptu dolorem, de ignobilitate pœnam, de nuditate opprobrium ſuſtinere? & tunc addici pœnis, quando pauper ducitur ad conſeſſum *Dei*, & diues trahitur ad ſupplicium punitorum? *S. Pet. Chryſ. ſ. 22.*

Contemptus faſtus ſecularis.

Pro Agricolis.

ISIDORVM ruſticum Virtus nobilitauit. Inuidete vos, quibus honorum titulos vel cunæ alienæ donarunt, vel numi turpiter mercati ſunt. Quòd ſi ridere ſerico cachinno terræ filios lubet, cur non eodem riſu excipitis Angelos, quos ISIDORI vice ſ, dum hic precatur, ſulcare non iam Aërem pennis, ſed aratro terram, cuſtodire non iam homines, ſed hominis mulos, & baculo in lupos pugnare conſpicitis? Nimirum, quorum conſpectum vos horrorem, præſentiam nauteam ducitis, cum his nobiles cæli ciues eſſe delitias ſuas putant; vos hircum interim his oletis; vobis cum omnia adſunt, omnia deſunt; at ISIDORO cùm libuit, olla pultes dedit & pauper menſa pauculis ſtructa, hoſpites eadem totos pauperum manipulos admiſit ſaturóſque dimiſit. Ite iam & ſceptro imperate homunculis timidis. Opilio noſter baculo rudi toti naturæ imperat, & nunc aquas iubet ire, vbi non ſunt aquæ; nunc quos vos timetis morbos, &, quam vos fugitis mortem fugat. Vos generoſos terræ vermiculos, ne in prædam cedatis ignobilioribus vermibus, fruſtra myrrhæ armant, fruſtra balſama propugnant. At ISIDORVM annos ab obitu C C C C & L. integrum ſeruauit Virtutis odor, quando laudes illius pleno ore Campana æra ſuopte motu impulſa cantarũt. Rectè igitur nobilitatem hanc An. M DC XXIII. Greg. Pont. Max. Cælitum honoribus condecorauit. Vos quoque qui largo pulmone nequicquam nobiles ſpiritus ſpumatis, è via cedite; Ruſticus noſter in cælo etiam reges præit. *Ex actis Canon.*

Perſpice ô homo quantum valeas, & perpende quantum debeas; vt tandem tibi vilis eſſe deſinas, vt vel per hoc erubeſcendis ſubiacere vitijs dedigneris, dum generoſitatem tuam de Creatoris ac Redemptoris dignitate metiris. *S. Maxim. hom.* 1. *de Reſurr.*

Conſideratio Chriſtianæ Excellentiæ,

Pro Mancipijs Carnis.

PAtria THEOPHANI Vrbs regia Conſtantinopolis, parentes Iſacius & Theodota fuerunt, è principe ambo familia. In locum Patris demortui ipſe Imperator ſubijt, trimulumque in aula ſua omnibus diſciplinis erudiri fecit. Sed animus etiam his altiora ſpectabat. Quare cùm nuptias, Matre ità volente, effugere non poſſet, domum quidem ſponſam deduxit, cæterum cùm Hymenæus in thalamum ſe penetrare vellet, cla uſas fores ſtratumque non ſibi ſed Virginitati reperit. Nempe Sponſa perſuaſerat iam, vt alteris Nuptijs Virginitatem coniugio copularet. Id verò grauiter tulit Socer, vt qui dulce Nepotis nomen amabat. Igitur velut degenerem à patria virtute apud Leonem Imperatorem ignauię accuſauit THEOPHANEM. Idémque, nî veſtigijs maiorum inſiſteret, oculos effoſſurum ſe minitatus, vt vinctum mundo teneret (nam ſolitudinem cogitabat) nouis honorum dignitatibus onerauit. Sed mortuo Leone, cùm rectius Irene mulier Imperium adminiſtraret, THEOPHANES inter Monachos, coniux inter Virgines velatas ſe abdidit. Fugit tamen ille Abbatis honores, ne in alteros ſcopulos vix ſubductam ratem impelleret. Poſt hęc Synodi Nicęnæ pars magna fuit. Sed & Leoni alteri Iconomacho fortiter ſe oppoſuit. Neque hic virum aut carceris obſidione aut fame longâ expugnare potuit. Victor igitur THEOPHANES cælum ſubijt, duxítque in triumpho duo ingentia monſtra, Leones duos. *Ex Surio.*

Vide quibus brachijs vicariæ charitatis redamandus & amplectendus ſit, qui tanti æſtimauit, imo qui tanti te fecit: De latere enim ſuo te reformauit, quando propter te obdormiuit in Cruce, & ſomnum Mortis excepit. *S. Bern. S. 2. de Mut. Aqua in Vin.*

Æſtimatio Beneficiorum Dei.

Pro temere arripientibus Vitæ ſtatum.

Non facilè vlla alia Virgo ſplendorem generis ſui, vt Evphrasia nouit æſtimare; quippe quæ alios quantumuis nobiles toros alto animo deſpexit omnes, vnum Christi ambitioſa expetijt. Forte in hunc fixum cruci oculos defixerat; cùm, vt amor facilè omnia ſibi fingit, quę arrident, paſſis brachijs amplexũ offerri ſibi interpretata illicò in crucẽ inuolauit, & Amatum complexa etiam ipſa, æternùm illi ſuos amores deuouit; quin mox futurarum nuptiarum flameum inter ſacras Virgines accepit. Interea literę adſunt à Theodoſio Imp. quem ſanguine cõtingebat. Is quòd quinquennem Ordinis Senatorij Principi viro deſponderat, iubebat nunc in eius manus venire Evphrasiam. Sed pulchrè illa ſe iam in alterius manus veniſſe reſcripſit, nec ex re ſua, nec verò ex familiæ dignitate fore, immortali Sponſo mortalem anteponere. Itaq; iam liberè Amori ſuo vacans ſub dio cibi ſuiq; aliquando in trigeſimum diem, ſæpius in ſeptimum oblita, ab inferno riuali in puteum præceps acta, feruenti perfuſa, aliáque perpeſſa, cùm ſatis iam Sponſo ſe probaſſet, ad nuptias eſt euocata. Illas ſplendidiſſimè adornari vidit in cælo, quæ Aſceterio Magiſtra præerat, eóq; abductã Evphrasiam à Sponſi Matre corolla nuptiali & dote in ſingulas virtutes donari. Quis iam dubitet pulchram Evphrasiam fuiſſe, quam tanto ſtudio Matrum longè pulcherrima multò pulcherrimo Filio conciliabat?

Ex Surio.

Deſcendamus per viam Humilitatis, ponatúrque nobis primus gradus eius, id eſt primus profectus, *Nolle Dominari:* ſecundus, *Velle ſubijci*: Tertius, in ipſa ſubiectione quaslibet contumelias & iniurias illatas æquanimiter *Pati. S. Bern. in Sent.*

Humilis Patientia.

Pro Regnis Aquilonaribus.

NOn abluſit Indoles HENRICI à ſtirpe ſua. Regius puer mammæ & Matris & Mundi lallare generoſus recuſauit, & ad Magni Franciſci vbera, vulnera, animum appulit. Interea parente mortuo *Daniæ* Rege, viduum regni ſceptrum & corona caput Henrici & manum ipſa ambiebat, ingerebant hæc regni proceres, ſponſa inuitabat & denique Mater impellebat. Per tot tamen obſtacula euadit HENRICVS in ſolitudines, ſuusque ipſe Rex, ſibi imperat. Sed honor, quò nemo alius fugitiuos citiùs prehendit, HENRICVM quoque in ſuis latebris inuenit, gemmeisque vinculis ligatum cum publica regni lætitia ad ſolium reducit. At Mater, (quis credat?) illa Mater, quæ nuper amore filium deperibat, in Nouercam ecce abit, &, ſiue quòd imperandi dulcedine capta ſocium regni nec filium vellet, ſiue quòd filij vultum iam minimè HENRICVS præ ſe ferret (auſtera viuendi ratio deformârat) in rogum hunc conijcit. Induit tamen, quam Mater exuit, ignis pietatem, & incolumem reddidit, pulchriùs inter flammas quàm purpuram ſplendentem. Minùs vero iam fidendum regno videns in Italiam religionis causâ contendit. ſed Mors aliò ex itinere abduxit. In cælum vbi venit, hoc denique ei regnum placuit.

Ex Ferrar.

Reuera illud verum & ſolum eſt gaudium, quod non de Creatura ſed de Creatore concipitur, cui comparata omnis aliunde iucunditas mœror eſt, omnis ſuauitas dolor eſt; omne dulce amarum, omne decorum fœdum, omne poſtremo quodcunq; aliud delectare poteſt, moleſtum. *S. Bern. in Epiſt.*

Fuga otij.

Pro Religioſis.

21

QVàm Alites beati familiares PETRO, & PETRVS viciſſim illis fuerit, ex ijs quæ narrabimus, perſpicies. Tyro in religioſa Claræ Vallis diſciplina cùm eſſet, obdormiſcentis inter preces Matutinas latus vellicauit Ales vnus aliquis ex illis, de quibus diximus, gratiſſimus Petro monitor. Aliàs cùm auocante capitis dolore à [illegible] ijs abitum è templo pararet, illa repente ve[illegible] à Cæli choraulis cani audiuit *Laudans inuocabo DEVM*, atque his voculis delinitus facilè dolorum oblitus eſt, perrexitq; etiam ipſe cœptas preces decantare, etſi inter Olores illos non malè Anſerem ſe putaret. Illud amœniſſimum ſpectaculum oculis Petri accidit, videre, cùm meſſis tempore labori cum ſuis intétus eſſet, Virginum Reginam MARIAM geminâ altera Maria (è Solymis altera, altera ex Ægypto erat) per ſegetes ambulare ſocijsque & laborantibus ſolamen addere, & fatigatis ſudorem abſtergere illâ manu, quâ, cùm lubet, nubes abſtergit, & cælum ſerenat. Certè tanti eſſe PETRVS credidit VIRGINEM vidiſſe, vt cùm ex ægritudine alterum deinde oculorum amiſiſſet, minimè ægrè hoc ferret, memor, in quali oculo oculum ſuum abſcondiſſet. imo gratulatus ſibi luſcus eſt, è duobus hoſtibus (ſic n. ille oculos indigitabat) vnum ſaltem amiſiſſe. Lubens igitur etiam alterum beatâ morte clauſit. *Ex Petro de Natal.*

Dominus meus IESVS, poſt cetera ineſtimabilis ſuæ erga me beneficia pietatis, etiã dextrum ſibi propter me paſſus eſt latus fodi; quòd videlicet non niſi de dextra propinare mihi vellet, non niſi in dextra locum parare refugij; vtinam merear eſſe columba, quæ in foramine lateris dextri habitet! *S Bern. ſ. 7. Qui hab.*

Veneratio Vulnerum Chriſti.

Pro deierantibus per Chriſti Vulnera.

LONGINVM aiunt Centurionē eius cohortis fuiſſe, quæ Seruatori & è cruce pendenti & tumulo condito cuſtodię cauſa fuit addita; Eundem lanceâ latus hauſiſſe ſacratiſſimū, geminóſque amoris fontes ſanguinis & aquæ nobis dediſſe, autori etiam ſuo ſalutares, quippe cuius oculis medicinam feciſſe liquor illapſus memoratur. Id certè nemo negauerit tot miraculorum ſpectatori mentis oculos apertos eſſe, & cùm facinus iam ſuum ac Iudæorum videret, pectus planxiſſe, & teſtimonium diuinitatis Crucifixo dediſſe. Id cùm & tunc & in publico pòſt concilio feciſſet, odiúmq; ingens ſibi conflaſſet, Cappadociam gemino cum comite petijt. Sed & inuidia comes iuit Iudæorum, & miſſi à Pilato, qui caput LONGINI referrent. In hos dum forte offendit, ipſe cognitos incognitus domo excipit habétque perliberaliter. Poſtridie LONGINVS LONGINVM prodit, mirante & teſſeram hoſpitij frangere ipſo hoſte renuente, Sed animos addit LONGINVS iamq; Martyrum purpuram ambiens veſtes candidas induit, animámque cælo, caput Pilato dat ferendum. Hic nobile ſpolium in fimetū abiecit. Prodidit tamen iterum ſe Diuus, & , vt ſepulchro caput cum filij cadauere conderet, Matronam oculis deſtitutam monuit. Itaque tantum theſaurum reperit cœca. Sed & oculos vnà reperit.

Ex Metaphr. & Vita Chriſti Germ.

Deus ob ineffabilem miſericordiam, Crucem propter nos ſuſtinuit; cur non & nos erga proximos iuſti ſimus, & agnoſcentes eos vt membra noſtra & eripientes ex *Diaboli* faucibus in viam Virtutis reducamus? *S. Chryſ. in Gen. Hom. 3.*

Zelus animarum.

Pro laborantibus in vinea Domini.

ABRAMIVS nobili loco natus, ipſo feſto nuptiarum ſuarum die, cùm domum ſponſa ducenda eſſet, damnato thalamo, & Sponſæ & Mundo ſe ſubducens in loca ſola aufugit. Inde ſacris initiatus efferam gentem longa patientia & ſupra quàm credi poteſt magno labore Chriſto ſubegit. Sub hæc Maria Neptis ex fratre, quam ille à teneris, moribus optimis ac ſumma pietate imbuerat, cùm ſemel lapſa eſſet, per omnia deinde vitia voluta, ex Eremo demum in mundum (hoc eſt, ex cęlo in cœnum) præceps iuit. Iam publica infamia & ſcopulus audiebat Caſtitatis, cum oſtento diuinitus obiecto ABRAMIVS Draconem vidit immani rictu columbam incautam deglutire, qui tamen mox medius ruptus aluo & liberatam pauidam redderet. Hoc viſo animatus cum & fugam lapſæ & reditum reſipiſcentis non malus vates ominatus eſſet, ingenium ecce exerit, & id ætatis ſenex militem induit atque vrbem petit. Hic qui L. ipſos annos vinum nec libauerat, conuiuium inſtruit, menſæ neptem adhibet, quæque ad hilaritatem faciũt, omnia facit pius auceps. Mox tamen captata in tempore occaſione, quis ſit, aperit, cur venerit, exponit: Tum verò verbis DEO plenis aggreditur & primò mirari, deinde mutare, tum cedere, demum manus dare Mariam cogit. quid multis? ad columbaria Eremi reducit. Quid ibi, ais, Columba capta? nempe gemuit. *Ex Vitis PP.*

Væ tibi, qui poſt lapſum fortiorem te nobis exhibes! Vt quid tam rigidus es in tuam ipſius perniciem? inclinare potius, vt meliùs erigaris, & ne prohibeas frangi, quod diſtortum eſt, vt poſſit melius ſolidari. Quid indignaris increpanti gallo? tibi potius indignare. *S. Bern. in E. SS. Pet. & Pauli*

Auditio verbi Dei.

Pro Vitantibus Conciones.

PEtrum videre te alterum puta,cùm Torrellvm vides. Nam & hic fortè fortunâ Gallum in humeros inuolantem, tertióq; cantantem audiuit,fleuit, reſipuit, & ex Veneris,cui meliorem ætatem deuouerat, Mancipio cæli delicium factus,quidquid pauculis annis in vrbe peccauit, LX. omnino annis inter ſiluas damnauit.In his ciuium illi frequentia arbores, tectum cælum,veſtis ſetoſum porci corium,arma,quibus in ſe vtebatur,catena ferrea,deliciæ panis & fons, cubile terra, plumæ ſarmenta, ceruical lapis fuere. Sic quoq; non niſi tres horas ſomno, reliquum omne noctis lacrimis tranſcripſit, tunc etiam credo à Gallo expergefactus. Veneris flammas vel vepribus ſuffocauit vel gelidâ extinxit. Sportulam lautam vnctámque cum Papienſis Comes in Bacchanalia ſubmiſiſſet,hoſpiti eam ſeruaturum ſe promiſit; Is vrſus fuit, qui è manu Diui cœnauit, digniſſimus Bacchanalibus hoſpes. Atq; huic prædam cùm lubens volens conceſſit, ſed non perinde Lupo puerum. Eripuit enim hunc, pœnámque lupis omnibus illic morantibus exilium indixit. Atque hoc eſt,cur exuli Senenſi (cui reditū in patriam impetrauit cælo iam receptus)cùm Diui effigiem penes ſe habere hic percuperet, viſendum ſe cum Lupo gremium premente præbuerit. Porro Torrellvs moriturus Angelum habuit monitorem. Scio habere eum tu quoque percuperes. Et verò niſi aures claudis,hodie habes. *Ex Ferrar. & Chron. Min.*

Manus pauperis eſt Gazophylacium Chriſti; *Da* ergo homo pauperi terram, vt accipias cælum: da nummum, vt accipias regnum; da micam, vt accipias totum: Da pauperi, vt des tibi; quia quicquid pauperi dederis, tu habebis, quod non dederis, habebit alter. *S. Pet. Chryſ. ſerm. 8.*

Benignitas erga egenos.
Pro Antiſtitibus Eccleſiæ.

SPlendorem D. HERIBERTI, quo ſiue in Aula Otton. Imp. III. ſiue Pontificatu deinde Colonienſi conſpicuum orbi ſe fecit, indicauit ingens, quę matrem parientem lux ambiuit. Illuſtriorem fecerunt radij, qui precantem perſæpe cinxerunt, aliáque cum admiratione facta. Et fortè cælum imbres ſuos terris ſubduxerat, cùm ecce HERIBERTVS ſupplex ad *Diuorum* puluinaria factus vix oculis pluit, cùm cælo DEVS. Tunc etiam euntem columba comitari viſa eſt, & ad extremum in cælos ſublimis abire. Eò per infima quæque munera charitatis tendere HERIBERTVS. Itaque pauperculę filium ipſe ſacro fonte voluit mergere, alterum tollere merſum, pauperiſq; cœnæ eo die conuiua eſſe; docturus noſtrā ætatem, paruo (ſi velint) opſonare etiam Infulas poſſe. Iam monaſterio conſtruendo cùm locum circumſpiceret, hunc Deipara ipſa ſignauit, vt viderent Mariani, quę maximè ædificia VIRGO probaret. Sub hæc cùm infenſus HERIBERTO S. Henr. Imp. eſſet, caſtigatus à cælo non dubitauit cum hoſtili animo purpuram exuere & ad ipſos Pontificis pedes deſcendere, veniam oſculis lacrimisque rogantibus. Iam moritur, hic heredes ſcripſit (adeſte teſtamento Pontifices) fratres ſuos, non quos caro ſed pauper Chriſtus Germanos fecerat, quoſque ille non fratres modo dicere, ſed Dominos etiam eſt ſolitus. Tum demum in cælum abijt, non aberraturus, quia & Diuorum choros obuios habuit, & columba illi iam olim viam monſtrauit.

Ex Surio.

Propterea rectum fecit Deus hominem etiã corpore ipſo, & os homini ſublime dedit, cùm prona vtiq; ſpectent animantia cætera terram; vt attollens ad ſidera vultus illico ſuſpiret, vbi tam beatam & perennem cõſpicit manſionem. *S. Bern. ſ. de S. Mart.*

Contemplatio pulchritudinis Cæleſtis.

Pro Anglia & Hibernia.

PATRITIVS puer ſeruitutem ſeruijt Hibernis, magno horum bono: è ſeruitute enim dominos ſuos ſeruus eripuit. Id hoc modo factum. Paruulum è Muſarum ſinu latrunculi in Hiberniam abduxerunt. Ibi ſues paſcere iuſſus eſt nobilis puſio. Agnoſceres ſanè Margaritam ad pedes Porcorum abiectam. Cæterum è ſcrobe, quem porci fecerant, Lytrum egerere Angelus iuſſit. Ergo in patriam redux in diſciplinam SS Martini & Germani Antiſſiodorenſis ſe dedit. Poſt hæc vt Hibernos Chriſto adiungeret, ſuaſerunt ſomnia, in quibus & accipere ex Hibernia epiſtolas ſupplices, & necdum natorum Hibernorum voces plorantium opem audire ſibi videbatur: Euntem igitur in prouinciam ſuam, Inſulâ Cæleſtinus Pont. donauit, Anachoretes baculo, quem, quòd ex manu IESV accepiſſet iuſsúſque PATRITIO dare fuiſſet, ab eodem, IESV baculum dixit. Ita armatus in Hiberniam venit & æquis auribus tam diu auditus à pluribus eſt, quoad de Inferorum ſupplicijs dicere cœpit. Hęc enim, velut fabella, riſu excepta. At PATRITIVS locum, vbi dicebat, ſcipione ſuo cùm ſignaſſet, amplum terræ hiatum aperuit, iuſſitque non fictis vocibus Inferos ipſos concionari. Tunc vero Inferos eſſe Inferis creditũ eſt, locúſque is Purgatorium PATRITII appellatus, qui cùm omnem eam gentem in libertatem filiorum DEI aſſeruiſſet, annos natus C X X I I. ex corpore, altera ſeruitute, abijt. Pilei loco Superi coronam donarunt. *Ex Lipeloo & Pet. de Natal.*

Qui Chriſtum videre quærit, cælũ, vnde Chriſtus eſt, non terram, de qua aurum eſt intueatur. *D*iues, qui ſurſum eſt, non portat ſed proculcat diuitias, nec incuruatur diuitijs, ſed leuatur. Diuitiarum ſeruus non dominus eſt auarus: at miſericors tot ſeruos habet, quot nummos. *S.Pet.Chryſ. ſ.* 4.

Contemptns opum.

Pro Amatoribus ſeculi.

XVII. Martii.

Gertrudem quoque ob ſanguinem, quem nobiliſſimum inter Gallos habebat, ſanctè ſuperbam vidiſſes. Quare cùm eam Iuuenis (è Principe & ipſe familia) ſponſam ſibi à parente Pipino peteret, ipſúmq; adeo Regem Dagobertũ, qui tum fortè epulo hoſpes aderat, oratorem haberet, contempſit tamen mortalẽ ſponſum Gertrudis & iureiurando palàm firmauit, non niſi immortali nupturam ſe, nec aliam dotem præter cælum admiſſuram. In has deinde leges à morte Pipini Virginem D. Amandus Chriſto deſpondit. Mox cæli prodigia caſtiſſimam ſponſam honorarunt. Nam precantem ignea & è cælo delapſa ſphæra viſa eſt coronare; & eius ope ſeruati Nautæ à mortis periculo, quod immanis cetus iam iam minabatur. Sed vel nomen Gertrudis pro ſcuto fuit, merſitque ſubitò, quod nauim iam mergere videbatur, monſtrum. Iam diem vltimum, quem quidem vt nuptialem Gertrudis amauit, monachus illi prædixit Vltanus, commeatum è cælo D. Patritium & beatos Angelos ſpopondit. Virtutis odorem etiam à morte tumba, quàm longè ante fieri ipſa mandauerat, ſuauiſſimum ſpirauit. Ipſa, ne viuere etiam mortuam dubitares, diuerſorum oculis ſe obiecit, cæleſti luce circumfuſa. Viſa etiam ignes graſſantes à monaſterio illo velo auertere, quo impuras olim flammas ſuffocauerat. Tam facilè etiam indomitum Vulcanum eſt vincere illi, qui Venerem vicit.

Ex Surio.

Plantare pacem radicitus, Dei eſt: euellere pe-nitus, inimici. Nam ſicut Amor Fraternitatis ex Deo eſt; ita odium ex Diabolo: quapropter damnanda ſunt odia, quoniam ſcriptum eſt, *qui odit fratrem ſuum, homicida eſt. S. Pet. Chryſ. ſerm. 53.*

Charitas fraterna.

Pro falſis fratribus.

XVIII. MARTII.

SVſtulerat Edgarus Angliæ Rex binos filios: ex Elfeda, lectiſſima matrona, EDVARDVM noſtrum: ex Elfrida improbiſſimâ muliere, Ethelredum. Illi vtpote natu maiori regnum Edgarus, & quæ maior regno hereditas eſt, virtutem reliquit. Non hanc, ſed illud inuidit Nouerca improba, &, quò purpurâ Ethelredo ſuo pingeret, ſanguinem ſtatuit EDVARDI fundere; quin ſi fieri aliter iam non poſſet, cum diademate caput auferre. Commodum impijs conſilijs accidit, vt quarto regni ſui anno illic venaretur EDVARDVS, vbi peſſima fera Nouerca ſtabulabatur. Nimirum hæc venatori laqueos ponit. rogat tectis hoſpes filius ſuccedat. Abnuentem, hauſtum certè è manibus parentis accipiat, obteſtatur. Heu! vt nunquam magis odit Nouerca, quàm dum amat. Dum bibit, ſubornatus ad ſcelus ſeruulus cultro necem domino fert, vinumque ſanguine miſcuit; corpus exanime in proxima caſa occultatum: Sed ſcelus Elfridæ vnaque virtutem EDVARDI prodidit etiam in nocte lux inſolita caſam omnem illuſtrans, lucémque adeo mulierculæ inhabitantis oculis ferens, quam nunquam prius videre. Iterum in paludes abiectum cælum oſtendit indice columnâ igneâ. Ergo extractum omnique honore tumulatum Martyris corpus fontem prope dedit, ex quo paſſim ſanitatem ægri bibebant. Nouerca etiam veniam oratura illuc contendit, ſed neque eques neque pedes progredi vnquam potuit, ſemper vi neſcio qua arcanâ repulſa. Dixiſſes neque ſupplici Nouercæ iam Manes fidere. *Ex Surio.*

Diſce homo obedire. diſce terra ſubdi, diſce puluis obtemperare: Erubeſce ſuperbe cinis: Deus ſe humiliat, & tu te exaltas; Deus ſe Hominibus ſubdit, & tu dominari geſtiens hominibus, tuo te præponis Auctori. *S. Bern. Hom.* I. *ſuper Miſſus.*

Obedientia.

Pro immorigeris & contumacibus.

COmpendium laudum IOSEPHI dedero, ſi conuixiſſe IESV & MARIAE dixero; huic Sponſum integerrimum, illi Nutritorem ſedulum. Arcanorum ergo conſcius omnium multa gauiſus eſt gaudia, multa dolenda doluit. Vtraque VII. fuiſſe binis è D. Franciſci cœtu ipſe voluit manifeſtum. Et gaudio quidem primus omnium deliniuit animum Nuntius, quo non niſi DEO plenã MARIAM intellexerat: tum deinde aures recrearunt ad cunas Magni Infantis choraulę nobiles; ſed longè demulſit ſuauius Nomen, quod ipſe indidit, dulciſſimum. Iam vaticinia Simeonis, quæ Seruatorem Puerum; deiecta in Ægypto ſimulachra Dæmonum, quæ DEVM loquebantur, & Angelus, qui in patriam exules reuocabat, alijs atque alijs gaudijs cumularunt. Illud demũ delitijs inundauit, cùm quod chariſſimũ habuit pignus, amiſſum reperit. Et hæc gaudiorum materia; illa dolorum fuêre: triſtis primò, quem à VIRGINE parabat, ſeceſſus; tum pauperes cunæ & prima, quæ imbribus præluſit, ſanguinis pluuia; mox gladius Simeonis cor Sponſæ non niſi per præcordia Sponſi petiturus; poſt fuga præpropera & Archelai tyrannis; demum amiſſa in vno Puero omnia bona; hæc inquam, tot mœroris argumenta quot ante lætitiæ, dubiam vtrinque victoriam fecere. Ego, ſi fas ſit, octauum & dolorem & gaudium addidero, mortem inter IESV ac MARIAE amplexus. Quid enim acerbius, quàm hos ex oculis dimittere? quid dulcius, quàm ab his oculos claudi? *Ex lib. III, Carthagenæ.*

Sapientia eſt in pœnitudine peccatorum, in contemptu præſentium commodorum, in deſiderio futurorum præmiorium. Inueniſti ſapientiam, ſi prioris vitæ peccata defleas, ſi ſæculi deſideria paruipendas, ſi æternam beatitudinem toto deſiderio concupiſcas. *S. Bern, l. 1. de Conſ.*

Deteſtatio peccati.
Pro Aulicis.
39

NEmo, ô Iuuentus! nemo rectè duobus Dominus vnus ſeruit. Nempe duos nec amabis, nec amaberis à duobus. Si fidem Chriſto non habes, ah ſaltem tibi habe, Iuuentutis habe Principi Panchario. Quid non huic nomen ſuum promiſit? Vnus Diocletiani furor, qui patriam infeſtabat, terrebat. Ergo Romam itur. Ah Panchari ſequeris non fugis hoſtem! Aula tamen accipit, opes ſtipant, honores Aulæ Præfectum ſalutant, ipſe Diocletianus amat. Fidem iuro Panchari, odit Tyrannus qui amat. Eheu! Vates fui. blanditijs expugnatur cereus animus, & dum fidus regi laborat eſſe, cælo fit perfidus, Chriſtum, prô! cum Ioue mutat. Ite nunc aulæ mancipia, ite Principes, fidem aulæ habete vtrique, quæ fidem frangit Deo. Nunquid rectè iterum illud clamabo: *Exeat aula, qui pius eſſe cupit?* Exit ecce Pancharivs aulâ, à matre & ſorore Chriſtianis caſtigatus & pius eſt iterum, iterum Chriſtum amplectitur, Iouemque damnat, ſpectante & audiente Diocletiano. Furit hic & verberibus ſæuit. Hæc tu Panchari amoris diuini in te principia crede. In theatrum abriperis: Spectatores Superos habebis. Exul Nicomediam abduceris; Gaude vel ſic aulâ exijſſe. Securi feriant; ſanguini innatas. O factum bene! hanc demum purpuram alteram, ad quam tendis, Aula probat. *Ex Menæis.*

Præoccupatum ſecularibus deſiderijs animũ delectatio ſancta declinat, nec miſceri poterunt vera vanis, æterna caducis, ſpiritualia corporalibus, ſumma imis; vt pariter ſapias quæ ſurſum ſunt, & quæ ſuper terram. *S. Bern. h. 5. de aſcent.*

Delectatio mentis in Deo.

Pro Virginibus Deo dicatis.

NAta Sibyllina Papiæ in Biſceſſa nobili familia D. Dominici tertium Ordinem nobilitauit. A teneris ſcelus ingens credidit eſſe, quem ſibi horarum Canonicarum viſem numerum precum præfixerat, vel ſemel omittere. Loco ſolo cùm ſe incluſiſſet, non niſi ſemel ad Virginem velatam, ſemel epulo Euchariſtico reficienda ſponſo obuiam proceſſit. Gaudijs tunc innundabat, cùm ſanguini, quem ipſa flagris ſeptem annis quotidie fundebat. Pudorem vnicâ veſte & contra æſtum & frigora tegebat. Nudo indormiebat ligno, ſuauiſſimo caſtitati thalamo. Annum X I I. egreſſa, cùm oculos corporis amiſiſſet, animi inuenit, & D. Dominicum manifeſta in luce conſpicuum habuit, tantis gaudijs delibuta, vt iam nollet non fuiſſe cœca. Et verò quis vnquam plura vel Argus vidit, quando longè poſt futura vidit, prædixit; conſcios lethalis noxæ animos inſpexit; è ligno, quo Chriſtus pependit, reliquias, cordis tactu veras eſſe peruidit, eóque oculis iam penetrauit, vt quo Chriſtus ſub panis orbe, quo non lateret, perſpiceret. Sed illa oculis carenti iucundiſſima ſpectacula fuere: videre non ſemel feſto Pentecoſtes die ſacrum Pneuma ſupra caput ſuum deſcendere. Denique cum precabunda beatiſſimum illum Puſionem Iesvm, illum illum ſolem potuit intueri, an non oculos habuiſſe iam probos putemus? Enimuero ſi oculis tunc non vidit, at certè charius aliquid oculis vidit. *Ex to.* 14.

Bzoury.

S. IOACHIMVS PATER B.M.V.

Si primo non exaudiris, ab oratione non deficiàs; imo precibus & clamori inſiſtas; vult Deus rogari, vult cogi, vult quadam importunitate vinci. Ideo tibi dicit, Regnum cælorum vim patitur & violenti rapiunt illud. *S. Greg. in Pſ. 6. Pœnit.*

Perſeuerantia in oratione.

Pro habentibus bona deſideria.

Ioachimvs è regia Dauidis ſtirpe aſſem ſuum trifariam diuiſit. Partem Templo ſacram, alteram egenis & peregrinis communem, vltimam ſibi & familiæ voluit reliquam, teſtamento, quod vel cælum probauit. Nam cum in ipſam ſenectam vſque ſine hærede vixiſſet (probro id ætatis ac loci tanto, vt cum ſacrificio ſuo etiam repulſam ab ara tulerit) precibus ſuis apud Numen hoc queſtus, candidiſſimum nuntium certæ prolis accepit. Et verò ſpem ipſe etiam rei euentus longè maximè ſuperauit. Nata enim Maria, & cum Maria renatus orbis eſt. Et penſauit profectò partus tam ſerus, quidquid morarum traxerat. potuit ignoſci tempori tam magna parturienti. potuit Ioachimvs hac vnâ filiâ beatus ridere populos alios filiorum. Proinde officium Patris facturus, cælo Filiam, cui debebat, vix trimulâ dicat, & Templo iam tum Ancillam ſacrat, nullam cum hoc ſacrificio repulſam ab ara extimeſcens. Ipſe certus de Seruatore ſinum Abrahæ petit, inde paucis poſt annis triumphantem Christvm ouans ſequitur in cæli arces. Ibi ille olim ſterilis ſenex omnium parentum gloriam nunc exæquat. Summa eius eſt, genuiſſe talem Filiam, quæ talem illi Nepotem peperit. *Ex S. Io. Damaſc. l. 4. de Fide Orth: & orat. de Nat. Mariæ.*

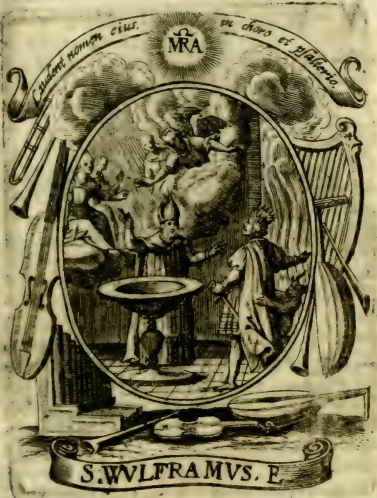

O quam compoſitum reddit omnem corporis ſtatum, nec non & mentis habitum diſciplina? ceruicem ſubmittit, ponit ſupercilia, componit vultum, ligat oculos, cachinnos cohibet, gulam frenat, iram ſedat, format inceſſum. *S. Bern. in Ep. ad Sophr. V.*

Compoſitio morum.

Pro immodeſtis.

EXultabat Puer CVTHBERTVS inſolentiùs inter æquales ſuos, victor cùm omnibus alijs in ludis, tum in lucta præcipuè. Interea Puero Pædagogum ſubmiſit cælum trium annorum puſionem, qui grauibus verbis caſtigauit leuiculum, iuſſitque mores aſſumere, qui Inſulam, quâ olim inſigniendus eſſet, exornarent. Et audijt CVTHBERTVS Deum in Infante loquentem, & iam tum abire ad partes religioſorum hominum cogitauit; quod vt poſſet facilius, ægrotantis genu Medicus Angelus equo candido inſignis curauit. Homines deinde vt paſcere olim ſciret, paſcere pecora inſtituit. & vigil inter preces in illuſtri nocte Aidanum Epiſcopum cælo vidit ſubire. Poſthæc inter Religioſos cùm hoſpitum curam haberet, inter hos aliquando Angelum numerauit. Nocturnas Veneris faces ſæpius rigentibus aquis merſus collo tenus extinxit. Epiſcopus Lindisfarnenſis, altero ſtatim anno libentius Inſulam poſuit, quàm ſumpſit. Mira quæ patrauit plurima alia narrant, & inter hæc feras abactas à paſcuis, ab agris aues, ex corporibus tortores dæmonas. Corpus quoque eius poſt annos quadringentos decémque & octo integrum mirantur. At me iudice maius miraculum tu facies Iuuentus, ſi vel pauculos illos annos, quibus viues, integrum corpuſculum ſeruabis. *Ex Beda.*

Renouetur cor à carnalibus deſiderijs, vt expulſis illis introducatur amor Dei & amor patriæ cæleſtis: recedant ab ore arrogantia & derogatio, & ſuccedant peccatorum confeſſio & bona de proximis æſtimatio; aſſumatur continentia & innocentia, vt contrarijs virtutibus contraria vitia depellantur. *S. Bern. ſent.*

Emendatio morum.

Pro ridentibus res diuinas.

VVVlphrannvs eſt Senonum Pont. idemque Friſiorum Apoſtolus. Ad hos cùm mari contenderet,& Miniſtro ſacer calicis orbis imprudenti in vndas excidiſſet, iuſſit brachium hunc in aquas tendere. Tendenti continuò orbis, ſpectatores Chriſto adhæſerunt. Morem vel Gente ſuâ barbarum magis, quo victima Dijs improbis iuuentus innocens cadebat, non vno miraculo antiquauit. Nam & ſuſpenſum puerum à laqueo abſoluit,&,vt geminis alijs,qui mari exęſtuanti prædæ expoſiti fuerunt, ſuccurreret, ſicco pede vndas perambulauit, & dextrâ hunc,illum ſiniſtra molliter prehenſos ad litus eduxit, mox meliore aqua & Chriſtiano ex more merſos matri reſtituit incolumes. Atq; his miris filium etiam Ducis Radbodi ad Chriſtum pertraxit, ſed non Radbodum ipſum. Nimirùm iam ſacris vndis etiā iſte admouendus,cùm ex VVvlphranno intellexiſſet, maiores ſuos Ducéſque Friſonum omnes (qui quidem ſuperſtitioni dediti fuiſſent) Inferis damnatos eſſe,exclamauit improbo ioco, malle ſe cum pluribus & Maioribus ſuis etiam apud inferos, quàm ſine his & cum pauculis alijs apud Superos degere. In hac ſentētia ludibria dæmonis mali firmarunt, qui aureos illi mōtes,certè aurea palatia pollicit⁹ eſt. Et iam iuerat legatus à Radbodo miſſus qui Deorū munera inſpiceret: iā inſpecta probauerat oculus faſcinatus, cùm ſocius, qué VVvlphrannvs addidit, vana ædificia vnico ſigno crucis omnia deſtruxit. Radbodus interea prius, quàm nuntij redirēt,ad illos ſuos plures abijt. *Ex Lip.*

O ſeculum nequam, quod tuos ſic ſoles beare amicos, vt Dei facias inimicos! planè enim qui amicus eſſe vult tuus, inimicus Dei conſtituitur: Amicus itaque Mundi excluditur à conſilio Amicorum Dei. *S. Bern. in Epiſt.*

Fuga Mundi.

Pro diſſoluendis malis ſocietatibus.

SEnis ortus Ambrosivs Sanſedonius natalem noctem cõmunem cum D. Thoma & Iacobo Meuanienſi habuit. Eam ne candidam orbis dubitaret, tergemina calculo ſuo Luna notauit; manè deinde vox probauit Pueruli *ad ſcholas, ad ſcholas* conclamantis, qui quidẽ cauſam clamoris rogatus tres Principes Doctores natos reſpondit. Porro Ambrosivs infans manibus captus pedibusque ea vincula in æde D. Dominici rupit. Viros Religioſos in nutricum brachijs riſu ſalutabat, nec aliâ magis quàm imaginum aſpectu delectabatur, profanas lõge repellens, ſacras oſculis fatigans. Iam ſeptennis Virginis officium quotidie ſolitus eſt perſoluere: nouennis vero ieiunia pane & aqua ſancta habere: inſuper quot hebdomadis, die Matri Virgini dicato, V. egentes hoſpirio excipere, vt illud etiam Angeli ambirent & modulos ſuos adderent. Fugam e Mundo meditanti & declinanti neſcio quod epulum geniale, Proteus Orci eremicolam mentitus ſuadere cœpit, primam ætatem ſuo exemplo voluptati libaret, ſenectutem Deo litaret. At improbum conſiliarium Ambrosivs ſigno crucis pepulit. Iamque D. Dominici, iam Alb. M. diſcipulus, mox ipſe Doctor ſacrarum literarum Lutetiæ, tum Coloniæ fuit. Atque vt ſciremus vnde doctrinam ſuam haberet, viſa eſt palàm Diuina Columba in aures loqui Ambrosio, quæ ille ad concionem clamaret. *Ex Ann. Dominic.*

Illud Sathanæ opus eſt, vt cogitationes orantis in infinita iaculetur, nec ſinat hominem in ea perſiſtere poſtulatione, quam impetrare contendit. Nouit quippe, quòd ſi perſeueret deprecans, exaudiet eum, qui fecit illum, etſi innumerabilia peccata admiſerit. *S. Ephrem in Pin.*

Diligens SS. Miſſæ auditio.

Pro contemptoribus diuinorum officiorum.

Benedictvs puer ludum cum eremo mutauit, ſatis iam magnus philoſophus, qui terrena contemnere didicerat. Ibi multò pòſt malus Orci pullus merulam mentitus, ingens ſub animo libidinis incendium excitauit: ſed ille nudus in ſpinas abiectus ſanguine id extinxit; vt quando Poetæ roſas olim omnes candidas volunt fuiſſe, ex his ſpinis primùm credā erubuiſſe. Secundum hæc cùm ſocios legeret, multa admiratione digna fecit, multa paſſus eſt. Illud lepidum etiā memoratu. Diſcipulum, qui à diuinis ante finem ſubducere ſe amabat, attentioribus oculis arbitratus, vidit à Stygij coloris Nano veſtis orâ prehenſum è templo trahi. Caſtigauit virgis vagum, & ecce paruulus etiam ille è Styge Maurus tergum, ne virgis daret, fugæ dedit. At Benedictvs caſtra ſanctiſſima in monte Caſſinate locauit; illic euerſo Apollinis fano, poſtquam veriora cùm alijs multis, tum Totilæ imprimis oracula dediſſet, famâ, & diſcipulis orbem impleſſet, ſibi etiam denique vates ſepulchrum parari iuſſit, & inter ſuorum manus, vt Ducem decebat, ſtans oppetijt. Mox duo Magiſtrum capere viderunt in cælos viam, amplam illam & veſte pulcherrimā ſtratam, multisque luminibus coruſcam. Eam tunc neſcio quis Cælitum viam Benedicti; D. Bernardus illius leges dixit; vt iam mirum non ſit, ſi eandem tot Pontifices & Reges calcarunt. Nam viam ad cælum expeditam & iucundam quærebant, vel Mundo Doctore. *Ex S. Greg. M.*

S.CATHARINA SVECA V.

Vitam tuam quotidiana diſcuſſione examina;attende diligenter, quantum proficias, vel quantum deficias:qualis ſis in moribus,& qualis in affectibus: quàm ſimilis ſis Deo,vel quàm diſſimilis,quàm prope vel quàm longè, non locorum interuallis, ſed morum affectibus. S. *Bernd. Med. c.5.*

Extirpatio peccatorum Venialium
Pro immorigeris.

INfans CATHARINA reſpuit impurarum Nutricum vbera, caſtarum ambijt, Veneris iam in cunis hoſtis. Puella pupas tractauit; ſed cùm pupas induti dæmones verberarent dormientem, etiam has ſibi Venerem iuſſit habere. Viro Nupta dotem Virginitatem attulit, & Arnbam Virginitatem viciſſim ab ipſo accepit, quę vt tuta in thalamo etiam dormiret, humi hunc ſtrauit, vilibuſque panniculis, licet è principe familia eſſet, inuoluit. Quæ virtus ita cæli Reginam cepit, vt vultu blandiſſimo CATHARINAM intueri ſit viſa, at tortis oculis Socrum, quòd veſtium luxum hæc amaret. Interim centonibus CATHARINAE DEVS purpuræ ſplendorem non ſemel addidit. Romæ cùm ageret, pudicitiæ cuſtodem B. Sebaſtianum ſibi legit, opémq; ſæpius eius præſentem ſenſit. Grauius nihil aggreſſa eſt vel facere ipſa vel alteri ſuadere, quàm VIRGINEM Angeli verbis ſalutaſſet. Caſtigauit tamen MATER MAGNA clientem ſuam, cùm præter Brigittæ Matris, & virorum Religioſorum voluntatem patriam cogitaret. Viſa eſt enim ſibi CATHARINA inter Mundi laborantis incendia fruſtra opem à VIRGINE rogare, niſi Maiorum voluntati pareret & patriam cælo poſthaberet. Mortua eſt pridie VIRGINIS ANNVNTIATAE, cùm plures annos quotidie animũ confeſſione expiaſſet. Funus Ericus Rex ſuis humeris extulit. Cælum ſtellam legauit, quæ funus comitaretur. Miraris nobiles funeris curatores? Nobiliores anima habuit, Angelos. *Ex Surio.*

Quæ nos agit veſania vitiorum? ſitire abſynthium, huius Mundi ſequi naufragium, vitæ labentis pati infortunium, impiæ Tyrannidis ferre dominium, & non magis conuolare ad Sanctorum felicitatem & ad Angelorum ſocietatem? *S. Bern. in Medit.*

Libertas Chriſtiana.

Pro captiuis apud infideles.

ROmæ natus Otho Palladi primam ætatem deuouit. A Pallade deinde ad Martem tranſijt, vtroq; propitio. Nam & literis excultus & armis præſtans Lothario Imp. cùm hic Innocentio III. Pont. contra Pſeudopontificem auxilium ferret, ita volente, veteri Maiorum gloriæ Equitis etiam titulos adiecit. Nimirum nulla adæquè calcaria Virtutem extimulant, vti aurea. Quod tamen Devs ſub ſuis ſignis militare vellet Othonem, oſtendit quæ Mundus ſuis ſtipendia numeraret. Proin dum pro Alexandro III. Pont, contra Fed. Imp. arma gerit, ſperátq; palmas & triumphos, captiuus carcerem ab hoc aufert & vincula. Adeſt tamē D. Bernardus precibus vocatus, & dormientem ex hoſtium manibus non vano ſomnio educit. Squalor carceris & fames longa alium vultum Othoni induerant, vt facilè omnes falleret. Liber ergo arma in ſe vertit, ſibi bellū indixit. Locus caſtris metādis placuit Beneuentum inter & Aſculum. Sed & propugnaculum ingens extruxit cellam humilem: Tela preces erant: Vulnera ab hoſtili manu nulla, honeſtiſſima à ſua manu tulit. Ita ſeſe ſubiugato, Arianenſium quoq; ſuperſtitionē aggreſſus expugnare, effecit, vt qui ad id tempus Iani bifrontis imaginem quâ publicis quâ priuatis ædificijs præfigebant, Chriſtiani Chriſtum potius præ ſe ferrent, quàm Deos ridiculos. Iiſdem imminentem ob ſcelera non modo ab Agarenis ſed Chriſtianis etiam vaſtitatem & ruinam prædixit; cui tamen ipſe morte ſubduxit ſeſe. *Ex Ferrar.*

Sit tibi Iesvs ſemper in corde, & nunquam imago Crucifixi ab animo tuo recedat: hic tibi ſit cibus & potus, dulcedo & conſolatio tua; mel tuum, deſiderium tuum; lectio tua & meditatio tua; vita & mors & Reſurrectio tua.

S. Bern. in Form. Vit.

Amor Iesv ſuper omnia.

Pro conuerſione Iudæorum.

ITerum hodie Impietas odijs ſuis ſanguine innocenti litauit, & cùm Chriſti non potuit amplius, Chriſtiani certè ſanguinem fudit crudelis. Tridentum Tragœdiam ſpectauit. Egere Iudæi, & principem Chriſti Perſonam SIMON ſuſtinuit, puerulus vix dum menſes viginti nouem natus. matres omnes Tridentinæ illacrimarunt. Porro nomina præcipuorum Carnificum ſunt Moyſes, Samuel & Tobias, ſancta nomina ſed improbiſſimi homines. Ex his Tobias forte luſitabundum ad ędes paternas SIMONEM & blanditijs captum pullum in domũ Samuelis nequam vultur aſportauit. Tum vero conuolauit cum Moyſe reliquum coruorum agmen. Vuæ, poma & id genus illecebræ primo obiecta lacrimanti. Tum denudatum corpuſculum & iniectum, quod vagitũ ſtrangularet, collo ſtrophium. Mox ſceleris auctor Moyſes e genis particulam carnis forficibus princeps aufert, inde alij atque alij ſuccedunt. Idem in dextra tibia factitatum. Tum denique in formam Crucis extenſa victima omnium ſtylis ac cultris præda ceſſit, & ſanguis ſitim cruentam reſtincturus cratere exceptus eſt. Horam Carnificina durarat, cùm SIMON è manibus tortorum in cælos euaſit. Hodie meritò illi plaudit Iuuentus, vt qui maxima patientem Chriſtum tantillus nobis retulit. *Ex Ioan. Matth. Tiber.*

Inter gratias Virginis præcipuè redolebat Myrrha Caſtitatis & Thus Pietatis. Odor iſte ſuper omnia aromata, Dominum Maieſtatis de Excelſis attrahit & inuitat, vt inclinet cælos & deſcendat. *Guerric. S. 1. de Annunc.*

Frequentatio Salutationis Angelicæ.

Pro Congregationibus B.M.V. Annunciatæ.

XXV. MARTII.

HIc ille dies eſt, quo non tam VIRGINI, quàm mortalibus omnibus ſalutem Cælum nunciauit. Nam cùm Homini cōſulere in humana imagine DEVS ſtatuiſſet, eámq; in rem iam olim præ omnibus ſibi in Matrem MARIAM legiſſet; ad illam legatum Gabrielem miſit, qui poſtulata exponeret & VIRGINIS Cælitum nomine aſſenſum peteret. Fecit hic imperata & lætiſſimum illud AVE lætus MARIAE tulit, aliáque in laudem addidit, quæ Angelum imitantes homines meritò quotidie gaudemus iterare. Sed nunquam pulchriùs illa erubuit, quàm ad tot laudes ſuas; mirante nimirum honorem ſuum modeſtiâ, quâ nemo vnquam minus agnoſcit dotes ſuas, nemo minùs libenter extolli audit. Itaque aggreſſus timorem adimere beatus Nuntius, Matrem fore vaticinatur DEI; inde nomen adijcit Filij; ſceptra item & regna (omnia æternatura) promittit. MARIA, vel quòd quînam virgo paritura eſſet neſciret, vel quòd mater ſine Virgine eſſe nollet, longè magis hæſitare, & de pudore, quem DEO vouerat, anxia, quî id fieri poſſet, rogare. Mox tamen vt ille arcanum rei ordinem enarrauit, ANCILLAM modeſtiſſimè ſe præfata annuit, & verbum illud expectatiſſimum, FIAT, pronuntiauit. Tunc HOMO DEVS & DEVS HOMO potuit dici. Tunc VIRGO quod DEVS fecit, & vnico verbo, quo hic orbem ante creauit, illa recreauit. *Ex S. Luca & Ioan.*

Verè breue eſt omnino tempus. Infelix proinde qui in vitæ huius lubrico fidens perituram inſumit operam, nec aduertit, quoniam vapor eſt ad modicum parens, & vanitas vanitatum. *S. Bern. in ſent.*

Amor honeſtorum ſtudiorum.

Pro oſoribus literarum.

COelo prius quàm lucē aſpiceret, charum eſſe LVDGERVM apparuit. Palus enim per cadentis matris latus egreſſus, cùm mortem illaturus vtrique crederetur, obſtetricis inſtar fuit. Vix verba fingere blæſa, vix greſſum firmare ſciuit, cùm magnam in paruulo indolē ſtudia prodiderunt. Neque enim ille, vt amat ea ætas, ludicris delectari, ſed iam tum ſeria agere, & vel cortices in libros cō-innare, vel lectitanti ſimilis aut ſcriptitanti aſſidere. Quare compellatus à nutrice, quî diem tranſegiſſet, vel libros, reſpōdit, ſcribendo vel legendo ſcriptos. Rerum quò Magiſtro vſus eſſet, rogatus, *Deo*, ſubiecit. Talem in familiaritatem ſuam Muſæ, & in ipſa adyta ſapientiæ admiſerunt, quam vt in alios effunderet, ad Friſones Saxonéſque contendit: Epiſcopus Monaſterij Primus. Cœnobium etiam VVerdenſe extruxit, & cùm nemora denſa obſiſterent, ad hæc exſcindenda famulis ventis eſt vſus, qui noctu, euerſis latè arbuſtis, aream amplam ædificio pararunt, vnâ tantum arbore relictâ, quæ precantem LVDGERVM texerat. Illud etiam memorabile. Carolum M. cui imprimis charus erat, tertiò vocatus, dum preces, quas Canonicas dicimus, recitaret, neglexit adire, & appellatus ea de re, reſpondit cum maiore Principe ſibi colloquium fuiſſe. Atque hæc, quæ offenderet delicatiorem ætatem noſtram, libertas, chariorem etiam Carolo fecit, meruitque hic, dum Aſtra, Alcuino doctore vſus, contemplatur, nouam ſtellam in cælo videre, LVDGERVM mortuum. *Ex Surio & Lipeloo.*

Ad omnem tentationem,ad omnem tribulationem , ad omnem denique cuiuſque modi neceſſitatem,aperta eſt nobis Vrbs confugij; ſinus Matris expanſus eſt , parata ſunt foramina petræ , patent viſcera miſericordiæ *D*ei noſtri. *S.Bern.ſ.7. Qui habit.*

Fiducia erga B. MARIAM V.

Pro Boiaria.

SAnguinem ſuum, quem ad Franciæ Regeſ Ducéſque Hiberniæ referebat Rupertus, tum nobilem eſſe probauit, quando Vangionum Epiſcopus virgis ſeruilem in modũ per vrbem cæſus & in exilium eſt actus. Sed nobiliſſimo Exuli dignum domicilium patuit, Boiaria. Huc euocatus in exilium inde ſuperſtitionem miſit & primus ferè Boijs patriam ſuam cæli ipſe exul oſtendit, regémq; primò Theodonem, tum proceres, mox populum magno numero ſacro fonte luſtrauit. Abhinc ſedem & arcem ſacrorum Iuuauiæ (quæ hodie Salisburgum eſt) poſuit, mox Cœnobium hic templúmq; D. Petro, alterum dein montibus, idque D. Maximiliano ſacrum, velut pręſidium ſanctæ religionis impoſuit, prodigioſis ignibus tunc nobile. Sub hæc in patriam magnis itineribus contendit, nouáſque auxiliares copias Viros XII. adduxit, ſui plane, vt aliud nihil dicam, ſimillimos. His adiuuantibus bellum ſanctum, totam penè Boiariam Chriſto ſubegit, templáque velut propugnacula pietatis plurima paſſim extruxit. Inter hæc vtiq; & pulcherrimum ornamentũ patriæ & firmiſſimũ munimentũ Ædes veteris Oetingæ numeratur, Deiparae ſacra; vt quãdo huic omnia ſe debere Boij fatentur, multũ profectò etiã Ruperto debeant, qui Regionis Tutelam eam Virginem in quã princeps cõciliauit. Obijt Anno DC. XXVIII. fati ſui certus & diei. Parentare lacrimis omnes Boij, ſed Angeli cantu feſtiuo viſi. illi ſordidati, hi candidati. vt noſſes illos funeri, hos animi triumpho adeſſe. Ex Surio.

S. GVNTRAMVS C.

Vſura Mundi centum ad vnum: Deus vnum accipit ad centum: & tamen homines cum Deo nolunt habere contractum. Sunt forſan de cautione ſoliciti? Quare? homo homini exiguæ chartulæ obligatione conſtringitur? Deus tot & tantis voluminibus cauet, & debitor non tenetur? *S. Pet. Chryſ. ſ. 25.*

Affectus Miſericordiæ,
Pro Regno Galliæ.

QVi Reges ſaluam maieſtatē & regna ſua volunt, rectè arces ædificant & propugnacula; ſed rectiùs ijdem aras ſtruunt templáq; & ad ſtipendia optimos præſidiarios, egentes euocāt. Inter hos meritò Regem Gvntramvm numeramus, pulcherrimum Galliæ lilium, & meritò in Marianum hortum transplantandum. Regias hic gazas omnes vel in ſinum pauperum vel templorum adyta prodigus ſparſit. Certauit verò cum Gvntramo Devs, nunquam non victor, ſi de liberalitate cum homine certamē ſit. Et fortè fortuna ſomno, ad quem à venatione feſſum perſtrepentis riuuli ſuſurrus inuitauerat, aliquantum indulgebat. Hîc, qui pro dormiente vigilabat, Armiger, videt Dominum cum ſomno neſcio quod animalculum proflare; ei cum pontem enſe regio ſtruxiſſet, aquas ſuperauit & proximo ſpeleo ſucceſſit, paulò poſt viam eandem relegens ore denuo Regis ſe abdidit. Subinde hic euigilat & ſomnium de reperto theſauro narrat. Sed & Armiger ſubijcit, quæ vigilans ſomniauerat. Ergo in ſpecum itur & ingens auri vis eruitur, ſed omnis iterum cælo, hoc eſt templis & egenis tranſcribenda. quo factum, vt ſicam eorum, qui paricidas manus afferre regi vel epulo ſacro accumbenti, vel ad matutinas preces eunti parabant, ſemper Numen excuſſerit prodideritque. Tam firma, ô Reges, munimenta templa ſunt, tam fidi, ſi admittitis, corporum veſtrorum Cuſtodes pauperum ſunt cohors!

Ex Paul. Diac. & Greg. Turon.

Si paupertatem vix ferre poſſumus temporalem, in æternum fieri mendicus quis durabit? Cur ergo Chriſtianus, cui militare eſt id quod viuit ſeculo, non cogitat, vt pericula terrena otijs cæleſtibus conſoletur? *S. Pet. Chryſ. ſ. 54.*

Magnanimitas.

Pro exulantibus ob fidem Catholicam.

AMbos Geiſerici Arriani Regis furor affli-xit, etſi SATVRVS regiæ domus Procurator, ARMOGASTVS Comes eſſet. Et SATVRO quidem, ni ad perfidiam regis mores ſuos etiam ipſe componeret, ob oculos ponebantur officij, bonorũ & Liberorum ſpoliationes, magna ſemper apud aulicos momenta: ipſa adeo Coniunx vltimæ ſortis homini, & qui camelos agebat, ad ludibrium iam fuerat deſtinata. Sed facilè deſpicere hæc omnia poterat SATVRVS, qui oculos cælo defixerat. illa expugnare ferreũ poterant animum: ſupplex marito coniunx & iuncta matri Liberorũ cohors, firmiſſima acies; ſtructæ deinde ante pedes inſidię, infans, inquã, abiectus, minimus ille, ſed maximus apud patrẽ orator; confuſæ denique omniũ in vnum lacrimæ gemitúsque, potentiſſima apud domeſticos tela. Perſtitit tamen incõcuſſus SATVRVS & obiurgauit etiã intempeſtiuam ſuorum pietatẽ & quæ impium in DEVM eſſe iuberet. Ita ab officio deiectus omnibúsque exutus in exilium nihil præter innocentiam extulit fidémque DEO ſeruatam. Iam ARMOGASTVS cùm neruis tibiæ & frons torquerentur, neruo altero hos & fortiori (Cruce) non ſemel rupit. E pedibus ſuſpenſus dormire poterat videri. Ad ſabulum eruendum damnatus virum in arena ſe præſtitit. Bubus paſcendis præfectus dignum hunc Martyre magiſtratum cenſuit eſſe. Mortuus quoque tumulari tamen nõ niſi ſub arbore voluit. Sed egeſta ſub hac humus ſarcophagũ è marmore oſtendit tam ſplendidũ magnificúmque, vt inuidere tumulũ paſtori Reges potuerint. *Ex Vict. Vticen.*

S. EVSTASIVS ABB.

O ſi velimus omnem mentis noſtræ paralyſin peruidere, animam noſtram virtutibus deſtitutam iacere in vitiorum ſtratis videremus: luceret nobis, quemadmodum Chriſtus & noſtras quotidie noxias reſpicit voluntates, & ad ſalutaria nos remedia pertrahit & perurget inuitos. *S. Pet. Chryſ. ſ.* 50.

Agnitio humanæ fragilitatis.

Pro reſilientibus à bono propoſito.

Columbani diſcipulꝰ fuit Evstasivs, eiuſque in Luxouienſis Cœnobij præfectura ſucceſſor. Pœnitentium dolori ita ſemper condoluit, vt prior ipſe lacrimas daret, imò ſuis illorum proliceret lacrimas, optimā ſemper peccantibus medicinam. Etſi igitur lacrimis oculos ſuos corrumpere videretur, geminis tamē Virginibus reſtituit amiſſos. Has inter Burgundophora fuit Chagnerici viri nobilis filia & Deo iam olim deſponſa; quę cùm poſtea, parente auctore, hominis thalamū cogitaret, vindicauit febris cogitatum adulterium, &, vt patri dolerent oculi, filiæ ſuos eripuit. At Evstasivs primò patrem facinus ſuum videre, tum filiam etiam diem fecit. Iam inter eos, qui principes facem Chriſtianæ legis in Boicam intulerunt, numeres Evstasivm licet. Et tulit ille operę pretiū ſuæ, non item Agreſtinus, homo temerarius ac vafer nihilque monachi pręter nomen veſtémque præſeferens. Hic malus in eū diem diſcipulus religionis tamen Magiſterium affectauit, & cum minus ex ſententia cederet, inſtitit Magiſtrum Evstasivm totúmque Columbani gregem calumnijs petere, eamque in rem ſocios cogere. Sed ex his alijs lupus, alijs fulmen, morbus alijs, ipſi Agreſtino ſilentium ſecuris impoſuit à ſeruulo impacta; cùm eum non multo ante accuſatorem expertus Evstasivs ad diuinum tribunal vocaſſet. Secutus hic paulo poſt, præuiſa (quò minus timeret) morte, rectiùs accuſaturus Magiſter diſcipulum ingratum. *Ex Surio.*

Confitere peccatum, vt Chriſti poſſis venire ad Menſam; vt ſit tibi Panis Chriſtus, & panis ipſe frangatur in tuorum veniam peccatorum: vt fiat tibi poculum Chriſtus, qui in tuorum delictorum remiſſionem funditur. Agnoſce te peccatorem, vt tecum prandeat Chriſtus. *S. Pet. Chryſ. ſ.* 30.

Ardens deſiderium SSæ. Euchariſtiæ.

Pro indignè communicantibus.

Ceras alij auitas in Mechtilde eaſq; Principum & Imperatorum numerant;at nos virtutes,quas ſi nō omnes enumerare poterimus, aliquas certè aduocabimus. Et primò quidem, quod ferè amat in illuſtribus puellis fieri, in cunis deſponſa videtur, ſed nimirum Chriſto. Certè quinto ætatis anno à parentis in Dei abijt Parthenonem, qui Dieſſæ tunc fuit. Ab hominis thalamo quàm abhorruerit, inde æſtimes, quòd omni lecto abſtinuerit. carnem quàm oderit carníſque illecebras,inde,quòd ab hac ſemper,dum vixit,abſtinuerit,ſed nec vinũ admiſerit vnquam, niſi Ratiſponæ ex aqua factum;ſi tamen id vinum fuit & non nectar potius, quod cælum irritæ tertio tunc miſcuit. Iam Virginem adultam illam, ſed elinguem & ab orco obſeſſam vnâ operâ & linguæ vinculis & obſidione tam graui liberauit. Plura alia mira, quæ vel cùm Antiſtita eſſet Edelſtettæ in Sueuia, vel Dieſſæ (nam huc ſub vitæ finem redijt) à morte ipſius ſunt prodita, quòd morbos reduces non ſilentibus minaretur. Capilli demortuæ fulmina exarmarunt. Pagum *Diengenſem* cùm dotem monaſterio impetraſſet, partem redituum deuouit ſanctioribus panib' pinſendis,qui ſacrificantiũ vſui cederent. Atque hoc eſt credo, cur vltimùm ægrotanti ſolatia è cælo tulit Virgo Magna & Cibum diuinum Angeli miniſtrarunt,quando nec epulum, nec epuli ſpectacula,nec ſtructores,nec conuiuia nobiliores potuerunt eſſe. *Ex to.4.ant.lect.Caniſij.*

Si amor *Dei* tenere te non poteſt, ſaltē teneat & terreat timor Iudicij, metus gehennæ, laqueā mortis, dolores Inferni, Ignis vrens, vermis corrodens, ſulphur fœtens, Tartarea & omnia mala. *S. Bern. de Int. domo c.63.*

Studium audiendi verbi diuini.

Pro Garrulis & Indeuotis.

XXX. MARTII.

ITer in Gallias D. Dionyſio cum gemino comite inſtituenti tertius comes REGVLVS acceſſit, non infelicibus auſpicijs. Etenim cùm illi ſanguine ſuo ſterile etiamnum ſolum rigaſſent, inter diuina REGVLVS ſuis rei nuntias ternas columbas habuit, quæ ſub gulæ ſingulorum Martyrum nomina in ſcheda ferebant deſcripta. His ille auſpicijs fretus bellum omni ſuperſtitioni indixit, templa paſſim Deorum eiecit, DEO poſuit. Cùm ex humano hoſpitio Stygis incolam exigeret, voluit hic in mulum REGVLI migrare. At quò virtute Crucis vel ab hoc magiſtro docerentur noſtri hæretici, mulus pede priore in puluere Crucem ſcripſit, itaque longè hoſtem proſcripſit. Diuus verò, qui aditũ huic orco negauit, exitum è carceribus Chriſtianis facilè indulſit. Nam cùm permulti inter vincula agerent, REGVLVS ſcipione clauis vicem vſus, oſtium pulſauit, aperuit, vinctos omnes dimiſit; cúmque vrbi Præfectus vnam pro omnibus vicariam victimam REGVLVM morti deſtinaſſet, in ſomnis Dionyſius adfuit, mortémque, quam REGVLO parabat, ipſi iudici intentauit. Illud ſimul lepidum, ſimul mirandum. Ad concionem dicebat; ſed dicentem garrula animalia Ranæ ſæpè ſæpiùs interpellabant. Imperauit REGVLVS ſilentium immorigeris, & ecce continuò tacitæ audiuerunt declamantem. Dixiſſes tunc illas in homines iterum, hodie vero homines in ranas iterum abijſſe. *Ex Petro de Nat.*

Sit ſuauis & dulcis affectui tuo *Dominus* Iesvs contra malè vtiq; dulces vitæ carnalis illecebras, & vincat dulcedo dulcedinem, quemadmodum clauus clauum expellit. Sit etiam fortis & conſtans amor tuus, nec cedens terroribus, nec ſuccumbens laboribus. *S. Bern. ſ. 20. in Cant.*

Lætitia Cordis.

Pro Mundi ſectatoribus.

PVellis alijs Sponſum forma, Balbinæ deformitas conciliauit. Id in hunc modum accidit. Ad miraculũ primò formoſa fuit, óbque id parenti Quirino Tribuno vnicè chara. Sed quia hîc Alexandrum Pont. itemq; Hermetem Præfectum ob fidem in vinculis habebat, Numen vindicare impietatem patris in filia (oculo parentis) ſtatuit, collóque Virginis ingens onus, & quod omnem pulchritudinem extingueret, ſtrumam appendit. Cùm hac dote cùm nulli iam placeret Balbinam ducere, & parens deſperandum ſibi de nuptijs filiæ videret, Alexandrum in vinculis acceſſit, promiſitque, ſi ſtrumam filiæ collo pelleret, ſuperſtitionem ſe cùm hac animo pulſurum. Facilè vtrinque conuenit. Vix admouit Alexander filiæ vincula ſua, quæ Quirinus iniecerat, cùm illa ſtrumam, vterque ſuperſtitionem poſuit. Itaque iam Nuptiæ ſplendidè parabantur. Sed puer elegantiſſimus adſtitit Virgini, face armatus. Is ſiue Amor ſiue Hymenæus ſanctior facilè melioris Sponſi amore accendit, Iesvque vt nuberet, induxit. Interea creberrima oſcula ſalutis auctoribus vinculis Alexandri fixit. Idem præſtitit monita ab Alexandro D. Petri vinculis. Mortui deinde pro Chriſto & Alexander & Pater. Virgo longius ſuperuixit, vtriuſque heres virtutis.

Ex Ferrario.

Aprilis.

1 *S. VValericus Abbas.*
2 *S. Franciſcus de Paula Conf.*
S. Muſa Virgo.
B. Genouefa Palatina.
3 *S. Richardus Epiſcopus.*
S. Ioſephus Conf.
4 *SS. Theodulus & Agathopus MM.*
5 *S. Vincentius Ferrerius Conf.*
S. Irene V. & Mart.
6 *S. Guilielmus Abb.*
7 *S. Calliopius Mart.*
S. Aibertus Eremita.
B. Hermannus Conf.
8 *S. VVicterpus Epiſc.*
9 *S. Maria Ægyptiaca.*
10 *S. Macarius Patriarcha.*
11 *S. Stanislaus Ep. Mart.*
S. Guthlacus Eremita.
12 *S. Alferus Abb.*
13 *S. Iuſtinus Mart.*
S. Hermenigildus Mart.
14 *S. Fronto Abb.*
S. Thomais M.
S. Lydvvina Virgo.
15 *S. Eutychius Mart.*
16 *B. Ioachim Senenſis Conf.*
17 *S. Helenus Abb.*
18 *S. Vrſmarus Epiſcop.*
19 *S. Theodorus Mart.*
S. VVernherus Mart.
20 *SS. Sulpitius & Seruilianus MM.*
S. Agnes de Monte Politiano V.

S. Anſel-

21 S. *Anſelmus Epiſcopus.*
22 S. *Theodorus Archimandrita.*
23 B. *Ægidius Conf.*
24 S. *Georgius Mart.*
S. *Bona Virgo.*
25 S. *Marcus Euangeliſta.*
26 S. *Baſileus Epiſcopus.*
27 S. *Zita Virgo.*
28 S. *Paphnutius Mart.*
SS. *Didymus & Theodora MM.*
29 S. *Petrus Martyr.*
S. *Hugo Abb.*
S. *Robertus Abb.*
S. *Catharina Senenſis V.*
30 SS. *Marianus & Iacobus MM.*
B. *Franciſcus Senens.*

Faceſſat ab ore Militis Chriſti omnis vanĩ rumoris ineptia, & lingua, quæ Imãculati Agni ĩmo ſummi Verbi rubet ſanguine, dedignetur otioſi ſermonis ſeſe fecibus inquinare. *S.P.Damian.l.6.Ep.26.*

Caſtigatio laſciua loquentium.

Pro tollendis ſcandaloſis conuenticulis.

IMaginem Dauidis in VVALERICO agnoſceres: nam & hic puer paſtoritiam exercuit,& oris teſtudine totum Pſalterium canere nullo didicit magiſtro, dignus & ipſe, qui è caulâ in aulam, vel aulâ dignius Cœnobium aſſumeretur, vbi nullam Saulis lanceam timeret. Tantum apud Deum potuit, vt plantaria colenti nulla vnquam eruca ſata & braſſicas læderet; neque vermiculos ſolùm, ſed aues etiam ita obſequentes habuit, vt ex manu eius pranderent cœnarentq;. Rigente brumâ ædes Sacerdotis foco fœdus ſubierat, quę alijs, quàm vellet, calere ignibus ſenſit. Sacerdos enim & loci Præfectus vnà tum fortè prandentes Venerem prætextatis verbis nominare auſi cor VVALERICI dolore exuſſere. Abeunte Diuo, mox Dei Vindicta ſubijt: Sacerdos oculis captus eſt, Præfectus lentâ fœdâque morte contabuit; longas ambo linguæ laſciuæ pœnas daturi. Eâ ſub arbore tumulari denique VVALERICVS voluit, ſub quâ Deo ſupplicare viuus conſueſſet, ratus benè ibi corpus quieſcere, vbi benè vixiſſet. Et verè cubare ſe molliter manifeſtè oſtendit; ne in Aram quidem à S. Bernardo inuitatus migrare ſuſtinuit. *Ex Surio.*

Quàm pulchrum eſt, quàm decorum, vulnus à Charitate accipere. Alius iaculum carnei amoris accepit, alius terreno cupidine vulneratus eſt; tu nuda pectus tuum, & præbe te iaculo formoſo; ſiquidem DEVS ſagittarius eſt. *Orig. hom. 2. in Cant.*

Charitas.

Pro ſacra Religione Minimorum.

Franciſcvs de Paula decimo tertio ætati anno, à parentibus ex voto S. Franciſc conſecratus, monente Deo, nouam Religionis familiam Minimorum nuncupandam condidit. Piorum ope ædiculam ſacram molientem S. Franciſcus monuit, vt anguſtijs illis prolatis ampliorem faceret: impenſas cauſantem fidere Deo iuſſit; muris ergo deiectis, mox ab homine copioſo magnam vim auri in opus accepit. Cùm virtutibus omnibus abundaret, ardebat tamen charitate maximè, quæ ad illum cælo defluxit globo igneo inſcripta, eius teſſera futura & ordinis inſigne; Ea flamma cùm totum hominem corripuiſſet, nihil mirum eſt, ardentes deinde titiones impunè tractaſſe, ſubijſſe caminos, cibos quin adeò abſque foco ſolâ Charitatis flammâ percoxiſſe. ſed animos hominum eodem incendio ambuſſit, & extremis odijs diffidentes non alio ferrumine colligauit, artificioſus in miracula ſancti Amoris. Vt cùm fratribus duobus Pomiferæ arboris cauſâ inimicitas inter ſe alentibus, arborem diſſilire mediam iuſſit, neuter vt vno pomo eſſet ditior; vel cùm pauperum cauſſam apud Regem acturus nummum aureum inter digitos diffregit, ex quo cùm ſanguis copioſè manaret, inopum eum eſſe dixit, qui acerbis exactionibus exugerentur. Hac deniq; virtute ad cælum ſubuectus eſt An. M D V I I. eâdem fiduciâ aërem tranſuolans, qua olim mare pallio ſuo inſtratum nauigauit. *Ex vita.*

S. GENOVEFA PALATINA

In quacunque hominum verſeris frequentia, caue alienæ conuerſationis eſſe aut curioſus explorator, aut temerarius iudex: & ſi actum quid deprehendes, nec ſic iudices proximum, magis autem excuſa. *Bern. de duod. Grad Hum.*

Defenſio Famæ Proximi.

Pro Aſſentatoribus Magnatum.

GENOVEFA Brabantiæ Ducis F. Sifridi Comitis Palatini coniux, poſt votum DEIPARAE factum filium enixa eſt, id temporis Sifrido in Syria agente. Interea Golo, qui pro Duce Rempub. adminiſtrabat, cùm pudicitiam ſæpè ſæpiùs GENOVEFAE necquicquam tentaſſet, vt ſcelus ſcelere tegeret, apud reducem Principem in ſuſpicionem eam adduxit, ac ſi alieno ex toro Filium ſuſtuliſſet. Maritus continuò crimen cum Matre & puero aquis iubet mergi. Sed mitiores Domino famuli cùm in ſiluas vtrumque expoſuiſſent, domi ſe imperata peregiſſe adſimularunt. Nec defuit etiam inter ſiluas afflictis miſerorum MATER, ſed ceruam miſit, quæ ſtatâ horâ quotidie Infanti vbera præberet. Annus agebatur Orbis reſtaurati DCCL. exilij GENOVEFAE V. cùm Sifridus, dum feras quærit, in homines offendit, in ijs Coniugem & Natum, in vtroque crimen ſuum agnoſcit, VIRGINI verò SOSPITATRICI id loci templum ſtruit: vt ſi eius beneficia vrbes taceant, vel ſiluæ loquantur

Ex Molano.

Vt Deum contempleris factus es; non vt humi irrepat vita tua; non vt pecudum ritu voluptate perfruaris: veriùs vt ad normam & inſtitutum cæleſtis vitæ tuam ipſius componas. *S. Baſil. Hom.* 11. *in Hexem.*

Grauitas morum.

Pro malè moratis.

ERat MVSA virgo Romana, rarum, at breue teneræ ætatis miraculum, cuius lecto nomine, caue citharam chorôſue cogites; nullæ occurrant Pierides; vitæ ſeueritatem, verborum moderationem, animi receſſum diſce. Quieſcenti olim Deipara denſo virginum ſacrarum agmine cincta ſe obtulit; omnibus in vultu nitor ſolis, in veſte candor niuis. Et Regina quidem eam affata: Comites, inquit, meas dote virginitatis filij mei connubium promeritas vides; augebis tu numerum, ſi moribus matronam potius quàm puellam præſtiteris, & infantiæ ſenilem miſcueris temperationem. Nihil, quo pares leuiter exultant, amabis. Religioni riſum, iocum ſceleri duces. ad honeſta oculis, ad interrogata verbis vteris, ad neceſſaria manum, ad iuſſa gradum mouebis. Sic efficiam vt trigeſimo die voti compos fias. Sub hæc ita mutata eſt MVSA, vt ſolicito parentum oculo non indigeret, ex qua tot grauitatis peti argumenta poterant. Itaque interrogare ſubijt noui moris cauſam: quam filia nocturni viſi commemoratione attonitis indicauit. Quinto inde ac viceſimo die febri corripitur: trigeſimo Deiparâ MVSAM euocante, illa geſtiens iterat, *Ecce domina venio*, & cùm voce hinc abijt, vobis quoque, qui MVSAS colitis, Ducem præbitura ſe, monituráque cælum ambientibus morum leuitatem oneri eſſe. *Ex l. 4. Dial. S. Greg.*

Dic mihi,vbi nunc amatores Mundi,qui ante pauca tempora nobiſcum erant? quid ex eis remanſit,niſi cineres & vermes? Attende quid ſunt,quid fuerunt? homines fuerunt, ſicut tu, comederunt,biberunt,riſerunt & in puncto ad inferna deſcenderunt. *Bern.l.med cap* 2.

Memoria communis mortalitatis.

Pro amicis & æqualibus.

RICHARDVS natione Anglus fratris inopiam ſeruilibus miniſterijs voluntate ſuſceptis, leuauit, eidemq; paternâ hæreditate, pactóq; nobilis & opulentæ virginis matrimonio ceſſit. Dum litteris nauaret operam, nullo certo viuendi præſidio, communi cum Sodalibus duobus pallio, viciſſim ſcholas aditurus vtebatur. In Epiſcopatus faſtigium euectus, cum honore, vt aſſolet, non mutauit morem, paupertatem à ſe fugientem velut elapſam bonam fortunam inſecutus: aureis quippe argenteíſq; vaſis in pauperum annonam expenſis, præſtare dictitabat, fictilibus, more parentis, cœnare, quàm Chriſtum egenorum turba repræſentatũ eſurire. Vno pane mille homines ſaturauit, Deo voluntati benefaciendi facultatem ſuggerente. Aliquot ſuarum domorum incendium reſtrictæ ad largiendum manus vindictam eſt interpretatus; & quos multi conuicio à ſe manúque reijciunt inopes, tanquam accepturus, non daturus beneficium, ad petendum blando affatu excitabat: cuius facti rationem poſtulatus, illud ex diuinis litteris protulit: *Domine præuenisti eum in benedictionibus dulcedinis.* Sub mortem notum Deiparæ cultoribus carmen à Sacerdotibus lectulo adſtantibus iterari voluit:

Maria mater gratiæ, Mater miſericordiæ, Tu nos ab hoſte protege, Et hora mortis ſuſcipe.

Immortuus eſt ſacræ crucis complexibus ad annum M. C C. X L V. *Ex Surio.*

Sicut ignis in lignis viridibus ſuffocatur, ita ſapientia in Adoleſcentia tentationibus & libidine impedita non explicat ſuum fulgorem, niſi labore & ſtudio & oratione incentiua iuuentutis repellantur. *S. Hier. ad Nepot.*

Oratio ſtudijs coniuncta.

Pro Humaniorum literarum ſtudioſis.

6

Iosephvs æui ſui Poëta clariſſimus Theſſalonicæ & Byzantij vitam egit, qualem agere Muſæ amant, à mundi turbis ſemotam. Parnaſſus ei cella, lectus terra, cibus panis, potus aqua fuit: nam hâc, & non mero fluere Hippocrenen nouerat. Hîc ille ſacrorum vatum monumenta lectitare, in vota non vana Poëtarum nomina, ſed Numen vocare, atque ita demum pleno ore Cælites canere. Porro in D. Bartholomæi laudes iturus cùm euocare omnes ex Helicone Muſas geſtiret, meditabundo ipſe Diuus adeſſe & libro pectori admoto bene precari viſus eſt. Non è Parnaſſo ſed cælo hoc fuit ſomnium. Nam deinceps verſus Iosephvs non fecit, ſed fudit, vt qui exciperent, iam olim ad omnes vngues examinatos, nunc è memoria tantùm promi autumarent. Itaque Imperatoribus etiam gratus, non potuit tamen, quin in exiliũ ſecundò pelleretur. Sed quia cauſſam habebat cum Deo communem, etiam hîc Poëtarum ingenioſiſſimum vicit, locóq; ac muneri ſuo ſemper reſtitutus, demum immortali laurea donandus ad Mecænates ſuos abiuit Superos. Hos omnes, quos quidem verſu laudauit, ad exequias Poëtæ ſui confluxiſſe, S. Theodorus ab ijs ipſis rediens cuidam ad tumbam ſuam ſupplici narrauit. Tantum refert, ſcire quos laudes. Nunc dum non laudanda in Mundo laudant Poëtæ, quod pretium ferunt, niſi vt ſplendidè diu mentientibus Mundus ſplendidiùs mentiatur, & poſt multas Fabulas vltima & longiſſima fabula ipſimet fiant? *Ex Menæis.*

Nauicula Chriſti nunc tollitur ad cælũ, nunc iñ trepidationum ima deſcendit: Nunc Chriſti regitur viribus, nunc formidine iactatur: nunc operitur fluctibus paſſionum, nunc confeſſionũ remigijs enatat. Sed nos iterum atque iterum clamemus, *Domine ſalua nos, Perimus. S. Chryſol. ſ. 20.*

Vſus precum iaculatoriarum.
Pro Nauigantibus.

NEmo vel citò vel ſerò nimis cæli viam ingreditur, ſi quidem ingreditur. iuuenis ætate Theodvlvs, ſenex Agathopvs parili tamen curſu per Martyrum ſtadium cucurrerunt, anno à Chriſti ortu quarto ſupra trecenteſimum. Et Theodvlvs quidem ante curſum, brauium (certè arrham brauij) ſcribitur è cælo anulum accepiſſe, qui artificis cæli manum crebris miraculis, quibus omnes paſſim morbos pellebat, laudauit. Porro cùm intra carceres ambo adhuc conſiſterent, in ſomnis ab ipſo Numine ſunt animati, ipſi verò ad fidem exemplo ſuo adductos alios animarunt. Poſtridie ad virtutis theatrum (tribunal tyranni) tracti in ruborem hunc, in laſſitudiné tortores dederunt. Ea quę ſecuta eſt nocte, iterum carceribus clauſi, idem vterque in ſomnis ſomnium viderunt. Naufragium ſibi facere videbantur, ſed auſpicatum illud & nimium fortunatum; quòd cæteris quidem, quorũ longè plurimi erant, fluctu hauſtis, ipſi neſcio in quem montem cælo contiguũ euaſiſſent, candidis ibi veſtibus ornati. Somnium hoc dies explicuit. In mare cum Saxis appendicibus abiecti ipſiſſimum Olympum ſubierunt. Theodvlvs deinde multâ luce candidus inde ad ſuos reuiſit, quòd teſtamentum facere eſſet oblitus. Dixit ergo heredes omnium pauperes, & te quoque inter huius teſtamenti executores hodie cupit habere.

Ex Metaphr. apud Surium.

Ad euitandas Diabolicæ pugnæ moleſtias va-lenter aſſurgimus, ſi neceſſitatis vltimæ periculum prouidè pertractemus: Nam ſi repentinus ille atque terribilis aduentus Chriſti perpenditur, quid erit in mundo, vbi mens humana delectetur? *S. P. Dam. l. 1. epiſt. 19.*

Refrenatio malarum cupiditatum.

S. Vincentivs antiquâ Ferreriorum familia in Hiſpania natus primis ſtatim annis documenta edidit Magiſterij Pietatis, quod vir exercuit, iam puer inter pueros Magnus Orator. Ea initia egregia indole ac literarum eximio profectu fecit auctiora, omnem libertatem pertæſus,quæ leuitatem oleret. Ingreſſus S. Dominici familiam & Chriſti aſpectu,morbo leuatus, eius imperio populos ad pœnitentiam euocare inſtitit, tam ſtrenuè quidem, vt ſatis cõſtet Iudæorum viginti quinq; millia,totidem ferè Saracenorum, Chriſto eius operâ conciliata;Chriſtianorum centum viginti millia eidem reconciliata:publicis flagitijs infamium quadraginta millia ad innocentiam reducta. ardorem dicentis inde intelligas, quòd capitalia auſos cùm ad furcam comitaretur,oratione primùm efferueſcere,mox colliqueſcere,deniquè in cinerem exareſcere coëgerit feliciſſimo ſupplicio Amoris extinctos. Tot ſpolijs Orco abactis triumphantem mirum non eſt, ſi Styx odit & ſpoliare caſtitatis gemmâ contendit, quantumuis irrito conatu,quòd in Magnæ Matris tutela eſſet, quæ ſuo pugili adſtitit, & victorem rude donauit,in nos quoque exemplum repetitura,ſi cum Vincentio vincere vellemus. Acta olim furijs mater, ac proli ſuæ iniqua infantem in multas partes ſecuerat:has collectas vir ſanctus integritati vitæque reſtituit, poſt dæmonem etiam de morte triumphans,quę proinde obſtruere viam huic ſideri non potuit, quo minus ad cælum Anno M C D X V I I I. ferretur. *Ex Sur.*

Mox vt germinare inceperint fœdæ cogitationes, compunctionis gladio interimat ipſas, qui cordis ſui IESVM cupit habere poſſeſſorem; virilem ſuper ſe adhibeat cuſtodiam, qua nec ſeducatur nec alliciatur: *S. Laur. Iuſt. de Caſt. Conn. c. 23.*

Exterminatio malarum cogitationum.

Pro peccantibus laſciuiâ oculorum.

IRENE S. Anaſtaſiæ famulabatur, conditione, non item Virtutibus Heræ impar. Vnà cum duabus Sororibus ad Tribunal rapta eſt immitis *Dulcitij*, quódque magis timendum fuit, etiam laſciui. Profuit Innocentibus, quòd Amor in furorem abijt, qui Dulcitium ad diſſuauiandas ollas impulit, quarum fuligine deformatus cæcus Amator bacchatúsque per vrbem populo ludos præbuit. Sed neque cùm denudari Virgines mandaſſet, veſtes corporibus eripi vllâ vi potuere; pugnante pro ijs, & togas retinente mordicus pudore. Fornace deinde (Babyloni-cam dixiſſes) concluſæ IRENES Sorores inter flammarum blanditias veriùs quam tormenta, mortem ſomni ſimilem, illæſis corporibus, oppetierunt. IRENE verò ardentiores etiam ignes euaſit; in lupanar quippe Veneris fornacem per vim intruſa, ab Angelis ſub militari habitu latentibus, illibata Virginitate, inde educta eſt, & in montem ablata, extra teli quidem Cupidinis iactum, non æquè tamen furentis adhuc Dulcitij poſita; ab hoc enim celeriter inſequente eminus ſagittâ transfixa eſt volens lubénsque, & Amorem ſuum Numini ſaucio pectore teſtatura, mox in eius complexum à cæleſtibus Paranymphis domum, id eſt Cælum, deducta. Anno ſalutis CCCIV. *Ex Actis S. Anaſtaſiæ.*

Chriſtus ſit confabulator tuus: Chriſtus ſit contubernalis tuus & conuiua; imo Chriſtus ipſe ſit tuæ deliciæ, ipſe quotidianæ refectionis epulum, ipſe tibi ſit intimæ dulcedinis alimentum. *S. P. Dam. l. 7. Ep. 6.*

Familiaritas cum Chriſto.

Pro aſpirantibus ad perfectionem.

10

Gvilielmvs domi nobilis, Hugoni Abbati, apud Pariſienſes, à Parentibus ad omnem pietatem informandus traditus eſt. Nec abhorrebat à diſciplina pius animus, qua comite feliciter in literis progreſſus, facile ſuperabat æmulos, quib. ob morum integritatem faſtidio fuerat. Patebat multorum inuidiæ, quam ille æquo animo perferens nihil alienum à virtute patrabat, quæ ſedem firmam in pectore ipſius iam fixiſſet. Dubius quo vitæ genere virtutis ſtudia decurreret, monente tandem ſeueriùs Odone Abbate, & obiectâ Chriſti Crucifixi in vitrea feneſtra depicti ſpecie, pectori eius faces ſubdente, in religioſam ſe familiam recepit, in qua cæleſtibus promiſſis accenſus ita ſe probauit alijs, vt Roſchildenſibus præficeretur Abbas. Et quia Pij omnes aduerſis exercentur, nequaquam ab ijs vir ſanctus eximius fuit, cæli nihilominus delicijs ſuſtentatus. Grauius decumbenti S. Genouefa virgo ſolamen & morbo medicinam attulit. Morituro denique Reparator noſter Sanctis comitatus conſpicuum ſe fecit, ſcilicet ne mortis laruâ terreretur. Cælum Ann. M C C I I. ſubituro paratum ſolium eius diſcipulus vidit, coronámque, rarum opus & Angelorum manibus elaboratum; ſed gemmas Gvilielmvs ſuppeditauit, virtutes ſuas, quarum nos nomina fortaſſe ſcimus & ſubinde de pretio diſputamus, ſed ſubterfugimus patientiæ ſcalpellum, ſine quo nulla gemma cælatur.

Ex Surio.

Perpende & inuicem confer tribulationem & gloriam; momentaneum & æternum; leue & pondus; gaude & exulta, quia quod tribulationis ſuſtines, momentaneum eſt, quod gloriæ præſtolaris, æternum eſt; leue eſt, quod toleras, dondus, quod exſpectas *S. P. Dam. l. 8. ep. 6.*

Conſolatio afflictorum.

Pro mœſtis & ærumnoſis.

Calliopivs eximiâ ſanctitate iuuenis ad agendaLiberalia ab impijs inuitatus liberè abnuit,nefas eſſe Chriſtianis dictitans, inſanire cum ratione; Præfectus vrbis Maximus extrema primùm comminatus,cùm nihil obiectis terrribus profeciſſet, verſus ad blanditias, velut in dotem inuitamentûmque ſceleris filiæ matrimonium promiſit.Eam conditionem generoſiùs etiam reſpuentem plumbatis contundi, neruisque crudis fœdè laceratum, in rotam iubet innecti, curuaturâ cultris obarmatâ, rogóq; iuxtà validè flammante. Vtriuſque tamen metum diſcuſſit Angelus, qui & ignem oppreſſit, & rotæ volubilitatem conuerſionésq; ſtitit. Theoclia mater audito filij caſu in carcerem ad filium penetrat, vulnera obligat, gratíſque vocibus prædicat,quòd Martyrem peperiſſet. Nocte inter precandum cæleſti voce confirmantur. Damnato denique ad crucem Calliopio, mater pretio lictores obſtrinxit, vt ſitu inuerſo ſtatuerent crucem.Mira fœminæ virtus in comparationem Machabæę vocanda.Ad ſupplicium velut triumphantem proſequitur,in cruce tanquam ſolio filium ſpectatura. Pendentem cæleſtis nuncius ad æternitatis gloriam euocauit. Mater amplexu ſtringens exanimum pignus præmiſſum ad ſuperos filium è veſtigio eſt inſecuta. *Ex Metaphr. & Baron. in Not.*

Inter preſſuras & ærumnas ad illum ſemper oculos erige, qui te paratus eſt, poſt flagella, dulcedinis ſuæ gremio confouere; qui te poſt turbines & procellas in ſupernæ quietis amœnitate conſtituet & ab oculis tuis lacrymas linteo cõſolationis abſterget. *S. Dam. l. 8 ep. 6.*

Expectatio conſolationis diuinæ.

Pro inopia preſſis.

12

Albertvs ſtatis, à puero, precationibus ſomnum diſtinguebat. Terram, originis memor, frequenter oſculabatur: finémq; reſpiciens modico alimento moriturus vtebatur. Cùm vitam S. Theobaldi poëticis vinctam numeris à vano homine demiſiſſet altiùs in pectus, in loca primùm ſola receſſit: Aquilæ deinde ſpecie cucullum ſibi offerentis excitatus, ad Monaſticen ſe vocari intellexit; demum in ſolitudinem rediịt, finémque arctioris vitæ initijs æquauit. Ibi cùm aditu aquarum eluuionibus obſeſſo vitæ neceſſarijs arceretur, Deipara virginum choro cincta bucceã panis in os Alberti indidit, qua exinde cibi inopiam annis duobus & viginti, duobus minus bibendi deſiderium ſuſtentauit. Cilicio corpus, imò Innocentiam tegebat; neque enim Caſtitas tutius habet inuolucrum. centies quotidie procumbens verba diuinæ ad Deiparam legationis iterabat. ſcamno ſoloúe ſomnum excipiebat, ingratum naturæ exactorẽ & pretioſi temporis furem mulctandum non mulcendum exiſtimans. Multos à deuio in ſemitam virtutis, hiſtrionem adeò, cuius quondam odæ mutandi ſtatus occaſionem præbuerant, reuocauit; facilis audiendis pœnitentium criminibus, plúsque patris quàm iudicis adferens ad tribunal. Vitâ ad hunc modum in annum quinquageſimum prolatâ rebus humanis eximitur An. M C X X I V. & nunc quoque non niſi vno cibo paſcitur, Aspectv Dei. *Ex Sur. & Lippel.*

Ecce paruulus in medio ſtatuitur: ſtudeamus effici, ſicut paruulus iſte: diſcamus ab eo, quia mitis eſt & humilis corde; ne magnus videlicet Deus ſine cauſſa ſit factus homo paruus, ne gratis mortuus, ne in vacuum crucifixus. *Bern. S. 3. ſup. Miſſus.*

Deuotio erga Chriſti Infantiam.

Pro Pauperibus Studioſis.

HERMANNVS ſeptem annorum puerulus cœpit inter vltimam rerum omnium inopiam Muſas, ſed præ Muſis impenſè MARIAM colere. Eam cùm in templi odeo ludentem cum FILIOLO & D. Ioanne vidiſſet, dextrâ VIRGINIS in ſocietatem accitus, homo Superis colluſit: puto vt cælum oſtenderet, quid maximè ludus ſtudioſum adoleſcentē deceret. A ludo ſaxum monſtrauit PATRONA, vnde quoties egeret, nummos promeret. Ita Mecænate cælo vſus, ſimul annum XII. fuit ingreſſus, mundo eſt egreſſus, ratus longum cæli iter adoleſcentiæ maturè ineundum eſſe; Inter religioſæ vitæ ſtudia tam amor in HERMANNO MARIAE, quàm HERMANNI in MARIA creuit, vt eum primùm amantiſſimo IOSEPHI nomine donaret, tum deinde in Sponſum deligeret, dotémque in manus omnes cæli diuitias FILIVM daret. Ægritudines illius complures ſua manu abſterſit. Triſtiorem, quòd munijs alijs diſtractus precibus vacare non poſſet, monuit, plus apud Superos ſolicita in alios ſtudia, quàm quieta inter preces ſuſpiria mereri. Quoties genu ſupplex MARIAE nomen venerabatur, toties omnibus perfundi ſibi odoribus viſus eſt. Cælo hiemante litantis manus, ne à frigore offenderentur, IESVS & MARIA fouebant, duo vtiq; calidiſſima ſidera. Corpuſculum mortui vt ſupra terram ſemper, ita etiam ſub terra diu integrum manſit; an quia odoribus, quos memorauimus, illud condiuit?

Ex Surio.

Si non ſolùm anima, ſed & corpus noſtrum templum eſt ſpiritus S., quomodo is, cui prohibetur carnale comercium, non violat templum Dei, dum ſemetipſum petulanti luxuriæ proſtibulum conſtituit, ſpiritum S. in quo ſignatus fuerat abijcit, ſpiritũ libidinis in ſe introducit? *S. P. Damian. l. 4. Ep. 3.*

Zelus honoris diuini.

Pro Clericis incontinentibus.

IIX. Aprilis.

De VVicterpo Gallia contendit & Boiaria. ſed cælum pridē litem diremit, cùm ſibi illum vindicauit verior patria. Pontifex Auguſtæ, fundum, quem ad Iulias fauces habebat, Epfaticum, DD. Virgini & Laurentio donauit, locúmque eum velut ad ſanctiores ferias Tuſculum habuit, fruſtra Henrico Antiſtite etiā mortuum inde auferre adnitente, cùm vel Maria VVicterpum ſuum nollet dimittere, vel VVicterpus à Maria ſua nollet recedere. Templum quoq; D. Afræ, quæ inter Hungarorū populationes alteras penè flamas paſſa eſt, è cineribus in priſtinum ſplendorem erexit. Vos qui ſacra manibus tractatis, vnum audite & exhorreſcite. D. Herlucæ Virgini à morte tam fuit familiaris, vt quoties fere ad epulum ſacrū iret, comes iret aut dux VVicterpus. Forte ſolam Herluca ſe credidit inter preces. Sed ſola nō fuit. Adfuit cum VVicterpo Christus, triſte oculo amantis ſpectaculum & verbo ipſiſſima Pilati ſcena. Nihil hic, tantum lacrimæ & gemitus loquebantur, & nimirum tot ora quot vulnera clamabant. Illud etiam VVicterpus ad Herlucam addidit: *ad hanc formam Sponſi expalleſcis ſoror?* illa; *emorior.* Ille iterum: *cupis ab oculis theatrum crudelitatis hoc amotum?* illa iterum: *ah! percupio.* Ergo, ſubijcit VVicterpus, oculos nega Richardo ſacrificanti, cuius impuritas carnifex eſt Sponſi tui. Audijt, abſtinuit ab impuri ſacris, idémq; vt vulgus faceret, auctor fuit. O ætas noſtra! ô ſacra! ô Sacerdotes! eia dicite: oculos hominū à vobis ſi abducunt Superi, quibus ipſi vos aſpicient, niſi iratis? *Ex. Bau. S.*

Si criminum imanitate turbatus, ſi conſcientiæ fœditate confuſus, ſi iudicij horrore perterritus, ſi barathro deſperationis abſorptus es, Mariam cogita, Mariam inuoca: non recedat à corde, non recedat ab ore. *S. Bern. ſ. ſup. Miſſus.*

Frequens de Deipara ſermo.

Pro Peccantibus & Pœnitentibus.

AVdite omnes apud Diuinum tribunal re*i*. Patronam ſi MATREM Iudicis habetis, cauſſam peractam habetis. Certè cauſſā laborauit illa MARIA, cui nomen Ægyptus dedit & tamen hâc non cecidit, vbi melior MARIA perorauit. Quid enim? nominis illa ſui oblita, vt voluptati litaret, pudorem non venalem, ſed gratis omnium libidini expoſuit, quin feſto Exaltatæ Crucis die, cùm Hieroſolymam Orbis conflueret, auſa eſt velle ibi infanda Veneris ſacra publicare. Sed molientem ter pedem impurum templo inferre, ter repulit vis arcana. Quid MARIA? ad MARIAM abit. quid agis Miſera? Veneri patrocinari vis Virginem? O quid apud MATREM non poſſunt lacrimæ? quid non lac MATRIS apud ſanguinem poteſt FILII? Orat illa; exorat iſte: abſoluit Iudex adro illam, quam abſentem damnauerat. Sed audite pœnitentē, qui peccantem inſpicitis VI. annis ſupra XL. eluit lacrimis feras inter, quidquid inter homines peccauerat, ſemper oppugnata ab Orco, ſemper victrix, VIRGINIS auxilio, nulli hominū niſi Zoſimo viſa. Is diuino ductu ad eam venit, & vitæ ſeriem, quam dedimus, audiuit; cum ſacro dein epulo reuiſit, quod vt caperet MARIA, per Iordanem ſicco veſtigio aduolauit. Ita puram cùm vndæ iam probaſſent, ſecundò redux defunctam in arena offendit: anxio verò de ſepultura Leo ſuperuenit & foſſam vnguibus dedit, æternum non tam pœnitentis, quàm miſericantis MARIAE monumentum. *Ex vit. PP.*

S. MACARIVS PATRIARCHA.

Bonum mihi Domine tribulari, dummodo ipſe ſis mecum, quàm regnare ſine te, epulári ſine te, ſine te gloriari. Bonum in tribulatione magis amplecti te, in camino habere te mecũ, quàm eſſe ſine te vel in cælo. *S. Bern. ſ. 17. Qui habit.*

Amor Crucifixi.

Pro Peregrinis.

MACARIVS Armenus Patriarcha Antiochenam ſedem beauit, ſed multò magis pauperes, quos vnos ille domi Palatinos, foris anteambulones habuit. Ob id & quæ iam tunc patrabat mira, ne in ore omniū eſſet, omnium oculos fugit, &, ſub quo lateret ignobilis, ſepulchrum Chriſti petijt. Sed Saracenorum ſcelere ad ipſa oſſa vſq; lacera virtus & tribus clauis pauimento affixa preſsáque pectus ignito ſaxo, vt ferè ſolet, ſe ipſa prodidit: prodidere Angeli in auxilum miſſi, ipsíque iam hoſtes MACARIVM, &, quod caput eſt, in MACARIO *DEVM* agnouerunt. Interea parentes ſuum eſſe dedecus arbitrati orbam filij Inſulam filiúmque exulem videre, mittunt, qui aut verbis aut vi adducant. Et iam parabant hanc illi. Sed cælo pugnante capti oculis manibúsque, quas ad facinus extenderant, MACARIO ſe dediderunt. Hic Cruce, quæ illi ſcipionis loco ſeruiebat, oculos & manus reddidit, itáque expeditus exul orbē deinde pererrauit Boiariæ quoque hoſpes, demū Gandauum in Flandriā peruenit, relictis vbiq; ſymbolæ loco ingētibus miraculis, quæ vnico ſuo ſcipione dedit cruce inſignito. Flandriā cùm diriſſima lues popularetur, ſeſe cum gemino ſocio vicariam vrbis victimam morti obiecit. A morte geminū circulum cæli oſtenderunt & Crucem in altero, vt ſciremus, quò Crux ſcipio illū abduxiſſet. Sed núnne MARIAM amauit? Non niſi in crypta eidem dicata ſepeliri voluit. Et verò vbi mollius oſſa noſtra iacerent, quam in ſinu MARIAE? *Ex Sur. & Bau. S.*

Neceſſe eſt, vt illic dentibus ſtrideant, qui hic edacitate gaudebant: illic ab ijs irremediabiliter plangitur, à quibus hic voluptuosè ridetur; quique hic olfaciunt nidores aromatum, illic eos ſulphureus fœtor excruciat, & tetra picei fumi caligo circumdat. *S. Dam. l 8. ep 6.*

Fuga voluptatum.

Pro animabus Purgatorij.

Gvthlacvs regio ſatu nobilis circa ſalutis annum DCCVI. caſtra ſolitudine, ſagúmque ſacco mutauit. Sedem ſibi legerat expertem humani cultus Inſulam, quam perpetuis turbis ita infeſtam dæmones reddidere, vt conſilium fuerit, ſtatione decedere, niſi opportunis auxilijs D. Bartholomæus patronus ac tutor confirmaſſet. Correptum aliquando ad inferos abſtraxerant ijdem turbatores, vbi oculis obiecta æternorum ignium atrocitate, minati ſunt, niſi Inſulâ faceſſere vellet, continuò præcipitandum. Gnarus Gvthlacvs nihil vltra minas poſſe, auſus eſt vel in hoſtico abnuere: Ex eo tempore quot diebus ab Angelo tutelari ſub diei noctiſque crepuſculum viſebatur, nouáſque contra increbreſcentem hoſtium impetum vires accipiebat. Diſcipulo, qui ei necem moliebatur, mentis arcanum aperuit: pro quo preces ad Deum fundere non deſtitit, quoad certam ei ſalutem impetrauit. Eidemq; Triumphum ſuum oſtendit mortuus, cuius pompæ pars fuit ignea turris à terra in cælum pertinens. Ethelbaldo Regi exuli per ſpeciem obiectus regni reſtituendi nuncius fuit. qui receptis poteſtatis inſignibus, cœnobium ſui vatis monumento ſuperſtruxit, in quo Corpus eius quieſcenti quàm mortuo ſimilius inuentum eſt.

Ex Surio & Lippel.

Altaria Domini non alienum ſed diuini duntaxat Amoris ignem accipiunt. Quiſquis igitur carnalis illecebrę ignibus æſtuat,& ſacris aſſiſtere myſterijs non formidat,ſicut nunc æſtuantis luxuriæ flammâ decoquitur, ita poſtmodum gehennæ incendijs conſumetur. *S.P.Dam.l.1. ep. 6.*

Munditia Cordis.

Pro indignè cõmunicantibus & celebrantibus

PAtria Alfero Salernum, ſchola Principis illic aula fuit. Ex hac ad regem Germanorũ legat⁹ feliciter è via aberrauit & ad Regem Regum in cœnobium Cluniacenſe deflexit. Inde melior iam ad patriam legatus monachis illic præfuit & Cauenſe Aſceterium condidit. Ibi mali dæmonis inuidiâ ex altiſſimo monte præceps deiectus riſit incolumis veteratorem, altiùs olim nec tam impunè cadentem. Incolam ſaxo obtritũ à ſocijs in oratorio ſuo id noctis voluit deponi; mane deinde Veſpillonibus funus quærentibus hominem reſtituit. Quina oua cùm eſſent, ſed ſeptem hoſpites, ſine fraude ſed non ſine miraculo & forte cum riſu ſingula ſingulis attribuit. Vates plurimis alijs fuit, ipſe mortis ſuæ vatem longè nobiliſſimum Chriſtum habuit, qui ſexto die prius quàm obiret, Alferum ad cœnam inuitauit: condixit lubens, & quo famem opſonaret, ieiunus venit. Miracula mortuus continuauit, ex multis vnum illis narrabimus, qui ex Veneris hara ad Numinis aram accedunt, &, heu! impurati epulo diuino inter Virgines mentes Angelos accumbunt. Fuit qui quoties ſacram menſam frequentare parabat, ſomniorũ intemperie abſterreretur. Eam maculam etſi nulla ſuâ culpa contractã cùm precibus, ieiunijs, confeſſione ſemper elueret, redibat tamen ad inuitũ illa, & etſi ſcelus non eſſet, videbatur tamen eſſe. Tandé dormienti adſiſtere Alferus viſus eſt, & fonti admotũ ſanctioribus vndis luſtrare, iámq; cõtra Stygis eiuſcemodi vulnera eximiũ facere. O ſimilis, inquis, fõs mihi curreret! At ſi oculos habes, binos domi habes.

Si vnus omnium ad vitam introitus & ſimi-lis exitus diligenter attenditur, varietas illa, quę verſatur in medio, neceſſe eſt vt tanquam volax fugacis ſomnij vanitas contemnatur. *B. Dam. l. 7. Ep. 5.*

Propugnatio fidei aduerſus hæreticos,

Pro Eccleſia ſancta Catholica.

Ivstinvs Philoſophus Palæſtinâ oriundus, literarum amator, varias in Philoſophia ſectas amplexus, Platoni tandem auſcultare cœpit. Declinauerat fortè populi turbam, cùm neſcio quid ad mare ſecum meditatus, in hominem incidit, à quo immortalitatem & ſupplicia animorũ edoctus, Chriſtianam veritatẽ aſpexit, eandémq; aduerſus hoſtes acerrimè tutatus eſt, ſanguinis & vitæ prodigus. Multa Iudæi gentéſque aduerſum Chriſti cultores machinabãtur, quorum cauſam apud Cæſarum ſubſellia magna dicendi libertate tutatus, illud impetrauit, vt Chriſtiani deinceps, niſi maleficij conuicti eſſent, innoxij viuerent. Nobilis ingenij monimentum hodiéque legitur; gloriæque eſt Bonis literis hanc piam operam Chriſto Romæ impendiſſe, vbi melior nunquam cauſa acta eſt, et ſi optimo eius Patrono ſanguine ſtetit. Nam cùm Creſcentem vitâ & diſciplinâ Cynicum, ignorantiâ hominis multóque magis canina impudentia offenſus, publicis congreſſib. viciſſet, ea res ſcilicet Canem illum ad vindictam inflammauit. nulla ratio perdendi Iuſtini aptior viſa, quàm ſi vt Chriſtianum allatraſſet. Exoſum id nomen iterum eſſe cœperat & capitale. Ergo ſtructæ D. Iuſtino inſidiæ haud ſanè nolenti; captus rogatúsq; Chriſtianúſne eſſet; affirmauit. deſereréttne ſua ſacra; renuit. mortem ſubiret; voluit; id Chriſto mortalium ſeuero Iudici gratum, ſibi vtiliſſimum fore affirmans; ac mox ceruice ſecuri ſubiectâ vitam perdidit, perditurus, niſi perdidiſſet. *Ex Surio & Baron.*

Melius eſt contriſtare parentes, quàm contriſtare Dominum IESVM; Hic enim nos creauit & ſaluauit; illi ſæpe ſuos amando perdiderunt. Ne te moueant tuorum lacrymæ, ne tu tibi ipſi æternas lacrimas parias. *S. Clim. Grad.* 3.

Dei dilectio ſuper omnia.

Pro Rege & Regno Hiſpaniæ.

OStendit Hermenegildus, quando tandem negare obedientiam parentibus, etiam cælo arridente, liceat. Cùm enim patrem haberet Leouigildum VViſigothorum Regem & hæreſi Arrianæ oppidò addictum, ipſe ſaniorem Fidem à Præſule Leandro didicit. Sed veritas etiam apud parentem odiũ peperit. His enim cùm laudibus debuiſſet, ferro filiũ onerauit, & anno libertatis Chriſtianæ DLXXXIV. in carcerem dedit. Hermenegildus vt monſtraret, quàm non penſi regnum haberet, humanis rebus omnibus ſe abdicauit, purpuram cum cilicio mutauit, tempus omne in ter vota ac ſupplicia tranſegit, demum è carcere templum fecit. Subinde ipſa ſacri Paſchatis nocte captiuum à parente ſubornatus Pſeudoepiſcopus adit, & ad ſacerrimã ſcilicet menſam inuitat; ſed Hermenegildus fidenter negat ſe in poteſtate futurum, etiam in vinculis Catholicæ libertatis memor. Eapropter irâ ſuccenſus Leouigildus cum religione patrem etiam exuit, eiúſque imperio cadit filius ſecuri caput diminutus, pulcherrima Paſchæ victima, ſed non à parente danda. Cæterum Martyrem continuò è cælo voces laudârunt, & delapſæ indidem lampades exornârunt; Mox etiam pijs Manibus parens impius morte ſuâ parentauit, adductis pòſt ad Catholicam Fidem omnibus VViſigothis. Ita Pietas quam decollaſſe in Hermenegildo impia hæreſis putauit, toto regno caput extulit. *Ex S. Greg. M. l. 3. Dial.*

Quoties te ſentis turpibus cogitationibuſ pulſari, toties pone ante mentis oculos, quomodo Chriſtus crucifixus eſt pro te. Redemptor tuus moritur pro te, & tu neſcis cuiuſmodi ſordida cogitatione ſordidaris in mente. *Hug. l. 3. de Ani:*

Refrenatio fœdarum cupiditatum.

NAta eſt Thomais Alexandriæ, à parentibus bene ac pudicè educata, & demum nuptui tradita, vt ante Virginibus, ſic Matronis poſtea præluxit. Sed raro caſtitas inter multos habitat tuta. Auſus eſt ſocer, cuius in domo cum marito degebat, omnis iuris atque adeo pietatis in Filium oblitus, coniugalem in nuru fidem tentare. Cohorruit illa ad tam infanda, & monitis preces, precibus lacrimas addidit. At ille, cui pudorem non poteſt, vitam extorquet, mediámque, non audita crudelitate, ſecat. Enimuero non tulit vindex Numen, ſed parricidium extemplo cæcitate multauit. Interea adſunt, qui maritum caſtiſſimæ volunt conuentum; vident ſanguini ſuo ſanatare pudicitiam; vident cæco veſtigio muris oberrantem Suſanneum ſenem; quis tragœdiam hanc dederit rogant. Non auſus eſt diffiteri auctorem ſe eſſe amens Oedipus; ſed cùm atrocitatem criminis, quam videns non viderat, nunc cœcus vel ſole clariorem aſpiceret, non dubitauit vltro mortem orare, & capitis in ſe ſententiam ipſe pronunciare. Et verò hunc facilè Iudices audiuerunt, cœcúmque duci ſcilicet iuſſerunt; Thomaidis verò tumulus ceu Martyris cultus à Cœnobitis Scetanis, Aſylon deinceps fuit eorum, qui hoſtem Cupidinem fugerent. Nimirum iam ante cœcutiens Puer oculis ſuis timet. *Ex Menæis.*

Corporea omnia, & quidquid fluxum eſt & caducum aſpernans, totum te cæleſti patri addicas, nec præſenti tempori, ſed futuro æuo viuas, mortiſq; meditationem, vt Plato ait, hanc vitam exiſtimes. *S. Greg Naz. ad Philagr.*

Patientia in morbis.

Pro ægrotis Sodalibus.

LYDVVINA formam obeſſe caſtitati videns, dignum Virgine rata eſt votum, deformitatem à cælo petere. Audijt hoc & omnis morborum examina miſit: iſs ita omnis gratia defluxit, vt nemini iam placeret cadauer domū ducere. Sed ſic illa demum formoſa CHRISTO viſa eſt. Hic ex amantibus ſolus iam ægræ cum MATRE aſſidere; ſolus Amoris ſui & patientiæ ſymbola per Angelos lectulum ambientes oſtentare: quorum certè vna recordatione LYDVVINA cruciatus ſuprà quàm dici aut credi poteſt, graues, facilè tamen omnes redimebat. Genium Tutelarem ducem ad ea loca, quæ CHRISTVS olim præſentiâ ſuâ nobilitauit, ad purgantes item flam̃as & beatas ſedes habuit. Ab eodē donum è primi parentis horto lignū tulit odore nobile: vt inde vna iam vel Virginitas vel patientia ſperare quid poſſe videatur. In ſubſidium pauperum ipſa pauperrima peculium tamen corrogabat & IESV *crumenam* dictitabat; cui profectò omnes, cùm audient, auari inuidebunt, quippe quæ exhauriri nunquam potuit. Homini facinoroſo ſuaſit, plumis in vnum latus noctem incumberet. Riſit ille, ſed cùm hoc in plumis non poſſet, ne in flammis olim poſſe cogeretur, fleuit deinceps. At LYDVVINA anno CHRISTI MCCCCXXX. ægritudinis aſſiduæ ac multiplicis XXXIIX. cùm id dolorum incrementum impetraſſet, vt ignibus nihil ſupereſſet piandum, mortua tandem eſt, vel, vt rectiùs loquar, tandem deſijt mori. *Ex Io. Bruggmano.*

S. FRONTO ABBAS.

Auare fac tibi ſacculos, & fac iubente Deo; ſed fac erogando; quia quidquid pauper acceperit, Pater cæleſtis ſuſcipit: & vbi recondit? In cælo; & ne forte perdidiſſe te doleas vel vſuram, centuplum percipies, quidquid in cælum paupere præmiſeris perferente. *S. Chryſol. ſ. 25.*

Liberalitas.

Pro Religioſis Mendicantibus.

24

Ridiculi homines, moriturí ne moriamur fame, extimeſcimus. Commeatum in annos comportamus, diem victuri: horrea ſtruimus ſepulchrum ſubituri, formicæ dicã an homines? Nimirum qui vitam dedit, victũ vitæ extra vrbis fora non poterit date? Quaſi verò ſi ille velit, etiã inter medias epulas non Midæ, inter aquas non Tantali ſimus? contra, vbi ille velit, non aëre ſeges exurgat, in fonte vinea? Certè rupem aquã dediſſe memini, cúmq; terra negaret, panes cælo pluiſſe etiã in deſerto. Ite Reges, caſtra culinarum ſtruite, acié Coquorum ducite famem oppugnaturi. Vincam ego veſtrã ſuperbiam. aut nemo aut cælũ mihi opſonabit. Hæc aut ſimilia his cum animo ſuo Fronto; hæc ad pulcherrimi propoſiti ſocios LXX. quos omnes ſecum ex vrbe in loca deſerta ab hominibus ſed non Deo etiam eduxit. Nec fefellit ingens animus, & ſpes tam generoſa. Prouidit Numen & alienã auaritiam paupertati iuſſit Frontonis ſeruire. Ergo Angelus ad dormienté neſcio qué diuitem: tu equidem in rerum omniũ affluentia iam copiã etiam faſtidis, at Chriſtus interim in ſeruis ſuis cum inopia & adeo fame cõflictatur. Nõ audijt hæc Euclio, ſed iterũ in vtramq; auré dormiuit. Ergo aures aliter vellicauit, plagáſq;, vt ſomno crederet, addidit. Tũ demũ quid ſibi cælum vellet penitus viſus intelligere, & cibarijs LXX. mulos onuſtos, cùm neſciret vbi Fronto ageret, ſine ductore in incertũ dimiſit. At illi rectâ inde ad Frontonem, inde exonerati ad diuitem iterũ, qui miraculo motus anniuerſariam deinde eam liberalitaté eſſe voluit. *Ex Vit. PP.*

Petendum nobis eſt, vt Deus nos à Diabolo liberet, qui Chriſtum terris, vt Diabolum vinceret, commodauit. Clamet homo, clamet ad Deum, clamet, *Libera nos à malo*; vt à tanto malo, ſolo Chriſto vincente, liberemur. *S. Pet, Chryſ. ſ.* 70.

Auerſio iræ diuinæ.

Pro hoſtibus S. R. Imperij.

HOc die Ferentinates EVTYCHIVM Martyrem colunt, etſi vbi, aut quando animam poſuerit, neſciant Annales. Sed hæc Faſti olim cæleſtes loquentur; nam iſtis ſua commendare, hoc demũ ego æternũ famæ monumentum credo. Et nos quidem etiã olim facta neſcimus, at EVTYCHIVS etiam poſt mortẽ vates futura ſciuit, & vt ſcirent alij, è tumulo monuit. Etenim Redemptus Pont. forte templa ſua obibat, ſacra & ſacrorum Curatores non (quod hodie fit) alienis, ſed ſuis oculis inſpecturus. Ventũ eſt Ferentinum. Hîc feſſus lectulũ ſibi adornari propter tumulum Martyris imperat, rectè humana æſtimans, tantúmque cenſens à ſepulchro lectum diſtare, quãtum mors & mortis germanus Frater ſomnus diſtant. Tunc quoque inter curas inſomnem ferè noctẽ agenti EVTYCHIVS viſus adſtare, & quærere num vigilaret? Affirmanti deinde illa verba tertiùm inclamare: *finis venit vniuerſæ carnis*: ſimul vaticinium ipſe quoque finire. Atque hæc noctis prodigia diei portenta exceperunt. Viſa & audita cælo arma quaſſari, & vento Aquilone duce caſtra ignea & ignea acies imminere. Hęc verò omnia explicarunt nõ multò poſt Langobardi, cùm è ſeptentrione Italiæ ſe infuderunt, ſacra humanis, humana ſacris miſcuerunt cladémque patriæ intulerunt. Inter hos ipſos tamen armorum ſtrepitus ſuauiter Redemptus obdormiuit. Obdormiuit inquam, nam parum differre mortem à ſomno oſtendit viuus cum mortuis dormiens.

Ex Ferrar. & Greg. M. Dial.

Quid infirmius homine, quem ſenſus fallit, ignorantia decipit, circumuenit iudicium, pompa lædit, tempus deſerit, mutat ætas, hebetat infantia, iuuentus præcipitat, ſenectus frangit? *S. Pet. Chryſ. ſ. 45.*

Viſitatio infirmorum.

Pro ægrotis Sodalibus.

26.

FElices Senæ! vel ideo, quòd inter tot mundi hodie libertos, ipſæ ſeruos tot VIRGINIS numerant. Ex his IOACHIMO Noſtro pileum hodie in cælo Domina dedit. Vir fuit obſequendi ſtudio, ſui contemptu, ſed præcipue charitatis æſtu in ægros mirandus. Exemplo fidé habe in paucis memorando. Iter illi Arretium; ex itinere obuius fuit; qui epilepſi; ſed multò magis impatientiâ laborabat. Noſter verbis, conſilio, operâ ſuâ ſolatur. ſed necquicquam, grauius iam animo quàm corpore periclitante. Hîc IOACHIMVS poſt preces DEO, fuſas in ſe nouus medicus morbum omnem transfert. Igitur Arretij ipſo DOMINAE ASSVMPTAE die, dū ſacrificanti ſeruit cereúmque elatæ in ſublime Euchariſtiæ manu præbicet, cadit morbo impellente: cereus tamen ſtatio[n]é in medio aëre ſeruat, gaudente vtrique Angelo in hominis officium inducere. Sub hæc S[...]is vi morbi iterū cadit, menſámque ſecum i[...] fractā trahit. Nihil tamen fractum, nihil cōfuſum. Sed & alia prodigia clarum fecerunt, vt aperta [...] porta, redij precantis in odeo (quo ſæpius ſolebat concedere) caput viſi cingere. Cæterum morbo omni ſuperior illud etiā velut vitæ rectè actæ præmium à cælo emendicauit. vt viuentis carnes vermium agmen popularetur. Fatum obijt, quale expetijt ac prænidit, ipſo Chriſti morientis die, cùm illa verba ſocij legerent: *& inclinato capite emiſit ſpiritum.* Sed apud mortuum quoque medicinam morbidi quæſiuerunt, & verò repererunt. Epilepticī præcipuè, non ignari expertum mali huius Medicum ſe accedere. *Ex Ferrar.*

Si vis animam tuam in ſuæ Virginitatis integritate perſiſtere, aures & oculos à negotiorum ſecularium vanitate firmiter obſtrue, carnalium hominum colloquia deſtructioni magis quàm ædificationi profutura contemne, *nam qui tangit picem, inquinabitur ab ea.* S.P. Da. Op. XII.

Cuſtodia ſenſuum.

Pro extirpatione vanitatum ſecularium

Fvgiendum eſt citò, quod nocet citò: Sapuit iſto maturè Helenvs conſilio, & è Mundo prius quàm pueritia exijt, tutiùs inter feras, quàm homines victurus. Ieiunia producenti Cacodæmon eſcas obtruſit; ſed Helenus & cocum & Dapiferum aſpernatus cum Cælo quàm Orco prandere maluit; mox enim Angeli, vt Chriſto quondam dapes eſurienti miniſtrarunt. Tanto deinde promptiùs ipſe quoque per longa itinerum ſpatia alijs prandia ferre, &, ſi oneri ſuccubuiſſet, Onagris ea imponere, nil repugnantibus pigerrimis alioquin animantium. Neque iam ſolùm onera illius Aſini, ſed ipſum etiam Helenum, cùm Myſtam ſacrificij causâ accerſeret, per amnem Crocodilus tranſuexit; adeo Sanctitati obtemperant omnia. Diſcipulo eius cùm Orci miniſter libidinis faces admoueret, incendiarium Helenus ad tantas redegit anguſtias, vt extra circulum, quem in arenâ ſcipione deſcripſerat, ne latum quidem vnguem aut vngulam ponere ſit auſus, donec turpe incendium extingueret. Illud etiam memorabile, quòd illæſus ignem calcârit, vt Zaream Hæreticum falſitatis argueret, qui perfidiam ſuam per flammas probare non auſus Catholicæ Religionis, vt veri auri, pretiſſi auxit. His facinoribus Helenus Heliopolitanam primùm mitram, deinde æternitatis coronam meruit. *Ex vitis PP.*

Multi ſimplices & humiles cælos penetrant.
Nullus verò arrogans,quamuis omnium libera-
ium polleat ſcientia,ad cæleſte admittetur cō-
iuium, tantóque grauioribus cruciabitur pœ-
nis, quantò nequius donum Dei tractauerit.
*S.Laur. Iuſt. de Caſto Connub c.*14.
Sancta ſimplicitas.

Pro illiteratis.

XIIX. Aprilis.

Qvo tempore mater grauem Vrsmaro ferebat vterum, venerādâ forte canitie ſenex per viſum aſtitit, puerulúmque manu geſtatum eius curæ commendauit. Excuſanti annonæ difficultatem panem candidū porrexit, nouo mox inter manus auctu grandeſcentem; prodigiíque rationem ad naſcituræ prolis doctrinam retulit, cum annis ad multorum mortalium emolumenta amplificandam. Simul monſtrauit enitentem in ſublime filiolū per ſcalam cælo inſertam. Præſagio fidem adſtruxit vita cælitibus quàm hominibus propior: nam Epiſcopus tempore ſuccedente creatus, nouem annis à pane humano temperauit, reliqui cibi tam modicus, vt validæ membrorum vocíſque vires haud immeritò miraculi inſtar obtinerent. *Dæmones* frequenter iniuſtâ corporum humanorum poſſeſſione deiecit: metu lemurū infeſtas ædes aquâ luſtrali ſoluit: morbos curationum fines egreſſos diuinâ ſanatione depulit. Porro charitas feruandiſſimúmque mortalium ſtudium in eminentiſſimum virtutis faſtigium aſſurrexit, cùm eſſet quotidie cuiuſuis hominis ſalutem ſanguine vitáque recuperare paratus. Rerum aduerſarum patientiâ in Iobi comparationem euexit. Obijt Anno Christi DCC. XIII. de cælo obtinendo ſolicitus imprimis, vt qui iam ſcalas admouerat, antequam naſceretur. *Ex Rather: Veronenſe.*

Non eſt patiendum, vt aſſidua de Deo cogitatio ex animis noſtris elabatur; agendúmque aſſiduè, vt ex perpetua recordatione impreſſam cordibus noſtris piam de Deo cogitationem, velut indelebile ſignum circumferamus, *S. Baſ. in Reg. fuſ. diſput.*

Memoria beneficiorum Dei.

Pro Gentilibus.

Theodorvs cùm ſacramentum, quod Christo dederat, Marti negaſſet, poſt fuſtuarium craticulæ iniectus, pice ac ſulphure perfunditur. Sed cùm crudelitate hac Tellus commota, è ſinu aquas, quæ rogum extinguerent, effudiſſet, Theodorus incolumis ad Marti deuotos prouocauit: iret ex omnibus vnus aliquis in rogum, Deúmque ſuum etiam ipſe probaret. Illi cauſæ diffiſi rem ad ſacrificulos reiecerunt. Ex his etiam *Dioscorvs* adductus palàm Iouis patrocinium reſpuit, ſuaſitque ipſe è flammis cauſam Iupiter dicere iuberetur, ſe diem ei dicturum, ſe ex fano obtorto collo ad Iudices ignes rapturum, cæloque, pulcherrimo, quod vnquam feciſſet, ſacrificio ipsũ Iouem immolaturum: probaret ille fulmine ſe Deum, pictóſq; ſuos ignes, & vnà hos in caput ſacrificantis, ſi poſſet, congereret. Indoluit Iouẽ ludos fieri Proconſul, & Dioscorvm iam Chriſtianum flammis, Theodorvm verò quadrigis raptandum dedit. Hic verò abeuntibus in præcipitium equis, alio è cœlo curru triumphans in Prætorium venit. In ſuccenſam exinde cum militibus, quibus hæc miracula Fidem fecerant, fornacem coniectus, altero mane loqui reperitur Philippae Matri, quæ triennio ante captiua abducta, ad preces filij per Angelum tum erat reducta. Aduolat igitur Tyrannus, milites haſta transfigit, Matrem capite multat, Theodorvm ipſum in crucẽ agit. Sed ille poſt tot victorias non petijſſet aliud trophæum. *Ex Menæis.*

Ad cælum reſpice, breuiſſimæ huius vitæ terminum tibi ante oculos pone, & cum quo de villicatione tua rationem ponere debeas, ſolicitus meditare. Quid enim proderit hodie auro & gemmis contegi, ſi cras contingat nudū & reum ad inferni ſupplicia pertrahi, *S. P. Damian. l.7.Ep.15.*

Examinatio Conſcientiæ.

Pro conuerſione Iudæorum.

VVERNHERVS ruſtica, ex Treui-renſi agro, progenies, egenis com-parcebat paratum diurno labore obſonium: vitrici aſperitatem, ipſe tam miti ingenio, fugere coactus, in Opiliones haud paullò manſuetiores incidit; nam & mapalibus fugientem, & eſurientem cænulâ exceperunt, quibus ne oneri foret hoſpes aſymbolus, defixo humi bacillo, nouum è terrâ fontem ſalire iuſ-ſit: à Paſtoribus digreſſus in Feras incidit; an-num enim agentem XIV. Iudæi adhuc Chriſti in Chriſtianis ſanguinem ſitientes capite prono columnæ alligarunt, S. Hoſtiam ab ore repeti-turi: loris deinde ac ferro per omnia membra crudeliſſimè graſſati ſatis docuerunt quàm lon-gè Apellæ omnem Humanitatis ſenſum abie-cerint: nam etſi triduo inter tormenta exacto omnium opem ac commiſerationem expoſce-ret, ea tamen neque apud iudicem argento corruptum reperit, inter acerbiſſimos crucia-tus id vnum habiturus ſolatij, quòd pendens demum ad exemplum Chriſti animam efflauit. Cadauer eius in ſpeluncam abiectum eſt, ne à Iudæis, ſed feris laniatum credi poſſet; Iuſta ni-hilominus ei Cælum perſoluit, multa face cir-cum cadauer accenſa, quæ VVernheri innocen-tiam & Iudæorum crudelitatem detexit.

Ex Surio.

Debet bene conſciæ mentis eſſe lætitia nō incompositis comeſſationibus, non nuptialibus excitata ſymphonijs; Ibi enim intuta verecundia, illecebra ſuſpecta eſt, vbi comes deliciarum extrema eſt Saltatio. Nemo enim, vt dixit quidam ſecularium Doctor, ſaltat ſobrius, niſi qui inſanit. *S. Amb. l. 3. de Virg.*

Modeſtia.

Pro auertendis Innocentiæ corruptelis.

Rvrſum te ad nuptias inuitam⁹, ſed (quemadmodum ſemper factum eſt) Agoi; quin imò, ſi lubet ad choreas etiam, non quidē vt ducas, ſed vt ſpectes, ſimúlque illud etiam fatearis, verum dixiſſe, qui ferè ebrios & inſanos ſaltare dixit. Ecce Svlpitio Euphroſyna Servilіano Theodora deſpondetur, & Aureliano Conſulis filio Domitilla promittitur. Iā quatit Hymenæus faces, iam iocus, iam Amor ridet, mox lacrimas daturi. Nam interea Domitilla Euphroſynam & Theodoram familiares ſuas Chriſto conciliat; hæ verò eidem Sponſos etiam ſuos, adnitente iterū Domitilla, dum eius operâ Chriſtum videt cœcus, & mutus loquitur. At nimirum interea Solus Aurelianus cœcutit, Solus hic non ſana loquitur. quin adeo tibicines iam Solus conducit, & pede frequenti terram pulſans in exitium ſuum iam pridem Orcum laborat euocare. Iámque duos omnino dies totidemque noctes aſſiduas ſaltando ſe exercuerat, cùm quieſcit tandem morte ſubitâ proſtratus. nec iam ille domum Domitillam, ſed illum domum Proſerpina ducit. Porro Servilianvs & Svlpitivs firmati his miraculis non dubitarunt poſtea pro Deo & caſtitate ceruices præbere ſecuri ſecandas, rectiùs capite, quàm Aurelianus pede ſaltaturi. *Ex geſtis SS. Nerei & Achillei apud Sur.*

Vt ſancta anima Chriſti Charactere vtrobique ſignetur, eum in corde ſuo ſignaculum ponat, vt amoris eius facibus medullitus inardeſcat; ponat etiam in brachio, vt pijs operibus valenter inſiſtat. *S.P. Dam. l. 7. ep. 9.*

Amor Crucis Chriſti,

Pro Monialibus,

32.

Natale ſolum Agneti mons Politianus eſt. Quo die in lucem prodijt, multis vicinus æther facibus ſtellans illuſtris vitæ primordia celebrauit. Nono ætatis anno, quo virgines aliæ totæ pendent à matribus, D. Dominici inſtitutum in ſacro Parthenone cõplectitur. quindecim annis pane & aquâ victitauit; ſæpéque cæleſti pluuiâ, qualis Hebræis per deſertos Arabiæ campos mouentibus annona fuit, inter precandum eſt operta. Tres aliquando gemmulas ei Deipara dono dederat, vaticinata, ſuo honori aliquot ab Agnete templa conſtituenda. Ieſulum aliàs in ſinū eius infuderat: cuius è collo crucem eam abſtraxit, quæ in hæc vſque tempora ad facti memoriã piorumque venerationem conſeruatur. Sæpe ab Angelo diuinam hoſtiam accepit. Balneum, quo valetudinis causâ vtebatur, cæleſti Mannâ inſtratum, eóque loco fons medicâ ſalubritate præditus erupit. Et quemadmodum ſæpe diuinos Genios viuens habebat hoſpites, ita moriens eoſdem adepta comites in cælum euolauit, anno ſalutis M. CCC. XVII, mortem multi infantes è ſuis cunis quà ſermone, quà cantu celebrarant. Corpus putredine tabóque intactum virtutum ac præcipuè caſtimoniæ luculentam præbuit teſtificationem. *Ex Bulla Canoniʒat.*

Cûm ſemel anima adhæſerit cupiditatibus demerſa terrenis, difficilè in altum poteſt, vnde deſcendit, ſine Dei fauore, euolare. Aſtuum enim ſuorum vincta laqueis, & ſecularium deliciarum illecebris obnoxia tenetur. *Ambroſ. in c. 4. Lucæ.*

Abruptio malarum conſuetudinum.

Pro hærentibus in peccato.

Facilè Mundum deſpicit, quiſquis æquis oculis aſpicit. Teſtis luculentus Anselmvs eſt. Vidit hic (nebulam ab oculis Deo remouente) quem nos mundum dicimus, immundum, quâ patet, paludem eſſe, cœni omnis ac ſordium colluuiem: in hac volutari miſeros homunculos; hinc delitias ſuas haurire delicatulos, hîc gemmas quærere auaros; hîc triumphare ambitioſos. Miratus Anselmvs poſſe tam ſordidâ lacunâ piſces gaudere tam nobiles, oculum ad religioſorum ſepta tranſtulit, & ædes ſibi videre viſus eſt regio opere ſtructas & omnibus delitijs affluentes. Has itaque ingreſſus, ex Monacho Cœnobiarcha, ex Cœnobiarcha Pontifex Cantuariæ mortuus memoratur, anno MCIX. vir qui è minimis quibusque rebus maxima dare documenta ſciuit. Nam, vt alia ſilentio prætermittam, cùm lepuſculum ſub equum ſuum fugientem à canibus vndique cingi conſpexiſſet, eam morientis conditionem eſſe exclamauit ab atris Genijs obſeſſi. Iam puerum conſpicatus cum auicula luſitantem filo alligata, peccantis hominis typum eſſe dixit qui libertate ſua ſpoliatus ad arbitrium Stygi aucupis viueret. Itaque qui iam nos circumſpicimus, ſi Anselmo credimus, mali dæmonis ludus, lepuſculi, & auiculæ captiuæ ſumus. Nec tamen ſtulti lepores fugimus, nec auiculæ fila rumpimus: quin quod omnem ſtultitiam exſuperat, cantitare etiam in tantis miſerijs iuuat. *Ex Edinero.*

O quàm ſuaue commercium, imo quàm inenarrabilis dulcedo in humanis viſceribus oritur, cùm Creator & Creatura alternis in ſe inuicem affectibus delectantur! ſicut per prophetam dicitur, *ſuauis ſit ei laudatio mea, ego verò delectabor in Domino.* S.P. Dam.l.7.Ep.19.

Gaudium ſpirituale.

Pro Mundo deditis.

XXII. APRILIS.

THEODORVM ſexennem mater ad omnem licentiam informabat, cùm S. Georgius, ne filium Cæli Imperatori autoratum vitæ corruptelis effeminaret, præſens admonuit, pueri deinceps in ſanctitate magiſter. Eunti ad Ædem ſacram dux adfuit, viam præſtigijs Orci præceptam & impeditam aperiens; matri quoque, ſi à pietate filium auocaret, ſtricto mucrone exitium minatus. Prope interitum Theodorus erat, quando decantatus ille Proteus aſſumpta contubernalis formâ incautum in præcipitiū impulit præſultor ipſius factus, eúmque exemplo tracturus, niſi cuſtodis cura præualuiſſet. In templo Chriſtum cum Virgine matre præſentem aſpexit, à quo ad ſanctiorem militiam inuitatus, illico ſtipendia facere cœpit. Gigantem credidiſſes vim cælo illaturum, ſi labores ſpectaſſes. Miraculis morborúmque medelâ clarus, quos alijs abſterſit, ſibi gratulatus eſt dolores, eos diuinæ in ſe voluntatis argumenta dictitans. Venenū impiorum inuidia miſſum Reginæ cælorum beneuolentiâ ſuperauit, quæ piorum menſis ſecuritatem affert, certiorem vtique quàm ij, qui periculoſas Principum epulas guſtu explorant. Huic Reginæ Cælitibúſq; tam charum quid mirum eſt, ſi Reges noſtri orbis ſuſpexerunt, neq; paſſi ſunt Theodorum voto ſuo potiri, qui cùm probra ſitiret, vel inuitus honoribus mactatus eſt? *Ex Surio.*

Si inuenis aliquid melius, quàm videre fa-
ciem Dei, illuc te præpara: Væ tali amori tuo,
ſi vel ſuſpicaris aliquid pulchrius quàm eſt ille,
à quo eſt omne pulchrum, quod te teneat, ne
illum cogitare merearis. *S. Aug. in pſal.* 43.

Deſiderium cæleſtis patriæ.

Pro Religioſis S. Franciſci Familijs.

ÆGIDIVS tertius Aſſiſiatis Franciſci aſſecla, ingenuo ſanctóque mentis candore ad inſigne virtutis culmen peruenit. Virum, è S. Dominici familia, eximiâ doctrinâ, de perpetuâ Deiparæ virginitate dubium ſibique difficilè conſentientem, tali prodigio contra ancipitem cogitationem confirmauit. Ter ſcipione terram impulit, dicto ſingulos ictus proſecutus, hoc ordine: *Maria Virgo ante partum: Maria Virgo in partu: Maria Virgo poſt partum:* & mox lilia totidem ad ſcipionis impulſum Ægidiíque vocem ſolo emerſerunt. Tertio ante ſuum natalem die, Chriſtus ei ſpectabilis adfuit, reditu per conſequentes quindecim dies inſtaurato. Ex quo tempore tam concitatis in cælum deſiderijs rapiebatur, vt audito vel à pueris per plateas Paradiſi nomine, rerum omnium ſenſu deſtitueretur. Septem in eo eminebant virtutes, credendi conſtantia, pietas erga Deum, reuerentia, commiſeratio, cura officij, obedientia, grata beneficij memoria. Quinquaginta duobus annis in ſacra militia meruit. Poſt mortem, magnum lucentium agmen è luſtralibus flammis in cælum euexit.

Obijt Peruſij Anno M. CC. LXXXIII. *Ex Surio.*

Deus ipſe omnium rector ac Dominus cum omni Angelorum militia certamen tuum expectat, tibique contra Diabolum dimicanti parat æternitatis coronam. *S. Amb. in Epiſt.*

Fortitudo in pugna ſpirituali.

Pro Sodalitate S. Georgij.

ANNO post natum Seruatorem XC. ſupra CC. GEORGIVS fortiſſimus CHRISTI miles & ob virtutem inter Tribunos adlectus, tum Comitis etiam titulo à Diocletiano ornatus, cùm huius nihilominus efferam in Chriſtianos tyrannidem propalàm damnaſſet, in vincula & ipſe tractus, ſaxum primò ingens pectori iniectum ſupinus fortiùs, quàm cœlum Hercules tulit; ad machinam deinde mucronibus omni ex parte armatam, vt ante ad gladios in acie, riſit. Hinc calce tres dies ſepultus, cùm illuſtrior ſurrexiſſet, ferreos & ab igne candentes calceos indutus, nempe ad Olympicam coronam cucurrit. Cæſus iterum immaniter, ac alapis contuſus, in ruborem languorémq; ipſos carnifices dedit, & teſtem Fidei ſuæ mortuum è tumulo produxit. Tandem poſt tot egregiè pugnatas pugnas coronatum pridie in carcere ab ipſomet Imperatore CHRISTO caput iterum coronandum ſecuri ſubdidit; cùm prius ad eius imperium corruiſſent omnia Numinum ſimulachra, & cacodæmones ſe eſſe, non Deos, vltro edixiſſent, veriſſimo omnium, quod vnquam dederunt, oraculo. *Ex Metaphr.*

Fidelis & religioſus animus ea, quæ ſunt cæleſtia, concupiſcat, & diuinarum promiſſionum auidus in amorem ſe incorruptibilis boni & in ſpem veræ lucis attollat. *S. Leo Papa in Ann. Aſſump. ſuæ S. 2.*

Amor cæleſtium Bonorum.

Pro dono Orationis in Sodalitate augendo.

AGe Virgo anime. hæ tibi leges feruntur. Lecto pudico cubato. Veſtis ciliciũ eſto. Vt latrones domeſticos effugias, pudore peregrè ad Diuûm templa circumferto. Nempe duras, ais, & verè æreas leges fixiſti. Quid vis dicam? Tu non potes quod iſti & iſtæ? addo quod Virguncula BONA potuit, cui vix ſeptenni has leges ipſe ſummus Legislator Chriſtus tulit, annuente & probante Virgine animo. quid? quòd vltro non lecto ſed ſtramine inuoluit pudorem, ſi non tam molliter certè ſecuriùs dormiturũ: quòd non ſemel ſed decies ex Italia ad S. Iacobi ſepulchrum in Galæciam abijt? quòd tres omnibus ſeptimanis dies non niſi pane & aqua traduxit, & reliquis, quibus opiparê vixit, leguminibus vixit, etiam tunc, cùm ab Hieroſolymitano itinere & longa Saracenorum captiuitate redux continuâ febri laborauit? Superi! quis noſtrûm ægro corpuſculo facit tam ægrè? Nimirum Virgo facit, vt periclitanti pudicitiæ medicinam faciat. Et arriſit his ſtudijs Chriſtus ipſe, qui Ieroſolymæ ad ſepulchrum ſuum orantis BONAE capiti ter manum ſuam impoſuit & poſt quadragintadiale ieiunium traductum in eadem eremo à Virgine, in qua ipſe traduxerat olim, annulo ſibi viſendus deſponſauit multíſquealijs miraculis ornauit. Vltimò è vita BONA inter riſum cantúſque abijt. Quid miraris Lector? dum vixit, fleuit. *Ex Bzouio 13. tom. ann. Eccl.*

Sic eſt vita noſtra, quaſi homo in domo alie-
na, neſciens qua hora vel die dominus domus
dicat, vade foras, quia non eſt domus tua, in
qua es: O ſæculum vanum! quid nobis tanta
promittis, dum decipis? *Auctor ſerm. ad Fr: in Eremo.*

Contemptus ſeculi.

Pro deſiderantibus longam vitam

Marcvs vt primùm res Chriſti geſt
litteris conſignauit, à Petro Alexa
driam legatus eſt: cum ipſo etiam E
angelium in vrbem penetrauit. Cùm eni
ſub portâ Anianus cerdo detritas Apoſtoli ſ
leas reficeret, ſubulâque in læuam exerrant
Deum, vt fit in aduerſis, inclamaret, Marci
vulneri remedium fecit, & Anianum magn
operæ pretio ad Chriſti Religionem traduxi
Sed cùm ob quotidiana Fidei incrementa Ma
cus inſidijs appeteretur, Anianum pro ſe vrb
Epiſcopum dedit, ipſe Pentapolim abijt. Ind
dem biennio pòſt Alexandriam redijt, vbi a
aram ipſo Dominicæ Reſurrectionis feſto di
captus raptatuſque per vrbem, Paſchalis pr
Chriſto factus eſt victima: Eâ nocte Angelu
nomen ſuum Marco Albo Cæli inſcriptum
monſtrauit, & Chriſtus ipſe magno præſens
fuit ſolatio: poſterâ luce cùm laqueo gula im-
plicaretur, tam citò conſtringi non potuit
quin celerior anima ad ſuperos euolaret. cada-
uer ne tortores exurerent, coorta repentè tem-
peſtas rogum omnem cum buſtuarijs diſiecit.
Nunc de illius tumulo Italia Germaniaq; cer-
tant, vt de Homeri cunis Græciæ vrbes, lite
tanto ſanctiore, quanto dignior eſt, qui Chriſti,
quàm qui Achillis prælia ſcripſit.

Ex Breu. Rom. &
S. Hier.

Habet acies Chriſtiana potentes munitiones & arma victricia; Deo ſcilicet inſtruente milites ſuos, vt ſpiritu veritatis manſuetudo iram, largitas auaritiam, benignitas extinguat inuidiam. *S. Leo ſ. 7. de Ieiun. 10. Menſ.*

Pugna ſpiritualis.

Pro deſiderantibus preces noſtras.

SCelus heu! ingens, Iuuentus. Tuis manibus tuam occidis, eheu! toties caſtitatem, cùm olim viri ſancti occidere pro aliena nō dubitarint. Prodeat BASILEVS, & dum pro aliena pudicitia pugnat, pugnare pro noſtra nos doceat. Erat Licinio Imperatori in Parthenone Virgo, Virgini nomē Glaphyra, addictiſſima Chriſto & caſtitati. Huic inſidias tyrannus Cupido per alterū tyrannum Licinium moliebatur. Glaphyra ab Amore docta fugere ipſa quoque alas aſſumit & ad Epiſcopū BASILEVM abit. Sed nihil latet cœcū licet Amorem. Proditur Virgo apud Imperatorem, & vna Virginis Cuſtos Pontifex, & iubet vtrumq; vinctū adduci Licinius. Commodùm Glaphyra morte beatâ vincula effugit, ſed ſubit BASILEVS vas pretioſi pudoris, mox iubetur aut fidē aut caput ponere. Nec multum ille apud animū ſuum deliberat, abijcit caput, vt fidē ſeruet. vtrumq; & caput & truncum corporis ſeorſim in mare proturbant carnifices. Sed quî aut corpus aut caput Martyris periret, ſi neque vnus ex hoc capillus eſt periturus! Angelus Elpidophoro viro Chriſtiano in cœlis animum BASILEI, in vndis corpus monſtrat. Ergo illi cum piſcatoribus ita conuenit, vt quidquid demum prehenſum id loci verriculo eſſet, ſuum eſſet. Mox BASILEVS extrahitur, non iam minutus capite ſed planè integer. Vna tantum & illa rubea linea ornabat non inficiebat ceruicem, vt Glaphyra è Seruatoris ſui collo præmium, monile hoc videatur ſuſpendiſſe. *Ex Surio.*

Succincti lumbos mentis caſtam & ſobriam vitam in Dei timore ducamus, nec concupiſcentijs carnis mens principatus ſui oblita conſentiat: Breuia & caduca ſunt terrenarum gaudia voluptatum, quæ ad æternitatem vocatos à ſemitis vitæ conantur auertere *S. Leo ſ.2. de Ann. Aſſ. ſua.*

Conſtantia in bene cœptis.
Pro Tironibus Religionum.

PRope Lucam in Hetturia nata SITA ſerui-tutem Fatinellorum familiæ, imò veriùs egenis ſeruiuit. Nã his ferè ſuum victũ ceſſit, & quod vnum in ſerua ſupererat opis, pro mendicis quotidie apud dominos mendicauit, præclarã mercaturam dictitans (& mercatores erant) ingens cælũ tantillo emere. Et verò liberali dexteræ, cùm nihil aliunde ſuppeteret, Numen ſuggeſſit. Ita ſitienti rogatori cùm aquã ſe porrexiſſe crederet, vinum propinauit. Alteri cùm fabas vendendas gratis dediſſet, nihil tamẽ Dominus ſuperueniens abeſſe comperit, menſuram cælo, vt promiſerat, remetiente. Veſtem quoque pellibus ſubductam & cõmodatam ab hero, nudo ipſa cõmodauit. Nec fefellit. Retulit hic cum iraſceretur Herus SITAE, & ex oculis diſparens docuit, nulli ſecurius rem credi, quàm cęlo. Aliàs deprehenſa panis reliquias miſeris ferre, quò oculos dominorũ falleret, tantiſper in flores vertit, gratiſſimos deinde eſurię́tibus odores. Suum verò, hoc eſt, virginitatis florem, quem à teneris intactum in tumulũ etiam ſaluũ intulit, precibus & ieiunijs fouit, lacrimis rigauit, nec lecto, ſed quæ floribus amica eſt, terrâ depoſuit, nec dubitauit quandoq; procacẽ ſeruuli petulantiã vnguibus notare, itáque vel inuitum verecundum facere. Nudis pedibus ad ſacrata loca euntem multa miracula comitata. Quid? quod domum redeunti ſub noctẽ comes è cælo delapſa MARIA iuit & pontis vrbisq; portas recluſit. An dubitabimus ergo *Cæli Ianuam* viuenti SITAE tam propitiam morienti patuiſſe? *Ex Bzouio 13. to. Ann. Eccl.*

SS. THEODORA ET DIDYMVS. MM.

Virginitas faſtigium eſt omniumq; conſummatio Virtutum:ad quam ſi quis eniti potuerit, hunc ſeruum Dominus, hunc diſcipulum Magiſter agnoſcet, hic terram triumphabit, hic erit conſimilis Deo, quia virtutem Dei cepit. *Lactant.l.6.de vero cult.*

Fuga occaſionum peccandi.

Pro inſidiantibus alienæ Innocentiæ.

FAbulam damus, dum viuimus, alius alio pulchriorem: pulcherrimam DIDYMVS & THEODORA dederunt. Hæc dum paruulum Tyrannum Amorem fugit, in maiorem alterum Maximinum Imp. incidit. Iubetur aut Fidem, aut Virginem ponere. Quid ageret? Martyr moreretur, non Virgo? Virgo viueret, non Martyr? placuit Virgini Martyrem ſociare. Abripitur in cellam infamem: ſed primus DIDYMVS irruit in militis perſona vultum amantis præferens: inſtruitur elegantiſſima ſcena: mutantur veſtes: ſub milite euadit Virgo: ſub Virgine miles deprehenditur. Sed nunquã magis illa Virgo, quàm cùm ſic miles, nunquam magis iſte vir, quàm cùm ſic fœmina fuit. Dum enim hic ad ſupplicium ducitur, adeſt illa, & litem ecce de morte mouet. Vadem ait ſe pudoris, non mortis legiſſe; hanc vel fugâ meruiſſe; eſſe certè in virgine ferro locum, ſi iniuriæ non fuerit; ſed nec animos deeſſe, quos cum armis ſumſiſſet; demum ſi THEODORA addicta ſit morti, THEODORAM ſe eſſe; ſi DIDYMVS, etiam hunc induiſſe. Contrà querebatur ille, ingratam benefactori premium inuidere; arma ſe exuiſſe non militem, ſtolam induiſſe, non fœminam; turpe fore viro tergum vertere, ſi ſic mulier pugnaret; illi plus lactis, ſibi plus ſanguinis naturam dediſſe; ſe denique (ſiue DIDYMVS iam eſſet, ſiue THEODORA) ſe ad mortem damnatum clamabat. Quid multis? duo pugnarunt, & cernentibus cauſam lictoribus, ambo vicerunt. *Ex D. Ambr. l. 2. de Virg.*

Si ſapis, in viâ, quâ nunquam ambulaſti, non ipſe tibi doctor aut ductor eris, ſed aurem Magiſtris inclinabis & increpationibus eorum acquieſces & conſilijs; & operam ſcientiæ & lectioni dabis, ne ſerò pœnitens dicas, *cur deteſtatus ſum diſciplinam? Guerr. ſ. 3. de Aduent.*

Confidentia erga Patrem ſpiritualem.

Pro ſapientibus huius ſeculi.

Paphnvtivs Eremita detectis à tutelari genio gentilium inſidijs, facto diuino ſacrificio, vltro in ius atque iudicis conſpectum ambulauit. Quem ſanguinarius canis tam fœdâ verberum lanienâ concerpſit, vt patefactis lateribus exta in terrã effunderentur, quæ ſacer cuſtos ſuis denuò receptaculis abdidit, vulnerúmque hiatus obſepſit. Cùm in vinculis mirâ luce micaret, XL. ſenatores veritatis claritate præſtricti vnũ ac verum Numen ſunt profeſſi, eámque ob cauſam flammis abſumpti. Non multò poſt ſedecim pueros ſenatorũ filios ad tribunal adduxit, hæſítq; alienato à ſenſibus in Deũ animo: pueri in propoſito conſtantes extincti. Piſcatores octo ſupra quadraginta ſic amore Chriſtianorum ſacrorum accendit, vt vnà ad ſupplicium contenderint, iugulúmque ferro ſubiecerint. Paphnvtivs quadrifariã diſtractus, membráq; in templi tectum iactata hominibus ludibrium, pabulumque fœdis auibus futura. At diſiectas corporis partes Angelus conflauit, Chriſtúsque vitalem ſpiritum reſtituit. cuius prodigij magnitudine multi ad Eccleſiam adiuncti fidem ſanguine conſignarunt. Ad extremum, molâ ad collum deligatâ, in vndas præcipitatur Paphnvtivs. Sed pondere lapidis diuinâ manu ſuſtentato, cùm mergi volens non poſſet, in crucem actus eximiorum certaminum in ea arbore, quæ fortes omnes coronat, palmam tulit. *Ex Metaphr.*

Nullæ ſunt maiores diuitiæ, nulli theſauri, nulli honores, nulla mundi huius maior ſubſtantia, quàm eſt fides Catholica, quæ peccatores homines ſaluat, cæcos illuminat, infirmos curat, catechumenos baptizat, fideles iuſtificat, pœnitentes reparat, iuſtos augmentat, Martyres coronat. *S. Aug. ſ. 1. de Verb. Apoſt.*

Gratiarum actio pro Fide & Baptiſmo.
Pro deficientibus à Fide.

PETRVS Veronæ parentibus hæreticis ortus, ſeptimo ætatis anno duodena credendi capita in ſcholis perdidicerat, itáq; fixa animo retinebat, vt nullis vnquam imperijs ad eorum veritatem improbandam compelli poſſet. Inſtitutionem deinceps D. Dominici per vitam ſectatus, ſpecioſum Prædicatoris nomen rebus æquauit: quippe tanto populi ſtudio frequentiáque concionabatur, vt ægrè per cõfert[illegible] multitudinem ſellâ geſtatus euaderet in ſug[illegible]um. Dicta factis & prodigijs affirmauit, validiſſimâ perſuadendi ratione: Valuit præcipuè aduerſus deuios ab Eccleſiæ fide, vim contrariam paternæ perfidiæ ſortitus. Fuit, cùm à Deipara, quod olim à Seruatore cognominis Apoſtolus audiuit: *Ego pro te rogaui Petre, vt non deficiat fides tua:* Quo patrocinio conſtantiam tenuit vſque ad ſanguinis vitæque iacturam: etenim lethalibus aliquot illatis ab hæretico vulneribus, repetens Catholicæ veritatis à magiſtro inſtillatæ confeſſionem, vnam mortem plurimis de ſacrilegâ ſectâ palmis repenſauit, ad annum Chriſti MCCLII. Subinde conſpectus eſt in cælo, Mariæ, cuius ope illuc euectus erat, lateri adiunctus: quódq; viuenti iam conceſſerat Deus, poſt fata inſigni miraculorum fama illuxit. Tantum intereſt à teneris cum recto verum combibiſſe, quibus ſemel imbuta mens, vt vaſa recentia, odorem primum ſeruabit. *Ex Surio.*

Si de omni vel otioſo verbo, quodcunque lo-
cuti fuerint homines, Deo ſunt reddituri ratio-
nem in die iudicij, quanto diſtrictius de verbo
mendaci, mordaci, iniurioſo, de elato vel laſci-
uo, de adulatorio vel detractorio iudicabuntur?
S. Bern. l. de tripl. Cuſt.

Cuſtodia linguæ.

Pro loquacibus.

HVGONEM Eccleſiæ Burgundia, principe natum familia, protulit. Hic, aduerſis parentibus, eò perfugit, vbi ſplendorem à maioribus tractum humilis familiæ conſortio celaret. Capiti diuinus ſpiritus, columbæ ſpecie conſpicuus imminere viſus: vnde vim ad mira perpetranda ſingularem hauſiſſe perſuaſum. nam & in ſecreto humanorum pectorum mentis obtutum figebat, & morbis cuiuſcunq; generis medicinam de cælo parabat. Habebat Sanctius in vinculis Alphonſum fratrem Hiſpaniæ regem; cuius libertatem cùm Hugo ſupplex à fratre poſtulaſſet, D. Petrus cœnobitæ cuipiam indicauit, Hugonis apud Deum preces momentum habuiſſe, Sanctioq; deinde conſpicuus Alphonſi dimittendi mandatum dedit. Epiſcopo linguæ ad petulantiam ſermonis expeditæ vaticinatus eſt, poſt mortem tumente ac obſito puſtulis ore Manes eius leuitatis cõfeſſionem edituros. Spectro deinde effatum probante, indicto in dies ſeptenos monachis ſilentio, conſtitutâ ex contrario medicinâ, flammis purgantibus reum exemit. Sub exitum Deipara cum D. Petro HVGONI adfuit. Eodémque tempore Fulgentius Abbas duos Angelos vidit in aſtra geminum lectulum molientes, quorum alterum Hugoni, alterum Anſelmo Cantuarienſi Pontifici dicerent ſtratum. Et nunc ambo quam molliter cubant! ridéntque nos, qui, vt S. Auguſtinus loquitur, volutari malumus in carne & ſanguine. *Ex Hug. Clun.*

Difficile imo impoſſibile eſt, vt & præſentibus quis & futuris fruatur bonis; vt & hic ventrem & ibi mentem impleat; vt de delicijs tranſeat ad delicias; vt in vtroque ſeculo primus ſit; vt & in cælo & in terra appareat glorioſus. *S. Hier. Epiſt.* 14.

Mundanarum Voluptatum abdicatio.

Pro Virginibus Deo dicatis.

Catharina vt primum fari potuit, ſcalas perreptans ad ſingulos gradus Angeli verbis Mariam ſalutauit. Quid iam mirum, ſi his gradibus ipſum ſanctitatis culmen conſcendit? Anno ætatis ſeptimo, Christo, quem ſupra D. Dominici ædem conſpicuum habuit, ſe ſponſam; ille, conciliante Matre alijsque Cælitibus, Sponſum ſe obtulit Catharinæ. Itaque ſæpiuſcule iam ad eam inuiſere, non rarò perſonatus mendicus amorem probare, & ſtipem deinde datam è cælo multis laudare. Addixerat ſe fœminæ fœdo carcinomate laboranti, nec iam ſtipendiũ aliud præter calumnias ferebat. Subtriſti eam ob cauſam nonnihil ecce Christus adeſt geminam manu coronam prætendens, hanc auro, illam ſpinis rigentem, iubétq; optionem facere. Illa non neſcia quâ Sponſus corollâ ornatus eſſet, ſpinas inuadit, iamque meliùs animata impenſius pergit ſeruitutem ingratæ ſeruire; quin, vt Sponſo ſe probaret, ex ipſo vlcere pus exugit. Meruit hæc ſitis alterum hauſtum, què ex latere ſuo Dilectæ Christus propinauit. Illa ab hac ambroſia iam ebria porrò auſa eſt petere, cor amans ſibi haberet. Superi, quis fidem daret! niſi amori hominum tam obnoxios vos ſciremus? Aufert Catharinae cor Christus & ſuum reponit. Tunc profectò expleto amantium voto, Christum Catharina cor ſuum: ſuum Christus Catharinam vocare potuit. *Ex Sur.*

Chriſtus per Myſterium ſuum tibi videatur in ore;& Chriſtus per ſui amoris incendium tibi viuat ſemper in corde, vt congruat etiam tibi, quod ſponſa dicit in Canticis. *faſciculus Myrrhæ dilectus meus mihi. S.P.Dam.l.7.Ep.19.*

Aſſidua Amoris Diuini recordatio.

Pro infantibus.

Robertus gente Campanus natalium decus virtute ad immortalem memoriam illuſtrauit. Nondum erat editus in lucem, cùm Ermgardi matri per quietem obiecta Deipara annulum obtulit, eoq; ſibi clauſum vtero infantem deſpondit. Quem natum ſic Ermgardis eduxit, vt ſacro pactæ virginis connubio dignus redderetur. In Cellenſi Aſceterio Monachum indutus diuerſis cum ſupremâ poteſtate cœnobijs præſedit, religioſæ potius diſciplinæ, quàm cumulandis opibus intentus. Accidit, vt ad portas duo ſacris initiati, ſed egentes, ab Roberto ſtipem præſtolarentur. Negabat penoris præfectus vel vnum panem reliquum eſſe. Ad prandium ſigno excitis domeſticis, Abbas conſpectis in menſâ panibus, vnde illati eſſent, rogauit. Oeconomo reſpondente, ſe Fratrum numero æquatos panes reſeruaſſe, omnes tolli iuſſit, ad fiduciam & obedientiam anxias ſuorum cogitationes reuocaturus. Ex humanis abijt octogenario maior, die iam proſpecto atque indicato. Curam ſuorum ne à morte quidem poſuit, increpare ſomnolentos ſolitus excitareque ad diuinas laudes, mirâ beneuolentiâ, quà tamen erga nos Angeli quotidie vtuntur, exiguo operæ pretio. Quid vis? Deus ipſe ad Oſtium ſtat & pulſat; neque tamen expergiſceris. *Ex Lipeloo.*

Dies noſter vltimus certiſſimũ eſt, nobis quod veniat; incertiſſimum eſt, quando, vel vbi, vel vnde nobis adueniat : niſi quod ſenibus eſt in ianuis, qui iuuenibus eſt in inſidijs. *Guerr. ſ. 3 de Aduent.*

Maturatio boni propoſiti.

Pro vacillantibus in bono.

Annus ducenteſimus ſexageſimus ſecundus par nobile Martyrum habuit: Marianvs alter, alter Iacobvs fuit. Et illum quidem pollice ſuſpenſum pondera talis annexa tentiſſimis neruis ad ima retrahebant; ſed ad carceres reducti animus in Cælum abijt æterni conuiuij promulſide recreandus, quam in pulcherrimum inducto Triclinium, S. Cyprianus propinauit, haud grauatè pro vna illius guttula omnem ſanguinem daturo. Iacobvm interea proprio Martyrum baltheo Angelus cinxit: Ita hic robur ſuum induit, alter bibit. Nec multò pòſt nouus Cælo nuntius mittitur de venuſtioribus ephebis, qui ſerto vice torquis indutus, & palmam ventilans (nam & ipſe nuper vnà cum Matre & gemello trucidatus fuerat) Marianvm & Iacobvm ad Martyrum condicere conuiuium iubet. Nec illi tam lautas epulas aſpernari, aut morari diutius auſi, poſterâ die dederunt ſymbolum ambo capite plexi. Nihilominus equites toto diffuſi cælo malum minari carnificibus viſi, qui tam candida Innocentiæ lilia demeſſuiſſent.

Ex Surio.

Imitare minutiſſimas aues, mane & veſperi Creatori gratias referendo : Et ſi es deuotior, imitare Luſciniam, cui quoniam ad dicendum laudes dies ſola non ſufficit, nocturna ſpatia peruigili cantilena decurrit. *S. Max. S. de Carn. hoſt. non timend.*

Frequens Dei Laudatio.

Pro cultu diuino augendo.

Etiam Franciscvm viderunt Senæ libertatem Mundi repudiare & ſeruis Virginis accedere. Quanquam non tunc primùm tranſijt in ſeruitutem Virginis; natus in hanc eſt. Siquidem Mater Francisco plena lilium ſibi parere eſt viſa, ex quo alia atque alia pullularent, quibus Matrem Virginem coronaret. Videbatur deinde neſcio quis Pontificiã maieſtate inſignis ſceptro vterũ tangere, ſpondereque, lilij, quod ferret, candori nihil obfuturas mundi ſpinas. Franciscvs denique luſtrico fonti admotus plùs quã pueriliter exultare eſt viſus, oculóſq; ſuos in iam tunc ſuum ocellum, Mariae iconem defigere. Iam pueritiam ingreſſus quotidie quingenties *Aue* Dominae ſuæ dixit, orationi extra tempora Muſis dicata tam deditus, vt non in domo paterna, ſed templis habitaret. Aſellum (ita quam nos ad inſtar catelli Melitenſis habem⁹, carnem appellitabat) ſaxo & flagris exercebat. Pro concione omnium animos incendebat, vt fidem habeam Virginibus, quæ volantem ſupra dicentis caput igneũ globum ſe vidiſſe affirmarunt. Aduerſus Obtrectatores opem flagitanti Patrona Virgo auditum abſtulit, vt ſurdis auribus præteriret calumniantes. Sub mortem ante dicentis vultum Angeli librum explicarunt. Librum Vitæ crediderо fuiſſe, & in illo Franciscvm nomen ſuum legiſſe; tam hilaris pòſt obijt, & quidẽ die, quo Chriſto cælum patuit. Ex demortui ore lilium aiunt natum eſſe, ſcilicet vt vobis Sodales pietatis in Virginem ſemen eſſet. *Ex Bzouio, to. 13 Ann. Eccl.*

1 SS. Philippus & Iacobus Apoſtoli.
S. Sigiſmundus Rex.
2 S. Athanaſius Epiſc.
S. Antoninus Epiſcop.
3 Inuentio S. Crucis.
4 S. Florianus Mart.
S. Pelagia V. & M.
S. Monica Vidua.
5 Conuerſio B. Auguſtini.
S. Angelus Martyr.
B. Iutta Vidua.
6 S. Ioannes Damaſcenus.
7 S. Flauia Domitilla V. M.
8 B. Amatus Conf.
9 S. Gregorius Nazianzenus Epiſc.
10 SS. Laodicius & Glyceria MM.
11 S. Gangulphus Martyr.
12 S. Pancratius Mart.
S. Epiphanius Epiſcop.
13 S. Alexander Mart.
S. Ioannes Silentiarius.
14 S. Bonifacius Epiſcopus.
S. Pontius Martyr.
SS. Victor & Corona MM.
S. Pachomius Abb.
15 SS. Petrus, Paulus, Andreas & Dionyſia (MM.
S. Dympna V. & M.
16 S. Vbaldus Epiſcop.
17 S. Torpes Mart.
18 S. Ericus Rex Mart.
19 S. Petrus Cæleſtinus Pont.
S. Dunſtanus Epiſc.
S. Iuo Presbyter.

S. An-

20	S. *Auſtregiſilus Epiſcop.*
	S. *Bernardinus Senenſis Conf.*
21	S. *Hoſpitius Confeſſ.*
22	S. *Baſiliſcus Martyr.*
23	S. *Bobo Confeſſor.*
24	S. *Simeon Stylites.*
25	S. *Zenobius Epiſcop.*
	S. *Mutius Confeſſ.*
26	S. *Carpus Diſc. S. Pauli.*
27	S. *Reſtituta V. & M.*
28	S. *Germanus Epiſc.*
29	S. *Conon Mart.*
	B. *Andreas de Chio M.*
30	S. *Iſaacius Eremita.*
31	B. *Iacobus Confeſſ.*

Nos quoque timore Domini Crucifixos oportet hic omnibus non ſolum carnalibus vitijs, verùm etiam ipſis Elementis mortuos eſſe;illuc habentes oculos animæ noſtrę defixos,quò nos ſperamus momentis ſingulis migraturos. *Caſſian.l.4.de Inſt.Renunc c.35.*

Timor Dei.

Pro conſtitutis in articulo mortis.

GEmino dies hic ſole nitet. Philippvs alter, alter Iacobvs eſt. Ille vix inter hominum Piſcatores adlectus captum illico ad Christvm Nathanaelem adduxit, laudatam ab ipſo Seruatore prædam. Sed & ij, qui à veri Numinis cultu alieni erant, ad Iesvm aditum ſibi per Philippvm quærebant. Illum in conſilio Magiſter habuit, cùm ingenti multitudini cõmeatum pararet: illo rogante Diſcipulis in Filio Patrem oſtendit. Hinc cùm in ſortem paucorũ totus orbis veniret, prouinciam ipſe nactus Scythiam, eam facilè Christo ſubegit, victórque ſub annum IV. & L. Hierapoli vrbe Phrygiæ in cruce triumphauit; cùm lapides viles iactantibus, ſed pretioſi Philippo triumphalem coronam multò pulcherrimè exornarent. Et huius quidem triumphus de Barbaris; de Iudæis Iacobi fuit. Hic carne & vino à teneris ſibi interdixit: longâ precandi conſuetudine genibus callum obduxit, qui vel Camelo certaret: eâ famâ ſanctitatis fuit, vt ingredi in Sanctiora Templi adyta vni illi liceret: & vel oram veſtis eius prehendere, partem felicitatis ducerent. Ita rem Hieroſolymæ Chriſtianam cùm XXX. annos adminiſtraſſet, anno partæ ſalutis LXIII. vitæ XCVI. è templi faſtigio deiectus, & inter preces, quas pro hoſtibus ſuis faciebat, fuſte fullonis cæſus eſt: vt iam me dubium vterque hic Sol faciat, Orbíne luxerit, an Cælo occiderit pulchrior. *Ex Brev. Rom.*

Aſcendat homo aduerſum ſe tribunal mentis ſuæ: & conſtituto in corde iudicio, adſit accuſatrix cogitatio, teſtis conſcientia, carnifex timor, & ſanguis animæ confitentis per lacrimas profluat. *S. Aug. in libro 50. Hom.*

Dolor de peccatis.

Pro iracundis & inconſideratis.

QVoties nouerca ex patre vitricum fecit, Sanè Sigismvndvm Burgũdionum Regem eò artibus ſuis impulit, vt filium Sigericum, quaſi Patrem regno exuere cogitaſſet, vitâ ipſe exueret. Verùm aſperſas filij cruore manus tam multis lauit lacrimis, vt quem ſic pœniteret, pœne innocens dici poſſet. Monitus tamen ab ignoto neſcio quo ſene, & ſuam potius vitam, quàm Filij (qui cælo frueretur) mortem deflere iuſſus, ad D. Mauritij tumulum abijt, causámq; illi commendauit; ageret hanc, vt ſuam olim apud Devm: adeſſe fatentem reum: ſupplicia precari, nõ deprecari: ſæuiret nunc etiam Pater Deus; modò olim Iudex parceret: quam pœnam tam nocens filius meruiſſet, tum ſe monſtraſſe, cùm Innocentem occideret. Lacrimis non poſſe ſatis elui manus; ſanguine poſſe, ſed ſuo; huic fundendo iam ſe initium dediſſe, cùm filij funderet: quem malè libaſſet, rectiùs litaturum ſeſe. Et verò damnatus voti eſt. Bello enim in annum DXXVI. à Clodomiro Gallorum Rege petitus captúsque & capite plexus in puteum eſt abiectus. Sed tam ignobile Sepulchrum pœnitentis illuſtrius cantu ſuo luminibúsque cælum fecit; quin ægri magno numero morti iam proximi ſanitatem inde ſuam hauſerunt, itáque quam vni eripuit vitam, longè plurimis Sigismvndvs reſtituit.

Ex Greg. Turon.

Sicut fructus non inuenitur in arbore,in qua flos prius non apparuerit;ſic in ſenectute honorem legitimum conſequi non poterit, qui in adoleſcentia diſciplinæ alicuius exercitatione non laborauit. *S Cypr. de 12. Abus.*

Integritas morum.

Pro deliberantibus de Vitæ ſtatu.

NOn rarò pueritia toti vitæ prælũdit. Ita Athanasivs Alexandriç inter luſus adoleſcentiæ puer à pueris in Epiſcopum lectus, natu deinde grandior ab ipſomet cælo eſt confirmatus. Difficile eſt dictu, quæ bella iam Pontifex cum Arianis geſſerit. Producta in medium concilium muliercula vim pudori ſuo illatam mentiebatur ab Athanasio, quem ne nouerat quidem. Hîc alius non nemo ſuppetias laturus Innocentiæ, ideoque Athanasivm ſeſe aſſimulans; heus, inquit, ego ne vitium tibi feci? mox illa: tu verò ipſiſſimus. Ita cùm & ſe & impietatem omnium riſui expoſuiſſet, exclamant Ariani occiſum ab Athanasio Arſenium (quem eam ob rem longè illi amandauerant) proferúntque manum velut incantationibus ab eodem deuotam. Sed in tempore amici innocentis reduxerant Arſenium. Is itaque in templum progreſſus, vitæque ſuæ luculentus ipſe teſtis oſtendit ſe quidem vtramque manum, ceterùm accuſationem nec caput nec pedes habere. Exul nihilominus Athanasivs totum pœne orbem pererrauit: Annos in ciſterna quadam latitauit V. indéq; in impios calamo egregiè pugnauit. Fugienti cùm hoſtis inſtaret, nauim vertit, iamq; obuius quærenti num Athanasivm vidiſſet, reſpondit, non longè illum abeſſe. Ita rectâ Alexandriam reuerſus in patrio conditorio inter mortuos quatuor menſes vixit, inter viuos deinde mortuus anno CCCLXXII. nunc inter mortuos iterum viuit. *Ex Baron.*

Ne ſimus hic negligentes, vt non per infinita ſecula poſtmodum pœnitentiam agere cogamur, vbi nihil proderunt lacrimæ. In ſtudijs atque laboribus gaudent Angeli atq; Archangeli, ſicut contra in torpore ac negligentia gaudet innimicus. *S. Ephrem. t.* 1.

Fuga otij.

Pro deſidibus ſtudioſis.

ANTONINVS Florentinorum Præſul ad CHRISTI in Cruce imaginem ſublimis raptus mellitiſſimis vulnerum oſculis aliquandiu inhæſit. Atque ex his illum vberibus hauſiſſe amorem crede, quem in omnes poſtea pauperes diſpenſauit, tum ratus præclarè ſe rem adminiſtraſſe domeſticam, ſi domi nec ſupellex nec penus eſſet. Viderat ædibus Cælites inſidere; ingreſſus cùm duas ingenuas ſed pauperes Virgines operi cũ Matre intentas reperiſſet, liberali manu paupertatem ſubleuauit. Verùm cùm illæ ſe luxui deinceps dediſſent, pulſiſque è tecto bonis Genijs mali ſucceſſiſſent; vt meliores iterum hoſpites in ædes immigrarent, emigrare Otium iuſſit. Illud iucundum dictu. Ruſticellus caniſtrum pomis onuſtum Diuo donarat. Hic gratias habuit. At cùm ille referri ſibi maluiſſet, ANTONINVS pomis in vnam lancẽ, ſolennibus verò illis & in chartâ deſcriptis verbis *Deo gratias*, in alteram iniectis, rem examini permiſit; & ecce duo verba pondere ſuo omnia poma ſuperarunt: vt planè decipi egenos à diuitibus videamus, dũ hi pro tam exiguâ ſtipe tam multum recipiunt. Obijt porro anno MCCCCLIX. Ægrotantis verba illa feruntur: *ſeruire* DEO *regnare eſt*. & illa morientis: *Sancta & immaculata Virginitas, quibus te laudibus efferam, neſcio*. Imo verò ANTONINE egregiè ſciuiſti: Virgo moriens eam in cælum vſque extuliſti. *Ex Vinc. Mainard.*

Quiſquis deſiderat ab omni vinculo maledi-ctionis abſolui, & plenam nouæ gratiæ benedi-ctionem conſequi, Crucem diligat, ex qua om-nis plenitudo benedictionis emanat: per Cru-cem ſe Dei mandatis aſtringat; per Crucem ef-frenis Carnis incentiua cohibeat. *S.P.Dam.S. de Inuent. Cruc.*

Adoratio S.Crucis.
Pro Infidelibus.

Gaudent alij crucem, quam cælum mittit, miſſam amittere; at amiſſam olim Chriſti Crucem inueniſſe hodie ſe gaudet Helena, triumphat. Rei geſtæ ordinem hîc habes. Latebat Crux terrâ, plùs odijs Iudæorum ſepulta. At Helena cùm primùm filius Conſtantinus Maxentium debellauit Crucis ſanctiſſimæ auſpicijs, quò grata foret, omni ingenio viribúsque eruere defoſſam orbíque adorandam proponere contendit; tunc demum credens theſaurum ſe reperturam, ſi Crucem. Ita locus à ſuperſtitione primùm purgatur; & infame Veneris ſtabulum ſtatuáque deijcitur: mox humus altè egeritur: tandem tergeminæ Cruces parent, & ponè titulus Crucis refixus. In ipſiſſimas auri venas offendiſſe Helenam crediſſes. Minuebat tamē lætitiam publicam illud, quòd quænam ex trib⁹ Seruatoris Crux foret, ſic nondum conſtaret. Sed opportunum conſiliū Macarius vrbis Epiſcopus ſuggeſſit iuſsítque ordine ſingulas morienti forte tunc mulieri imponi. Pergebat illa ad primæ contactū mori, itemq; ad ſecūdæ, ad tertiæ deniq; incolumis reuixit. Huic Helena templū ſtruere dignū magnificētia ſuâ, Crucémque, hoc eſt aurum, argento includere, partē quoq; vnâ cum auctario (clauis eiuſdem) ad filiū Imp. transmittere, regiū vtiq; donū. Agnouit ille ſigna victoriarū ſuarū & ſumè venerat⁹ toto imperio edixit, ne, quę teſſera ſalutis foret omnib⁹, poſthac improborū foret ſuppliciū. Clauorum altero diadematis frontem, altero frenos Imperatorios ornauit, certus maiores nobilioresq; vniones neque Indiam poſſe ſubmittere. *Ex Breu.*

O Ignis infernalis luxuria, cuius materia guſta, cuius flamma ſuperbia, cuius ſcintillæ praua colloquia, cuius fumus infamia, cuius cinis immunditia; cuius finis gehenna. *S. Hieron. in Ep.*

Cuſtodia Caſtitatis.

Pro aſpirantibus ad Sacerdotium.

6

FLORIANVM, quem aduerſus ignium iniurias patronum inuocamus, Aquæ ad Superos transmiſerunt. Diocletiano Cæſare, in Norico Ripario Tribunus militaris agebat, cùm inſtituta de Chriſtianis quæſtione, nomen ſuum vltro detulit. Aquilinus loci Præfectus fuſtuario primùm eius conſtantiam tentauit; deinde vbi Chriſti nomen extundi ei poſſe deſperauit, in Anaſſum flumen præcipitem egit. Impij mandati obedientiam Carnifex repentina cæcitate luit. Corpus exanime appulſum in ſcopulos Aquila tutata eſt, Iouis olim, nunc FLORIANI ſatelles. Ipſe Valeriam religioſam fœminam ad Iuſta perſoluenda corpori ſuo excitauit, & pietati mercedem perſoluit, ſalubrium Aquarum ſcaturigine, quas ægris bibiſſe profuit. Igne periclitantibus propitium eſſe primus omniũ carbonarius experimento didicit; ſuis, quas ipſe ſufflauerat, inuolutus flammis FLORIANVM appellauit, & integro corpore è rogo emerſit. Beneficium luculentius fuit, quàm vt illud obſcurare inuidia vel obliuio poſſet. Inde poſteris quoque mos traditus eſt, FLORIANI imaginem cum vrna aquaria in fronte ædium dedicandi. Vos illam ô Iuuenes etiam animis tutelam adſciſcite, aduerſus multo triſtiora incendia, quibus libido faces ſubdit, & perenne pabulum omnes corporis ſenſus ſubuehunt. Lingua, manus, aures, oculi, fatendum eſt, incendiarij ſunt animæ.

Ex Sur.

Si Luxuriæ flama in oſſib. æſtuat, protinus illam memoria æterni ignis extinguat: ſi calidus inſidiator lubricam carnis ſpeciem objicit, illico mens ad mortuorum ſepulchra oculum dirigat, & quid illic ſuaue tactu, quid delectabile viſu reperiatur, ſolerter attendat. *S. Pet. Dam. op. 7. cap. 23.*

Amor Caſtitatis.

Pro inſidiatoribus alienæ Pudicitiæ,

PElagiam Tharſenſem Diocletiani Deiq; Filius ſponſam ambierunt, ille corporis, hic animi pulchritudine captus. reſpuit mortalem procum Virgo,& cæleſte coniugium præoptauit. Paranymphus Clino fuit Epiſcopus, quem diuinitus ſibi oſtenſum inter montium latebras reperit,vbi edocta eſt,qualis dos afferenda ad ſponſum eſſet. Ea vno verbo Innocentia appellatur,quam Beati Genij donum Pelagiæ tulere, cùm luſtrico fonte,qui ad Clinonis preces è rupe profluxit, tingeretur. Auguſta præterea Virgo duplici diademate cincta, vt vel hinc Terrarum Cælique Dominam intelligas, palam viſendam ſe dedit, velut ſanctorũ Sponſalium Antiſtes. Non fuit deinde difficile Pelagiæ hoc Virginali Mundo excultæ, bombycum fila contemnere.Nimirum non Cæſaris ſed Numinis oculis ſe compſit, cui in ſponſa cilicium præ purpura placet. Sed neque riualem diu ſuſtinuit Chriſtus; hunc enim antelatum ſibi indignatus Cæſaris Filius verſúsq; ex amore in furorem, gladio pectus transfixit. Diocletianus tamen filium vlturus non fuerat, ſi Pelagia amorem à Chriſto ad ſe tranſtuliſſet. Abhorrentem ab ea conditione nouus Phalaris boui æreo candenti incluſit, in quo illa, amore veriùs, quàm igne liquefacta eſt. Exuuias corporis in Linatũ montem proiectas quatuor Leones tutati ſunt; Clino in vrnam compoſuit, & monti Congregationis nomen indidit. Vos Sodales, qui tituli iure Reliquiarũ hæredes eſtis, quod in Pelagia pulcherrimum fuit,Innocentiæ veſtem, primo loco votóque poſcite. *Ex Metaphr.*

Primus gradus pietatis eſt iſte, vt quos auctores tibi voluit eſſe Deus, honores obſequijs, abſtineas contumelijs: ſed nec vultu lædenda eſt Pietas parentum; meretur cæcitatis ſubire ſupplicium, qui parentum vultus toruo vultu deſpexerit. *S. Hieronym.*

Reuerentia erga Parentes.

Pro immorigeris Filijs.

Hæc eſt illa Monica, quæ Auguſtinum bis genuit, orbi primùm, deinde cælo, ſecundo quàm primo partu fœlicior, dum Filio Pietatem, alteram hominis animam, quã eum lacte inſtillare non potuit, plorando infudit. Hæreſi Manichæa mortaliſſima humani generis peſte perierat Auguſtinus; Mater ſic mortuo affundere lacrimas non antè deſtitit, quàm Epiſcopi oraculo recreata eſt ſpondentis, *Fieri non poſſe, vt filius iſtarum lacrymarum periret.* Vim nimirum faciebat Deo (vti Auguſtinus poſtea iam renatus loquebatur) *cor contritum & humiliatum vidua caſta ac ſobria petentiſque ab eo non aurum & argentum, ſed ſalutem animæ filij ſui.* Cuius illud primum indicium fuit, quòd Ambroſio acquieſceret, & deſtillante ab illius viri ore Ambroſia paſceretur, quem proinde non imẽrito vt Angelum Dei Monica diligebat; quando verè idem eſt Boni Præceptoris, quod Angeli officium, etſi non eadem vtrique dignatio impenditur. Compos tandem facta voti ſui, & Auguſtino in tantas ſuccreſcente ſpes, negauit longiore ſibi vita opus eſſe, deſiderium cæli ad Oſtia Tiberina filio profeſſa, cùm diceret, *Fili quantum ad me attinet, nulla re iam delector in hac vita: immorari cupiebam, vt te Catholicum viderem &c.* Neq; multo poſt terris exceſſit, hoc vnum precata à filijs, vt ad Domini altare ſui meminiſſent. Nos illam ſuſpirijs repetimus normam & exemplar Matrum omnium; nam hodie pleræq; non pereuntibus filijs, ſed ad Deum abeuntib. lacrymantur, eóſque diligendo occidunt. *Ex operib. S. Auguſt.*

CONVERSIO S. AVGVSTINI.

Si aurum tibi offeram, non mihi dicis, Cras veniam; ſed iam exigis; nemo differt, nemo excuſat; Redemptio animæ promittitur, & nemo feſtinat. *S. Amb. in S. de Ieiun. & Eleemoſ.*

Matura conuerſio.

Pro Studioſis Academicis.

HOc die Monicæ lacrimæ AVGVSTINVM orbi ſecundùm pepererunt; nam hoc Manichæorum erroribus ſe demum expediuit. Ad id plurimùm, vt dixeramus, momenti mater attulit, quæ filium peſſum euntẽ ex Africa in Italiã vſque ſecuta lacrimis pro eius ſalute tantùm non exoculauit ſeſe. Monſtrauit certè parentibus, quàm parùm ſit filium mundo peperiſſe, niſi in ſpem cęli educatur. Iam duo illi ex Imperatoris aula, qui lectâ Magni Antonij vitâ auntium mundo remiſerant, tantum apud AVGVSTINVM potuerunt, vt exclamaret: *quid hoc? quid audiſti? ſurgunt indocti & cælum rapiunt: & nos cum doctrinis noſtris volutamur in carne & ſanguine?* Sub hæc luctanti cum animo ſuo in conſpectum ſe Caſtitas dedit ingenti omnium ordinum ac ætatum coronâ cincta, digitóque nunc ſenes aut viros, nunc pueros aut puellas ſignans, & tu, aiebat, *non poteris quod iſti aut iſtæ?* mox è cælo etiam vox iſtiusmodi allapſa: *tolle, lege*, Suſtulit ille legitque: *non in comeſſationibus & ebrietatibus, non in cubilibus & impudicitijs, non in contentione & æmulatione: ſed induimini IESVM CHRISTVM*, legit inquam hæc, & ex Manichæo Catholicus, ex Rhetore Eccleſiæ Doctor, ex mundi Amatore ſummo ſummus contemptor euaſit. At nos qui eadem & audimus & legimus moras moris nectimus, dicitque è cælo nobis ipſe Diuus, quæ ſibi olim dicebat: *an quia præceſſerunt pudet ſequi? & non pudet nec ſaltem ſequi? Ex ipſius D. Aug. Confeſſ.*

Quid vltra debuit facere Chriſtus & non fecit? Cuius vel ſaxeum pectus tanta & talis, à tanto & tali collata multitudo beneficiorum nō emolliat? quidquid igitur es, quidquid potes, debes creanti, redimenti, vocanti. *S. Bern. ſuper illud, Regnum Dei &c.*

Recogitatio Bonitatis diuinæ.

Pro Religioſis Ordinibus,

10

Roſam è ſpinis habe, Angelvm inquam à parente vtroq; Iudæo Ieroſolymis natū. Sed quid dico? ipſæ hæ ſpinæ in roſas abierunt, cùm Cæli Regina Magiſtram his in fide ſe prębuit, geminámque illis prolem Ioannem Patriarcham Angelvmq; noſtrum Martyrem eſt vaticinata. Ergo cùm ad templum Chriſtianorum ſe recepiſſent, ibíque in ſublimi hoſtia talem Chriſtum, qualis olim à cruce pendebat, non dubijs iam oculis vidiſſent, Chriſto geniti Ioannem primùm, tum Angelvm genuerunt. Hic altioris vitæ rudimẽta in monte poſuit Carmelo, qui & nomen illi dedit. Abhinc in ſeipsū primò, deinde in eremum deſcendit, vbi cùm ſolum ſe crederet, adeſſe ſibi vidit Iesvm multo maximo SS. agmine ſtipatum & iubentem, victorias ſuas Alexandriam ferret, inde ad palmā in Siciliam contenderet. Huc priuſquam Romā iret, DD. Franciſcum & Dominicum felici pede offendit. Nam Franciſcus repente plenus Numine fatidico ad pedes Angeli accidit, oſculóq; his fixo, Martyrem voce gratulabūdâ ſalutauit. Sed & hunc Vati ſuo Vatem fuiſſe aiunt, & iam tum cœli nomine promiſiſſe Franciſco illa vulnera honeſtiſſima, alterum haud dubiè nec minus nobile martyrium. Cæterum in Siciliam appulſus cùm Berengarium Comitem inceſtâ cum Sorore cōſuetudine multis iam annis infamem clam primò, tum palàm caſtigaſſet, immiſsâ hęreticorum manu, in ipſo templo, plura vulnera pro concione interq; hæc letale accepit. Atq; ex hoc paulò pòſt mortuus ad cognomines abijt Angelvs. *Ex Bzon. 13. to. Ann. Eccl. & Ferr.*

S. IVTTA VIDVA.

Suſcipiat fidelis Anima Auctoris ſui atq; Rectoris immarceſſibilem charitatem, totámque ſe eius ſubijciat voluntati, in cuius operibus atque iudicijs nihil vacat à veritate Iuſtitię, nihil à miſeratione Clementiæ. *S. Leo ſ. de Ieiun.*

Conformitas Voluntatis humanę cum diuina.

Pro deſtitutis humano ſolatio.

QVi IVTTAM legis, legentem lege. Nam & illa à teneris vitas legere Diuorum gaudebat; ſed &, quod pauci facimus, facere gaudebat, quæ legerat. Nubilem iam & fugam è mundo meditantem Nuptiæ illuſtres implicarunt, neque tamen manus Virtuti ligarunt. Mundum omnem muliebrem, quem à parentibus & ipſis illuſtribus nobiliſſimum acceperat, ad veſtienda ornandáque mendicabula omnem contulit, rectè non pulchriùs micare gemmas & vniones rata quàm in pauperis Christi centonibus. Iámque eo deuenerat, vt decocta ingenti dote neceſſaria ad vitam mendicare ipſa non ſine riſu improborum cogeretur. Sed laudauit Chriſtus hanc prodigalitatem conſpicuus & iterum ditauit illis verbis, *Omnia mea tua ſunt, & tua mea.* Enimuero tam opulentam ſe vbi circumſpexit IVTTA, effuſior etiam dehinc vixit. Neque tamen redigi ad incitas potuit liberalis dextera. Iterum Chriſtus illi viſus poteſtatem fecit ex diuite cordis ſui ærario quas luberet opes depromendi. Illa Sapientiæ ſanctioris theſauros deprompſit, vt iam ſine alio Doctore arcana fidei calleret, & in ipſa adyta ſanctiſſimæ Triadis mulier ſe penetraret. Nimirum neque iam ſupremùm ægram à Chriſto ad notas delicias inuitatam miror, neque dubito animum membris ſolutum rectà in cœlos abijſſe, cùm ſurſus hos in aërem abijſſe inter preces etiam cum corporis pondere legam. *Ex Bzouio.* 1 3. *Ann. Eccl.*

Noſtram memoriam repoſitorium Deiparæ faciamus. Hoc verò quomodo erit ? Ea fuit Virgo, & amatrix Virginum ; Si ergo cum corpore mentem quoque caſtam habuerimus, inhabitantem eius gratiam poſſidebimus. *S. Io. Damaſc. S. de Aſſ. B. M. V.*

Imitatio B. Mariæ V.

Pro conuerſione hæreticorum

VI. MAII.

ETiam hic IOANNES, cui à patria DAMASCENO nomen fecit, inter VIRGINIS cultores in paucis eſt numerandus. Cùm enim Saracenorum Duci à conſilijs eſſet, calamum interim in Leonem ſacrarum imaginum hoſtem ſtrinxit, pulchrum exiſtimans pro MATRIS capite manum ſuam obijcere. Nam cùm literas commentus impius eſſet Imperator velut ab ipſo IOANNE ſcriptas, quibus Damaſcum prodere cogitaret, eáſq; Saraceno transmiſiſſet, dextram hic ſcilicet detruncauit innocenti. Sed precanti & ante icona DEIPARAE familiariùs querenti, quòd ad pugnandum pro ipſius & Filij honore inermis iam eſſet, ecce tibi auxiliatricem manum VIRGO porrigens dextram integerrimam reſtituit, relictâ ſolùm in miraculi veſtigium lineâ rubente, quam rectiùs armillam nos dicemus. Hinc IOANNES ſapientiæ ſanctioris rudimenta inter Anachoretas diſcere aggreſſus magnos breui progreſſus fecit. Fiſcellas enim in patria iuſſus vendere, riſui ſcilicet fuit, qui nuper omnium admirationi erat. Iam ſordes omnes in cœnobio illâ illâ non tam ſuâ quàm VIRGINIS manu iuſſus purgare non dubitauit imperio obſequi. Quare manum tam nobili victoriâ ſplendidam calamo denuo ipſa cœli Imperatrix MARIA armauit, ſcripſitq; illa quæ hodieque Orbis omnis miratur. Sed nimirum quæ reddidit, etiam rexit dexteram.

Ex Io. Patri. Hiſt.

Deſpiciendus à nobis hic mundus fuerat, etiamſi rebus proſperis demulceret animum. At poſtquam tot flagellis premitur, tot nobis quotidie dolores ingeminat, quid nobis aliud, quàm, ne diligatur, clamat? *S. Greg. l. 3. Dial.*

Moderatio in cultu corporis.

Pro luxu veſtium auertendo.

Adornabat in Centeſimum Christi an-num Flavia Aurelio deſponſa nuptias & ad nuptias ſeſe imprimis: cùm Nereu & Achilleus, qui à cubiculis illi erant, ſollicitam mouerunt, vt eam in comendo curam cælo impenderet, ita fore, vti Sponſum Christvm nan ciſceretur. Audijt illa tam ſalubria monentes repudiatóque mortali Sponſo, immortali nubentem Clemens Pont. Max. ex more Chriſtiano, flammeo inuoluit. Conſilium hoc optimum etiam ipſis Auctoribus fuit. Nam duo egregij illi Paranymphi mox Martyres coronam prim nuptialem abſtulerunt; at Flavia in exilium miſſa dura atque aſpera multa perpeſſa eſt. Poſt cùm Theodoram atque Euphroſynam, quæ ad Aurelij amores iterum illam abſtrahere nitebantur, in ſuam etiam ſententiam pertraxiſſet & ipſe Aurelius dum choreas ductaret, ſubito fato corruens, mortuales feciſſet, quas nuptiales putauerat; irâ ardens huius Germanus Luxurius, ædibus in quibus Domitilla cum geminis, quas memorauimus, Virginibus agebat, ignem ſubiecit. Sed nempe tam ſanctis nuptijs ille ſic tædas præluxit; Sponſarum verò poſtridie corpora, vt à Cupidinis, ſic à Tyranni etiam ignibus integra fuerunt, & à tam ſanctis flammarum ſpoljis hodie Eluacum Germaniæ ciuitas ſplendet.

Ex Sur.

Qui orationi vacare deſiderat, ſuaſque poſtulationes offerre altiſſimo, ſic ſe componat intus coram oculis Domini, vt non minus ipſe, quàm eius acceptabilis fiat deprecatio; Nō placet Deo orationis ſacrificium, niſi placeat priùs ipſe, qui offert. *B. Laur. Iuſt. Faſcic. Amoris cap. 15.*

Collectio Spiritus.

Pro dono orationis in Sodalitate augendo.

AMATO Saludecium patria fuit. Parentibu in tenera ætate amiſſis multa tulit fecit que Puer & Adoleſcens, etiam viris imitanda. Amor caſtitatis prima illi bella excitauit fœminâ claſſicum cantante, proprio ſexus ſui genio. Ea fratri AMATI nupta, filiam, quam priore coniugio tulerat, cùm AMATO ſponſam obtruderet, repulſam vltimis odijs vlta eſt, quibus etiam fratres colliſi ſunt, exiguo tamen AMATI incommodo, deputantis in lucro, ſi virtutis cauſa nomen ſuum amitteret, fieretque exoſus. Numinis tamen beneuolentiam omnibus officijs captauit, in pauperes tam prodigus, nihil vt ſibi relinqueret, ſed locatâ promiſcuè operâ famem ſuſtentaret: in emaciato nihilominus corpore flagro ferreo non modò memoriam ſed imaginem Chriſti Patientis renouabat; hoc quoque illius aſſecutus, vt pro maleſano habitus publica ciuium ſuorum fabula fieret. Sed deſpectum orbi cælum ad ſe rapuit, tam familiariter quidem, vt inter caſtas preces euolantem ad Superos animum etiam corpus ſequeretur. Creſcentem eo miraculo AMATI famam frater fœdo crimine ſugillauit, ſtupri commercium ei cum Clara ſorore Deo ſacratâ affingere auſus. Sed ambulante in ius Sol abſoluit abollâ eius intercipiens, ſuiſq; radijs ſuſtentans. Ijſdem illuſtrata AMATI eſt ſanctitas; ſed ille proditorē ſuum fugiens inter ſacras peregrinationes conſenuit, in hoſpitali denique pauperum domo, quam ſuis impenſis erexerat, mortuus. Corpus nondum extabuit, ſuaque integritate fratris calumniā etiā in tumulo refutat. *Ex Phil. Ferrar.*

Cordis Contritio optimum eſt ad percipien-dam munditiam medicamentum. Mox vt germinare inchoauerint fœdæ cogitationes, compunctionis gladio interimat ipſas, qui cordis ſui Chriſtum cupit habere poſſeſſorem. *S. Laur. l. de Caſt. Connub c 13.*

Studium diuinæ Sapientiæ.

Pro ſtudioſis Theologiæ.

GREGORIVS à patria NAZIANZENVS, ab eruditione poſtea THEOLOGVS dictus, cùm ſtudiorum cauſsâ Athenas peteret, graui tempeſtate iactatus proximè vltimum vitæ diſcrimen fuit. Quis credat? quò felicitatis venti ſecundi nunquam tuliſſent, aduerſi tulerunt. Cùm enim vouiſſet, ſi ex his vndis emergeret, ſanctioribus Baptiſmi aquis caput merſurum, & vitam inter Religioſos acturum, illico cælum arriſit, & damnatus voti GREGORIVS nauim non tam ad terram, quàm ad cælum appulit. Porrò Athenis commoranti vno eodemque tempore & Caſtitas & Sapientia viſendam ſe dederunt, & amanti ambæ lubentes nupſerunt, puto vt arguerent Iuuentutem noſtram, quæ ſine animi puritate Sapientiam ducere nequicquam allaborat. Exinde vt in ſtudijs & legibus Monachorum condendis, ita etiam in bello contra Arianos Magno Baſilio ſocius fuit; auſus in ipſum Iulianum, in quo adoleſcente etiamnum Athenis tyrannum latere edixerat, palam & ſcribere & dicere, ſæuientis vulgi & ſaxa in ſe conijcientis clamores velut plauſum accipiens. Sed & Pontifex iam Byzantinus ſicario ab hæreticis in necem ſuam ſubornato facilis veniam dedit: pòſt tamen grauibus iterum ſeditionum fluctibus agitatus, miſsâ vrbe ac infula, in villulâ patriâ malaciam, in morte denique anno CCCLXXXIX. portum reperit.

Ex Greg. Presb. apud Surium.

Spiritus ſubiectam carnem diſciplinæ frena coërceat, & ad ſupernam Hieruſalem quotidie caferuentis deſiderij gradib. feſtinet. Promiſſa caſtitati premia inceſſanter aſpiciat, quorum dulcedine prouocatus, quidquid verſutiâ callidi inſidiatoris opponitur, libero fidei pede tranſcendat. *S. P. Dam. ep. 7. c 24.*

Refrenatio malarum cupiditatum.

Pro nobilitate Germanica.

GLYCERIA Macarij III. Conſulis Filia, ſexus ſui miraculum, vtriuſq; exemplum, Antonini Imperio Traianopoli & Heracleæ triũphauit. Lampodophoria celebrantibus impijs, ipſa frõtem Cruce inſignita in publicũ prodijt, negauítq; alia lampade ſibi opus eſſe, cùm Crucis radios nec ipſe quidé Iupiter marmoreis oculis laturus ſit. Fecit dictis fidem cõminuta extemplo ſtatua, neque ad vindicandã iniuriã ſatis potens, cùm fruſtillatim in GLYCERIAM iactaretur, trepidantibus fragmentis munitam Cruce Heroidem contingere. Ferocior tamé ipſe ſuo Sabinus præſes fuit. & é coma pendulã lacerari vngulis iuſſit, temperante cruciatus Angelo, & ſua in carnifices tormenta regerente. qui deinde etiam in carcerem abreptæ compedes dempſit, menſam epulis inſtruxit, fornacis incendiũ extinxit, detractam capiti cutem reſtituit; quam cùm Laodoeius carceris cuſtos iterum tribunali ſiſtendam non agnoſceret, eiúſque fugam lue re ferro pararet, reuocatum à ſcelere GLYCERIA Chriſto aſſeruit, ſponte deinde manus pedéſque ijs vinculis aſtringentem, quæ Virgo tulerat. Et ille quidem ſecuri addictus ad cælum per compendium abijt. GLYCERIA Dijs hominibúſque victis etiam belluas triumphauit. Stetit inter Leones agna, neque exhorruit contubernium. Ipſis adeò feris tradidit mores ſuos, & genuinam rabiem cicurauit; Vix cùm voce de cælo lapſa excedere circo victrix iuberetur, morſiunculam à Leæna impetrauit, quæ animæ viam faceret. E corpore oleum fluxit, ne athletis pro Innocentia pugnaturis ceroma deeſſet. *Ex Surio.*

Mentiri & iurare lingua tua prorſus ignoret, tantúſque in te ſit veri amor, vt quidquid dixeris, iuratum putes. De quo Saluator ad diſcipulos ait, *Non iurate omnino: Sit autem ſermo veſter Eſt Eſt, Non Non; quod autem his abundantius eſt, à malo eſt.* S. Hier. ep. 4.

Amor veritatis.

Pro iurantibus & Peierantibus.

Gangulpho Dynaſtę Burgundo corporis, animi, quæque Fortunæ propriè imputamus, Bonis feliciſſimo, nihilominus cum malorum omnium extremo Mala Vxore conflictandum fuit. Ea præter cæteram morum peruerſitatem etiam fœdis amoribus indulſit, quos denique Fons prodidit & hoc & alijs prodigijs illuſtris. Gangulpho in Campania prandenti ſimpliciſſima ad ſpeciem quæſtio excidit, quanti fontanã, cui aſſidebat, hoſpes æſtimaret; ſibi enim opidò allubeſcere. hoſpes delirium interpretatus pretiũ tamen ſtatuit. Gangulphus aquam, quanti indicata erat, emit, & ſe dat in viam: fons, inaudito miraculo, eum ſequitur, & Varennis, vbi domicilium habebat, nouo ortu erumpit, ſeriò iam damnante mercimonium ſuum Campano. Ex hoc ergo fonte calculum leuare Gangulphus vxorem iuſſit, abſoluturus eam, ſi id impune feciſſet. Accipit conditionem cum riſu adultera; ſed brachium velut ex Vulcani olla fœdè vſtulatum retulit; nullo tamen, præter diuortium, incommodo affecta ad ingenium redijt, & denique adulterio parricidium coniunxit. Id vbi amator illius (pró pudor Clericus erat) perpetratum ad proſtibulum retulit, infelicem animam cum aluo deiecit. Gangulphum miracula *Diuis* exæquarunt; quæ cùm adultera traduceret, infami per omnem vitam ſupplicio eſt exercita, quod prodere verecundiores, quàm illa fuit, literæ erubeſcunt. *Ex Sur.*

Qui differt in futuram & forſitan non futu-rum ætatem ſuam vitam corrigere, certum bonum dimittit procul dubio; & contemnendo, quod perdit, probat ſe non amare, quod expectat, & meretur non accipere. *S. Anſelm. Ep. 1.*

Maturatio boni propoſiti.

Pro Studioſis Humaniorum Literarum.

NOn omnes ſerò ſapere Phryges, PANCRATIVS ipſe quoque Phryx oſtendet. Quatuordecim non amplius natus annos vitam quàm Chriſtum maluit perdere, quæ quidem ſumma eſt ſapientia. Principe familia, Cledonio patre ortus, eóque mortuo, Dionyſio patruo in tutelam commendatus Romam cum eo commigrauit, quo tempore Diocletianus Chriſtiani ſanguinis gurges totius Imperij viribus ad exſcindẽdam Innocentiam abutebatur. Commodùm accidit, vt in eadem regione vrbis Romanus Pontifex latitaret, in qua PANCRATIVS domicilium collocarat, nimirum vt digniſſima manu hoc liliũ Numini cõſecraretur; cuius impulſu PANCRATIVS vltro cum Patruo illis ab eo tingi aquis petijt, quibus omnes cæli flores rigantur. Voto potitus, tam ſuauem pietatis halare odorem cœpit, vt venaticos Diocletiani canes omnia Sanctorum veſtigia odorantes nõ potuerit latere. Raptus ad tribunal quantumuis ſanguinarios Cæſaris oculos rapuit, qui tamen præter oris formam nihil intuebatur. Ergo blanditias primum admouit, Infantulum appellitans, & filij nomen offerens, ſi ſe patrem & Iouem habere Deum voluiſſet. Vtrumque contempſit, & Iouem quidem generoſiſſimè, negans tam puerum eſſe ſe, vt adulterum & ſororis ſuæ maritum ſibi putet adorandum. Diocletianus ne plura audiret æquè erubeſcenda, iuſſit hunc omnis elegantiæ florem demeti, cuius ſanguine vtinam Mariani rigentur horti; ô quales naſcentur Narciſſi! *Ex Surio & Breu. Rom.*

Auerſum ab omni voluptate Mundi oportet eſſe animum, nunquam deſinente corpus titillare noxijs illecebris, quas experimento conſtat appropinquantis dæmonis eſſe anteambulones, quos tamen, ſi mens ſobria Dei memoriam nunquam depoſuerit, nullo negotio proſternemus. *Ex Teſtamento S Epiphan.*

Verecundia.

Pro Impudicis.

IVuat ſuauitatẽ diuinę circa teneram ætatem prouidẽtiæ in EPIPHANIO agnoſcere. Is Phœnix gente, ſectâ Iudęus patrem decennis amiſit. Accedente ad orbitatem egeſtate, equum indomitum à matre iuſſus vendere, vitium eius clam non habuit; donatus ob candorẽ liberaliter etiam in Chriſtianum incidit Cleobiũ nomine, cuius aſpectu efferatus equus EPIPHANIVM excuſſit, felici caſu; Cleobi⁹ enim inuocato Chriſti nomine afflictũ erexit, calcitronem occidit; ea prima ſcintilla pectori incidit IESV olim amore arſuro; Sed nimirum eam facilè Tryphon ſuffocaſſet Hebræorum Anteſignanus, qui EPIPHANIO adoptato eundem ſibi generum deſponderat ægrè ex his pedicis extricandum, niſi eas Tryphonis & filiæ mors incidiſſet. Commodùm deinde equitanti Lucianus Monachus ſe obtulit, qui ad pauperis preces veſte ſe exſpolians extemplo Togam puram è cælo accepit. Ea cauſa EPIPHANIO fuit, vt ſe homini imbuendũ permitteret, Numine tam propitio, vt Epiſcopus ad Luſtricum fontem properantis vultum radiare, coronamque imminere capiti cerneret. Lætis initijs vita omnis conſentanea fuit. Famem, ſitim, morbos, Dæmones, mortem cæteráque orbis mala nemo eo potentiùs coërcuit. Hæreſes peſtem his omnibus capitaliorem ſtilo confixit. Miretur viuentis miracula Iuuentus, vnum modò, quod iam exanimis edidit, imitetur. Improbum hominem, nudum corpus inſpicere tentantem, calce à ſe repulit, verecundię etiam poſt mortem retinens, quæ hodie ferè omnium virtutum prima moritur, *Ex Metaphr.*

Cùm fallax huius Mundi felicitas tot calamitatibus ſit obnoxia, cùm potentia temporalis tot caſibus varianda ſubiaceat, & rerum ordo ſeſe velut ſcenicę vertiginis alternitate confundat, quis ſanæ mentis à rebus tam friuolis tám que fugacibus animum non auertat? *S. Pet. Dam lib. 7. ep. 5.*

Auerſio à Creaturis ad Creatorem.

Pro militibus Chriſtianis.

NOs, qua te voce poſſumus, Chriſtiane miles, excitamus; Alexandrum enim ad certamen pro fide ſubeundum Angelus animauit, & aduerſus Maximiani tormenta invictum præſtitit. Sed & Pæmenia mater, raro in fœmina exemplo, cœleſti hortatori ſuccinuit, ex Italia in Thraciam abducti & iter omne ſuo ſanguine nobilitantis Filij comes. Præconio illius ad illuſtriora paſſim tribunalia Chriſtum prædicantis, quidquid inter Italiam Aſiámque intereſt, reuixit, & relangueſcentes Chriſtianorum animos fortiſſimi iuuenis ſanguis ad pares auſus accendit. Diu pulchrius hominibus Angelísque ſpectaculum præbitum non fuerat, neque contineri vel hi vel illi potuere, quin identidem applauderent certanti. Omnia paſſum, quæ Tiberiano Præſidi furoris ingenium dictauit, caput à Cœleſtino Carnifice abſciſſum eſt, ſed ferrum ſtringere non ante auſo, quàm Angeli Beati Martyris Satellites, ipſomet deprecante, paulo longiùs ab eius latere ſecederent. Corpus in flumen proiectum Canes extraxere; Bini ex ijs Matri obuiam progreſſi nobilis theſauri indicium fecerunt. Functam vltimo pietatis officio de cœlo Filius eſt allocutus paratæ mercedis ſponſor. Dolendum, Alexandri huius verè Magni virtutibus parem ſcriptorem non obtigiſſe, ſed illud ampliùs, tam paucos habere Imitatores. *Ex Metaphr.*

Loquere ſanè, ſi quid ſilentio melius & excellentius habes: at vbi ſilere præſtat, quàm loqui, ſilentio acquieſce. Noſti enim laudatum illud, ordinem labijs conſtituere, atque alia dicere, alia audire. *S. Greg. Naz. S. Moder. in diſp. ſeruan.*

Silentium.

Pro vitijs linguæ extirpandis.

Diceres idē iam eſſe Ioannem & MARIAE amatorem. Certè talis ille fuit IOANNES, qui à taciturnitate nomen habet. Etenim magnarum opum hæres earum hæredem eſſe MARIAM viuus voluit, nobiliſſimo in eius honorem templo extructo; ipſe vitam cum alijs DEO DEIq; MATRI deuotam egit, tantâ animi integritate, vt nudum, quoad vixit, nunquam ſe aſpexerit, vel hac vna ſanè verecundiâ VIRGINI charus. Ad inſulam ſubinde omnium votis præterquā ſuis vocatus Hieroſolymam abijre: ibi cùm ſtellam cruce inſignem vidiſſet, audiſsétque vocem, qua præeuntem ſequi iubebatur, memor quàm bona Dux Stella iam olim fuiſſet, extemplo in viam ſe dedit. Nec aberrauit profectò, nam recta in cœnobium ampliſſimum venit, in eoque VII. annos; in ſpelæo deinde IX. alios ſilentio traduxit. Hinc egreſſus & viarum anfractibus implicitus à Cælitibus eo iterum reportatus & contra incurſiones Saracenorum à leone eſt defenſus. Tandem ad cœnobium reuerſus & poſt multos annos ab Angelo proditus, Caryotam in petram abiecit. Et ecce continuò hæc ſimul radices ſimul germē agere, tum frondes totâ ædiculâ explicare & poſt tertium deniq; diem fructum ferre. Abijt deinde IOANNES ex humanis Anno M L V I I I. ætatis C I X. vir qui vel tacendo meruit, vt omnis de illo ætas loquatur. *Ex Metaphr.*

Si æterna bona ſub aſpectum caderent, itémque ſupplicia veritatis agnitæ deſertorib. parata, nullius alterius rei deſiderium teneret iam terrâ ſublimiores; & præteriti temporis acta recolentes cum lacrymis, donec Dei gratia cæleſti nos ſponſo iungeret. *Ex dictis S. Pachomij.*

Contemptus Voluptatum.

Pro educatis in delicijs.

DAbit Chriſtianus Adoleſcens victas Stygij manus? cùm PACHOMIVS nondum Chriſtianus Dæmonibus fuerit formidini, vt præſente eo vocem mittere non ſint auſi, obſtupefacti indole ad nutum Numinis aperta: cuius notitiam ſimul atq; hauſit, continuò carni bellum indixit, quam vt generoſiùs ſperneret, cæleſti Ambroſia, qua Chriſto nomen dedit nocte, eſt paſtus. Monaſtices Tyrocinio poſito, iuſſus eſt diuinitus cœtus cogere ex formula, quam exaratam ab Angelo accepit, erudiendos. Quos inter celeberrima Theodori eſt memoria, qui clara ſtirpe genitus, totâ in epulas effuſa domo, hac cogitatione ictus eſt, Mundi fabulatũ quàm triſtis ſit cataſtrophe, & cùm perſonatis gaudijs laruа detrahitur, quàm non iuuerit ad tempus inſaniſſe. Secutæ ſunt lacrymæ, quas mater conata abſtergere ne fugæ quidem conſilium filio eripere potuit. Quin adeò cùm diu perquiſitum delitеſcere apud PACHOMIVM inaudiſſet, armata Epiſcoporum Epiſtolis irrupit in dicata ſancto illius otio nemora, & ad ſuas admitti delitias propè cùm conuitio poſtulauit. PACHOMIVS, Theodoro copiã facit ſalutãdę matris, qua ſe ille vſurum negauit, nî ſpopondiſſet PACHOMIVS eum ſibi congreſſum olim fraudi non fore. quã in rem cautus ſenex fidem dare non ſuſtinuit. Priuſquam quieti ſe daret, feſſa diurno labore membra ſigillatim ſolabatur; quantillum enim ſupereſſe iamiam in beatitatis roſa collocandis? Quid ad hæc ſuauiludij noſtri, qui nunquam in Dei cauſa ſe meminere fatigatos? *Ex Metaphr.*

Magna res homo, & pretioſa vir miſericors. Hæc maior gratia, quàm mortuos reſuſcitare: multò namque maius eſt eſurientem paſcere Chriſtum, quàm in nomine IESV mortuos ſuſcitare; nam illic tu de Chriſto bene mereris; hic autem ipſe de te. *S. Chryſoſt. hom. 36. ad Pop.*

Liberalitas erga egenos.

Pro diuitibus Auaris.

PVlchrè Bonifacivs omnes nominis ſui numeros impleuit, puer iam multorum pater, nunc ſine prętexta, nunc etiam ſine interuala ad matris ſinum redux; & verò iactabundus etiam, quod tam exiguis panniculis totū Christvm potuiſſet tegere. Furtum tamen iam tum vel maximè damnauit, eóque vulpes, quæ ſubducere Matri gallinas amabat, ad precantis pedes redire coacta & rapta reddidit & facinus morte ſponte luit. Iam domi ſiue meſſem ſiue vindemiam habere illi cùm libuit, licuit. Inde cùm ditiores annonam flagellarent, matris omne frumentum in pauperes ſparſit. Sed ſemeutem hoc erat facere. Nàm cùm Mater iraſceretur tam prodigo, ad eius preces ſubita ſeges totum horreum compleuit. Sub hæc cùm ſpem vindemiæ ditioris grando deieciſſet, Antiſtes iam Ferentinus pauxillum vini, quod legerat, in omnes teſtas ac dolia diuiſit, precando deinde tantum non exundare fecit. Certè vaſculum mero plenum Gothi duo ex itinere accepiſſe ſe putauerant cœnæ fortè vnius illecebram. Sed nimirum cellam illi promptuariam circumferebant, non minus etiam, cum viam relegiſſent, diuitem. Fuit cùm bene egenis facturus ipſe egeret, & duodecim aureos, Nepotis peculium, prodigeret. Verum cum ei Nepos vehementiùs ſuccenſeret, ab imagine Deiparae, totidem alios tulit. Recepit itaque ſuum nepos, plus vtique accepturus, ſi fœnori moram dediſſet. *Ex Dial. S. Greg.*

Cùm homines quotidie immaturo præuenti rapiantur interitu, quid reſtat, niſi vt hoc breui puncto, quo viuimus, lapſura quæque velut iam lapſa deſpicere, & ad ea, quæ permanent, pleno feruidæ mentis ſtudeamus deſiderio feſtinare? *S. Petr. Dam. op. 12. cap. 15.*

Sancta Conuerſatio.

Pro inchoantibus ſtudia literarum.

PONTIVM vides, cuius operâ factum eſt, ne Milleſimus Romanæ Vrbis annus *Dæmonib.* conſecraretur; quod futurum ijdem, PONTIO adhuc matris ventre abdito, permiſſu Numinis, agnouerunt; Iulia, id mulieri nomen fuit, Marci ſenatoris Rom. Vxor eo grauida delubrum ſubierat, cùm repentè Flamen furijs incitatus, cõcerptâ mitrâ, Hoſtem Deorum adeſſe exclamauit, vterũ deteſtans in perniciem Iouis fœcundum. Iulia vaticinatione perculſa fœtum necquidquam depellere abortu inſtitit, nato etiam vim allatura, niſi Pater vetuiſſet, vtique enim Dijs ad vnum puerum perdendum ſatis fore virium. Contigit deinde, PONTIVM, audito Chriſtianorum carmine, quo Deorum vanitas irridebatur, Religionis amore capi; hauſtam etiam patri inſtillauit, purgatâque à Deorum larvis domo, primum id formidatæ à Dæmonib. indolis ſpecimen dedit. Patris mortui dignitate aditâ, Philippis Imperatoribus familiari vſu coniunctus eſt, qui cùm in Milleſimum Vrbis annum ſacrificium Dijs pararent, ab ea mente PONTII oratione deducti Chriſto nomina dederunt, eiúſque Numini Romanum Imperium dedicarunt. Valeriano & Gallieno imperantibus accuſatus impietatis PONTIVS & equuleo impoſitus, machinam precibus rupit. Vrſos in ſe incitatos cicurauit, rogum extinxit, gladio denique ceruices ſubiecit, vſitatâ ſanctorum modeſtiâ, quorum plerique capite imminuti ſunt, ſuperbis puto inſtituendis hac potiſſimùm parte indomitis.

Ex Surio.

Mundo ſe extraneum homo reddat, vt Deo propenſioris gratiæ largitate familiaris adhæreat. Mundo mortuus viuat, à terrenis vexationibus ſe ſubtrahat, ac velut in ſepulchro iam poſitus in ſolo Creatoris ſui deſiderio ſuauiter requieſcat. *S. Pet. Dam. op* 12. c 32.

Victoria ſui ipſius.

Pro ſuccumbentibus tentationi.

AVſpicatiſſima nomina ſuóſq; triumphos loquentia VICTOREM & CORONAM damus: Qui tamen ſortitò hæc accipis, laborioſæ felicitatis omen accipere te memento; nam cum Victore quis Hercules ſe componat? Age numeremus Magni Herois Labores. I. Digitos articulatim elidendos ſine gemitu præbuit. II. In Fornace accenſa triduum deſedit. III. Carnes veneno adipatas concoxit. IV. Neruos diſtendi ſoluíque compagem corporis ridens tulit. V. Oleum ferueſactum eod. quo gelidam vultu hauſit. VI. Suſpenſus facibus ardentibus vſtulatus eſt. VII. Venenum aceto temperatum pro melle bibit. VIII. Configendam vtriuſque oculi pupillam obtulit. IX. Pedibus attractus prono capite triduum pependit. X. cùm deglu- beretur, Tyranno tamen inſultauit. Hæc inuictâ patientiâ perpeſſo quid mirum eſt biſſenos Angelos cælo coronam attuliſſe, & minorem inſuper alteram pro CORONA militari fœmina, quæ ſic excarnificatũ felicem tamen beatũmq; auſa dicere digna Deo viſa eſt, quæ non agones tantũ illius, ſed pręmia etiam aſpiceret. Annum Coniugij alterum, vitæ decimum ſextũ agebat, quo propius miraculo fuit non trepidaſſe, cùm bina palmarũ cacumina ad terram ingenti depreſſa niſu cerneret, quæ à ſe inuicem iterũ diſceſſura mediã diſtraherent. Alligari tamẽ ſe ſuſtinuit, & lacerato corpore integrũ animũ cælo intulit: VICTOR gladio cæsꝰ eã ſecutꝰ eſt. ſic olim ad aſtra itũ. Nunc Coronæ viliùs veneunt. Nullos palmæ diſtrahunt; animũ à Mundo auelle, Coronã ſpondeo, & Victorẽ appellabo. *Ex Sur.*

Noli vitæ huius felicitatem prauis hominibus inuidere, ſed condole: imo quia ipſi non dolent, potius ingemiſce: Qui nimirum velut bruta animalia ad macellum edendo properant, & ad gladium laſciuiendo feſtinant. *S. Pet. Dam. lib. 8. ep. 6.*

Alacritas in Diuino ſeruitio.

Pro illuſtribus & Generoſis.

ITerum triumphantem Adoleſcentiâ dam[...]
ne quis magnam virtutem annis metiat[...]
Imperante Decio, Lampſaci, in ipſa turpitu-
nis patria, PETRVS Adoleſcens adorare Venere
iuſſus; Ego illam, inquit, cuius vita perpetuu
probrum fuit? quæ ex Lupa facta Dea eſt, neq
aliâ gratiâ templis à vobis recepta eſt, quà
quòd omnium mortalium inuerecundiſſin
peccârit? Huius dicti libertatem PETRVS in ro
iuſſus luere, omnibus confractis oſſibus, n
vultum nec animum mutauit; donec glad
eius patientia finita eſt. Troadem deinde prop
ranti Proconſuli Nicomachus audacior quà
fortior ſuam in Chriſtum fidem iactauit, ſe
ſublimis abreptus tormenta non tulit, turpiſ
transfuga, eiurato Chriſto, vix horulam ſupe
uixit, qua in rabiem actus cômanſam dentib
linguam cum infelici anima euomuit. Eius ca
ſum miſerata Dionyſia ſedecim annos nata ill
eo ad quæſtionem, deinde ad lupanar abripitu
ſed eam Andreas & Paulus adoleſcentes Chri
ſtiani, & vtroque fortior cæleſtis genius mult
circumfuſus luce à vi tutati ſunt; illis poſtridi
lapidum iactu obrutis, inuidit Dionyſia tam
ſuauem ſub hac grandine mortem, inque me
diam ſe procellam inferens ſuosq; amplexa ſe
natores, popularis inſaniæ reliquias exhauſit
Vixit tamẽ etiam cùm detonuiſſet, & vltimum
gladio ſpiritum impendit. Sed nimirum ſaxa &
ſanguinem loquimur: Beatuli noſtri ire ad cæ-
lum viâ lacteâ & calcare roſas volunt. *Ex Sur.*

ſant nunc luxuriæ dediti, & ad propriæ carnis arbitrium viuant, vt animâ poſtmodum & carne ſimul intereant: nunc medullas mundanæ dulcedinis ſorbeant, vt repleti tunc perpetui cruciatus abſinthio totis viſceribus amareſcât. *S.P.Dam.lib 7.ep.19.*

Fuga ſuſpectarum familiaritatum.

Pro abuſu Chorearum tollendo.

Niſi frontem vnà cū oculis amiſit improbus Amor, erubeſceret ad infamiam facinoris, quod ipſo auctore, ſub annum ſexcenteſimum, geſtum eſt. Regebat eo tempore Hibernos rex barbarus, nulla re niſi amore odióque filiæ nobilis. Viduatus coniuge filiam in thorum pellexit, eâ quidem formâ, cui comparari eo æuo nulla poterat, ſed ijs moribus, vt nō modò inceſtos amores abominaretur; ſed præter Deum nubere omnino nemini in animum induceret. Vim tamen verita ab inſano amatore, cum Gereberno ſacerdote fugam vltra mare capeſſit & in agro Antuerpienſi ſanctiorib. ſe curis addicit. Pater eodē paulo pòſt appulſus, cū illa ipſa imagine ſignatum argentū exponeret, qua obſonator filiæ hoſpiti ſatisfecerat, eiuſdem indicio filia prodita eſt. Fœda omnia ſunt, quæ deinde procus dixit, vel carnifex fecit; malumus tamen ſpectare ſanguinem, quàm audire verba improba & lenonia: quibus cùm nihil moueretur, Gerebernus primùm Tutor pudicitiæ illius, ferro obtruncatus eſt; Virgo deinde Parentis enſe cecidit nobiliſſima caſtitatis victima. Funus cælum curauit, neque puduit Angelos veſpillonum officium occupare, allatis è candido marmore vrnis. Virginis honori hoc ampliùs datū, vt nomen eius gemmæ Angelus inſcriberet; eo argumento agnouit poſteritas DYMPNAM vocatam fuiſſe. Ite nunc Alexandri, & manus quibus pingi fingíque velitis quærite: Caſtitas cælatores Angelos habet, & tamē, heu, quam pauci cupiunt hoc calculo notari! *Ex Surio.*

Obediamus Chriſto, & furentium Fratrum morſus, verbera, onera, pietatis Virtute portemus: vt & fratres noſtros liberemus à pœna, & patientiæ præmium cõſequamur: nec dedignetur ſeruus hoc accipere à conſeruis, quod Dominus à ſeruis & pro ſeruis dignanter accepit. *S.P.Chryſol ſ.28.*

Remiſſio iniuriarum.

Pro inimicis noſtris.

Vbaldvs Inſulam vnam alteramúe fugâ declinauit, tertiam quamque Eugubij in patria non potuit effugere, Summi Pont. auctoritate captus. Geminis cœcis cùm oculos reſtituiſſet, tertium idem roganti, docuit libenter oculis carere, qui animum excœcaturi eſſent. Hoſtes innumeros patriam obſidentes omnes egit in fugam, cùm vnicum ipſe ſignum Crucis explicaſſet. Pacis ingenioſiſſimus artifex, contra iniurias cautes inexpugnabilis fuit. Sed vtriuſque documentum cape. Sciſſa in factiones geminas Vrbs pugnabat in viſcera ſua. Adeſt Vbaldvs medius inter ſaxorum & telorum ictus. cadit deinde. Hîc verò omnes arma abijcere, damnare diſcordiam, quæ paricidas Ciues feciſſet. Tum denique à piè ſimulata morte ſurgere Vbaldvs & patriam vnius eáque ludicra morte pacem ciuibus gratulari. Vltimæ ſortis homo & vnico ſuo cæmento memorandus Pontificem in calcis ſcrobem deiecerat, nõ tam cœno quàm ignominiâ aſperſum. Ilicet amici Ciuéſque ſcelus vrbe exigere, & ipſas improbi domini ædes velle demoliri. At aiebat Vbaldvs grauiori ſupplicio vindictæ litandum. Se ſe vindicem ſui exemplũ editurum, quod vrbs, quod orbis miraretur. Interea pro tribunali ſedet. adeſt reus vel ſe iudice nullâ non morte dignus. Ergo ſententiã profert Vbaldvs & inaudito ſupplicio reũ damnat Ad Oscvlvm. Non multo ſanguine, ais, ſe vindicauit, ſed certè, vt non nemo inquit, rubore multo. *Ex Breu. Rom. Pet. de Nat. & Surio.*

Quatuor ſunt, quorum in hac Vita obſequijs deſervimus: Caro, Mundus, *D*iabolus, Deus. Caro largitur ſeruitoribus ſuis momentaneam voluptatem: Mundus tranſitoriam ſublimitatem; Diabolus perpetuam captiuitatem; Deus interminabilem felicitatem. *S. Bern ſ.3. Epiph.*

Fuga Mundi,

Pro Aulicis.

RAram autem vides & albo ſimillimã cor-uo, Aulicum inquam pium ex aula Neronis impij. Torpes eſt D. Paulo familiaris & in fide, quemadmodum fertur, Angeli diſcipulus. Hic Tyranni æmulam cælo machinã, & quâ ille mortalibus velut alter in terris Iupiter illudebat, ſolis precibus deſtruxit, fluminéqꝫ cælos vaniſſimos & Orco merſit. Ilicet Nero Iupiter hoc damno multatus grauiter detonuit, omnibúsque pœnis in Torpetem fulminauit, ſed ex pelui. Nam alapam primò Sabellici iudicis generosè deuorauit. Columnæ deinde alligatus tortúsq; crudeliter, Samſon ipſiſſimus fuit. Quid? quòd corruens columna exitium attulit Sabellico, ſaluo & incolumi noſtro Samſone? Ergo Siluius Sabellici filius herésque idẽ crudelitatis rotæ radijs lacerandum illigauit, beſtijs obiecit, ſemper illæſum. quæ res Euellio conſiliario Imperatoris perſuaſit, vt ſibi conſuleret fidemque Chriſti amplecteretur tot miraculis probatam. Ambo itaque cæſi ſecuri ſunt. Porro Torpetis corpus fatiſcenti nauiculæ impoſitũ, additúsque Gallus & canis, vt illud vel his, vel cum his piſcibus foret eſca. Sed Angelo remige in Hiſpaniam appulſum excepit Celerina honeſtiſſima matrona non aliter quàm opes ex diuite India appulſas, tumulóque auguſtiſſimo donauit. Addidit deinde pietas Chriſtiana templũ. Nam cælum nuper iam Superi dederant, ex quo ille hodie etiam ridet mimicum Neronis cælũ.

Ex Bar. Pet. de Nat. & to. 6. ant. lect. Cap.

Paratus eſt Deus & cadentem ſuſcipere & eripere fugientem ; vt videri poſſit relictis omnibus alijs ei ſoli operam dare : propterea expedit omni animæ Deum ſemper attendere tanquã proprium non modo adiutorem ſed etiam inſpectorem. *S. Bern. ſ. 5. ſuper Qui Hab.*

Fiducia in Deo.

Pro Regibus Chriſtianis.

50

Sveciæ Rex Ericvs Diuorum Regum imagines ante oculos ſuos velut ſpeculum poſuit, ipſe Regum oculis hodie proponendus. Patriæ & pauperum pręcipuè pater, libidinis æſtus glaciali aqua ſuffocauit. Multæ pecuniariæ tertiam partem quamuis vltro oblatam noluit tamen ærario inferri, ne, quod amat fieri, ſibi potius conſulere quàm Iuſtitiæ videretur. Bella gerebat non tam vt ſuum, quàm vt Chriſti regnũ amplificaret. Itaque cùm Finlandiæ fidem Victor intuliſſet, cæſis hoſtibus lacrimis fertur parentaſſe, quòd victis aliter via ad ſalutem non potuiſſet ſterni, quàm per ſociorũ ſtragem. Sed vide obfirmatum ad diuina animum. Sacrificanti aderat die Chriſto triumphanti ſacro. Interea cum omnibus copijs imminet Henricus Suenonis Filius Daniæ Regis. Arma cõclamant alij, & ſiue pugnæ Ducem, ſiue fugæ Regem expoſcunt. At hic, *ſinite*, inquit *me litare. reliquum obſequij alibi DEO perſoluemus, Pæana in cælis cantaturi*. Itaque ſacris ad finem pertinax imoratur. Tum demum cruce frontem armatus aciem ſubit & pugnam, Numinéque ita volente, cadit etiam. Cæterum quo loco ſanguinem fudit, fons continuò exortus aquas fudit paſſim ægris ſalutares. Illud penè excidit: Cilicinum eius thoracem aſſeruari regij ſanguinis purpurâ etiam hodie rubentem, loricam, qualem hodie in Principum armamentarijs rarò videas. *Ex Vite Aquilonia Ioannis Vaſtouij.*

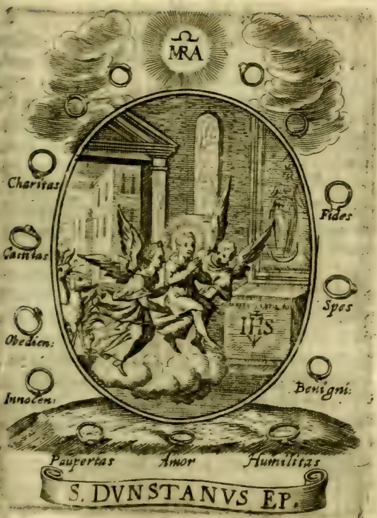
Non memini me legiſſe mala morte mortuum, qui libenter opera charitatis exercuit: Habet enim multos interceſſores, & impoſſibile eſt multorum preces non exaudiri. *S. Hier. Ep. ad Nepot.*

Patrocinium Pauperum.

Pro Iudicibus & Aduocatis.

31.

HIc ille inter Iuriſconſultos Phœnix, ſiue eſt, Pauperum Aduocatus. His ille linguam ſuam non vendere, ſed eorum cauſſam beneficijs ſibi emere. Hinc quotidie hoſpitio eos ſuſcipere, pedibus aquam affundere, menſæ ſuæ conuiuas adhibere; de victu ac veſtitu quò illis adderet, ſibi demere, & ne deeſſent, qui patrem vocarent, binos coniuges vna cum IV. liberis domi ſuæ in IX. annum alere: vt planè penum Ivonis pauperum poſſes ſinum appellare. Ipſe interim tam in ſe durus quàm in alios benignus, corpus cilicio affligere, ſomnum humi capere, inter preces ſeptem ipſos dies ſine cibo perſiſtere, ieiunia legibus Chriſtianis imperata pane & aquâ tranſigere. Talis igitur Aduocatus quid mirum ſi orationi ſuæ ſemper Cælites habuit fauentes? Hi certè panem, qui vnus ſuppetebat, in pauperes diſpenſanti, tres alios ſubmiſere: hi excreſcere ſæpe ſtipem exiguam fecerunt, vt bene multis ſufficeret. Ipſe Christvs mendicum præſeferens menſæ illius (Superi, qualis hoſpes!) aſſidere & abiturus bene precari voluit. Inde ille iam medicus etiã omnes paſſim morbos pellere, flammas precibus extinguere, Crucis ſigno per aquas ſibi viam facere, demum fati ſui nõ ignarus ſtramentis incubare & morienti, quem manu tenebat, Christo immori, vt ante hominum ſemper, ita etiam tunc ante Dei tribunal victor. Tam bona, ô Iuriſconſulti, pauperum eſt cauſſa! *Ex Surio.*

Et nobis pro modulo noſtro pennæ ſunt inditæ, virtutes ſcilicet ſpirituales, quib. ſi viriliter vtimur, ad cæleſtia ſubleuamur; ſin autem ex deſidiæ torpore deponimus, neceſſe eſt, vt in ſurripientium vitiorum profunda mergamur. *S. Pet. Dam. lib. 2 Ep.* 18.

Eleuatio mentis in Deum.

Pro conuerſione Angliæ.

INter Angelos, quos Anglia genuit, etiam Dvnstanvm numera, cui ſerũ fuit, miracula in cunis inchoare; noſci priùs, quàm naſci voluit. Mater eo grauida Purificatæ Virginis die Numini ſupplicabat: cùm repentè extinctis occulta vi templi facibus tota vrbs cohorruit, paulo pòſt diuinior ignis rectà ad Dunſtani parentem delapſus eius cereũ accendit, vnde reliqui lumen mutuati Matrem noui ſideris conſalutarunt. Confirmauit poſteà omen Angelus, qui delatum in templum puellum ad omnes Aras circumduxit, futurum pollicitus vt i eius opera Religio refloreſceret. Eas ſpes paulo pòſt morbus labefactauit, adſtabant amici animam agenti, cùm ille repentè lectulo exiliens, ad templum intempeſta nocte properauit. Eam pietatem cũ Stygij canes allatrarent, puer audaciam Cerberorum virgulâ compeſcuit, templo excluſum Angeli ad aram ſubuexerunt, vbi poſtridie ſopitum familiares repererere. Hæc præludia fuere creſcentium cum ętate virtutũ, quarum reliquas vſu, Caſtitatem etiam voto firmauit, quæ illũ Reginæ Virginum ita conciliauit, vt eidem iam Epiſcopo cũ Choro Virginum obuiam proceſſerit. Iã ipſe Dei filius Dunſtani acta probauit. Nam cũ eius de Monachis in Canonicorum locũ ſufficiendis ſanctioni intercederetur, Crucifixi imago palàm hanc vocẽ miſit: Non fiet; Iudicaſtis bene, mutaretis nõ bene. Ad cælũ vocatus negauit, ſe, niſi populum allocutus eſſet, iturũ. Idcirco rapi eum neceſſe fuit; Tertiũ certè cũ lectulo in altum ſubuolauit. Tanta eſt Boni Viri in cælo expectatio. *Ex Surio.*

Chriſtum tanquã ſignaculum in corde noſtro debemus imprimere, vt nulla hoc valeat hoſtilis irruptio violare: Chriſtum etiam operib. noſtris debemus inſculpere, vt per omne, quod agimus, Crucifixi nos Præceptoris diſcipulos demonſtremus. S. Pet. *Dam. ſerm. 67.*

Deſiderium in ſpiritu & literis proficiendi.
Pro pauperibus Studioſis.

VNicũ modeſtiæ miraculũ PETRVM CÆLESTINVM vides, qui exemplo ante hac inuiſo, poſtea nunquã repetito, ſummo ſe Pontificatu ſponte abdicauit, imortali memoria dignus, etſi eo facinore ſolo inclaruiſſet; ſed idem tenor totius vitæ fuit, cuius quia partem longè maximã in locis ſolis exegit, non reuocabimus ad illam normã mores delicatæ iuuentutis, contenti ſi ſe cum puero patiantur componi. ſimul ac fari potuit, illud aureum matri promiſſũ inculcabat, *Volo eſſe Bonus Seruus Dei*; quod ipſum mater iam tũ ſpe præceperat, cùm in recens nato multa Religioſi inſignia deprehendiſſet. Ergo quantumuis arctis domi rebus, in ludũ eum literariũ miſit, patre nuper mortuo conſiliũ de cælo probante, vt totius terrarum orbis bono ſuſceptum. Incidêre tamen remoræ permultæ, quib. omnibus perruptis mater in filioli oraculo acquieuit, tum quidé conſtantiſſimè, cùm pædagogum diſcenti ſe Chriſtus offerret, viſus nonnunquam de Cruce ad eum deſcendere; vt mirandum non ſit, Angelos eam operam non dedignatos; & hi quidem etiam morũ ab eo rationem exigebant, nunquã impune delinquere eũ paſſi. Iam Virgo Deipara curam valetudinis eius egit, & altero oculo lippientem recreauit. In hoc contubernio educatus homines penitus deſeruit, vno eiuſdé propoſiti ſocio comitatus, cui tamen conſtantia defuit; Petri ſtudijs Angeli applauſerunt, quos hodie rarius audimus, quia aures noſtræ Sirenum ſibilis occupatæ Angelis non patent. *Ex Surio.*

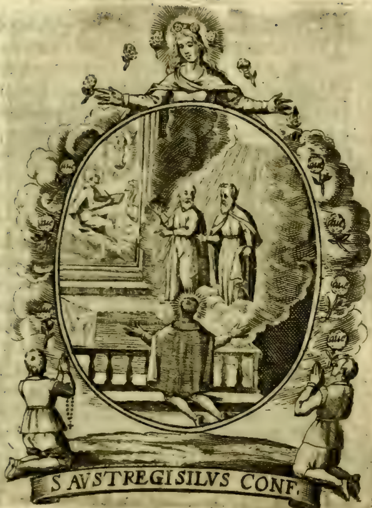

Quid amabilius verecundo Adoleſcente? quā pulchra hæc gemma morum in vita & vultu illius? quàm vera & minimè dubia bonę nuncia ſpei, bonæ indolis index? Quid ita turpiloquij & omnis turpitudinis fugitans? ſoror continentiæ eſt. *S. Bern ſ. 86. in Cant.*

Verecundia.

Pro miſcentibus turpia colloquia.

BERNARDINO Puero aras extruere, quæ ad populum dici pro concione audierat, ad pueros dicere, ludus erant. qualem nunc ſerium putas fuiſſe? Verecundiâ tantâ fuit, vt cum inimicæ caſtis auribus voces baccharentur, ad quamcunque coronam accederet, illud ſtatim audiretur: *miſſa iſthæc nunc facite: ſiquidem BERNARDINVS adeſt.* Tantum apud viros poteſt puer verecundus! Certè puer eiuſmodi verba prætextata in viro alapâ caſtigauit, docuitque frontem effrontem vel inuitam erubeſcere: in alium eiuſdem culpæ reum totum puerorum globum coëgit, qui lapidibus ſcelus vrbe proſcriberent. Fæminas verò ex animo omnes præter MARIAM deleuerat. Hanc vnam ille vnicè amare, ad huius effigiem pro porta vrbis vigilantem quotidie in genua accidere; irridente necquicquam proteruiore pueritiâ, cùm VIRGO arrideret. Iam vbi inter diſcipulos Magni Franciſci annumeratus eſt, ea fuit dicentis pro virtutibus contra vitia libertas, is ardor, vt ad eum aleas flammis vſtulandas omnis vrbs comportaret; adeò vt illi, qui his conficiendis vitam ſuſtentarat, vltima paupertas immineret, niſi eidem autor BERNARDINVS fuiſſet nomen IESV deinceps tabellis inſculpendi. quo factum breui eſt, vt diteſceret etiam. Ipſe Diuus cum de nomine IESV ſæpe ſæpius diceret, ſupra caput ſuum id ipſum quandoq; conſpicuũ habuit Sole ſplendidius. Superi! quis vnquam clarior extitit concionator? *Ex Surio.*

Si voci Dei tui præparas aurem interiorem, fuge curam exteriorem, vt expedito & vacante interno ſenſu dicas cum Samuele, *Loquere Domine, quia audit ſeruus tuus.* Vox hæc non ſonat in foro, nec auditur in publico; ſecretum conſilium ſecretum quęrit auditum. *S. Bern. Ep.* 107.

Exploratio Vocationis diuinæ.
Pro deliberantibus de ſtatu vitę.

Pvrpuratũ è Regia Francica Magiſtrũ dabimus ſtantibus in biuio, & de diuinitatis erga ſe conſilio incertis. Avstregisilvs is eſt, qui à parentib. ad curã poſteritatis impulſ⁹, poſt longã fruſtrationem, trium Dynaſtarum nomina totidẽ membranis inſcripta aræ impoſuit, ad quã trinoctio peruigilaturũ ſe ſpopondit, eum deinde ſocerum optaturus, cuius ſibi nomen ſortitò obtigiſſet. Verũ altera ei nocte ſomnus obrepſit, ſed qualis eſſe ſolet diuina patientiũ: Videre enim ſibi viſus eſt Cælites duos de ſuo cũ Iuſti Iudicis Filia cõiugio colloquentes. Eum Iudicem dum vigil poſteà inquirit, vocari ad ſacerdotium ſe curámq; Eccleſiæ intelligit, quæ ſcilicet ipſiſſima Iuſti Iudicis Filiã eſt. Neque diſplicebat conditio à re vxoria abhorrenti: iniecta tamen, mali dæmonis inuidiã, aliquantilla properanti mora eſt: Betellinus quidã repetundarum poſtulatus Auſtregiſili nomen apud Guntramũ Regem detulit, calumniâ tam ſpeciosâ, vt duello purganda fuerit. Ad id diuerſis ſe luctatores ſtudijs præparabant. Auſtregiſilus placare precib. Numen, argentũ omne in pauperes effundere, ſuis ſe virtutib. magis, quã armis inuoluere. Calumniator generoſiſſimo confiſus equo, dũ diuina vi obtorpeſcentẽ fodit calcarib., ab eodẽ efferato effuſus animã exhalauit. Nemo dubitauit Auſtregiſilo eum pœnas dediſſe; qui ea cura liber, ſponſę ſuæ (Bituricẽſis Eccleſia fuit) ex voto Epiſcopus obtigit. Pro dote cælũ accepit. A. DC XI. nobis quoque apertũ, ſi exemplo eius nõ tam Diu, quàm cũ Deo deliberauerimus, quod ſtatuendũ eſt ſemel. *Ex Surio.*

Perpende, quia caro, quę nunc accuratis dapibus nutritur, paulo pòſt vermibus ſcatere compellitur, ipſaque tunc fit eſca rodentium, quæ nunc ſaginatur iucunditate ciborum, ac tantò grauiorem exhalat putrefacta fœtorem, quantò ſuauioré ſibi procurauit educata mollitiem. *S. Pet. Dam l. 7. ep. 19.*

Moderatio victus.

Pro deliciarum ſectatoribus.

HOſpitivm qui vidiſſet, omnib. coopertū ſceleribus crederet; qui nóſſet, ſimulachrum eſſe virtutis pronunciaret. Tanti eſt, Bonum virū ex cultu corporis, an animi æſtimes. Apud Nicenſem Gallorum vrbem alta abditus turri onuſtus ferro omníque reorum ſqualore deformis, raro cum hominib. cōmercio, cū Superis æterno agebat, quibus monentibus, iratum Gallis Numen & Langobardorum irruptione ſcelera vindicanda eſſe intellexit. Alijs autor fugæ factus ipſe ergaſtulo nō exceſſit, & barbaris per vrbem graſſantibus in conſpectum ſe dedit: Ij pro malefico habitū ad cædem depoſcunt; iámq; ferrum ſupra caput erat, cùm repentè percuſſoris brachiū obriguit, quod Hospitivs, ſigno Crucis cōtrà edito correxit. Secuta inde viri æſtimatio, hauſta ab eo præcepta ſalutis, quæ qui in aures duntaxat admiſere, diro omnes lethi genere periere. Vltimo ante mortē triduo demi ſibi vincula paſſus eſt: quem cùm toto corpore à vermib. depaſtū non nemo miſeraretur, negauit illos ſibi cōuiuas graues fuiſſe: eorum morſiunculis excitatum ſe ad amandum Deū, non debuiſſe ſuis monitorib. cibum inuidere. Simul tamē atq; beatum cælo ſpiritū reddidit, totū examē diſparuit, mirâ erga mortuum reuerentiâ, vt appareret, in viuū ex eiuſdē imperio peccaſſe. Sed cōdonemus hoc morti ius, & tanta nutritū cura corpus cedat in vermium poteſtatem: illum vermem time, qui in animo nidulatur, & inter æternas flāmas, omni Salamandra viuacior nunquam moritur.

Ex Greg. Turon.

Quid faciemus ſub æterni Iudicis maieſtate? quæ nobis ſubuentura eſt pœnitentia, quam in hac carne contempſimus? quæ nos defenſura ſunt opera bona, quæ in vita non egimus? ad quos ſanctos confugiemus, quorum exempla ſimul & verba deſpeximus? *S. Pet. Dam. lib. 1. Ep. 6.*

Ardor pro Chriſto patiendi.

Pro Captiuis Chriſtianis inter Turcas.

LAtuit ſubinde etiam ſub militari ſago magna virtus, & caſtra theatrum præbuei Chriſtianæ ſanctitati. Nunc Basiliscvi inde producimus plurium palmarum militem quem afflictum mœrore ferunt, quòd accc ptis pro Maximiano impio Cæſare vulneribus guttam ſanguinis pro Chriſto nullam fudiſſet cùm tamen Theodorum Martyrem proxima neceſſitudine contingeret, cuius pro fide præli conuitium ſuæ ignauię facerent; vtique, ſi virtu ti ſuæ Chriſtus conſideret, eius experimentum pridem capturum fuiſſe. Rarò ita cum Superi expoſtulatum eſt; neq; ſuſtinuit cæli Imperatoi tam pia militis ſui deſideria perire; vltro eum al locutione dignatus memorem eſſe voti ſui iuſſit, & dignos tanta ſponſione animos afferre in imminentem pugnam; cuius ei copiam Agrippa impius Prætor fecit, qui ferro ſoleatum, clauis plantam penetrantibus, curſu nihilominus æquare citatam quadrigam coegit. Subinde à Traiana hoſpitio acceptus aridæ arbori, ſub qua recubuerat, vitam reddidit frondéſque; credo ne capiti coronæ deeſſent: fons etiam ad pedes Martyris ſcaturijt, hanc vicem reddente terrâ, cùm ſanguinem eius bibiſſet: eo prodigio non ſitis tantum comitũ eius, ſed perfidia etiam extincta eſt. Paulo pòſt etiam alteri Elemento imperauit, deuocatóque de cælo igne Deorum delubrum exuſſit, ipſe capite imminutus & in proximum flumen ſparſus, maximo & vltimo miraculo nihilominus ad Beatitatis littus enatauit. *Ex Menæis.*

S. BOBO CONFESSOR.

Confirma amicitiam cūm SS. Angelis; intra in ciuitatem Dei: Apoſtolis Martyribúsque ſociare; vnde illi gaudent, inde gaudeto. Horum diuitias concupiſcito, & per bonam æmulationé illorum ſuffragia ambito: cum quibus enim fuerit conſortium deuotionis, erit & communio dignitatis. *S. Leo ſ.5. de Epiph.*

Familiaris recurſus ad Cælites.

Pro Ducibus belli.

QVo tempore Mauri Hiſpaniâ potiti Galliam etiam Narbonenſem mali vicini terrebant, fuit Bobo noſter patriæ ſuæ propugnaculi inſtar, homo nobilis cætera & militaris, ſed qui ſub ſago tegere ſciret virtutem raram inter milites armaturam. Fortè hoſtis Fraxinetum inſulam inſederat & crebris inde excurſionibus multum rem Chriſtianam vexabat. Hic Bobo Ducibus Apoſtolorum Petro ac Paulo ſpolia opima vouet, arma non hoſtis, ſed ſua. poſiturum ſe iſta, nec Ducem iam militum, ſed pupillorum patronum fore. ad hæc gratum ſe quotannis Romam iturum & liminibus victricibus oſculum laturũ. Annuêre *Diui* & per quietem viſi animos addiderunt Boboni; ille mox militibus; quibuſcum per medios hoſtium cuneos arcem ingreſſus non modo obſidione hanc liberauit, ſed barbarũ regem inſulâ exuit, itaque terrorem à Gallia longè amouit. Et hic triumphus Bobonis de hoſtibus fuit; alter de ipſo Bobone. Fratricidæ obuius nutante aliquandiu in vindictam animi acie, ſui tandem egregius victor ſpolium ex inimici vultu oſculũ ſuſpendit. Porro arma exuit & orphanorum iam Dux annis ſingulis pedes triumphũ ſuum Romam duxit, dum ex itinere denique mortuus in cæleſte Capitolium eſt inuectus. Mortui tumulum quotquot animalia calcarunt, in veſtigio mortua monuerunt incolas, vt eum cancellis à profana terra ſecernerent & templo honorarent. Oſſa denique Ticinum translata memorant, pompæque, quò auguſtior hæc foret, lumina è cælo & ſtellam adfuiſſe. *Ex Ferrar.*

Qui non poteſt ſanguinem fundere, poteſt ſemetipſum pœnitentiæ telo percutere, & in cordis contritione mactare. Præparetur, ad feriendum, iugulum, nō deerit remunerator, etſi defuerit gladius. Deeſt carnifex, qui ceruicem exteriùs feriat, adeſt iudex, qui bonæ voluntatis præmium reddat. *S Pet. Dam ſ. 65.*

Contemptus ſui.

Pro Superbis & arrogantibus.

Hominem cæleſtem, an terreſtrem Angelum Simeonem malis dicere, tanto magis dubitabis, quãto rectiùs noueris. Votis parentum conceſſu, futuræ ſanctitatis vatem Christi Anteambulonem Ioannem habuit, cuine quid in victus parſimonia concederet, ieiunia in cunis inchoauit, læuo matris vbere, velut ominis causâ, ſemper abſtinens. Sexto ætatis anno ab hominum conſortio in loca ſola ſeceſſit, nunquam tamen ſolus, cælitibus eaſdem cum eo caſas habitantibus. Ex quo tempore incommoda naturæ vel non ſenſit, vel inuſitatis fomentis ſuſtentauit, nectare, vel quocunque nomine appellare lubet delicias diuinitatis, paſtus. Exacto in hunc modum ſexennio in Cœnobium immigrauit, magnâ Religioſæ vitæ cõmendatione, quam Angelorum contubernio eo facto videbatur antetuliſſe. Sed nimirum illic quoque Angelos reperit, hauſtámque eorum vſu innocentiam magnis prodigijs affirmauit; vt, cùm Leopardũ pro fele domeſtico circumduxit, aut cùm ad eius imperium Leo puerum à comitibus deſertum tergo ad ſocios ſubuexit, quæ Magiſtro Simeonis anſam præbuere, eum ad perpetuam in Columnis ſtationem inuitandi. Paruit Simeon, atque corpore iuxta animóque ſupra terram eminens, ex communi illius æui ſenſu Columna fuit ſuſtentans orbem terrarum. Nos cùm hæreamus in luto, digito tamen paramus cælum contingere. *Ex Menæ & Euagrio.*

Solerter animus ante actionis ſuæ primordia cuncta debet aduerſa meditari, vt ſemper hæc cogitans ſemper contra hæc thorace patientiæ munitus, & quidquid acciderit, ſuperet, & quidquid non acceſſerit, lucrum putet. *S. Greg. 5. Mor. c. 33.*

Refrenatio Iræ.

Pro maledicis & dira imprecantibus.

ZENOBII pueritiā viuam Honeſtatis Imaginem dicas, in qua neq; Dei oculus quidquam reprehenderet: Nullus ei vquam cachinnus, nullū verbū inſolens excidit; neque eam venuſtatem inſequens ætas violauit, quin corroborauit veriùs, vt priſcæ etiam ſanctitatis Antiſtites Damaſus, Ambroſius, Paulinúsq. ZENOBIVM ſuſpicerent. Mirandorum eius operum hoc Iuuentus ſpecimen habeat. Florentiæ, quæ ZENOBII patria & Pontificalis ſedes fuit, fratres gemini e flore nobilitatis parentum indulgentiâ corrupti in proteruiam, occalluerant ad ſera matris imperia, nō atrocia tantū dicta ſed calces etiā ingerere bene monenti auſi; qua impietate ex inſperata vltra maternum morem mulier dira imprecatione Furias in filiorum caput incitauit. Valuere vota: Degneres illi extemplo infernis obſideri laruis, & impias manus à Matre in ſeſe vertere, laniare ora mordicus, & canino inuicem duello graſſati. Fœditas ſpectaculi parentis iram miſericordiâ mutauit, lamentantis tantum precibus fuiſſe pondus; Nulla erat niſi in ZENOBII pietate ſpes, qui Horas duas affuſus Cruci furentes abſoluit. Idem beneficiū A. CDXXIV. cælo receptus in ægrum repetiuit, ſed eo longe digniorem. Mater nocturnis eius obſaturata querelis potum identidē flagitanti dæmonem ſimili voto propinauit, ſed ZENOBIVS pepulit; vtinam & fœdum morem vocantium tam immanes hoſpites, quaſi non inuocati in nos irruerent. *Ex Surio.*

Nemo diffidat, nemo veterum conſcius peccatorum præmia diuina deſperet: nouit Dominus mutare ſententiam, ſi tu noueris mutare delictum. *S. Aug pſ. 50.*

Emendatio vitæ.

Pro obſtinatis in malo.

AGite Mortales & vel latronem Ducem ad cælum ſequimini. MVIIVS hic eſt, qui in apparatu compilandi ſacri Parthenonis ſomno oppreſſus rapi ad diuinum tribunal ſibi viſus ſupplicia ſuis facinoribus parata intellexit, niſi celeri pœnitentia ipſe ſibi ius dixiſſet. MVSIVS rectà ad ſacratos profectus viros animæ vulnerum medicinam eos popoſcit. Tres primùm ex odis Dauidicis Strophæ ei præſcriptæ; quam ad amuſſim cùm vitam exigeret, Superi poſtea eius erudiendi prouinciam ſibi depopoſcerunt. In eorum contubernio expolitus ſcholam denique aperuit ex Latrone Magiſter factus virtutis. Eum ſol reueritus eſt inaudito poſt Ioſue factum exemplo, ita curſum moderans, vt non antè occumberet, quàm ille tugurio diſcipuli ſucceſſiſſet; quem præter ſpem defunctum cùm inueniſſet, rogauit familiariter, an redire in vitam vellet. Abnuentem valere iuſſit. & tumulo compoſuit; quod ille officium tam ſtudioſè ſuis impendit, vt nonnemo è ſepulchro parcere eum ſumptui operæque iuſſerit. Alteri ad mortem imparato vitæ triennium impetrauit. Ne curâ corporis à Deo auocaretur, menſam illi *Dominicis* diebus Angelus inſtruxit, cæteros impranſus & incœnatus egit. Hunc tamen tam vicinum cælo auocare ad neſcio quos Pharaonis theſauros *Dæmon* inſtitit. Sed ille Nilum calcare ſolitus, & clauſis foribus, quoquo libuiſſet, penetrare, viam denique etiam ad Cælites reperit, violentus ſcilicet homo, atque vti olim ædibus ita cælo quoque vim facturus, niſi ſponte patuiſſet. *Ex Vit. PP.*

Par eſt; vt quisque noſtrum non minus gratias agat Chriſto, quàm ſi ob ipſum ſolum aduenisſet; neq; enim recuſaturus erat, vel ob vnũ ſolum tantam exhibere miſericordiam; adeò ſingulos homines pari charitatis menſura diligit, qua diligit orbem vniuerſum. *S Chryſ. in c. 2. ad Galat.*

Zelus diſcretus.

Pro Concionatoribus & Confeſſarijs.

NOn eſt cordi Deo rigida Pietas, & Iuſtitia Miſericordiæ oleo non temperata. id Carpvs te docebit, qui à Paulo Apoſtolo Chriſtiana Philoſophia imbutus huius tam præclari & neceſſarij Axiomatis aliquando viſus eſt obliuiſci: Comperterat Chriſtianæ militiæ tironem ad deſerenda Crucis ſigna à Dæmonis cultore eſſe inductum, qua iniuria ad Deum Opt. Max. pertinente ita eſt exacerbatus, vt impia ex æquo capita Orco deuouerit, quòd mediocri ſupplicio nullo vindicari poſſe ſcelus manifeſtarium & vltimæ perfidiæ perſuaſum haberet: & verò geſtiebat animo, cum dehiſcente ſub vtriuſque pedibus terrâ, inferni ignis fumũ ferri in ora, ipſóſque ſtantes in præcipitio ſimiles ruituris aſpiceret, impulſurus etiam, ſi copia fuiſſet. Subinde etiam aperiri cælum, & Seruator generis humani offerre ſe cõſpicuum, hortaríque Carpvm, ſi ita ei videretur, ageret miſeros illos præcipites, pro quibus ipſe ſanguinem ſuum fudiſſet. Sibi quidem tanto pretio aſſertos in libertatem certum eſſe non deſerere, & porrigere manum velle perituris: quin adeo, ſi neceſſe foret, non detrectaturum redire ad initiũ miſeriarum, quibus in Cruce moriens finem impoſuiſſet. Plura dici neceſſe non fuit. Tam mellea verba Carpo bilem abſterſerunt: & nimirum hodie quoque animorum æſtus & inconſulta odia deferueſcerent, ſi in ſanguine Chriſti intingerentur. *Ex Dion. Areop. In Patrico.*

Non eſt iniuſtus Deus, vt obliuiſcatur operis boni: viuit apud eum memoria beneficij ſemel accepti. Beatus, apud quem Deus vel ſemel requiem inuenerit; in cuius tabernaculo vel horâ vnâ requieuerit. *Guerric. ſ. 3. de Aſſ. B. M. V.*

Teneritudo Conſcientiæ.

Pro ignaris rerum cœleſtium.

ROmæ nata Resititvta, denata Soræ nobiles natales nobiliſſimâ morte illuſtrauit. Nubilis domi tamen clauſa egit, & formam, qua paſſim iuuentus nobilis deperibat, velut ignem cuſtodijt, non iam Veſtæ ſed Chriſti Virgo. Huius illa vnius thalamum ſuſpirabat & aliter etiam Nuptæ nomen refugiebat. Interea inuidit Deo Sponſam ſuam, vt ſolet, Orcus, adfuitque minas ſpirans & ignes. At Resititvta nuper iam boni Angeli aſpectu exhilarata riſit riualem deformem, & tam formidandum monſtrum in fugam puella egit. Secundum hæc, Chriſto auctore, ædibus paternis exceſſit Virgo Soram abitura, nec tamen ſine comite. Nam ad Lateranum Angelum inuenit, qui toto itinere latus euntis ſtipauit, dolentis credo cùm vrbem aſpiceret, quòd iter longius non fuiſſet. Iam ſub ingreſſum, cùm miraculo prædita eſſet (morbum neſcio à quo remouerat) nobilem hoſpitem nobile hoſpitium carcer Martyrum excepit, ita Agathio Procos. iubente. Exin Scorpionibus cæſa cecinit. VII. dies noctéſque ſine victu clauſa cum Angelis vixit, oblita iam cibi, aſpectu ſatiata. Denique capite vna cum Cyrillo Epiſcopo alijsq; truncata cælum ſubijt, cùm carceris cuſtodes & adeo carnifices miraculis captos eâdem viâ nuper iam præmiſiſſet. *Ex Ferrar.*

Homo lenocinantem Mundi gloriam ſub Iudicij ſui calcibus deprimat, virorem carnis aridum iam puluerem credat, diem ſuæ vocationis tanquam ſpeculum ſuis obtutibus ſemper anteponat, diſtrictum vltimæ diſcuſſionis iudicium contremiſcat. *S. Pet. Dam. l.* 1. *ep.* 17.

Memoria mortis.
Pro Rege & Regno Galliæ.

GErmano mors nondũ nato, ab ipſa, quod abomineris, matre; nato ab auia propinata eſt. nihilominus inter domeſtica latrocinia adoleuit, veneno priore maternis viſceribus, ſine noxa fœtûs, diffuſo, altero ad auiæ filiũ delato, æquiſſimo ſine dubio errore, vt, cui Germani hæreditas quærebatur, idem paratam innocenti peſtẽ biberet. Germanũ contrà Pariſienſis mitra expectabat, & in omnes morbos ius, beneuolentiâ numinis maleficia mortaliũ in eius gloriã vertente. Saliua eius, veſtium lacinia, ſtramen, quod incubitu preſſiſſet, vim medicam habuere. Hęc alexipharmaca etiam Reges ambiebant. Clotharius quòd virũ ſanctum patum ciuili pro foribus morâ fatigaſſet, iniuriam febri luit, qua modeſtior factus poſtridie S. Viri palliolum oſculis triuit, eóq; inteſtinum ignem extinxit. Vnicam literulam chirographi eius delinxiſſe Monacho biennium ægro ſaluti fuit. Fugientem animã illuſtris fæmina filo de viri veſte rapto retraxit. Alteri iam exanimi cũ frigida vitam infudit. Vnica voce flamas ſopiuit, Crucis ſigno compedes ſoluit, populatores agrorum vrſos extinxit, totas Dæmonũ catervas fugauit. Et tamen hic morborum & ipſius adeo mortis triumphator obitus ſui diem non animo modò ſed oculis etiam ingerere non deſtitit; hoc ad lecti ſpondam epigramate affixo, V. Kal. Ivnias: id quò ſpectaret non antè intellectum eſt, quàm eodem die octogenario proximus decederet. Tu, ſi ſapis, ne incerta hora te mortis fallat.

Omnẽ crede diẽ tibi diluxiſſe ſupremũ. (*Ex Sur.*

Fruſtra appellamur Chriſtiani, ſi imitatores non ſumus Chriſti, qui ideo ſe viam dixit eſſe, vt conuerſatio Magiſtri forma eſſet Diſcipuli, & illam humilitatem eligeret ſeruus, quam ſectatus eſt Dominus. *S. Leo S. 5. de Nat. D.*

Imitatio Chriſti.

Pro benefactoribus noſtris.

NObilitatem CONONIS inde æſtimo, quod totis elementis imperauit. Nam & ruentis fluuij impetum tam diu ſuſpendit, dum homines otioſi tranſirent; & aliàs latè campos inundantem ad modeſtiam reuocauit veteréſque riparum leges. Sed adeſte & parentes & filij, & officium veſtrum diſcite. Ecce XII. annorum filium Pater ſecum ad Tyrannũ ducit, idque orat, quod pauci orant parentes: *liceret ſecum mori filium videre, vel ante ſe etiam; ſuaue ſibi fore etiam contra aliorum parentũ vota filio oculos claudere. Sciret Iudex totum CONONEM non moriturum ſi in filio, hoc eſt in dimidio ſui, viueret. Itaque ſimul filium neci daret, ſi totum occiſum patrem vellet.* Nec verò non lubens comes iuerat ad mortem patri filius, vtique ſuſcipio feſſæ & morientis ætatis. Sed & facili aure preces Tyrannus audiuit. Quare vtrumq; in craticulam abijcit igne ſubiecto formidandam; in plumis diceres molliter decumbere. Oleo bulliente à flammis perfundit; inungi ad luctam crederes. In ſuccenſam fornacem immittit; vt inter hortos cum patre filius deambulat. Suſpendit patrem, appendit dulcem appendicem filium; flammas iterum ſubdit, manus inuictas malleis frangit. Interea canere illis arriſit; vis noſſe quam ſuauiter? non dubitauit vocem illis ſuam Angel⁹ iungere, quam vt primum illi audierunt, non placuit iam morari in vita. illuc abierunt vbi canere Angelos nunquam non audirent. *Ex Baron. & Pet. de Natal.*

B ANDREAS DE CHIO. M.

In hac lacrymarum exulantes valle clamemus ad Virginem, quatenus agnoſcat Mater Filios, libera captiuos, delicijs cæleſtibus impinguata famelicos, conuertat miſericordes obtutus ſuos ad miſeros, & offenſi Filij iuſtitiam flectat ad gratiam. *S. Laur Iuſt. S. de Aſſ. B. M. V.*

Deuota Nominis Deiparæ inuocatio.
Pro Chriſtianis inter Turcas.

Andream habes Mariae, vt paucis dicã, Corculum. Iuuenis annos natus XXVII. cùm febri æſtuaret, vouit, ſi Virgo ſalutẽ donaret, ſeſe ei inuicẽ caſtitatis florẽ donaturum Voti damnatus integritatis propoſitum palam candidã veſte profeſſus eſt, vt orbis ſciret Virginis eum candidatũ eſſe, & veſtium niues Virginis animi eſſent indices. Et quid ni ſic candidatus Martyrum etiã honores prenſaret? Enimuerò Conſtantinopolim abijt eo ipſo tempore, quo fidẽ Chriſti prodidit neſcio quis philoſophus. Quiſquis fuerit, hoc etiã nomine indignus fuit. Certè potuit barbatus hiſtrio à Iuuene Andrea diſcere, primũ in Chriſtiana philoſophia dogma eſſe, Mortẽ pro Chriſto contemnere Captus enim blanditias & aurea promiſſa riſit. Sæuientium verò impetus velut cautes in mari fluctus excepit. IX omnino dies carnificina durauit. inter quos potuere Mahumetani flagellis & vncis lacerare corpus, ſed nõ animũ: locis ſuis artus eijcere diſtrahereque, ſed non in ſuã ſententiã trahere: gladijs humeros ſecare, mẽbra ſingula per ſingulas carnificinas carne ſpoliare, ſed non fide perinde ac cõſtantiã Andream, qui inter tot dolores oblitus tan è dolorũ, vnius Mariae recordabatur, illud vnũ ſemper inclamãs: *MARIA iuua me, MARIA iuua me.* Et verò iuuit illa, integrum quotidie corpus ad pugnã ſuggerens, nequicquam barbaris hoc medicinæ ſuæ aſcribentibus. Demum omnibus cruciatibus ſuperior capite minutus eſt. Corpus templum Mariae, animum quid ni ſinus Mariae excepit? *Ex Surij to. 7.*

Cooperatores ſimus gratiæ Dei : non enim dormientibus prouenit regnum cælorum, nec otio deſidiáque torpentibus beatitudo æternitatis ingeritur;ſed,quia ſi compatimur,conglorificabimur, illa nobis currenda eſt via, quam ipſe Dominus ſe eſſe teſtatus eſt. *S Leo. ſ. 5. de Epiph.*

Cuſtodia mandatorum Dei.
Pro Confeſſarijs Principum.

MOuebat in hoſtem Imperator Valens ipſe DEI longè maximus hoſtis, vt qui pro Arianis pugnabat templiſq; Catholicos arcebat. Occurrit eunti ISACIVS noſter plenus fatidico ſpiritu & libertate Chriſtianâ armatus monuit, *ſi pacem in imperio exoptaret, ne bellum cælo faceret: ſicq; belli portas claudere periuperet, Catholicorum templa prius aperiret; aliter crederet cum Superis ſibi bellum fore, nec niſi ſanguine ſuo & interitu litaturum Marti.* Hæc inquam & ſimilia non ſemel ISACIVS occinebat Valenti. At hic moleſtum monitorem in obuia dumeta iuſſit abijci. Scilicet ſi ſpinæ illæ nunquam aliàs, tunc certè Roſas tulerunt, ſanguinemque biberunt, quo rectè erubeſcerent. Et verò ad formoſa ſpectacula tres Cœlites aduolarunt, geſtierúntq; à Spinis ISACIVM (hoc eſt Roſam) tollere, qui eadem mox oracula tyranni auribus ingeſſit. Tum verò eum aſſeruari inter vincula iuſſit Valens, dum redux è bello victórque otioſè rideret Vatem ſuum. At hic abeunti illa alterius vatis verba dixit, *ſi reuerſus fueris in pace, non locutus eſt in me Dominus.* Enimuero Valens acie victus eſt, & qui fumos vendenti Ario crediderat, fumo ignéque in fuga perijt. at ISACIVS vatis honores tulit. illi vrbis portæ ad preces quoties libuit, patuerunt. illum mortuum omnis Conſtantinopolis tam luxit, vt vnicum hominem omnium humeris crederes efferri. *Ex Metaph. & Menol.*

B. IACOBVS VENETVS.

Securum iam habet homo acceſſum ad Deũ, vbi mediatorem cauſæ ſuæ Filium habet ante Patrem, & ante Filium Matrem. Chriſtus Patri oſtendit latus & vulnera; Maria Chriſto pectus & vbera: nec poteſt eſſe repulſa, vbi concurrunt & orant omni lingua diſertius hæc clementiæ monumenta, & charitatis inſignia. *B. Arn. Car. L. de B.M.V.*

Recitatio Officij B.M.V. Pro Sodalitatis Pietate augenda.

QVid matrem crepas pueritia,quid patrẽ, Scopulos ſæpè filiorum?Si cœlo digna es nunquã orba eris, cœlum te adoptabit. Ecce Iacobvs cum patre matrẽ puer amiſit. At auia eius,lectiſſima matrona,matrem illi dulciorem Mariam oſtendit,cuius ſi horarias preces tantiſper recitaret (& tempus definiebat) præmia cupido pollicita eſt: quæ etſi illa nõ perſoluit,perrexit tamen Iacobvs officium ſuum facere,& horas Marianas quotidie decurrere. Ita filius Mariae in *D.* Dominici familia patrem etiam Iesvm inuenit, cuius vti nuper Mariae, nomen ita animo infixum geſtabat, vti tunc obliuiſci horum poſſe videretur,ſi patris& matris poſſet. Ex Diuis præterea præcipuâ veneratione colebat Aſcidum & Victorium MM quorum officium dum ad XVII.Nouemb.in horto recitat, vernum præmium Roſam recentem abſtulit,Anniuerſarium poſtea , quẽadmodum aiunt, miraculum. Romæ quoq; *D.* Sebaſtiani porta clauſa alijs pietati Iacobi vltro patuit. Linguæ petulantiam ſi quiſquam alius,ille odit. Itaque illud Auguſtini ex eo crebro audiuiſſes, *felix lingua,quæ non nouit, niſi de diuinis,texere ſermonem.* Obijt anno M.CCC.XIV.cum carcinomate IV. annos laborans egregia patientiæ documenta edidiſſet,certus ante de fato & hora fati. Reliquit poſt ſe præter binos Mortuos in vitam reductos alia CCC XXXIIX. miracula, familiarem Diuis hereditatem, *Ex Bzouio. 14. to. Annal. Eccl.*

IVNIVS.

1 S. Simeon Confeſſ.

2 B. Nicolaus Staurophorus.
SS. Petrus & Marcellinus MM.

3 SS. Pergentinus & Laurentinus MM.

4 S. Gualterius Abb.

5 S. Bonifacius Martyr.

6 S Norbertus Epiſcop.

7 S. Robertus Abb.

8 S Medardus Epiſc.
S Victorinus Conf.

9 S. Trimus & Felicianus MM.
S. Sylueſter Conf.

10 SS. Baſilides cum Soc. MM.
S. Oliua V. & M.
S. Margarita Regina.

11 S. Barnabas Apoſtolus.

12 S. Onuphrius Eremita.

13 S. Peregrinus Ep. & M.
S. Antonius de Padua Conf.

14 S Heliſeus Propheta.

15 S. Vitus Martyr.
S Landelinus Abb.

16 SS. Quiricus & Iulitta MM.
S. Tycho Epiſcop.
S. Benno Epiſcopus.
S. Ludgardis Virgo.

17 S. Auitus Conf.
S. Rainerius Conf.

18 S. Leontius M.
S Oſanna Virgo.
S Bonifacius Martyr.

19 S. Romualdus Abb.

S. Iuliana

S. *Iuliana Virgo.*
S. *Michelina Vidua.*
20 SS. *Nouatus & Timotheus Conf.*
21 S. *Hemmingus Epiſc.*
B. Aloyſius Gonzaga Sac. IESV *C.*
22 SS. *Achatius cum Soc. MM.*
S. *Paulinus Epiſcopus.*
23 *B. Maria Oegniacenſis.*
24 S. *Ioannes Baptiſta.*
S. *Iuan Eremita.*
25 S *Gallicanus Mart.*
26 S. *Vigilius Ep. Mart.*
27 S. *Ladislaus Rex.*
28 S *Potamiœna V. M.*
29 SS. *Petrus & Paulus Apoſtoli.*
30 S. *Erendrudis Virgo.*

Beatus, qui omni ſpe rerum huius mundi ſeipſum orbauit, ac in ſolo Deo omnem ſpem fixit atque locauit ſuam: ſicut enim execrandus eſt ille homo, qui ſpem ſuam poſitam habet in homine, ita omni laude dignus, qui ex Deo totus pendet. *S. Baſ. Orat.* 7.

Fiducia in Deo.

Pro Naufragis.

SIMEON Siculos adoratis, quas Dei filius ſacrauit, regionibus, ad amorem paupertatis, quam omnia eius veſtigia ſpirant, exarſit. Iura ſanctitatis eum Anachoretes docuit, vel ſemel exerrantem in fœminas oculũ graui oratione ad officium reuocaturus. Ab eo denique manumiſſus loca plura magnis virtutibus nobilitauit. Subinde in piratas incidit, nihilo mitiora comitibus occiſis paſſurus, nî ſalientẽ de puppe petitumq; telis diuinior vis texiſſet. Tandem delatus Treuiros ſpeculam ſibi in turris faſtigio elegit, quam expugnare Orcus aggreſſus, ſuas in Chriſtianum Herculem Hydras, & omne monſtrorum genus nequidquam armauit. Stultius ſtrategema fuit, cùm perditi tenebriones neſcio quos fatuos ignes radióſque tugurio eius infunderent; ſed ille fanaticam lucem oculis non admiſit, Solem ſuum mortuo ſibi oriturum dictitans: Dæmones eluſis artibus ſuis auxilium ab hominum maleuolentia petunt, qui noxiam aquarum inundationẽ ſceleribus eius imputare auſi, conuitijs ſaxíſque in caput innocentis ſunt graſſati. Stationem tamen non ante deſeruit, quàm illum cæli Imperator euocaret A. M X X X V. Corpus eius exanime prodigioſo ſudore immaduit. Quis arduam neget ad cælum viam, in qua etiam hi curſores, & quidem poſt mortem, ſudant?

En Sur.

Parati ſimus ſemper irruentes vitiorum cuneos ac frementes beſtias de agro cordis noſtri eijcere, nullúmque eis in ea, quæ iuris noſtri ſunt, permittamus locum peruerſæ dominationis habere: non videant nos inimici noſtri cedere, ne de noſtris valeant receſſibus exultare. *S. P. Damian ſ.75.*

Pugna contra Diabolum,

Pro Tentatis,

Nihil agis Impietas; Chriſti ſeruus etiam inter vincula liber eſt; Inſultabat Arthemius PETRO compedibus onerato, experiretur Dei ſui vires, & rumperet catenarum nexum, ſi tantum in IESV nomine cõfideret. PETRVS non id modò præſtitit, ſed Paulinam inſuper eius filiam Diaboli mancipium, expulſo improbiſſimo tyranno, in libertatem aſſeruit, vnáque Arthemio perſuaſit, Deo antea ſubſannato, cum omnibus carceris incolis, ſacramentum dicere. MARCELLINVS, qui eos Chriſtiano ritu abluerat, nudus vitri fragmentis impoſitus, non ante, quàm ab Angelo iuſſus, ex illo ſe lecto proripuit, & cæleſti veſte excultus cum PETRO, quem idem Angelus cippo exemerat, Chriſtianorum ſe cœtui reddidit; quibus animandis cùm ſeptem ipſos dies impendiſſet, pleno tandem agmine Arthemium cum vxore & filia ad ſupplicium euntes comitatus eſt. Ipſi denique in ſilua, cui Nigræ cognomentum fuit, inter ſenticeta, capite plexi ſunt. Nihilominus vel invito tyranno abſcondi inter ſpinas lilia non potuere, & ſanctitatis odor rubentes ſuo ſanguine roſas prodidit. Lucilla & Firmina caſtis illas manibus legerunt, & in communi SS. Martyrum viridario collocarunt. Siluæ quoque nomen immutatum eſt; pro Nigra Candida poſthac audijt. Eſto & tu lilium inter orbis ſpinas, & Cæli candidatum te appellabo.

Ex Surio.

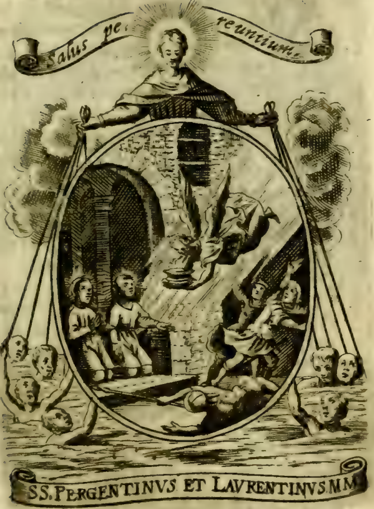
Auctor pietatis in Cruce pendens teſtamentum condidit: Apoſtolis perſecutionem, Iudæis corpus, Patri Spiritum, Virgini Paranymphum, Latroni Paradiſum, peccatori infernum, Chriſtianis Crucem commendauit. *S. Ambroſ. ſ. de Paſſ.*

Amor Crucis.

Pro Catechiſtis Iuuentutis.

II. IVNII.

ALtiùs in animum NICOLAVS verb CHRISTI demiſit, quàm nos paſſim ſoli mus. Vix enim illa audierat, quibus a fortiter ferendam Crucem mortales extimu lat, cùm illicò melioris Fortunæ, ſi quiſquan alius, ſibi ipſe faber crucem ingentem parauit & cum hac in annum CHRISTI MLXXXIIX in Italiam venit. Ibi excalceatus & pannis ob ſitus pueros cogere; dux his ad templum eſſe ſolemnia, quibus miſericordiam Numinis pro uocamus, verba præire; ante ſolis occaſum ni hil in victum admittere; ſed & tunc non niſi pane cibario famem & vndâ ſitim domare; precibus interea nunquam deſiſtere; Crucem quam nos vltro abijcimus, nunquam depone re. Viſum eſt hoc genus vitæ loci Antiſtiti pri mò inſolens: ſed re meliùs inſpectâ, laudauit vi ri ſtudium & ad menſam inſuper ſuam per quam liberaliter inuitauit. At NICOLAVS febr correptus ad ſigna ſua prætextatum agmen conuocauit, moriénſque, inter fauſtas appreca tiones, Crucem illi ſuam teſtamento legauit, magnam tam paruulis & opulentam op pidò, ſi æſtimare norunt, hære ditatem. *Ex Pet. de Natalib.*

Quæcunque vitia habemus & quotcunque peccata, tot recentes habemus Deos. Iratus ſum; ira mihi Deus eſt. Vidi mulierem & concupiui; libido mihi Deus eſt. Vnusquisque enim quod cupit & veneratur, hoc illi Deus eſt. *S Hieron. in pſ.* 180.

Refrenatio praui appetitus.

Pro iracundis & vinolentis.

III. IVNII.

NOn minus ſanctum quàm nobile par fratrum PERGENTINNM & LAVRENTINVM aſpicis, quorum nomen Aretini ciues ad Tiburtium Pietatis hoſtem delaturi hæc accuſationis capita habuere; ludum literarium eos quotidie frequētare: rimari arcana Philoſophiæ Chriſtianæ; & iam priuatim exercere magiſterium eiuſdem ſectæ; id ſi publicè audeant, neminem fore, quem non eloquentiâ ſint corrupturi. Tiburtius propria confeſſione conuictos inuiolatos tamen abire paſſus eſt, tanto nequior quanto blandior. Nihil deinde de more ſuo remittentes cædi fuſtibus iuſſit, plagíſque obſaturatos inedia plecti. Tridui ieiunio maceratis Angelus menſam ſtruxit de cæleſti penu cellâque; cuius delicias qui guſtet, ſentiat profectò, obſonare famem tanti fuiſſe. Allapſa ſimul cælo lux, & ſponte laxatis carceris foribus, Chriſtianis cum Pergentina ſorore ad captiuos via patuit: ſed ij cæli nectare ebrijs fugam ſuadere aggreſſi fruſtra fuerunt. Carnificum contra ad mortem eos euocantium ſuauiſſimæ voces viſæ: quam priuſquam oppeterent, ſaxeam Iouis ſtatuam ardore precum ſuarum in modum ceræ coēgerunt liqueſcere; illuſtre miraculum inquies; imitabile tamen: Potes tu quoque Bacchum, Venerem, aliáque improbæ mentis Idola precibus extinguere. *Ex Surio.*

Deſpiciendus à nobis hic Mundus fuerat, etiamſi blandiretur; etiamſi rebus proſperis demulceret animum. At poſtquam tot flagellis premitur, tanta aduerſitate fatigatur, tot nobis quotidie dolores ingeminat, quid nobis aliud, quàm ne diligatur, clamat? *S. Greg. 3. Dial. c. ult.*

Fuga Mundi.

Pro impedientibus bona propoſita.

DVbitabit aliquis Gvaltervm Mundi ſidus dicere? cùm humerum ſtella inſignitus in lucē prodierit, diuino munere parentibus conceſſus Numini Baſilicam inuicem ſpondentibus. Gratiarum domicilium diceres, tanta erat oris venuſtas, tanta morum elegantia. Magnis pro eo ſtudijs certatum eſt, cæloTeráque tantum decus ad ſe rapientibus. Præfecti Vrbis Filia oculos in eum coniecerat, optabátq; ſponſum, ſpe tanto certiore, quanto inter Romanas Nymphas eminebat. & ſanè, ſi quid mortale amandum fuerat, tuliſſet primas. Iam parentum vota cōſenſerant, gratulabatúrque pari & pulcherrimo coniugio Roma: cùm Gvaltervs generoſo faſtu cōditionem aſpernatus negauit fœminam vllā toto orbe dignā ſe marito: translatíſque in cælum deſiderijs, caſtarū mentium ſpōſum Virginitatis ſibi voto deuinxit. Id tamen conſilium parentes inſaniā vocarunt, & extorquere Filio non verbis tantùm ſed verberibus etiam ſunt conati: Vt neutris flecteretur, vox allapſa cælo fugā adoleſcenti ſuaſit, quam cum Armeno Sacerdote in Picenum inſtituit; vbi deinceps eo virtutum ſplendore vixit, vt palàm fecerit æquum fuiſſe eum ſtellatū naſci. Parentes diu perquiſitū denique reperere, ſed iam inedia ſqualidum, alióque, quàm quem Roma ſuſpexerat, vultu. Ille tamen *Deo* plenus factum ijs ſuum nō approbauit tantū, ſed vt imitarentur, induxit; quem finem vtinam omnia parentum cum filijs certamina habeant; iuuaret acies committere & cantare claſſicum. *Ex Phil. Ferr.*

Nemo in Eccleſia amplius nocet, quàm qui peruersè agens nomen vel ordinem ſanctitatis vel Sacerdotis habet. Delinquentem namque hunc redarguere nemo præſumit, & in exemplum culpa vehementer extenditur, quando pro reuerentia ordinis peccator honoratur. *S. Greg. in Paſtorali.*

Bonum Exemplum.
Pro Sacerdotibus.

BONIFACIO & hoc & Apoſtoli nomen Germania peperit, cũ VVinfridus olim vocaretur. Monaſticẽ puer amplexus eſt, multum aduerſante Patre, donec, immiſſo diuinitus morbo, pertinacia eius eſt domita. Sacris initiatus Friſones Chriſtianâ diſciplinâ imbuendos, Pontificum deinde iuſſu, Germaniã vniuerſam excolendam ſuſcepit; adoleſcentulis etiã in partem pij operis adſcitis. In Boica S. Sturmionem, Treuiris Gregorium ſibi iunxit XIV. annorum adoleſcentulum, cùm Anagnoſten in triclinio peritè agenti aures dediſſet: Capto enim egregiæ indolis experimento, vnius congreſſus ſuauitate ad ſui eum imitationem attraxit, vt palàm dictitaret, ſuis ſe pedibus cum BONIFACIO orbẽ terrarum peragraturũ, ſi equi copiã auari amici negaſſent. BONIFACII labores & arduum LV. annorum à Sacerdotio ad Martyrium vſque actorum curſum quis explicet? in tanta ſæpe neceſſarij victus inopia, vt cælo commeatum ei ſubmitti auium miniſterio fuerit neceſſe. Friſonibus Chriſto nuper additis diem dixerat, qua ſacro Chriſmate frontes innungeret: Ij ex diſcipulis latrones facti optimè de ſe meritum cum LI. ſocijs peremerunt. Irruenti in ſe barbaro Euangelij codicẽ BONIFACIVS obiecit, qui etſi diſciſſus eſt, negant tamen vllã literulam eâ plagâ vitiatam. Omnia ipſius facta dictáq; admiranda ſunt; illud ſæpe ſæpius repetitum noſtra ætas multo veriùs quàm BONIFACIANA audiat: Olim Sacerdotes aureos cum ligneis calicibus fuiſſe; nunc aureos eſſe calices, ſed ligneos Sacerdotes. *Ex vita apud Nicol. Serar.*

Bona mors iuſti propter requiem, melior propter nouitatem, optima propter ſecuritatem. Econtra mors peccatorum peſſima: mala in Mundi amiſſione, peior in carnis ſeparatione, peſſima in vermis igniſque contritione. *S. Bern. in Epiſt*

Frequens oratio pro felici Morte.

Pro improuiſò Morientibus,

NORBERTVS Dux eius Familiæ, quam Præmonſtratenſem indigetant, ſummis Aulæ Imperatoriæ honoribus perfunctus, cùm mundo ſe abdicaſſet, ſuorum progreſſus atq; incrementa ab ipſomet CHRISTO in cruce pendente eſt edoctus. Nocentiſſimam Tanchelini hæreſin Antuerpiæ tum graſſantem, introducta è ſuis coloniâ, iugulauit. Archiepiſcopus poſt Parthenopoli quia in corruptos ciuitatis mores liberè pro DEO & dicebat & agebat, multorum in ſe odia conuertit, vt iam eſſent, qui necem ipſi, Socijs verò exilium minitarentur: Sed eorum inſidias ſemper cœlum eluſit; tametſi NORBERTVS Seruatorem æmulatus obuius nonnunquam hoſtibus iuerit, & luculentam ab ijſdem plagam abſtulerit. MARIAE cultui ſe ſuosque æternum deuouit; vnde è VIRGINIS manu veſtem candidam (quâ mores ſuos tota hæc familia etiamnum monſtrat) ab Auguſtino verò Leges aureis literis exaratas accepiſſe memoratur. Ita candidatus cùm cœlum diu ambiuiſſet, anno demum CXXXIV. ſupra M. obtinuit, & in victoriæ ſignum oliuam manu præferre viſus eſt. Nonnemo eundem ſub Lilij imagine transportari in cœlum conſpexit. An non gratulari ſibi terra tunc potuit, cum flores habuit, quos in ſua roſaria transferre ſuperi amabant? Sed & nunc tales daret, ſi non vngue infeſto inuidus cœlo heu! mundus præriperet. *Ex Surio.*

Cogitatio omnis ſecularis & carnalis tempore orationis abſcedat, nec quidquam animus, quàm id ſolùm cogitet, quod precatur. Claudatur contra Aduerſarium pectus & ſoli Deo patens nec ad ſe hoſtem Dei tempore orationis patiatur accedere. *S. Cyprian. de Orat. Dom.*

Feruens oratio.
Pro tepidis Religioſis.

ROBERTVM alterum D. Bernardi oculum imitandum proponimus, ea frugalitate virum, vt helluari ſibi videretur, ſi ipſis Paſchalibus auenaceum panem butyro adipatum guſtaſſet. Genium ergo ſuum defraudans intactum pauperibus remiſit. Sed debebatur cælo tam delicatum Apophoretum tantáque virtute conditum. Angelus ſub centonibus latitans eo donatus eſt, argumentis alijs pluribus & illo maximè agnitus, quòd diſcum inuiſus omnibus in menſam retulit, & paulo poſt, quaſi vicem relaturus, læto Robertum nuncio beauit, nomina diſcipulorum eius Albo cæli inſerta eſſe, duos duntaxat ea felicitate excidiſſe: ex quibus alterum credibile eſt eum ipſum fuiſſe, quem è medio orantium cœtu dæmonis furcâ abſtractum auferri ab eo, ſportâ aſpexit ſpolium Orco. Aliàs globo iuuenum immixtum Cacodæmonem & ſingulorum auribus ſua venena inſuſurrantem à magni ſceleris apparatu abduxit, fatentem poſtea certum ſibi fuiſſe, Nuptiales ludos iurgijs & multa cæde finire, niſi à Roberto eſſet interpellatus. Sub annum MCLIX. mortuum Godricus familiaris eius ignei globi ſpecie à tribus Angelis inferri cælo vidit, allatrantibus ponè ſtygijs laruis, pluſquam caninâ impudentiâ, vtique ſi talis prædæ ſpem neque illo rerum articulo depoſuerunt: Nobis quid fiet, qui nunc his belluis colludimus, & neque fuſcinam ſatis neque ſportam prædatoriam timemus? *Ex Surio.*

Inanis eſt Pœnitentia, quam ſequens culpa coinquinat: nihil proſunt lamenta, ſi replicentur peccata. Nihil valet de malis veniam poſcere, & mala de nouo iterare. *S. Auguſt. in Solilоq.*

Vera Pœnitentia.

Pro ignoratibus grauitatem peccati.

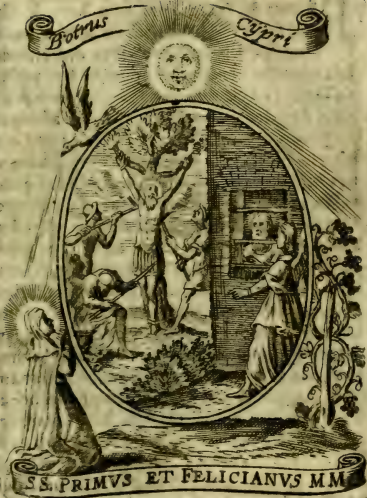
Rectè olim pronunciatum eſt, vtcunque rara ſit inter homines innocentia, plures eſſe, qui ab ea nunquã diuerterint, quàm qui ſeriò reuerterint. His tamen tam paucis VICTORINVM accenſeas licet magnum Pœnitentiæ miraculum. Romæ natus cũ Seuerino fratre Camerinum diſceſſerat, tutiſſimum vitæ gen⁹, vitato omni humano conſortio, aggreſſus: ſed quod mihi aſylum dabis, quod non Dæmonis improbitas perrumpat? Is vultum habitũmque fœminæ mentitus nocte intempeſta Victorini tugurium auréſque lamentis oppleuit, dignaretur tecto vltima pericula metuentem, neque prædam ſe feris obijceret. Peccaturus in humanitatem ſibi Victorinus videbatur, ſi ad has preces obſurduiſſet. Recipit ergo Dæmonem hoſpitio, ſed ſub larua tam bella latentem, vt ille hominum oſor huius amore captus ſit. Conflagrantem facibus fœdæ cupiditatis perſonata lena deſeruit, intellexítque miſerrimus amator, qualis illecebra Deum ſibi mentémque eripuiſſet. Ius deinde ſibimet dixit, immiſſáque intra diffiſſæ arboris rimas manu, reuulſis cuneis, arctè iterum coeunte trunco, inuſitato cippo miſerabilis ſe captiuus induit; ſtetitque ſic affixus triennium integrum, dominicis duntaxat diebus panẽ & aquã è Seuerini manib. libare ſolitus; cùm demũ iubente Camerinenſi Epiſcopo, emortuã ab inaudito carcere manũ, vtiq; conciliato Numine, recepit. Audite Peccatores. VICTORINVS Momentum vnum trienni ſupplicio vindicauit; nos æuo continuo peccamus, & vix momento reſipiſcimus. *Ex Phil. Ferrar.*

Felix promiſſio, vt poſtmodum in diuino li-
beretur examine, qui nunc ſubuenit egentibus
in mœrore: Glorioſè mercatur, qui pro miſe-
ricordia, quam pro pauperibus exhibet, totius
Chriſtianitatis continuam orationem prome-
retur. *S. Pet. Dam. Opuſc. 9. de Eleem.*

Affectus Miſericordiæ.
Pro Pauperibus Studioſi.

NOlit fortaſſe à Gildardo gemello ſuo ſeiungi MEDARDVS, cum quo ita communia habuit omnia, vt eodem die ambo nati, ambo denati, ambo ſacris infulis induti ſint: leges tamẽ hic ſeorſim de MEDARDI pueritia paucula, de Gildardo paria cogitabis. In ſplendidas opes natus vnicũ earum vſum nouerat, Liberalitatem. Prætextã ſuam cœco largitus ad matrem propè nudus recurrit, geſtiens quòd tantilla veſte Chriſtum induiſſet. Equorum cuſtodiam cùm vltro ſibi depopoſciſſet, vnius abducendi copiã egeno viatori fecit; cuius iacturã cùm pater acerbè ferret, gregẽ recẽſentibus numerus nullo capite imminutus apparuit. Ipſe nihilominus pietatis ſuæ fructũ præſentẽ tulit, Aquilæ alis à pluuiarum iniuria defenſus. De agrorũ limitibus exarſerat inter vicinos certamẽ, ſpectabátq; res ad arma, nî puer litem finîſſet. Saxũ enim medio repertũ campo pede cõtigit, ſuúmq; velut in molli cera veſtigium impreſſit, eóq; prodigio limitem vel oſtendit, vel fecit. Eleutherio contubernali ſuo de mitra olim indipiſcenda oraculũ dedit, cui poſtea vates ipſe ſucceſſit. Defuncto cælum faces funebres ſuppeditauit. Clotharius Rex Sandapilæ ſuccollauit. Cùm tumulo inferretur, cælum diduci pandíq; viſũ, nempe vt melior MEDARDI pars eò cũ triũpho inueheretur geminæ columbæ itineris duces futuræ obuiã profectæ ſunt: quibus tertia, quæ de Sancti ore egreſſa eſt, ſeſe iunxit. Has alas animæ Simplicitas & Modeſtia affixerunt: nos in Pauoninis ſuperbimus. *Ex Surio.*

In hac vita virtus non eſt, niſi diligere quod diligendum eſt: id eligere, prudentia eſt: nullis inde auerti moleſtijs, fortitudo eſt: nullis illecebris, temperantia eſt, nullâ ſuperbiâ, Iuſtitia eſt. S. *Aug. Epiſt. ad Macedon.*

Cuſtodia Innocentiæ.

Pro contemptoribus cæleſtium donorum.

PRIMVS & FELICIANVS cum Ioue & Hercule, falſis Dijs, Diocletiano & Maximiano crudeliſſimis Imperatoribus decertarunt, ſola aduerſus illos pietate, aduerſus hos patientia armati: cuius vt inſignia documenta darent, Angelorum beneficio viam ſibi ad fugam aperientium noluerunt vti. Bellaria tamē, quæ acerrimè verberatis allata cælo ſunt, libarunt, ne viribus ſuccumbentibus, leuioribus, quàm vellent, ſupplicijs defungerentur. Felicianus octogenario maior caſtus & ſuffixas vnguibus ſubulas vultu immoto tulit: mentiente nihilominus, vt Primo fucus fieret, Præſide, Felicianum tormentis ceſſiſſe, ſtultâ impudentiâ: cùm Angeli nihil eorum, quæ acta fuerant, Primum ignorare paterentur. Ergo is quoque faces ardentes ſuo ſanguine extinxit: liquatum plumbum (tanta erat patiendi ſitis) velut fontanam bibit. Leones & vrſi cum illis compoſiti nec animorum nec corperum vim imminuerunt. Etiam ſecuri cæſos muſcæ canéſque non auſi ſunt contingere; tanta eſt virtutis etiam apud animantes æſtimatio. Vtinam homines, qui ſoli tanti capaces boni ſunt, & præmia nouerunt, ſuis hęc animi decora momentis expenderent. Sed eheu quàm vili venditur innocentia! *Ex Surio.*

S·SILVESTER·CONF·

Tibi quondam abiecto, tibi extruſo à Paradiſi ſedibus, tibi in puluerem & cinerem diſſoluto poteſtas data eſt, vt de longinquo ad tuum reuertaris auctorem, libertus efficiaris ex ſeruo, de extraneo proueharis in Filium. S. *Leo. ſ.* 2. *de Nat.*

Amor Dei ſuper omnia.

IX. IVNII.

VEntura (namque hoc primum SYLVESTRO nomen erat) quo tempore Florentia à B. Iordanis ore tota pendebat, fullonium illic exercuit, ipſe etiã candidiſſimæ mentis. Quare facilè locum in hoc Iordanis verba inuenerunt. Sed rectiùs illi eodem tempore viſus in cruce Chriſtus concionatus eſt plagis ſuis ſemper ad miſericordiam concitandam facundis. Certè ſemel illi viſus Cœleſtis Agnus nunquam poſtea mente excidit, ſed velut ſemper eadem ſpectacula expeteret, illa crebro inter lacrimas & ſingultus verba iaculari ad cœlos auditus eſt: *Ad te leuaui oculos meos, qui habitas in cœlis:* ad quæ verba mirabatur ille non ad inſtar ceræ liqueſcere hominum corda. Hæc itaq; eremiticam vitam perſuaſere viro, mutato Venturæ in Vincentij tunc nomine. Inſidiantem caſtitati ſuæ Amorem cùm ſentiret, vrticis tergum ſuum armauit; & ecce fugit ille, & dum flagra timuit, puerum ſcilicet ſe probauit eſſe. Sub hæc vt tutior inter plures DEO militaret, Camaldulenſium cœtui ſe iunxit & SYLVESTER deinceps dictus culinam primò, tum triclinium curauit, vtrumque magno modeſtiæ & obedientiæ exemplo. Orationis interea perquam ſtudioſus eam imbibit ſapientiam, vt iam Fullonem noſtrum velut Apollinem doctiſſimi quiq; fidei Doctores adirent. Sub extremũ morbum iterum Chriſtum aſpectabilem habuit. Et cur non oculos SYLVESTRO ille clauderet, ad quem ſemper ille leuauit oculos? *Ex Chron. Camaldul.*

Septem horarum Canonicarum officia, quaſi ſeptem baptiſmatum lauacra in Eccleſiæ ſunt gremio conſtituta; vt ſeptem offenſionum maculas, quas ex quotidiana vitæ huius conuerſatione contrahimus, totidem orationis quotidianæ fluentis expiare conemur. *S. P. Dam. opuſc.* 10.

Perſolutio debitarum Precum.

Pro obligatis ad recitandas Horas Canonicas.

CApe has è MARGARITAE Scotorum Reginæ muliebri mundo gemmas nulli ſexui nulli ætati indecores. Malcolino Regi nupta omniúmq; titulorum particeps nullum cupidiùs, quàm matris Pauperum affectauit, meruítque nõ in ſuo tantùm regno, quod liberalitatem eius non cepit; quemadmodũ neque dies in Pietatis opera ei ſuffecit. ſingulis noctib. Matutinum, quem vocant, curſum de SS. Triade, tum de Cruce, denique de Virgine Deipara abſoluit. Annexuit his votiuas pro mortuis preces & Dauidis Odaria: quid poſt hoc penſum ſomno relictum eſt? quem tamen ne tum quidem admiſit, priuſquam ſex pauperum pedes abluiſſet. Diem ſic auſpicata eſt. Nouem Infantulos, quos à ſuis neglectos matribus educabat pro ſuis, nutricularum occupato officio, paſcebat cibos ori ingerens, & quidem genib. nixa, vt reuerentiùs haberi nõ poſſent, ſi vel cælo lapſi fuiſſent. Trecentis alijs ſed adultioribus, partito cum rege miniſterio, cibum inferebat. Tum repetitæ preces vtiq; penetraturæ cælũ, cùm tot pauperum apprecationibus ſubleuarentur. Iidem publicè prodeuntem ſtipabant cateruatim, vile ſatellitium, ſed ad ſuperos profecturæ percõmodum. In cuius itineris procinctu cùm ſemper ſtetiſſet, edocta tandem diuinitùs eſt, quando migrandum eſſet. Mortua toto vultu erubuit. Senſiſſe plauſus diceres, quibus tam rara virtus in cælo accepta eſt. Ex

Eſto humilis & pacificus & erit tecum Ieſus: ſis deuotus & quietus, & manebit tecum Ieſus. Potes citò fugare Ieſum & gratiam eius perdere, ſi volueris ad exteriora declinare: & ſi illum effugaueris & perdideris, ad quem fugies, & quē tunc quæres amicum? *Tho. de Kemp. l. 2. c. 8.*

Familiaritas cum Deo.

OFfenduntur delicati, cùm viã ijs regiam, quę ad cælũ ducit, ſtratam Crucib. oſtendimus; cùm per vepreta, quæ Chriſtus calcauit, per cruenta Martyrum ſanguine veſtigia ducimus inſuetos laborũ. Monſtrabimus ergo nauſeabundis compendium, quo BASILIDES TRIPVS & MANDALES extra ordinem ad cęlum ſunt perducti. Baſilides operatũ ſuã Platoni viro primario, ſed impiæ ſuperſtitioni dedito locabat, ſtudiosè argumenta omnia celãs, ex quibus agnoſci Chriſtianus poſſet. Non placebat Chriſto, quòd tam doctè vteretur foro, & tempori peritiùs quàm cõſcientiæ veſificaretur, aduerſus præceptũ ſuum duobus Dominis emancipatus. Baſilides nihil moratus Platonem deſerit, & cum ſocijs recta ad littus profectus in nauem incidit, qua inſtructiorem nulla vnquam aqua tulit. Chriſtus ad clauũ ſedebat, Angeli remigum officiũ occupabant nimis profectò familiariter officioſi. Quid meruerunt feliciſſimi vectores? Syrtésne? an ventos? an fluctus? equidem credam optaſſe omnia Pontum eſſe, & deeſſe littora Ponto: nam certè in portu denique trepidare cœperunt, aduerſa de Aureliani ſæuitie fama perculſi. Auſi ergo rogare Chriſtum ſunt, liceret ſibi ſiccà morte & incruenta defungi. Datum id quoque: placida compoſitos quiete Angelorum manus cælo intulerunt. Nihil audies ſuauius: & tamen frõtem contraxiſti, cùm his quoque negatum audires duobus Dominis ſeruire. *Ex Mombrit. & P. de Natal.*

Nec cedendum nec recedendum , etiam ſi grauis tentationum feruor vtriuſque hominis ſtatum afflixerit: eligamus potius ardere, quàm cedere. *S.Bern.ſ.3. de Vig. Natiu.*

Conſtantia in aduerſis.

Pro inſidiatoribus alienæ Innocentiæ.

NObilis virgo fuit OLIVA. Id ſi cunis auitis non crederem, monilibus crederem, vinculis inquam, quæ anno ætatis tertio decimo pro Chriſto geſtauit, multum hoc muliebri mundo, & quantum nulla alia virgo, ſuperba. At mors, ſiue ætati hoc, ſiue generis ſplédori dabat, noluit tam pulchram OLIVAM immaturo fato decerpere. Tyrannus tamen ex oculis patriæ (Panormum erat) in exilium tranſtulit. Nihil minus in hoc florere viſa OLIVA, quid? quòd cœco eidémque pedibus capto cum luce Chriſtum oſtendit, & ad partes Chriſtianorum docuit ambulare; cùm alius interea, quòd fidem nollet aſpicere, oculos amitteret. Hos tamen etiam reſipiſcenti reſtituit & vtrumq; ad martyrij curſum præmiſit, cùm ipſa ad eandem gloriam ſeriùs & ingentibus triumphis graſſaretur. Etenim flagris cæſa in ſiluas eſt relegata. Gratulatæ ſunt ſcilicet ſibi hæ de OLIVA, ſub cuius vmbra etiam efferá animalia manſueſcere, & cum Virgine innoxia totum ſeptennium agere viſa. Interea homines in feras migrarunt. Nobilis enim iuuentus dum feras captat, viſâ Virgine in retia Veneris ſe induit. At Virgo, *an*, ait, *dubitatis parcere Virginitati homines, cui vim inferre beſtiæ verentur? aut, qui cõtra feras me defendit*, DEVM *pugnaturum pro me in feros homines dubitatis*? Dixit & naſſis expeditos turpibus, mox Martyres cælo tráſmiſit, ipſa etiá ſuperatis denuò flagris & equuleo, oleóq; ab igne bulliente triumphans ſecuta, gladio ſecandam ceruicem, caput coronandum cælo dedit. Nunquá pulchriùs Laurus OLIVAE ſe iunxit. *Ex Fer,*

Agnoſce dignitatem tuam, & diuinæ conſors factus naturæ, noli in veterem vilitatem degeneri conuerſatione redire: memento cuius capitis & corporis ſis membrum, & quia erutus de poteſtate tenebrarum translatus es in *Dei* regnum & lumen. *S. Leo ſ.* 1. *de Nat Dom.*

Gratiarum actio pro Dono Fidei.

Pro Infidelibus & Hæreticis.

HAbuit BARNABAS patriam Cyprum; Magiſtrum in lege Iudaica Gamalielem; in Chriſtiana ipſum Chriſtum. Apud hunc Virtus illum in Collegium diſcipulorum LXXII. adlegit; & melior deinde fortuna orbẽ perambulanti Paulo aliquãdiu comitẽ addidit. Lyſtris poſtquam Paulus claudum in pedes erexit, vrbs vtrumque velut cælo delapſa Numina excepit; iámque aras & victimas & geniales coronas parauit, in Paulo Mercuriũ, in BARNABA Iouẽ venerata. Et profectò, etſi, vt par erat, diuinũ honorem longè illi repudiarunt, officio tamẽ tunc melioris Mercurij functi ſunt, DEVMq; Ciuibus nuntiarunt. Superuenientes quoque Iudęi plauſum lapidibus excitarunt, & his tantum non ſepultum Paulum facile hominẽ non DEVM eſſe probarunt. BARNABAS etiam Salaminæ à Iudęis multis tormentis exercitus, ſaxis vltimò obrutus, & in ignẽ coniectus eſt. Sed ex hoc etiã rogo ſuum cælo Phœnicem vidiſſes prodire, integro etiã corpuſculo, quod D. Marcus terrâ compoſuit. Multò pòſt, cùm in ſedẽ Antiochenã inuaſiſſet neſcio quis hæreſi peſtilenti afflatus, vigilauit pro re Catholica etiã mortuus BARNABAS, & Anthimo Salaminæ Epiſcopo tertiùm viſus monuit, vti cõmunis cauſæ patrocinium Conſtantinopoli apud Imp. ſuſciperet; ſimul etiam indicauit, quo loco oſſa ſua & vnà volumẽ, in quo D. Matthæi Euangeliũ exarauerat (nobiliſſima cimelia) reperiret. Et verò vtrumque in honore habuit Zeno Imp. & corpus templo auguſto honorauit, volumen verò auro incluſit, rectè gemmam eſſe ratus. *Ex act. Ap. Bar. & Lip.*

Comas aut veſtes ſuperuacuas curare, vel infelicium eſt, vel iniuſtorum. Nam quid ex talibus expectandum aut ſuſpicandum, niſi vt laſciuus ille ornatus fœminas prætereuntes inuitet, aut alienis matrimonijs inſidietur? *S. Baſ. de Legend. lib. Gentil.*

Chriſtiana Modeſtia.

Pro moderando veſtium luxu.

ONVPHRIVM toto hirſutū corpore & rara humani cultus retinentem veſtigia, poterat ſanè ſiluarum monſtris & Satyrorum generi accenſere Paphnutius, ſi in externa ſpecie ſubſtitiſſet. At vbi congreſſus vitæ genus moreſq; didicit, dubitauit hominémne potiùs an Angelum diceret. In Thebana regione Monachum indutus, cùm de Anachoretis fando accepiſſet, egreſſus in loca ſola Angelum vitæ comitem habuit. Nactus deinde noui inſtituti Magiſtrum, in tugurium palma inumbratum deductus eſt. Inde illi cibus, menſtruo proventu; panem & aquam Angelus afferebat quotidianus miniſter. Octauo quoque die, vt delicatiùs veſceretur, is quoque, quem propriè Angelorum panem appellamus, maiore pompa & debita Numini eſt aduectus. Et potuit credo ONVPHRIVS hac cælitum amicitia beatus hominum obliuiſci: certè ſeptuaginta totos annos mortalem non vidit, donec, quem nominaui, Paphnutius *Dei* iuſſu moriturum inuiſit, vt è ſiluarum latebris tam rara virtus eo præcone protraheretur in lucem. Mortuo Angeli cecinere Leſſum: Palma & caſa quaſi deſiderio viri, & alium quemcunq; dominum indignantes procubuerunt. Quid ad hæc noſtra Iuuentus, moribus iuxta capilliſque luxuriantibus in Nabuchodonoſorem citiùs quàm ONVPHRIVM degeneratura? *Ex vit. PP.*

Si æterni Patris inhabitare domum, ſi rei cæleſtis paricidij teneri nolumus, tetras inuidiæ excludamus inſidias: inuidiam armorum cæleſtium viribus comprimamus: quia ſicut nos Deo iungit charitas, ſic à Deo inuidia ſeiungit. *S. Chryſol. ſ. 4.*

Manſuetudo.

Pro inuidis, & contumelioſis

CETHEVM in cunis, in tumulo PEREGRINVM dixere. Aternenſium Pontifex fuit, cùm è Langobardis in vrbe tyrannidem Alais & Vmblo obtinerent. Horum ille ſæuitiē deteſtatus Romam ad commune orbis aſylon D. Greg. Pont. Max. transfugit. Sed populus Aternenſis PEREGRINVM iure optimò iam olim ſuum repetijt,& verò Iudice Gregorio etiā obtinuit.Interea cùm nec iſta regna ſocium ferrent, tyranni duo armis inter ſe colliſi ſunt, & Alais in ſuum præſidium, ſed exitium vrbis tertium hoſtem Vitalianum Comitem introduxit. Tunc verò, auctore CETHEO, ciues arma capiunt victumque Alaim & vinctum Vmbloni tradunt. Mox tamē adeſt CETHEVS & vitam capto orat. Sed quæ alteri prodeſſe ſtuduit, ſibi etiā nocuit Miſericordia. Vmblo Alais factioni CETHEVM fauere credidit. Quare vtrumque ad gladium damnat. Cæſo Alai cùm carnifex Pontifici inſtaret,omnes ad officium vires amiſit; at non conſilia Tyrannus. ex ponte in Aternum fluuiū iubet præcipitari. Enatanti ſaxum iubet appendi ingens,iterumque mergi. Sed vel mortui virtus ſupra aquas ſe extulit, docuitque etiam ſaxa natare. Tumulum deinde primum ignoto Atrianenſes dederunt vnáque PEREGRINI nomen. Illum facibus ſuis cælum nobilitauit; quod ipſum miraculum teſtis & ipſe miraculoſus (cœcus) vidit.

Ex Ferrar.

Toto mentis affectu beatiſſimæ Virginis nos interceſſionibus committamus, eius patrocinia omni niſu imploremus; vt dum ſupplici obſequio eam frequentamus in terris, ipſa nos ſedula prece commendare dignetur in cœlis. *S. Aug. in F. Aſſ. B. V. H. 3.*

Pia inuocatio nominis MARIAE.
Pro Mariani cultus promotoribus.

19

ANTONIVS, quem vulgò Patauinum dicunt, S. Franciſci diſcipulus, ſuis ad concionem verbis à flagitioſa vita quam plurimos reuocauit. Eam ob rem cùm oculis dolerent inferno hoſti, decumbentis in lectulum ſpiritum elidere faucibus interceptis aggreſſus eſt: ſed ille vnico MARIAE nomine ſimul viam loquelæ fecit, ſimul inſidiatorem in fugam dedit. Hæreticum, qui Sacræ Euchariſtiæ cultum negauerat, ad ſaniorem mentem & ipſum reduxit. Cùm enim mulus impij à negato aliquã multis diebus, ſed præbito demùm lautè pabulo, ad ANTONIVM vocatus accurriſſet, ſanctiúſque Epulum pronus in pedes adoraſſet, ſapere à iumento ſuo etiam Dominus didicit. Pro concione funebri lucrionis cuiuſdã, palam edixit, illum æternis inferorum flammis addictum eſſe, eiuſque adeo rei indicium fore cor illius non pectore ſed arcâ cum nummis ſuis clauſum. Præter alia multa, quæ fecit admiratione digniſſima, puerum demortuum vitæ reddidit, quò is parentem ANTONII de homicidio accuſatum innocentem abſolueret. Supremùm ægrotantem CHRISTVS inuiſit, obitum verò eius per vrbem fando infantes vulgarunt, quò minori eloquio, hoc maiore virtutis præconio. *Ex Surio.*

Sit in geſtu tuo grauitas, in inceſſu honeſtas: nihil dedecoris, nihil laſciuiæ, nihil petulantiæ, nihil inſolentiæ, nihil leuitatis in te appareat: animus enim in corporis geſtu apparet: & ſpecies corporis ſimulacrum eſt mentis, figuráque probitatis. *Iſid. l, 2. Soliloq.*

Reuerentia erga maiores natu.
Pro inuerecundis.

PRofuerit Iuuentuti, HELISEI Circenſes ludos ſpectare; redeat inde modeſtior & reuerentior canæ ætatis. Bethelenſis pueritię grex Caluitiũ ſancti ſenis vernaculis iocis proſcindebat. eam dicacitatem viri duo, quadragenis binis è toto numero concerptis, caſtigarunt: ne ferulas tantùm ſed & feras puerilis laſciuia ſibi metuendas exiſtimet. Cætera illius viri prodigia quis memoret? aquarum curſum ſtitit, amarorem correxit, oleum auxit, lepram deterſit, infœcundis coniugibus prolem dedit, orbis reddidit; genti ſuæ inſignes victorias, eidem fame laboranti gratuitam annonam præbuit. Illud æterna memoria dignum & identidem parum fidentibus Deo ſuggerendum. Obſeſſus à Syris iámque pro deſperato è familiari ſeruulo defletus, patientem hoc promiſſo erexit: *Noli timere: plures enim nobiſcum ſunt, quàm cum illis.* trepidanti nihilominus oculos prece aperuit, & diffuſa toto mõte auxilia ignitásque acies oſtentauit. hoſtibus viciſſim ſuis offusâ oculis animiſque caligine, torpentibus ducem ſe obtulit, eóque deduxit, vnde ſi iure in eos agere libuiſſet, pedem nunquam erant relaturi. Hoc tu robur animi pallio Eliæ imputabis, rectè: ſed cur times, qui in baptiſmo IESVM Chriſtum induiſti? *Ex 4. Regum.*

Neganda ſunt terrena omnia, vt melioribus abundemus, & contemptu vniuerſorum Chriſtus ſequendus eſt; & ſpiritualium Æternitas terrenorum eſt damno comparanda. *S. Hilarius in Euang.*

Frequens cogitatio Æternitatis.

Pro Parentibus, qui Filios à Deo abſtrahunt.

Liberalius Cœlum Româ etiam pueris triumphum non negat. Certè VITVS Adoleſcentulus duodecim Annos natus plures iam Tyrannos, eóſque inter Parentem triumphauit. Flagra enim primò Chriſtianâ fortitudine concoxit, & poterant videri Aërem verberaſſe non VITVM tortores, niſi & his & vnâ Valeriano Proconſuli manus diriguiſſet. Reſtituit tamen hanc Martyr Tyranno, ne quem vinceret, deeſſet. Hinc Aula eſt incluſus à mulierculis & ceteris illecebris inſtructa, quo blandiore hoc perieuloſiore ſcilicet carcere. Sed præliãti Cœlites adfuere tantâ luce coruſci, vt lucem curioſi parentis oculis eriperent. Et hos tamen, quò filium ſæpiùs victorem vel inuitus videret, ingratò reddidit; ipſe, atrociora patre ſupplicia meditante, Angelo remige vſus, in alias terras traiecit. Decreuere nimirum cœli, vt Romæ etiam triumpharet hæc virtus. Huc itaque euocatus è Diocletiani filio malum hoſpité Orcum pepulit; ſed ſtipendia tulit vincula. Ad Beſtias deinde damnatus etiam has citiùs cicures, quàm tyrannum reddidit. In ollas porro iniectus igne ac pice timendas præ thermis ſuis has Diocletiano laudauit. Ad extremum ex equuleo à Genio tutelari ad ripas Silari aſportatus placidè inter vmbras arboris animam victricem cœlo tranſmiſit, puer, ſi annos; ſenex, ſi triumphos numeremus.

Ex Surio.

Melius eſt habere malorum odium, quàm conſortium: ſicut bona multa habet communis vita ſanctorum; ſic plurima mala ſocietas affert malorum. *Iſidor. l. 2. ſoliloq.*

Fuga malarum ſocietatum.

Pro Seductoribus Innocentum.

IN Latrones incidiſti, quiſquis è bonorum ſodalitio in malorum contubernium tranſiſti. Hoc adeo LANDELINO crede. Hic è prima Gallorum nobilitate, & à puero inter literarum & Pietatis ſtudia educatus dum aures vocanti DEO claudit, aperit auocantibus; dum amicis eſſe amicus ad aram ſtudet, penè ad inferos fuit. Certè quem inter religioſorum hominum cohortes militare cognati noluerunt, inter publicos prædonum manipulos mereri viderunt. I nunc Sanguis, & aſpergi maculam generis ſplendori querere, cùm in DEI ſeruitium abeunt tui; at tu adoleſcentia audi, quantum cuſtodi Angelo debeas! Diripiendis cuiuſdam ædibus nox erat dicta à LANDELINO. Sed fortior Mors LANDELINI familiam prior diripuit, ſocium ſubitò auferendo, quem in paucis ille charum habebat. Ob id triſtiori in ſomnis bonus Genius aſtitit & malum ſocium à peioribus Genijs ad inferorum flammas abripi monſtrans, *heus*, aiebat, *an & nunc ſocius huic eris?* Enimuero non placuit iam Theſeum eſſe, Pirithoo ad Orcum abeunte. Damnat proinde vitam priſtinam, ter ſupplex ad DD. Apoſtolorum it limina, & poſt extructa compluria cœnobia & MAGNAE MATRI templum, poſt edita miracula, ſub Annum DCL. cilicio & cineri incubans ſanctè emoritur. Vbi tunc ſocij olim peccantis? crede iterum LANDELINO, quiſquis cum pluribus peccas, aut ſolus flebis, aut ſerò flebis. *Ex Surio.*

Cogita peregrinationis tuæ miſeriam, cogita vitæ humanæ pericula, cogita fragilitatem propriam; & eiuſmodi cogitatione, ſi perſeueraueris, parum ſenties quicquid foris videtur moleſtum. *S. Bern. S. de Om. SS.*

Veneratio SS. Patronorum.

Pro Bauaria.

XVI. IVNII.

BENNO ex illuſtri Saxonum ſanguine Monachus, ex Monacho Miſnenſium Pontifex, Slauos ſub CHRISTI iugum egit. Captus bello Saxonico ab Henrico IV. Imp.& libertati reſtitutus, Romam abijt, pars magna illic Concilij futurus: inde redux templi ſui claues, quas in Albim, cùm iter ingrederetur, abiecerat, in piſce recepit: Pedo aquam è terra, precibus ex aqua vinum dedit; ſibi per vndas viam ſtrauit: manibus Cœlitum non ſemel ad ſuos per magna itinerum ſpatia compendio eſt transportatus: Miſniæ Marchionem, quo die alapam ab eo acceperat, hoc eodem, anno vertente, moriturum dixit; & vatem fuiſſe Mors minimè mendax oſtendit. Claruit innumeris ſemper miraculis; tum præcipuè, poſtquam Monachium Boiorum caput translatus eſt. Ibi ille pugnantem in ſe populi pietatem beneficijs quotidianis certat vincere, certamine hoc etiam iucundiore, quòd clientes vel victi triumphant. *Ex Hier. Emſero.*

S. TYCHO EPISC.

Quid vereris fluxum & fragile bonum facere ſempiternum? aut theſauros tuos cuſtodi Deo credere? vbi non furem prædonémque timeas, non rubiginem, non tyrannum: qui apud Deum diues eſt, pauper eſſe nunquam poteſt. *Lactant. in Epit. Inſtit. c.* 12.

Studium promouendi pias cauſas,
Pro parcis in Eleemoſynas

Damus EuclionibusMancipijs pecuniæ rei augendæ magiſtrum doctorémque gratiſſimæ artis,qua granaria frumento ſtipentur, numúſq; in arca creſcat. Tycho is eſt, ætate puer ſed cano ſenſu, auari parentis filius, multò tamen peritior pecuniariæ venationis. quod vel hinc intelligas: Pater oneratum panibus in forum miſerat. Puer indignatus vnciarium quæſtum ijs venditis rediturum, è merce ſtipem facit,eámq; in obuios pauperes effundit. Patri æs repoſcenti artificium ſuum aperit; panes apud Chriſtum in fœnore poſitos & quidē centuplicato. eam in rem ſe ſyngrapham accepiſſe. Pater nulli rei prærerquā oculis ſuis crediturus,puerilis fidei experimentum in horreis quæſiuit: & ecce tibi quæ pridie vacuefecerat, importatum diuinitus frumentum ægrè ceperunt. Eadem facilitate cellas repleuit. aridum vitis ſurculum & pridem exſuccum humi depanxit, neque vitam illi modò & germinandi vim, ſed perpetui etiam gloriam miraculi contulit. Vnus enim ille palmes, quo die anniuerſaria Tychonis memoria peragitur, ſub initiū rei diuinæ liuentes vuas oſtentabat, quæ ante ſacrificium finitum ad maturitatem percoquerentur, præcocem ſuo ſatori vindemiam præbituræ. Quid ad hæc auari? In ſchola Pluti negant recepta eſſe Paradoxa Chriſti,

Ex Menæis.

Non ſolum effuſio ſanguinis in confeſſione deputatur, ſed deuotæ quoque mentis ſeruitus immaculata quotidianum Martyrium eſt; illa corona de roſis & violis plectitur, iſta de lilijs. *S.Hieron.in Epitaph. Paulæ.*

Vita immaculata.

Pro degenerantibus à Parentum virtute.

DAtur optio; Exempla Chriſtianæ fortitudinis à trienni puero, an fœmina malis petere: huius ſexus, illius ętas conuitium facient ignauiæ tuæ, ſi detrectas vel deſperas ſequi hos duces; & audies ſanè quod olim Auguſtinus *An non potes quod Iſte & Iſta?* Exercebat. Tarſi quæſtionem de Chriſtianis Alexander. IVLITTA QVIRICVM filiolum vltro ad tribunal nō duxit ſed tulit, puto ne vnicū Abrahæ in hanc rem facinus oſtendi generi humano poſſet. Alexander in diſparem prædam non eodem affectu graſſatus, matrem atrociſſimè, filium blandiſſimè excepit, haud ſcias in Leonina an Vulpina pelle nequior: Certè QVIRICVS illius receptus ſinu, appetitus oſculis, ineſcatus promiſſis nullũ neq; plorandi neq; quiritandi finem fecit; cùm IVLITTA contra pendens in equuleo & taureis cōſciſſa gemitum nullũ ederet, vt propria amborum confeſſione conſtaret, vtrius conditio eſſet iniquior. Conſumptis lacrymis, imbellia etiam arma expediuit triennis heros, & nuper natos dentes teneróſque vngues ſtrinxit in adulatorem ſuum, luctando effecturus, ne mitior in ſe, quàm in matrem eſſet: Et potitus eſt voto ſuo; Alexander ad tribunalis gradus victor animam eliſit. Quid mater? nunquam lætiore vultu ſuum pignus aſpexit, idémq; beneficium popoſcit, vt quàm citiſſimè eum aſſequeretur: Impetrauit: laniata vngulis, perfuſa pice ceruicem ſecuri ſubdidit: ſed quantumcunque properaret, filius cælum ſubeunti iam coronatus occurrit. *Ex Sur.*

Putáſne Filium *Dei* reputat IESVM, quiſquis ille eſt homo, qui ipſius nec terretur comminationibus, nec attrahitur promiſſionibus, nec præceptis obtemperat, nec conſilijs acquieſcit? *S. Bern. in Serm.*

Conſideratio damnorum Peccati.

Pro abutentibus Dei Miſericordia.

Nulla pulchrior Virginitate eſt virtus, quæ Devm etiam hominis facit riualem. Ambierant Lvdgardis thalamum complures nec ignobiles terræ filij, & ex his familiariùs vni forte loquebatur, cùm ei ſanctior Sponſus Christvs pectus ſuũ & in pectore Cor ſaucium oſtendit & extra hoc nihil deinceps iuſſit quærere. Inde videlicet humana omnia vſque adeo illi iam vileſcere, vt præterCrucifixi nullos amores ſciret, præſertim vbi ab eiuſdem vulneris nectare ebria tota iam ibi habitabat, vbi ſanctior amor degit. Depoſuerat Dei Mater apud Lvdgardem querelas ſuas, quibus Filium ab Albigenſibus hæreticis iterum in crucem agi dolebat. Hic vt luctum Virgo ſuum teſtaretur, VII. annorum ſibi ieiunium indixit, alterúmque æquè longum pro peccantium ſalute adiecit & ſubinde Sponsvm irato Patri vidit ſupplicem, & vulnera velut clypeum pro orbe perituro obijcientem. Martyrij deſiderio tam bulliebat in amante ſanguis, vt arteriam aliquando rupe-rit, cælumque idem præmium, quod Martyribus ſpoponderit. Sacrum epulum adire inter Angelos non ſemel, quandoque etiam inter Mariae & D. Ioannis comitatum viſa eſt. Ante obitum oculis orbata nunquam tamen magis cæleſtia, quàm tum vidit. Morienti enim cum Matre & alijs Cælitibus obuius Sponsvs venit: quibus ducibus in cælos abiens errare etiam cæca non potuit. *Ex Surio & Lipeloo.*

Heu cur erubeſcis confiteri, quod facere nequaquam erubuiſti? Melius eſt coram vno aliquantulum ruboris tolerare, quàm in die iudicij coram tot millibus hominum graui repulſa denotatum tabeſcere. *S. Aug de Viſit. Infirm.*

Integra Confeſſio.

Pro Confitentibus.

XVII. IVNII.

RAINERIVS Piſanus cupiditatum æſtu abreptus ad infames Adoleſcentiæ ſcopulos naufragium Innocentiæ fecit: enatauit tamen arreptâ pœnitentiæ tabulâ & Sacerdoti expiandum ſe ſtitit. Sed obſtitit noxi⁹ pudor, ne omnia probra detegeret: donec Angeli voce ſilentiũ increpantis animatus bona fide ſe reum peregit. Iudex confeſſo mulctam nullam impoſuit profeſſus eius arbitriũ cæleſte ſibi numen reſeruaſſe: ex eo tempore cùm finẽ flendi nullũ faceret, oculi cũ lacrymis extillarunt, tanto parentis dolore, vt vitã abrupturus ſibi fuerit, niſi Deus precanti lumen reddidiſſet. Publicus deinde pœnitentiæ præco factus, reuerſúsq; Hieroſolymis inuſitatã in paternis ædibus Mephitin eſt odoratus. Cauſam indaganti, ita olere opes, Chriſtus reſpondit, cæterúmque luxûs apparatũ. Ergo iis quoq; abdicatis, Hieroſolymitanum iter rudi ſago indutus repetijt, ad duriſſimas leges vitã omnẽ exigens, maximè poſtquã ſobriè cum viro ſacrato prandentis linguã veſpa aculeo fodit, velut tẽperantiæ vindex. poſthac enim ad panem & aquam obſonium nullũ adhibuit. condimenta tamen cælo petebat, ſæpe Chriſtum cum matre habere conuiuas ſolitus, quod prodigijs omnibus, quæ plurima patrauit, illuſtrius fuit. hoc illum contubernium ſanctum fecit, miracula probarunt. Mortem A. MCLXI. obijt. Nos eius virtutes taceremus, ſi ſua olim ſcelera tacuiſſet. *Ex Phil. Ferr.*

Vberiorem fructum præbet audientibus Sanctorum vita, quàm miracula; Illa exigit imitationem; iſta ingerunt admirationem: miracula docent quàm Sancti fuerunt; vita verò inſinuat, qualiter & nunc homines fieri valeant Sancti. *S. Pet. Dam l. 1. ep. 19.*

Pia Sanctorum Æmulatio,

Pro Seruis & Mercenarijs.

OSTendi vtique AVITVM Deus Mundo voluit, cui tantam naſcenti lucem circumfudit, quantam humani oculi ægrè paterentur. Ipſe tamen latebras quæſiuit Miciaenenſi Monaſterio abditus, magni nominis famam adeo non affectans, vt nullo ſe libentius quàm Bruti vocabulo compellari audiret. præter ſpem votúmq; ad honoratiora munia productus fugam iteratò inijt, & inter nemorum auia mapale molitus ſibi Deóque vixit. Sed illum nocte intempeſta cæleſti radiantem luce ſubulcus reperit, nullo magno viri incommodo, niſi in eam vſque diem elingui & muto ſigno crucis loquendi facultatem dediſſet: quid enim ille prolixius poſtea, quam ſui medici laudes loqueretur? Eius præconio proditus tertiam fugam parabat, niſi Præſulum auctoritate motus boni publici rationem priuatis commodis potiorem habuiſſet. Ex interuallo cæco lumen, mortuo vitam reddidit, quibus rebus adeo populorum aduerſus eũ accenſa ſtudia ſunt, vt Aurelianenſes Dunenſéſque mortui exuuijs inhiantes propè ad arma venerint. Iam caſtra caſtris oppoſita ſtabant, concurſúmque fuiſſet, ni Leuſus quiſpiam ſummo genere vir furentes monuiſſet, ne crudeli pietate Diuum offenderent: Vtinam pari ſtudio pro virtutibus certaretur, quas in medio poſitas nulli inuidet nobiliſſimas ſine dubio omnium Reliquiarum. *Ex Sur.*

Quem bene viuere omniáque ad Dei cultum referre intelliges, et ſi ſemper in carcere vixerit, vel pauper ſepulchro reuulſus combuſtúſque fuerit, ſi tractim perdendum corpus præbuerit, nihilominus hunc beare, hunc felicem dicere, hunc ad ſidera tollere memineris. *S. Chryſ. Ser. de Virt. & Vit.*

Æquanimitas.

Pro perſecutionem patientibus.

VEſpaſiani æuo, LEONTIVS militiæ artibus clarus Chriſtianæ pietatis pœnas dedit, Arcadio mite Cæſaris ingenium in virtutum excidium incitante. Datur Hypatio negotium hominis comprehendendi; is in procinctu febre corripitur; qua ſe non ante leuandum, Angelo docente, intelligit, quàm Deum Leontij ſupplex inclamaſſet. Dictum, factum: etſi ne ſic quidem crudele miniſterium deſeruit; ſed cum Theodulo Tripolim LEONTIO imminens abijt. Enimuero non refugit captatores nobilis prædæ; quin imo domum deductis comitérque acceptis vltro ſeſe aperuit, ſed iam attonitis inaudita humanitate & imperij oblitis. Tum demum Hypatius ſuſpicere LEONTII Deū, qui ſuis cultoribus hos mores, talem indolem daret; Eundem Theodulus deprædicare, vnáque poſcere tam ſancto vtrumque Numini initiaret. Fauit cælum votis, & roſcida nubes in imbrem ſoluta capitib⁹ ſuperfunditur. LEONTIVS tinctos Deo conſecrat. Adrianus re intellecta furere, & nihil profecturis ſæuitiæ artibus tentare veterani pariter & tyronum conſtantiam; & hi quidem poſt equuleum, vncum, & verbera, capite imminuti ſunt. LEONTIVS longa patientiâ præſidis ingenium laſſauit, & totum carnificinæ apparatum exhauſit; donec pendenti continua verberatione anima exorta eſt. Vtinam quemadmodum Themiſtocli trophæa Miltiadis, ita nobis LEONTII triumphus ſomnum excuteret! *Ex*
Surio.

Tolle Crucem tuam & ſequere Ieſum & ibis in vitam æternam: præceſſit ille baiulans ſibi Crucem, & mortuus eſt pro te in Cruce; vt & tu tuam portes Crucem, & mori affectes in Cruce. *Thom. de Kemp l.2 c. vlt.*

Patientia in aduerſis.

Pro inimicis Crucis.

XVIII. Iunii.

INter Deum & Osannam Mantuanam continuum certamen amoris fuit. data vtrinq; acceptáque pignora, quibus neq; Deus charius quidquã, nec pretioſius mortales habent. Virgo illibatum pudicitiæ florem Deo ſacrauit: ille viciſſim Arborem ſuæ Crucis orantis humeris impoſuit ex vero deinceps dicturç Amor Mevs Pondvs Mevm. Omnes certè Oſannæ cogitationes eò ferebãtur: ijs maximè diebus, quos amor eius in Cruce pendens fecit ſanctiores: cui tamen ſatis non fuit animo ſauciam aſpicere, niſi corpori etiam ſtigmata infigeret, non niſi pauciſſimis & in omnia familiaria intra receptis, vt teſſeram amicitiæ, conceſſa. His ditata characteribus ſatis vtiq; literata fuit, potuitque in hac ſancti Amoris ſcriptura acquieſcere. Acceſſit tamen auctarium & ſub Deiparæ diſciplina noſtrum etiam Alphabetum didicit: vt his quoque humanæ ruditatis Elementis proficeret ad Magiſterium virtutis: neque enim quemquam poſtea puduit tot cæleſtis ſapientiæ inſignia circumferentẽ, proſpicientem futura, familiarem Angelis conſulere, aut audire monentem. Viri Principes agendas illi ſuas apud ſuperos cauſas detulere, certa ſpe Victoriæ, ſi patrociniũ ſuſcepiſſet. Et hoc tantũ orbis miraculũ anno M DV. terras deſeruit, ne queri quiſquam poſſit, nullam noſtro æuo magnam virtutem gigni. Quid vis? an vlli Deus inuidet ſuam Crucem? ſed nos delicati humeros ſubducimus. *Ex Phil. Fer.*

Vniuerſi Chriſtiani agnoſcant ſe regij generis, & ſacerdotalis officij conſortes. quid enim tam regium, quàm ſubditum Deo animum corporis ſui eſſe rectorem? quid tam ſacerdotale, quàm vouere Domino conſcientiam puram, & pietatis hoſtias de altari cordis offerre? *S. Leo ſ. 3. in ann. Aſſ. ſuæ.*

Puritas Cordis.

Pro Eccleſia Catholica.

FVit BONIFACIVS Ottoni Imp. ſanguine, plũ amicitia iunctus, quæ quidem tanta inte illos erat, vt cùm familiariter illũ hic com pellaret, animam ſuam identidem diceret. Liberalibus artibus omnibus Muſicis præcipu inſtructus, dũ modulos in æde cognominis ſib D. BONIFACII inſtruit, cœleſti Numine repente afflatus, *heus! exclamat, quid vanam ego Nominis vmbram gero, quid Martyris titulum circumfero, ſi non victorias etiã & palmas? Superos teſtor & cognominem Diuũ, aut non dicar BONIFACIVS, aut ero.* ſimul ad monaſterium abijt Martyrij tyrocinia poſiturus. Auelli Ottoni animam ſuã vidiſſes. At ille bis tantum in ſeptimana cibum capiens crebrò interim corpus in vepres abijciens ad Martyrũ patientiam ſe durabat. Poſt Romã profectus & Archiepiſcopatus honore mactatus, & iam ad purpuram aſpirare auſus in Ruſſiam abijt. Ibi poſt multa ludibria rex cum Diuo ita paciſcitur. Si rogos geminos, qui iuncti flãmas ſociarent, illæſus perambularet, tum ſeſe etiam in Chriſtianorũ ſententiam pedibus ambulaturum. Dictũ, factũ, BONIFACIVS per rogum, rex ad partes Catholicorum tranſit. Ad regis porrò exemplum innumera multitudo confluxit. Mox ſua laborem præmia ſecuta. BONIFACIVS à Germano Regis capite truncatus nomini denique ſuo ſatisfecit. *Ex Pet. Damiano ap. Sur. in vita S. Romualdi.*

Mors non miſeratur inopiam, non diuitias veneretur, non generi cuiuslibet, non moribus, non ipſi denique parcit ætati: niſi quòd ſenibus in ianuis, adoleſcentibus in inſidijs eſt. *S. Bern. de Perſ. ſuſtin c. 4.*

Quotidiana Mortis memoria.

Pro differentibus emendationem Vitæ

SPectator fortè ROMVALDVS adfuit, cùm parens duello Germanum ſuum ſuſtulit. Itaq; cum animo ſuo putans cenſuit, quod pater manu, hoc ſe oculis parricidiũ perpetraſſe. Quare ad noxam expiandam concedere ad aliquod tempus in cœnobium ſtatuit. Sed familiaritate cœnobitæ neſcio cuius & aſpectu è cœlo ſemel iterúmq; ad ſe venientis D. Apollinaris captus, pedem, ne ſæpius offenderet, nunquam iã referre in mundũ ſtatuit. Quare fundamenta ordinis illius iecit, quem hodie Camaldulenſem dicimus; qui quidẽ in quantum breui faſtigium aſſurrecturus eſſet, ſcalæ indicarunt ROMVALDO per quietem viſæ, in quibus ſuos pulchro ordine ad cœlum vidit conniti. Neq; dubitarunt nobiliſſimi quiq; proceres ex aula Ott. III. Imp. hac viâ cœlũ petere. Ipſe Imp. Romã abiturus poſt reditum iiſdem acceſſurũ ſe ſpopondit. Sed ROMVALDVS illa ſubiecit: *Si Romam videbis, Rauennã vltimùm vidiſti.* Nec fefellit. redeuntem mors ex itinere inſidijs ſuis excepit, documento futurũ ijs, qui cùm Mundo exire laborant, iter tamen differunt, aut viarum ambages quærunt, cùm compendia haberent. Ad Cæſarẽ quoque Henricũ cùm veniſſet ROMVALDVS, velut ad prædã accurrit aula, veſtémq; eius pelliceã diripiens, oſtendit quãti viſum faceret, è cuius veſte vnicũ pilũ tanti fecit. Henricus ipſe in eã vocẽ erumpere auditus eſt. *O anima hac mea domiciliũ tuũ haberet corpus!* Audi Orbis. Cæſaris Anima non credidit auguſtius ſe poſſe habitare, quàm in religioſi hominis corpuſculo. *Ex Breu. Rom. & Sur.*

Scit quicunque ſenſum Chriſti habet, quantum pietati Chriſtianæ expediat, quantum Dei ſeruum & ſeruum Redemptionis Chriſti deceat, vnâ ſaltem aliquâ diei horâ Paſſionis & Redemptionis ipſius recolere beneficia. *S. Bern. l. de Vit. ſolit.*

Memoria Paſſionis Dominicæ.

Pro Indeuotis.

NImirum etiam hæc roſa Florentiæ debebatur, vbi Ordo Seruorum VIRGINIS floret. O aulæ mancipia, quid ad hæc VIRGINIS ſeruitia vos? eia diſcite ſaltem honeſtam ſeruitutē ſeruire, neque Virginē erubeſcite Magiſtram in ea arte habere, qui Palladem MARIAM ſalutatis. Fuit IVLIANA è nobili familia (Falconeriam dixere) ſed in ſeruitiū MARIAE à teneris abducta. Hebdomas illi ſic agebatur, vt feria IV. itemque VI. ob Chriſti patientis memoriam nihil omnino cibi; ſabbato panem tantum & fontanam admitteret. Interea tamen animum cæleſti pane paſcebat, pincernis oculis meras lacrimas affundentibus; Chriſti tormenta quàm altè animo infixa geſtarit, mors probauit, quæ in aduerſo pectore manifeſtam Seruatoris à cruce pendentis imaginem oſtendit, vtique illi ſimilem, quam vidiſſes, ſi cor inſpexiſſes. Cæterum multis ieiunijs exhauſta ſtomachi dolores contraxit ingentes, & vltimā ciborum nauſeam. Et verò terrena, vt quæ nunquam illi ſapiebant, facilè neglexit; at Diuinum Cibum cùm ſic ægra non poſſet accipere, fame ſcilicet credebatur ante mortem moritura. Voluit tamen in conſpectum afferri Angelorum ferculum, ſaltem vt oculos famelica paſceret. Nec contenta iuſſit pectori applicari. Tum denique inter riſum blandum expirauit, & vt ſcires ſaturam abijſſe à menſa ſacra, nihil ex epulo ſacro reliquum eſſe viſum eſt. *Ex Ferrar.*

Sic propinquos ſicut noſmetipſos odio habere præcipimur; vt hos ad æterna rapientes, eorúmque carnalem gratiam, cùm præpedit, poſtponentes, diſcamus, temperata eos diſcretionis arte, & conuenienter diligere, & ſalubriter odio habere, *S. Greg. 7. Mor. c. 14.*

Diſcreta erga conſanguineos charitas.
Pro offendentibus Deum amore hominum.

LAborabat MICHELINA Piſaurēſis eodem, quo matres pleræque, morbo, impotenti erga vnicam prolē affectu: ei medicinam facere Syriana pijſſima fæmina cūm vellet, totúmque contubernalis amorem Creatori affigere, diu fruſtra fuit: donec inter preces MICHELINA imutata animo auſa eſt cum Deo paciſci, ſi filij curam in ſe recepiſſet, nihil in humanis ſibi tanti fore, quo vel ad momentum temporis ab eius ſeruitio auocaretur. Acceptauit conditionem Chriſtus, eique de Cruce pollicit⁹ eſt, obicem pietatis illius ſeſe amoturum. Regreſſa domum Filium exanimem reperit; cum quo ſimul ac ſuperuacuas curas tumulauit, opes quoque & cætera malorū irritamenta ſine gemitu abdicauit, omnia viciſſim ſancti amoris inſignia aſſumpſit: veſtem ſetis horridam cinctu ferreo corpori aſtrinxit, flagro ferreo conciſum corpus nuda humus excepit: puluilli vicem truncus fuit: ſtipe ferè vixit aut mercedulis ſui laboris quo quiſque à morbis deformior fuit, eo impenſiùs MICHELINAE charitate ſubleuabatur: ſatisq; conſtat exeſum Elephantiaſi eius oſculis perſanatum, quibus ſingula ægri vlcera libauerat. Ad cælum A M.CCC.LVI. abijt Flagrum eius, Cilicium, zonáque ferrea in Virginis Salutatæ templo aſſeruantur, ſacræ militiæ tyronibus monſtranda. His armis cælum expugnauit fœmina. Sperabitis molliora viri? *Ex Chron. Minor.*

Voca Deum Patrem, & da operam, quatenus tibi ſit cæleſtis vita , diuini mores , & forma Deitatis tota tua præferatur in forma; quia cæleſtis Pater reſpondentes generi ſuo filios muneribus ditat diuinis ; degenerantes ad pœnalem reuocat ſeruitutem. *S. Chryſol. ſ. 71.*

Studium operum Miſericordiæ.

Pro recta liberorum inſtitutione.

NOn iam Priamum aut Nioben Græcus Parnaſſus cantet in funera ſua fœcundos. At nos PVDENTI Senatorij ordinis Romæ viro NOVATVM & TIMOTHEVM filios geminos, totidemq; filias PVDENTIANAM & PRAXIDEM gratulamur, omnes cum ipſo patre cælo inſertos. Et felicitatem hanc tam ſanctâ familia Ducibus Apoſtolorum DD. Petro & Paulo debet, qui poſt hoſpitij teſſeram PVDENTEM ſacris vndis admouerunt, & vti animum, ita animi ſocium corpus candidâ veſte induerunt. Et ſeruauit ille vtramque ab omni labe eximiã, ædesque ſuas commune miſeris hoſpitium fecit. De mortui virtutes hereditario iure ſibi debitas Liberi certatim inuolarunt, quamuis viuente & arridente patre idem iam fecerât. Ædes in templum verſæ; patrimonium in pauperes dilapidatum; tota familia (capita numerabat XCVI.) omnis ſacro fõte luſtrata; latebræ afflictis Chriſtianis datæ; firmati nutãtes; roborati moriẽtes; mortui terrâ tumulati. Sacra à NOVATO & TIMOTHEO fratre omnibus miniſtrata. Denique non iam in templum tantùm ſed cælum migraſſe domum tam ſanctam dixiſſes. Certè cælo digna ab ipſo cælo iudicata eſt nobiliſſima hæc familia; in quam vtinam more veteri tranſire ignobiles nos terræ filij aliquando poſſimus.

Ex Ferrari.

Deus te, qui cæleſtem tibi Patrem vocas, ad cæleſtem vult tendere naturam, vt generi tanto vita reſpondeat; ne terreni mores degenerent, quos cæleſtis donauit & contulit natura. *S. Petr. Chryſol ſ.69.*

Studium perfectionis Chriſtianæ.

Pro Regnis ſeptentrionalibus.

IN HEMMINGO Aboënſi Pont. à primis annis iam eæ morum gemmæ emicuerunt, quæ inſulæ olim maieſtatem decerent; ita iam tum in puero nihil puerile præter ætatem erat. A ludis omnibus alienus tot⁹ ſtudijs ſerijs iam tunc occupabatur, & in his ipſis vnius DEI gloriam quærebat, ſemper in cælum collimans vnicum ſcopum ſuum, ſed Chriſtiano homini, vt non aberret, ſatis magnum. Et talis ille etiam durauit, poſtquam Collegio Canonicorum adſcript⁹ fuit, niſi quod tunc, vt alij nummorum, ille virtutum potiùs cenſum augeret. *Dignum ergo* tunc Superi iudicarunt, cui *D.* Brigittæ ortum non ſine miraculo nuntiarent. Viſa enim eſt precanti HEMMINGO puella è nube lucida librũ apertum orbi porrigere, & vox ad aures eiuſcemodi allapſa: *Nata eſt Birgero filia, cuius admirabili voce vniverſus mundus perſonabit.* Sed & ipſe HEMMINGVS pro concione ſaxa mollire & ad DEVM feros animos voce ſua trahere, & iam Regibus etiam ac Pontificibus reprehenſione aures vellicare; omnes interea orationes incipere à VIRGINIS laudibus & ſuis ſcilicet finire. Temporis auarus ad verba otioſa mutus adfuit, ad epulas verò Tantalus: Pro oculorum portis excubabat, ne has vlla fœmina viſa ſubiret, erantque tam ſanctis vigilijs teſſera illa verba è ſacris noſtris: *Auerte oculos meos, ne videant vanitatem.* Inter preces ſæpè aliò, moriens denique inter eaſdem in cælum eſt abreptus.

Ex vita Aquila Vaſtonij.

Perſuaſum habe, perinde te Angeli ductum ſequi oportere, atque cæcum quempiam, qui viarum diſcrimina ignorans, eius, qui baculo greſſum illius regit, prouidentiæ in omnibus confidit. *Ex dictis B. Aloyſij.*

Deuotio erga SS. Angelos.

Pro Candidatis Religioſorum Ordinum.

MOriturus ALOYSIVS naſcendo erat, ſi non parienti Matri Mater MARIA affuiſſet. Inter prima eius verba IESVS & MARIA feruntur, boni ominis. Puerul⁹ etiamnũ in ſingulis ſcalarũ gradibus ſcalam cæli MARIAM ſalutauit. Huius horas quotidie, Sabbatho etiã ieiunus dixit. Ad huius effigiem, quam Florentia ANNVNTIATAE Titulo colit, florem virginitatis conſecrauit, ſemper, dum vixit, intactum, quia HORTO CONCLVSO commiſerat. Interim catenas flagelli, calcaria cilicij loco quamuis currenti ſponte corpuſculo admouebat, victus vix vnciam appendebat, fœminarum & chorearum hoſtis, Imperatricem, quam tres annos quotidie adibat, nunquam aſpexit, precibus tam vbique addictus, vt loqui eum angulis dicerent, rectiùs Angelis dicturi. Aiebat frequenter: *Non videre ſe cur non mortales omnes religioni ſe mancipærent.* Et certè Senis cùm ad Sodales Marianos diceret, bene multis id perſuaſit. Ipſe, cùm ASSVMPTAE VIRGINIS die illa è cælo audiſſet *Societatem IESV ingredere*; poſt longas cum Patre pugnas, MARIAE IESVM iunxit. Hunc, quoties ſtuderet, in genua prouolutus vocare; Hunc ſub panis velo latitantem ante & poſt ludum litterarium ſalutare; ſacrificijs quinis ſenisue Miniſter aſſiſtere, ad conſpectum HOSTIAE lacrimis manare; cùm verò eo epulo frueretur, inundare etiam. itaq; nullius noxæ grauioris ſibi conſcius Angeli nomen meruit; vt terra cælum dici poſſet, ſi plures Aloyſios haberet. *Ex Virg. Cepario.*

Signum Crucis erit in cælo, cùm Dominus ad
udicandum venerit: Tunc omnes ſerui Crucis,
ui ſe Crucifixo conformauerunt in vita, acce-
dent ad Chriſtum iudicem cum magna fiducia.
Quid igitur times tollere Crucem, per quam
tur ad regnum? *Thom. de Kemp. l. 2. c. v lt.*

Conformatio ſui cum Chriſto.

Pro exercitu Catholicorum contra Impios.

QVale illud cælo ſpectaculum fuit, cùm dena hominum millia, pro optima cauſa & amplificando Crucifixi nomine, Crucibus penderent? Dux feliciſſimæ multitudinis ACACIVS fuit, cui contra innumerabilem hoſtium vim pugnaturo Angelus victoriã ſpopondit, ſi Chriſtiana ſacra, à quibus alienus tum erat, cum ſocijs ſuſcepiſſet. Placita conditio eſt. Chriſtum adorauit, pugnauit, vicit: vtque Deum deinceps ritè coleret, cum victore exercitu in Araratbem montem ſeceſſit, vbi Angelis magiſtris omnes Deum amandi rationes feliciſſimis tironibus ſunt infuſæ. Quantum profeciſſent patiendo, quod nobiliſſimum Chriſtianæ ſcholæ experimentum eſt, demonſtrarunt. Quinque in eos reges armati ſunt; qui cùm procellam lapidum primùm effunderent, ij Chriſti Athletas non auſi contingere, in funditores rediere. Flagris cùm ſecarentur, terra immanitatem non tulit totáque intremuit. quo miraculo permotus Theodorus cum millenaria cohorte Martyribus acceſſit. in præacutas ſudes muricéſque impulſi, viam complanantib. Angelis, nihil cladis acceperunt. Eo denique ventum, vt quæ Chriſtus tormenta tulit, in ijs repeterentur. Ergo ſpinis redimiti actíque in crucem per ingens montis ſpacium pependere optimi maximique teſtes iniuriam Cruci fieri, cùm mala res & Infelix Arbor vocatur: perijſſent, niſi pependiſſent. *Ex Lipel. & Mart. Rom.*

Nihil tam diuinum Homo habet, quàm de alijs bene mereri tametſi ille maiora, hic minora beneficia conferat; vterque nimirum pro ſuis viribus. Fac, calamitoſo ſis Deus, Dei miſericordiam imitando. *S. Greg. Naz. de amore Pauper.*

Charitas proximi.

Pro captiuis apud infideles.

NOuam artem PAVLINVS docuit; etiam cùm nihil eſt, egenis tamen aliquid dare. Cùm enim in ampliſſima natus familia atque ditiſſima, quam vocem CHRISTI Adoleſcens Euangelicus non audijt, hic audîſſet, & in pauperes omnes opes erogaſſet, Antiſtes dein Nolanus etiam, cùm VVandalorum incurſionibus Italia infeſtaretur, omnes reditus captiuis in libertatem aſſerendis contuliſſet, iamque nihil ſuppetere videretur, vnde vnam ſpem viduæ Filium redimeret; ingenioſus ſe ipſum ſeruum fœminæ addixit, quæ abductum in Africam cum filio ſcilicet permutauit. Ibi Regis ſocerum, cui hortos curabat, de morte regis commonuit. Hic accerſitum vbi primum vidit, illum ipſum eſſe exclamauit, quem nuper inter cæli tribunalia conſpicuum habuiſſet, quique flagellum, quod ad caſtiganda orbis ſcelera quondam acceperat, è manu rapuiſſet; quare & ipſum & cum eo omnes vinctos Nolanos manu-miſit, nauésque in donum frumentarias complures addidit. Nolam igitur ingreſſus pulchrum de ſeruitute triumphum egit, pluribus eum ciuibus, quàm Scipionem pileatis ſequentibus. Sed liber animus corporis adhuc ergaſtulo clauſus tenebatur. Tandem Anno CCCCXXXI. hic etiam vindicias ſecundum libertatem à morte accepit. At tunc Nola, imò Italia iterum captam ſe putauit, libertatis ſuæ auctore amiſſo. *Ex Dial. S. Greg.*

Quid aliud Purgatorius ignis deuorabit, niſi peccata tua? Quanto amplius tibi ipſi nunc parcis & carnem ſequeris, tanto durius poſtea lues, & maiorem materiam comburendi ſeruas. In quibus homo peccauit, in illis grauius punietur. *Thom. de Kemp l 1.c.24.*

Euitatio peccatorum venialium.

Pro animabus Purgatorij.

EX ampliſſimo Virtutũ MARIAE OSCNIACENSIS viridario flores omnes prȩter Virginitatis Lilium licet carpere. Hoc enim illi parentum importunitas inuidit, qui inuitam nuptijs illigarunt; quarũ vix libato vſu, marito continentiam perſuaſit, magna Chriſti approbatione, cuius Crucem nunquam ſine lacrymis, nunquam abſq; ſuo aliorúmue bono adorauit. Militem genere quàm moribus nobiliorem ſuis prȩceptionibus perductũ ad frugem malus dæmon ad infames naufragijs eius ſcopulos retraxerat. Id Maria lõgè abſens vidit tamen, & Crucifixi affuſa pedibus precum finem non ante fecit, quàm infelici auulſum contubernio, Deo ſiſteret transfugã. Eandem ſibi apud Deũ Patronam animæ Piaecularibus ardentes flamis optarunt, ſupplices nonnunquã ad eam manus tendere viſæ: & verò quid illi cælum negaret centies per diem flexo poplite ſupplicanti, trecentis plagis laceranti corpus, atro pane vexanti veriùs quàm extinguenti famem, & ſanè non duraturæ inter hæc ſuppliia, niſi Angelorum prȩſentia foueretur, & familiari cum Dei filio vſu, qui ſubinde ſua Infantia amabilis, aliàs agni aut columbæ ſpeciê decorus ei delicias faciebat. Ab hoc illi mira in diuinas laudes eloquentia, vires aduerſus inferni laruas ſuppeditatæ, quarum cùm ſe vna morienti ingereret, hoc eius conuitio fugata eſt, *Diſcede ſanies & turpitudo*. Id qua fronte dicent, qui per omnem vitam ſe tam cupidè in huius belluæ ſimeto volutarunt? *Ex Surio.*

Ioannes ſanctus homo miſſus à Deo, imo Angelus Dei innocentiſſimum illud Corpus ſic caſtigat, ſic extenuat, ſic affligit; vos indui feſtinatis byſſo & purpura & ſplendidè epulari. *S. Bern. S. de Nat. S. Ioan.*

Temperantia.

Pro Guloſis & Ebrioſis.

IOANNES melioris Solis melior Phosphorus ortus ſui nuntium Angelum habuit. Ipſe in Matre iam ſanctus, vix natus eſt, cùm mutum parentem loqui oracula infans fecit. Patriam domum cum eremo mutauit, & cibum locuſtas ac mel agreſte, veſtem cameli exuuias habuit. Inde anno Tiberij imperantis XV. viam CHRISTO munire exorſus, non tam verbis quàm vitâ ad pœnitentiam ſcelerum hortatus mortales, animorum lauacro initium dedit, quod ipſum Seruator ſanctius tactu ſuo reddidit. Hunc ille itaque mundo Agnum oſtentare, ad hunc è ſcholâ ſuâ Diſcipulos rectiùs erudiendos amittere, & iam indignum ſe putare ad cuius vel vltimum ſeruitium deſcenderet. Sed nimirum ſe ipſo maior Sacris etiã vatibus omnibus prælatus, & ſecundus à CHRISTO ab ipſomet CHRISTO eſt proclamatus. Et tamen tam charum cælo caput Herodes ſaltatriculæ filiæ pedibus donauit, & crudelibus oculis paſcendis menſæ etiam inferri voluit. Itaque tunc, ſi vnquam aliàs, lautè cœnauit gula. Quæ enim menſa tam nobile caput habuit?

Ex Hiſt. Euang.

Dole, quia Creatorem offendiſti, cuius leges cæleſtia & terreſtria, præter te, indefeſſa ſtatione conſeruant: & in tanta Republica Dei tu ſolus peregrinus es, & Imperatoriæ Maieſtatis decreta non ſeruas. *S Petr. Dam. S. de S. And.*

Emendatio Vitæ.

Pro Regno Bohemiæ.

MInus multi à cælo aberrarent, ſi Ducem bonum Angelum ſuum ſequerentur. Secutus hunc preeuntem IVAN Regis Dalmatiæ F., ne ſalutatis quidem parentibus, anno LVII. ſupra DCCC. in Bohemiæ Siluas venit, & in his ſpeluncam patriæ aulæ antehabuit. Cùm vero locum eum infeſtum à malis dæmonibus deſerere pararet, obuius CHRISTI Prodromus Ioannes cedenti animos addidit & cruce datâ armauit. Hęc itaque ſigna vbi iterum in hoſtem vertit, victoriam illi eripuit, & quia maternas delitias aſpernatus erat, nutricem DEVS ceruam ſubmiſit, à cui⁹ lacte, & ambroſia cælo depluente ſatur facilè ex animo matris vbera deleuit. Ceterùm in pias latebras tandem BoriuoiusBohemorum Dux deuenit, ducem ceruam, quam diximus, ſecutus, telo traiectam. Multùm igitur lætus tam felici venatione, hortatu Ludmillæ coniugis lectiſſimæ Matronæ, Tetinam arcem ſuam abduxit IVANEM, Sed hic exoſus aulas non multo poſt in ſpelæum ſuum iterum conceſſit, vbi poſteaquam annos II. & XL. egit, tandem lubens aliquando exiuit ad aulam, ſed cæleſtem illam, & in qua nulli magis, quàm ſiluicolarum iſtiusmodi mores probantur.

Ex Nicolao Salio.

Non eſt periculum quantumcunque te humilies, eſt autem grande periculum, ſi vel modicè plus vero te extollas; ſi vel vni te præferas, quem forte parem tibi veritas indicat, aut etiam ſuperiorem. Quapropter noli te comparare maioribus, noli minoribus, noli aliquibus, noli vni. *S. Bern ſ. 37. in Cant.*

Beneuolentia erga tenuiores.
Pro Aulicis.

GALLICANI Victorias de Perſis Scythiſque relatas admirandi, illã, qua ſeipsũ triumphauit, imitandi ius eſto. Eo gloriæ venerat, vt Conſtantiæ coniugiũ præmium militiæ poſcenti Conſtantinus pater negare nihil ſit auſus, modò Scythas Romanis finibus eieciſſet. In eo dũ eſt, milites panico perculſi metu magnam partẽ dilapſi infrequentia ſigna reliquere. Anxio ea re Gallicano Ioannes & Paulus Cõſtantiæ familiares voti Deo nuncupandi conſiliũ ſuggeſſere. Obtemperantẽ cæleſtis ſtrategus Crucem præferens, eo fretum ſigno, cinctũq; quos ipſi adduxiſſet, ſtipatoribus, ſequi ſe è veſtigio iuſſit. Ita per attonitos hoſtes ad ipſum Scytharum regẽ penetrauit, Neq; ille auſus hiſcere aduerſus tantam vim, vitã pactus ſe ſuáq; Gallicano permiſit. Inde illi veri Numinis admiratio, eiuſq; rite colendi ardor iniectus. Romam deportato exercitu, abdicata cõiugij ſpe, rebúſq; humanis valere iuſſis, ſeipſum Chriſtianæ modeſtiæ finibus circumſcripſit. Ille orbis terror, & ſecundus à Conſtantino Dux, Pater pauperum, Peregrinorũ hoſpes factus pedũ ſordes abluere, ægrorum lectulos ſternere, inferre conuiuantibus cibos, obſtupeſcente orbe terrarum, viſus eſt. Iulianus denique peſtis pietatis hanc tantã virtutem proſcripſit & gladio addixit. Decuit nimirum vt toties victor cælum Laureatus ingrederetur, Triumphalem currum manibus pauperum trahentibus. *Ex Surio.*

Dilectio fraterna omnibus deſiderijs amplectenda eſt, quæ tot bona poteſt habere, quot præmia: cuſtodienda præ omnibus Virtutibus pax eſt, quoniam Deus ſemper in Pace eſt. Locum non demus inimico, ne inter mella venena felle amariora confundat. *S.P.Chryſol.ſ.53.*

Charitas fraterna.
Pro Pace vniuerſali.

VIGILIVM Pōtificem Tridento Roma ſubmiſit annos non niſi XX. natum, ſed iam tunc, ſi virtutes numeraſſes, grandęuum. Ergo ab hæreſi vrbem, à ſuperſtitione deinde omnem latè viciniam purgauit. Eadem operâ morbos dæmoneſque hoſpites è corporibus proſcripſit, fana diruit Deorum, & in ſolo Veronenſium & Brixienſium agro templa Deo extruxit triginta. Felicem ſe etiam credidit, cùm hoſpes hoſpitem D. Remedium excepit; Sed magis oculos recrearunt homines mille & amplius, quos omnes à fide aberrantes in viam reduxit Remedius & ad VIGILIVM adduxit. Cæterum cæpta inter eos familiaritas ſemper deinde durauit; & ad morientem in ſolitudine Remedium accurrit VIGILIVS, ære campano ex pacto ſuapte ſponte monẽte. iuſtis deinde perſolutis cùm ędiculam Remedij in templum vellet conſecrare, præueniri ſe ab Angelis per quietem lubens volens vidit. Porro ad Aunaniæ etiam populos Legatos miſit ſuos, quos cùm impij adorti neci dediſſent, ipſe in illos mouit, debellatáque ſuperſtitione vbiq; locorum tropҫum Chriſto Victori Crucem fixit. Et iam reliqua vallis vnica Randena erat. In hac illi Superi triumphum decreuere. Nam cùm vnus vnicus in hoſtium cuneos irrupiſſet, & æreum Saturnum rectius cælo quàm Iupiter pulſurus, deiectum fractúmque in præterfluentem abiecíſſet, ipſéque iam baſi ſtatuę deinceps inſiſtens ad concionem diceret, denſiſſimo lapidum imbre petitus ipſoque triumpho ſuo eſt obrutus.

Ex Ferrar. & to. 3. Sur. S.

Omnis delectatio huius mundi, vniuerſa eius gloria, quidquid denique in eo concupiſcitur, prorſus modicum eſt, in illius beatitudinis comparatione; ſi tamen vel modicum dici debet, & non potiùs nihilum, & vapor ad modicum parens. *S. Bern. ſ. de S. Clem.*

Odium carnalium voluptatum.

Pro Vngaria.

LADISLAVM Belæ primi Regis Vngarorum filium, imò MARIAE vides; ita totus ab huius vberibus, dum vixit, pependit, ſed neq; mortuus, vt audies, dimiſit. Cæterum vix alius regum tot virtutib⁹ aut purpuram ornauit, aut coronam diſtinxit; vt minus mirer, ſi legam aulam eius ab Angelis frequentatam eſſe. Certè ipſe ab Angelo germanum ſuum vidit coronari, ſed & Angelum ſub cerui ſchemate ignitis cornibus locum vidit ſignare, quo promiſſam MATRI MAGNAE ædem conderet. Eorundem Cœlitum ope cùm in multis alijs pugnis, tum in duello contra patruum ſuum Regem Salomonem victor euaſit. Etenim cùm hic cum vno rem ſibi LADISLAO crederet eſſe, conſpexit ſub congreſſum, contra duos præterea Angelos ſibi certamen eſſe, qui gladio iamiam Salomoni graues imminebant. Noluit igitur, etſi Hercules ſibi ipſe videretur, in tot tantóſq; pugnare; ſed abiecit arma, pacem coluit. Toties victor LADISLAVS coronam tamen ferre Vngariæ ſẽper reſpuit, nobiliorem & imortalem ambiens, quam vt facilius obtineret, facere fortiter pro terra Sancta conſtituit. In ea proinde expeditione cùm Dux lectus eſſet omniũ copiarũ, ecce in ipſo belli apparatu pulcherrimâ morte occubuit. Mortu⁹ porrò & currui impoſitus ſine iumentorũ hominúmq; ope in templũ, quod ab eo VIRGINI ſtructũ memorauimus, non tam vehi quam currere viſus eſt. Obſtupuit ad miraculum Orbis. at non ego etiam. Nam cur filium mirer ad Matrem ſuam decurrere?

Ex Ant. Bonfin.

Sanctorum Martyrum eſto diſcipulus: Hi ardentem rogum virtute *Dei* & fide vicerunt: vince igitur & tu ardentes concupiſcentiæ flammas. Cruciatus ſuperarunt, ſpe, quæ eſt in Chriſto, ſubnixi; tu quoque turpes paſſiones pudicitiâ & cogitatione pietatis ſuperare contende. *S. Ephr. de Laudib. SS. MM.*

Exercitium virtutum.

Pro Magiſtratibus.

Felices nos, bona ſi noſtra, ſi quæſtum virtutis & certa pietatis vectigalia nouerimus: quantillo poſſumus diteſcere! POTAMIOENA Alexandrina Virgo formæ cauſa cum multis conflictata procis, & in illo certamine ſuperior, ex Amoris palæſtra in ſcenam crudelitatis tranſijt, vt ad pudoris lilia Conſtantiæ laurum adiungeret. Aquila homo ſanguinarius carnificinæ præerat, cuius in POTAMIOENAM omnem atrocitatem effudit, certus fidem illi vel vitam eripere. iactatam per omnia tormenta deniq; ad rogum cum Marcella matre damnauit. Virginis ducendæ cura Baſilidi demandata non omnino experti humanitatis, & mitiori ingenio, quàm pro tam barbaris miniſterijs. Is ergo inſultantem virgini multitudinē compeſcuit, magiſq; fidi cuſtodis, quàm lictoris munus expleuit. Hoc tantillum officium ne ſuo auctori periret, curæ ſibi fore, moritura virgo promiſit. Neque defuit dicto fides. Triduo à morte exacto ad Baſilidem reuiſit, eique coronam Ciuicam velut Seruatori ſuo impoſuit. ille ex donatiuo beneuolentiam Numinis æſtimans ſtatuit integrum ſtipendium mereri, & confeſtim auctoratus Chriſto, fidem illi abſciſſo capite probauit. I, dic magno conſtare cælum: quantulum dedit Baſilides, vt ex Lictore Martyr fieret? *Ex Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 6. cap. 4.*

Pro nobis facit Apoſtolorum vita, & doctrina, & mors ipſa: Etenim in conuerſatione continentiam, in prædicatione ſapientiam, in paſſione ſua patientiam nobis contulerunt. *S. Bern ſ.3. de SS. Apoſt. Petro & Paulo.*

Conſtans profeſſio Fidei Apoſtolicæ.

Pro Eccleſiæ Catholicæ Augmentatio,

Rectiùs hodie Roma, miſſo cum Remo Romulo, conditores ſuos PETRVM & PAVLVM ſalutat, quando huic melioris Orbis imperium capite ſuo pepererunt. Et PETRVS quidem, qui pro CHRISTO in terris rem Chriſtianam adminiſtrauit, quæ ad ignem peccauerat, ſemper oculorum imbre plectens, cùm captus & in vincula datus ab Herode, ab Angelo exemptus eſſet, morbos paſſim omnes vel vmbrâ ſuâ fugaſſet; demum orbem in Vrbe adortus CHRISTI ſigna primus Romæ intulit. Hîc vbi præſtigiatorem Simonem in cœlos (vt ipſe quidem aiebat) volantem humi dedit præcipitem, Neronis furori cedens, CHRISTVM obuium habuit, qui rogatus quò iret, Romam ire ſe ad alteram crucem reſpondit. Impleuit vaticinium CHRISTI continuò PETRVS; ſed vt Magiſtro honorem cederet, inuerſo corpore tolli in crucem voluit, quò capite terris, hoc pedibus cœlo iam propior. Iam PAVLVS ille cœli etiam ante fata ciuis ille nominis IESV per omnem orbem præco poſt edita miracula & literarum oracula quàm plurima, hoc ipſo die PETRO triumphanti collega additus ſecuri percuſſus eſt. Caput Sanguinis loco primò lac, deinde tergeminos fontes totidem ſaltibus dedit, oleum interim effuſum IESV nomen clamando immiſcens. Agnoſceres tam pretioſis liquoribus refertum Electionis Vas eſſe.

Ex hiſt. Eccleſiaſt.

S. ERENDRVDIS ABBAT.

De terra es, & de terra viuis, & in terram re-
uerteris: Certum eſt, quia morieris; ſed incer-
tum quando, & quomodo, aut vbi: quoniam
vbique mors te expectat, tu quoque, ſi ſapiens
fueris, vbique eam expectabis. S. *Bern l. Med c. 3.*

Præparatio ad mortem,

Pro ægrotis.

ERat ERENDRVDIS D. Ruperti Noricorum Apoſtoli Neptis, non tam ſanguine huic quam virtute propinqua. Itaq; Magiſteriū in DEO deuotas Virgines iā tunc, cùm in Gallia adhuc ageret, exercuit. Sed vti Rupertum virorum, ita ERENDRVDEM mulierū nec minus potens inuidia cedere è Gallia coëgit. Itaque inter auxiliares copias, quas Fidei bono in Boicas terras induxit Rupertus, etiam hanc numerauit, & exædificato ad Iuuauiā Deiparæ honori Parthenone, illic collocauit Virginē, matrémq; aliarū Virginū voluit eſſe. quod officium illa ſic impleuit, vt nō harum modo, ſed pauperū omniū mater audiret, quibus tectum victúmque nunquam non præbuit. Pedes etiam eorum lauare, vlceráque velut gem̄as gaudens tractare. Ipſa menſæ accumbens non tā corpus cibo, quàm animū pijs de DEO colloquijs reficiebat, quo vt frueretur, dici nō poteſt, quàm abire è vita properarit. Tumulū eius ingentia miracula coronarunt: Vnū alterúmue denarro. Monachus in hereditatē D. ERENDRVDIS inuaſerat, auſus partē ſalinarij mōtis ſibi aſſerere. & occupauit ille terrā, quàm petijt, ſed ſubito fato in ipſo loco & periurio extinct⁹. Aliā expertus eſt Henr. S. Cęſar, qui morbo tētatus amuletū è collo ſuſpendit anulū aureū reliquijs Virginis (gemmis vtiq; grandibus) grauē. Atq; hunc cū amiſiſſet ille, & ab infeſto morbo iterum oppugnaretur, præſentem iterum medicinā ad tumbā ERENDRVDIS reperit, vt qui ſe Henrico tūc debebat orbis, idem ipſum Henricum ERENDRVDI deberet. *Ex to. 6. lect. ant. Caniſ.*

Errores Prioris Partis.

Numerus Iconibus & Sententijs ſubſcriptus eſt.

In Ianvario. p. 44. ant. med. Magum Paulum l. Magnum.

In Febrvario. p. 4. poſt medium. Pignum l. Pignus. ibid. ſub finem ætaris l. ætatis. p. 24. poſt med. Spoſam l. Sponſam.

In Aprili. p. 11. in fine Sententiæ, dondus lege Pondus. p. 48. poſt med. oapus lege caput.

In Maio. p. 14. in fine caumniam l. calumniam.

AVDVICVIM

VIV

LVDVICV XVIIXVIII

88

1690.

Amore langueo.

JE J Can: R: profeß: in Bey: